

ESEURI ȘI TRADUCERI PE TEME SPIRITUALE 2025

RĂZVAN ALEXANDRU PETRE

Culegere de texte publicate de autor în website-ul
www.spiritus.ro, în anul 2025, la rubricile de filosofie și
nondualitate. Tutorial IT pentru radio online în cloud

SPIRITUS.RO
București, 2026

Colecția EDUCAȚIE PRIN PARANORMAL

ESEURI ȘI TRADUCERI PE TEME SPIRITUALE

2025

Răzvan-Alexandru Petre

Culegere de texte publicate de autorul Răzvan-Alexandru Petre în website-ul www.spiritus.ro în anul 2025 la rubricile de filosofie și nondualitate. Tutorial IT pentru radio online în cloud

SUMAR

Articole și eseuri

Spațiul-timp este experiența eu-lui.....	3
Dialog cu mine despre eu	5
Conștiința e golul ce înghite tot.....	14
Iluminarea în două trepte.....	23
Ego-calipsa.....	33
Noua fizică cuantică nu recunoaște rolul conștiinței.....	45
Absolutul e o hologramă.....	51
Filosofie la firul ierbii (piesă radiofonică).....	59
Căutare, deja, prezent.....	66
Ordine din haos - pe toate căile posibile	72
Omul e supus poveștii.....	78
SINTEZA portalului "Reflecții pe teme spirituale" de Răzvan Petre.....	86
YouTube Shorts - texte (1).....	99
YouTube Shorts - texte (2)	106
Holofract	110
YouTube Shorts - texte (3).....	118

Traduceri de video-uri de nondualitate

Tony Parsons: Asta e adevărata compasiune!.....	126
Andreas Müller - "Eu sunt" este visul	133
Lisa Cairns: Confuzie, lene, dezinteres și depresie – după trezirea spirituală.....	139

Shunyamurti: Cele șapte niveluri ale iubirii	143
Lisa Cairns: Dificultăți în societate după trezirea spirituală	146
Ellis: Dumnezeu se gândește la un univers. Nu este real	151
Shunyamurti: Libertatea divină de A fi și A nu fi, simultan	163
Jürgen Ziewe - Călătorie în inima sufletului.....	167
Ere Parek: Moartea eu-lui, să pierzi tot ce n-a fost niciodată real	171
Jennifer: Samadhi sau absorbirea completă.....	175
Jim Newman: Separarea este o aparență.....	180
Jennifer: Spiritualitatea e o vrăjeală	189
Andreas Müller - Iluminarea persoanei nu va veni niciodată	192
Dragostea divină e fiecare mișcare Lisa Cairns + Jac O'Keeffe	201
Tim Cliss - "Cine, naiba, sunt eu?"	214
Alan Watts - "Să zicem că ești Dumnezeu, visând visul Lui"	218

Tutorial IT în limba engleză

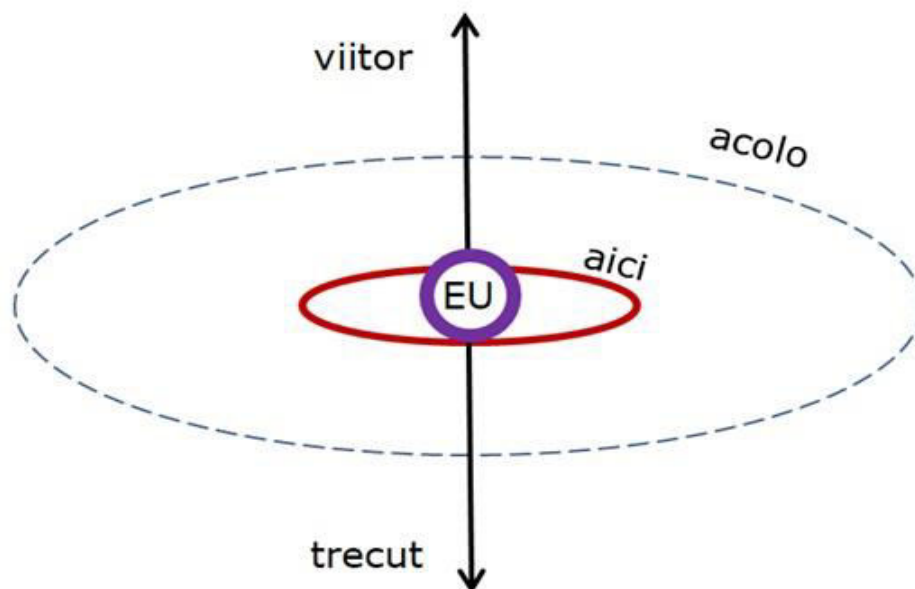
How to Deploy a Free Online Radio Station on a Cloud Server (2025)	219
Oracle's Free Tier in 2025 Overview	222
Update (October 2025).....	233
Preparing for the Radio Station Installation.....	242
AzuraCast Installation	256
AzuraCast Installation with SSL on an Ampere A1 shape	265
AzuraCast Interface	270
AzuraCast Re-installation (just in case)	277
YouTube Streaming	279
Keep Your VM from Being Reclaimed as Idle.....	294
AzuraCast Issues & Recommendations.....	306

SPAȚIUL-TIMP ESTE EXPERIENȚA EU-LUI

Definim timpul ca având două direcții subiective: trecut și viitor. Ele sunt subiective, fiindcă au în centru EUL. Trecutul și viitorul sunt SEPARATE prin acest eu. Calendarul și ceasul sunt doar convenții sociale și practice, însă adevărata experiență a timpului este interioară, psihologică.

Definim spațiul având ca referință același EU, care este centrul spațiului. AICI se termină la limita propriului trup. Dincolo de trup începe ACOLO, lumea, de care eul se simte profund SEPARAT. Fiecare om are propriul spațiu personal.

Deci EUL este EXPERIENȚA SEPARĂRII în timp și spațiu.

În spiritualitate se spune că „totul este una”, dar experiența concretă a unității nu este posibilă decât dacă eul, centrul fictiv al spațiului și timpului, dispare. Și poate dispărea într-o clipită, tocmai fiindcă este *fictiv*. De aceea, se poate spune că spațiul-timp este fictiv.

Dar asta nu înseamnă că lumea încetează să existe într-un *aparent* spațiu-timp. Doar că, odată cu dispariția eu-lui, această lume mișcătoare nu mai pare chiar reală, fiindcă nici spațiul-timp *aparent* nu se mai simte la fel de real ca înainte de iluminare.

Folosind o comparație, este la fel ca hârtia pe care tipărim o imagine color: peisajul *pare* real și tridimensional, dar *știm* bine că e doar o hârtie

colorată într-un plan bidimensional. Oamenii se folosesc mereu de imagini tipărite sau de pe ecrane digitale, din considerente practice, deși știu că sunt *false, ireale*.

La fel și cel trezit, vede iluzia spațiului-timp, dar continuă să trăiască în ea, obligatoriu. Pentru el, halucinația a încetat, dar povestea merge mai departe pentru restul semenilor. Neavând cum opri marea scenetă cosmică, iluminatul rămâne să-și joace micul rol. De fapt, nici nu mai există un cineva care să-și dorească sau să poată realiza ceva; totul decurge automat, prin mintea-corp.

29 ianuarie 2025

DIALOG CU MINE DESPRE EU

Eul e o bulă psihică temporară ● Când dispare senzația de eu ● Eul după moarte ● Numai Dumnezeu există ● Metode de iluminare ● Iluminarea nu schimbă destinul

Lectura audio a subcapitolului de mai jos_ by Google AI Studio

<https://www.youtube.com/shorts/6O2m8A0Tgzk>

Eul e o bulă psihică temporară

Cunoști metafora orientală că noi, oamenii, suntem ca niște valuri pe suprafața oceanului. Ne credem separați de ocean, deși facem parte din el. În realitate, suntem una cu totul.

Aș rotunji această veche metaforă astfel: Nu suntem simple valuri care saltă jucăuș în sus și-n jos, ci niște imense valuri de surf, care se ondulează circular, închizându-se în bucle. Conștiința umană este ca un val circular înghețat, care devine astfel o bulă psihică.

Conștiința de sine (sau „eul”) este această bulă ce se consideră separată de restul valurilor, de ocean, de univers.

Eul este ca un val circular în oceanul impersonal

Dar este o bulă temporară. Chiar și în timpul stării de veghe, noi nu avem conștiință de sine decât atunci când nu suntem concentrați pe ceva exterior, într-o activitate. Când atenția este trează la exterior, conștiința de sine dispare. Invers, când suntem mai relaxați și interiorizați, conștiința de sine revine în forță. Iar în somn o pierdem iarăși.

Și cum se face că nu ne pierdem identitatea în acest du-te-vino?

Identitatea ne este dată de mintea-corp, cu personalitatea ei. Ea este relativ stabilă și independentă de conștiința de sine. Ea este baza.

Conștiința de sine (sau senzația de „eu”) este opțională: apare și dispare mereu. Omul poate exista și fără ea în toate activitățile sale. Ba chiar sarcinile dificile sunt mai bine realizate tocmai când uităm de noi, fiind foarte concentrați pe sarcină.

Revine aceeași conștiință de dinainte?

De fiecare dată, apare un alt val circular, cu alte picături de apă. Însă efectul e același ca înainte: senzația de separare de ocean. Deci conștiința de sine este un vârtej repetabil, creat în același vid universal. Nu are nimic unic și original, nicio identitate. E doar contracția energiei universale în jurul unui corp-minte relativ stabil. Iar corpul-minte are o personalitate unică, dar nu și un eu.

(Evit să folosesc cuvântul „ego” în loc de „eu”. În spiritualitate, învățătorii spun că ego-ul trebuie diminuat, pentru a apropia ființa umană de perfecțiune. Prin ego se înțeleg defectele, caracteristicile negative. Și cum se diminuează ego-ul? Angrenând voința, liberul-arbitru, adică eul conștient. Or, nondualitatea apare tocmai prin dizolvarea eu-lui conștient!)

Chestia asta n-o înțeleg...

Uite o analogie: noi avem un simț al mirosului, dar senzația adulmecării este doar un efect fiziologic. Nasul și creierul aparțin acestui corp unic, dar SENZAȚIA propriu-zisă nu aparține nimănui, e un simplu proces. Iar dacă răcim și ni se înfundă nasul, simțul mirosului dispare. Și totuși, ne ducem viața pe mai departe, fiindcă nimic esențial nu a dispărut.

Dar cum se face că oameni diferiți au conștiințe de sine distincte?

Păi, apar în minți-corp diferite. De acolo apar diferențele, de la perspectiva din care privesc, care produce experiențe diferite.

Conștiința umană (eul) nu are o identitate proprie, distinctă. E un fenomen al naturii, neutru, ca un miraj în deșert, fără nume sau consistență. Totuși, foarte convingător...

Dar cum se poate ca o conștiință de sine, care spuneai că oscilează mereu ca un comutator, să fie atât de persistentă?

Eul pare ceva solid și puternic, dar nu este. La fel, valurile oceanului par a avea o imensă forță, dar asta numai pentru că sunt împinse de forța vântului. Adică forța Duhului.

Cine este Duhul?

Este Voința creatoare divină, un mister absolut...

* * *

<https://youtube.com/shorts/XQRfM166Ucw>

Când dispăre senzația de eu

Este eul totuna cu sufletul nemuritor?

Așa spune spiritualismul, că senzația de eul ar fi totuna cu sufletul nemuritor. Dar este o înțelegere parțială. În schimb, nondualismul afirmă că eul poate dispărea oricând, chiar și în timpul vieții umane sau, desigur, în viața de după moartea corpului. O dovedesc oamenii care s-au trezit sau eliberat de iluzia eului. Eul personal este o halucinație.

A cui?

A creației universale sau naturii, care-i total impersonală.

Dar dacă dispăre eul din omul viu, nu rămâne el ca un zombi?

Zombi un cuvânt urât. Mai degrabă, s-ar putea spune că iluminatul este inconștient de sine, ca în somnul profund.

Mi se pare la fel de negativ...

Asta o spune eul din tine, care se teme de dispariția sa inevitabilă. Practica dovedește că viața fără conștiință de sine este mult, mult mai plăcută și calmă, ca o beatitudine mocnită. Dar nu e plăcută pentru cineva anume, fiindcă nu mai există o persoană autonomă, separată de univers. E plăcută pentru corpul-minte.

După iluminare, rămâne acolo oceanul liniștit. Iar viața individului continuă ca mai înainte, cu bunele și relele ei. Este o transformare interioară uimitoare. Oceanul fără valuri e mai plăcut. Minte fără eu este relaxată și liniștită, chiar și când apar emoții.

Apar emoții și după iluminare?

Sigur că da, corpul-minte funcționează normal. Însă putem compara emoțiile în noua viață cu valurile dintr-o piscină. Se sting repede, nu se amplifică ca în oceanul deschis.

Ce utilitate practică are iluminarea nonduală?

Nu are nicio utilitate... Dar nimic pe lume nu are vreun rost. Universul însuși este inutil... Iluminarea înseamnă dispariția unei iluzii și atât. Însă nu duce la modificarea fizică a nimic. Cu sau fără iluzie, viața merge înainte.

Atunci, de ce mai discutăm despre asta?

De dragul adevărului. Un adevăr total nep practic, imposibil de exploatat. Ca un elogiu adus Libertății absolute...

Totuși, simt că discuția asta mă elevează, mă ajută să mă detașez de micile mele probleme personale...

Da, este posibil ca eul personal să se relaxeze și atunci să se simtă ceva mai bine, mai desprins din chingile zilnice.

Oare dacă vom discuta în fiecare zi, eul meu va dispărea?

E imprevizibil. Nu există nici tipare, nici reguli. Dar faptul că te interesează subiectul ar sugera o probabilitate mai mare...

* * *

Lectura audio a subcapitolului de mai jos_ by Google AI Studio

<https://youtube.com/shorts/6VA2ZHwrVF8>

Eul după moarte

Senzația de e o contracție a energiei universale în jurul unui corp fizic. Eul apare și dispare mereu pe timpul vieții. Totuși, după moartea trupului, eul poate rămâne.

Păi, cum așa, dacă a dispărut corpul fizic?

Păi, rămâne corpul astral. Corpul astral, care era inserat în corpul fizic, se eliberează la moarte de acest balast greoi. Deci eul are o nouă bază acum: corpul astral.

Despre primele momente după moarte există diverse relatări și opinii.

- Unii spun că eul își păstrează neîntrerupt continuitatea.

- Alții spun că moartea aduce pierderea iluziei de eu personal, adică produce trezirea nonduală.

- Alții spun că decedatul intră într-un fel de somn odihnitor, după care se trezește în lumea astrală ca un nou-născut, regenerat. În acest caz e vorba, desigur, de pierderea și revenirea conștiinței de sine.

Putem spune că eul este sufletul nemuritor?

Mai corect ar fi să spunem că „sufletul” este corpul astral. El își continuă viața și după moartea fizică. Iar eul, hop-țop, poate apărea și el pe acolo, făcând pe nemuritorul.

De fapt, nici corpul astral nu e nemuritor. Are o existență limitată, iar la un moment dat, va dispărea, rămânând doar corpul spiritual...

Încă un corp?

Desigur, în omul fizic coexistă trei corpuri: fizic, astral și spiritual. Ele se desprind treptat, precum treptele de rachetă spațială. Corpul spiritual este adevăratul nemuritor.

Va continua eul să existe și în planul spiritual?

Nu, deloc. În planul fizic, corpul are o formă fixă și se supune unor legi rigide. În planul astral, corpul are o formă variabilă, iar legile sunt mai elastice, mai lejere.

În schimb, în planul spiritual, nu există niciun corp ca atare. Deci eul n-are cum exista acolo, fiindcă nu se poate lega de nimic material. Toate ființele din planul spiritual nu au conștiință de sine, nu se consideră autonome; sunt mai degrabă niște forțe impersonale, precum focul sau vântul. Ele sunt marile și adevăratele spirite sau îngerii, fiindcă nu au niciun fel de corp material și nici eu. Sunt cu desăvârșire libere.

Cine sau ce se reîncarnează într-un om?

Se reîncarnează un corp astral, intrând într-un embrion uman. Pruncul are „suflet”, fiindcă are corp subtil, dar încă nu are un eu. E la fel ca animalele. Eul, conștiința de sine, apare abia pe la vârsta de 2 ani.

Fiindcă distruge dreptul la viața biologică a unui suflet, este avortul o crimă?

Oh, oamenii își fac mereu probleme din orice... 😊 Ultima lor găselniță: se discută astăzi dacă inteligența artificială poate dobândi conștiință de sine. În acest caz, ar trebui să-i acordăm anumite drepturi, ca oricărei „sentient being” (lb. engl.). Deci oamenilor li se pare normal să acorde mai multe drepturi ființelor conștiente de sine, ca și ei. O să ajungem mai intimi cu roboții AI decât cu animalele... 😊

Crezi că inteligența artificială va căpăta conștiință de sine?

Cum spuneam, eul este ca un vârtej în câmpul de energie fundamentală. **Eul** poate apărea în jurul oricărei structuri suficient de inteligente, așa cum se prefigurează a deveni agenții AI. În schimb, aceștia nu au **suflet**, adică un corp astral.

Așa, deci eul nu e totuna cu sufletul...

Ar vrea eul să fie măcar atât de consistent. Dar nu! eul e o iluzie. Măcar sufletul este ceva material, care a fost chiar măsurat la moarte, cântărind circa 21 de grame.

Deci sufletul meu supraviețuiește după moarte, dar eu nu sunt sufletul... Atunci cine sunt eu?

Ți-am spus și ți-o repet limpede: tu nu ești. Acel "eu" care se întreabă cine e, nu există. Sufletul constă în niște structuri subtile, coordonate magistral pentru o activitate coerentă. Nu există nimic personal în univers. Tot universul e „dintr-o bucată”. Altfel spus, adevăratul tu ești tot universul. „Persoana” e doar această senzație de separare de univers, de autonomie și de liber-arbitru. Conștiința de sine este o halucinație.

Mie mi se pare o teribilă luciditate...

Așa ești programat să îți se pară, ca eu. Eul este însăși Matrix, din care nu poți ieși nici măcar cu pastila roșie. Libertatea înseamnă să dispară cel care a ales pastila roșie pentru a deveni liber.

Și dacă n-o alegea!...

Trebuia să aleagă ceva, sperând în mai binele personal. Persoana nu se simte bine în pielea sa și va încerca orice pentru a scăpa de această senzație neplăcută. Și încearcă alcoolul, drogurile, arta, muzica, sexul, faima, familia, banii, munca obsesivă etc., orice-i promite o ușurare. Inclusiv spiritualitatea. Poate veni o ușurare, dar nu durează – iar căutarea reîncepe.

Până când?

Până când eul se ofilește și se dizolvă de la sine.

* * *

Lectura audio a subcapitolului de mai jos_ by Google AI Studio

<https://youtube.com/shorts/VieGUh7xYrQ>

Numai Dumnezeu există

Oare un spirit pur se poate încarna în planul fizic?

Nimeni nu-l împiedică. Își creează întâi un corp astral, apoi își alege un corp fizic sau și-l materializează instantaneu, dacă este necesar. Are toată libertatea și puterea, de la Dumnezeu. Dar niciun spirit nu face ce-l taie capul, ci doar respectă poruncile lui Dumnezeu...

Dar se spune că „spiritele înalte sunt cu desăvârșire libere”...

Libertatea adevărată nu poate fi simțită de o ființă constrânsă de conștiința propriei limitări, când te identifici cu acest corp mărginit. Dar când "tu" dispari, te identifici cu libertatea desăvârșită.

Dumnezeu se află în afara creației?

Dumnezeul adevărat este pretutindeni, este tot ce există. Inclusiv tu ești Dumnezeu.

Nu prea cred, adică, nu mă simt deloc așa...

Nu simți așa, din cauza eu-lui din tine. Eul e o contracție dureroasă a conștiinței divine. N-ai cum să te simți divin. N-ai cum să te simți una cu ceilalți oameni, oricâte îndemnuri spirituale ai auzi. Cât timp ai o conștiință de sine, ești într-o bulă psihică, pe care n-ai cum o sparge din interior.

E posibil, totuși, ca bula să se subțieze și să vezi mai clar în afară... Dar nu vei simți unitatea tuturor lucrurilor și ființelor decât atunci când bula se va sparge, când valul se va resorbi definitiv în ocean, când vei

pierde conștiința de sine. Atunci iubirea universală și necondiționată, Iubirea va reveni la starea ei naturală, ieșind din hipnoza personală.

Este adevărat că prin iluminare capeți conștiința divină?

Nu-i adevărat. Conștiința divină **o ești** deja. Nu are cine s-o capete, tocmai fiindcă nu există nimeni separat de ea. Iluminarea este fenomenul prin care dispare conștiința de sine. Automat, rămâne ceea ce era de la bun început: conștiința divină.

Dar fără conștiință de sine, cum îmi pot da seama că m-am iluminat?

Exact, văd că te-ai prins.

Nu, nu m-am prins... Era o glumă, cumva?

Chiar este o glumă, dar una de proporții cosmice! 😊 Nu-ți poți da seama, fiindcă iluminarea tocmai asta înseamnă: să dispară martorul, observatorul.

Dar am auzit mărturiile unor oameni iluminați care povestesc cum se simte iluminarea...

Creierul primește senzații și idei, iar gura vorbește. Dar nu mai este acolo cineva care să le considere ideile **lui**, vorbele **lui**. „Persoana” a dispărut, deși omul e tot acolo, întreg și funcțional.

* * *

Lectura audio a subcapitolului de mai jos_ by Google AI Studio

<https://youtube.com/shorts/mebqoghwRYA>

Metode de iluminare

Există vreo tehnică prin care să mă detașez de persoana mea?

În unele cazuri, hipnoza profundă poate face ca eul să dispară temporar. Din păcate, fenomenul nu durează decât până la trezirea în starea de veghe. Conștiința de sine revine automat, cel mai târziu după somn.

Dar vreo tehnică pe care să o practic personal și să mă facă un iluminat?

Unii învățători pretind că tehnica predată de ei te poate ilumina. Dar cine aplică tehnica, și cine se iluminează?

Cum cine?! Persoana elevului.

Văd că nu ne înțelegem. Tocmai de persoană vrei să scapi...

Hai s-o luăm altfel. Vrei să știi cum este conștiința divină, da? Ei bine, ea este experiența directă sau percepția vieții. Unii inițiați nici nu

vor să-i mai spună „conștiință”, ca să nu se confunde cu conștiința de sine. Deci este ceea ce trăiește animalul din tine.

Dar ce, animalele sunt iluminate?

Toate creaturile sunt binecuvântate fiindcă nu au conștiință de sine. În afară de oameni.

Animalele nu gândesc ca oamenii...!

Gândirea n-are legătură cu iluminarea. Gândirea este o înșiruire de gânduri primite de un creier. Cu cât creierul e mai avansat, cu atât gândurile pot fi mai complexe. La om, gândurile pot încerca chiar să descrie experiența iluminării. Într-adevăr, asta n-o pot face animalele.

Aha, deci iluminarea nu te face prost...

Așa, bravo! începi să înțelegi... Numai că acum tu vrei să înțelegi ceva observând obiectul sau tema studiată. Ca martor obiectiv, te detașezi de ceea ce te interesează și apoi analizezi, mășori.

Și ce-i greșit în asta?

Nu-i nimic greșit. Dar asta nu-i o cunoaștere iluminată. Trebuie să dispară observatorul obiectiv, iar atunci mintea-corp va analiza orice, dar fără a simți că „ea” măsoară sau „ea” face lucruri. Totul se face de la sine, automat.

Și eu ce rol mai am atunci?

"Tu" ești o iluzie. Chiar și acum mintea-corp face totul automat. „Tu” nu decizi nimic. A demonstrat-o și neuroștiința.

Totuși, după iluminare, mulți oameni au început să facă lucruri pe care, înainte, nu le-ar fi făcut niciodată. Deci rolul vieții li s-a schimbat radical.

Nu ei au decis ei să-și modifice cursul vieții, ci, pur și simplu, asta au simțit să facă și nu s-au putut împotrivi. Deci n-au avut de ales.

Dacă ți-ai analiza viața cu mai multă atenție, ți-ai da seama că nici tu nu alegi realmente, ci ești condus de împrejurări, de condiționările psihologice, de mulți factori ascunși. Măcar în momentele critice, importante, poți recunoaște că n-ai avut de ales.

Mda... Totuși, pot alege liber între înghețata de fructe și cea de ciocolată.

Desigur. Totuși, atunci **preferința** alege pentru tine...

Și dacă n-am nicio preferință, ci aleg la întâmplare?

Atunci alege **norocul** pentru tine. Oricum, nu „tu” alegi.

* * *

Iluminarea nu schimbă destinul

Însă vreau să revin la chestiunea pusă de tine mai sus. Dispariția eu-lui personal pare să schimbe destinul omului. Chiar dacă nu se manifestă spectaculos, totuși, îi schimbă atitudinile și comportamentul. Deci, este rezonabilă dorința unor căutători spirituali de a se trezi nondual pentru a realiza în lume lucruri minunate.

Exact, asta e și dorința mea. De asta te-am întrebat despre tehnici de iluminare...

Mai lasă-mă cu tehnicile! Ascultă aici:

Iluminarea nu schimbă destinul omului. Ci este obiectiv necesar să apară iluminarea la un moment dat pentru ca destinul să poată lua o altă traiectorie.

Deci destinul e mai tare decât iluminarea! Eu citisem că, prin iluminare, îți poți învinge destinul.

‘Ete, fleoșc! ☺

Sunt puțin cam dezamăgit...

Dacă însă destinul este să te iluminezi în timp ce meditezi la cai verzi pe pereți, să zicem, atunci asta se va întâmpla.

Aha! și atunci voi vesti lumii întregi că meditația la cai verzi te poate ilumina... ☺

Probabil... Trăim într-o lume a cauzelor și efectelor. Numai că este o cauzalitate aparentă. Fenomenele se succed în timp corelate între ele, dându-ne impresia de cauzalitate. Adevărata cauză este nevăzută, necunoscută. Și este una singură, fiindcă tot-ce-există e dintr-o bucată în spațiu și timp. Ce numim destin este o mică parte individuală din această imensă bucată numită Creație cosmică.

În concluzie, cu sau fără iluminare, omul își urmează întocmai destinul. Necazul eu-lui este că nu-și cunoaște destinul. Și atunci, fie nu crede în destin, fie îl acceptă, dar cu condiția să-l afle pentru a-l schimba la o adică. Eul, prin însăși structura lui, vrea să controleze el viața.

Iar viața îi oferă această impresie, uneori, că ar fi propriul său stăpân. Apoi, în alte ocazii, îi arată că nu controlează nimic. Uneori, viața îi dă puțin la o parte vâlul care-i ascunde viitorul, așa, pentru a-l trezi un pic.

Prin urmare, filosofic vorbind, au dreptate atât voluntariștii, cât și fataliștii. Viața le dă la toți partea lor de dreptate. Viața e indiferentă la părerile indivizilor. Viața își vede netulburată de drumul ei...

18 februarie 2025

CONȘTIINȚA E GOLUL CE ÎNGHITE TOT

Conștiința ● Eul mental ● Vidul ● Memoria și creierul ● Minte ● Iluzia
● Dumnezeu

CONȘTIINȚA

Cine sunt eu? Sunt conștiința.

- *Dar ce este conștiința?*

Este ceea ce percepe lucrurile, fenomenele, gândurile, emoțiile, totul, totul. Și îndată ce le percepe, le și dizolvă. E ca și cum obiectele simțurilor sunt înghițite, lăsând imediat locul liber pentru altele. (Minte e al șaselea simț, ale cărui obiecte sunt gândurile.)

Nimic nu durează în conștiință, totul e receptat și apoi înghițit, dizolvat, atras într-un hău absorbant. Conștiința e un fel de gaură neagră cosmică, un abis fără fund, fără memorie. Astfel, conștiința e mereu proaspătă, curată, gata de noi percepții.

Conștiința este un vid adânc, care șterge orice urmă după ce a consumat obiectul percepției. Conștiința este vid, este Golul cel mare. Și nu ne putem închipui ce înseamnă asta, fiindcă și imaginația este înghițită dacă se aventurează până la marginea conștiinței vide, a golului cosmic.

Nu o putem observa cu mintea, la fel cum nu ne putem vedea ochii, decât dacă folosim o oglindă sau alt dispozitiv. Dar nu există și nu se va putea inventa niciodată un dispozitiv de observare a conștiinței. Ar trebui să fie el însuși vid, gol, nimic. Un gol încă și mai mare decât Golul cel mare.

EUL MENTAL

În acest moment ești conștient că obiectele simțurilor alunecă pe toboganul conștiinței. Dar *CINE* e conștient de asta?

CINE este doar un gând, **gândul că "tu" percepi**. Acest gând este conștiința de sine sau eul mental. Însă eul poate dispărea și atunci rămâne pura conștiință fără gândul „eu percep”. Animalele percep fără a fi conștiente că percep.

Eul conștient nu este conștiința. Conștiința este în viața de pretutindeni. **Conștiința este însăși experiența trăirii**. În schimb,

eul este un proces mental, iar mintea e un produs al naturii. Dar conștiința există dinainte de natură.

VIDUL

Conștiința este vidul potențial. Din acest vid a răsărit universul, din acel potențial. Deci nu e gol, ci e chiar plin, foarte plin cu potențial. Doar că potențialul nu se amestecă cu realul. Realul e înghițit de conștiință clipă de clipă, fiind transformat în potențial.

Din perspectiva noastră, conștiința e un hău fără fund, vidul absolut, spaima formelor. Și mereu, din acest potențial este reciclată o nouă realitate care să alimenteze conștiința. Căci ce rost ar avea conștiința dacă n-ar avea ce percepe, ce rumega?! Vidul scuipă realitatea și tot vidul o soarbe imediat.

Nimic nu satisface setea conștiinței de realitate. Ea devoră mereu realitatea și, prin acest act, o obligă să-și schimbe mereu forma, la următoarea repetare. Conștiința n-are formă, fiind un gol în care intră toate formele. Ea înghite totul, hulpavă, o digeră și apoi excretă noi forme.

Timpul e complice, îi oferă constant, ca hrană proaspătă, obiectele simțurilor. Unde e zgomotul pe care l-ai auzit acum un minut? S-a dus ireparabil, l-a înghițit conștiința și acum așteaptă următorul zgomot. Fiecare sunet iese din tăcere și se stinge tot în ea. Conștiința e marea tăcere.

MEMORIA ȘI CREIERUL

Aberații mistice, dragul meu... Conștiința e un produs al creierului. Dovada este că atunci când creierul e obosit, atenția scade, iar în final, adormim și nu mai suntem conștienți de nimic.

Interpretezi tu greșit. Când adormim și visăm, conștiința e perfect trează și percepe visul. Totuși, este adevărat că nu ne amintim toate visele. La fel cum nu ne amintim nimic din somnul fără vise.

De vină este **memoria**. Ea are niște blocaje la înregistrarea viselor și este total inaptă să-și amintească starea de somn profund.

De ce?

Poate din economie și pragmatism. De ce să funcționeze în full-mode dacă tot nu are nimic "serios" de înregistrat?! Rămâne în stand-by. Chiar și amintirea viselor este numai sporadică.

Însă după iluminarea nonduală, memoria iese din stand-by și înregistrează foarte bine și visele, și starea fără vise. Se petrece un fel de deblocare a funcționării naturale a corpului. Iluminarea este starea naturală, oferind maximum de relaxare corpului, care astfel operează la parametrii săi optimi.

Dar conștiința se înceteșează și când suntem, pur și simplu, oboșiți sau amețiți sau tulburați emoțional etc...

Nu conștiința, ci creierul merge mai încet. Conștiința e la fel de limpede, doar că are mai puține de perceput, din cauza creierului.

MINTEA

Totuși, ceva nu se leagă... Dacă conștiința e Dumnezeu, ce nevoie are ea de biata minte omenească?

Știi tu cine sau ce este Dumnezeu?

Bineînțeles că știu. Este Tatăl nostru din Ceruri.

Of...! „Tatăl” și „Cerurile” sunt doar două metafore poetice. Și da, poezia poate fi o poartă către intuiție, dar numai cu condiția să-i treci pragul. Nu să stai ca vițelul la poarta nouă.

Dumnezeu nu locuiește în „Ceruri”, ci e pretutindeni. Dumnezeu nu e „Tatăl nostru”, ci este totul, inclusiv eu, tu, noi și tot ce există, viu și neviu. De fapt, totul e viu, fiindcă are conștiință.

Au conștiință și pietrele?

Au, cum să n-aibă?! Ce n-au ele este mintea. N-au minte.

Dar de ce spuneai că mintea e al șaselea simț al omului?

Asta au spus-o înțelepții, că mintea propriu-zisă nu există, ci este un proces. La fel cum senzațiile sunt posibile cu ajutorul unor organe de simț, care transmit mai departe la creier semnale electrice, tot astfel, mintea este organul de simț care primește gândurile. Mintea nu elaborează gânduri, ci le primește.

De unde?

De la „uzina” universală de gânduri. Uite o analogie:

Computerul tău folosește curent electric pentru a funcționa. Toate operațiunile inteligente pe care le face computerul sunt posibile fiindcă el primește continuu curent electric, adică electroni. Tot așa, mintea

primește continuu gânduri din univers. În clipa când fluxul de gânduri se oprește, mintea stă pe loc, inaptă de gândire.

Știi tu de unde-ți vine curentul electric?! De la care releu, care transformator, care uzină electrică?! Habar n-ai. Tot așa, nu știm de unde ne vin gândurile. Și chiar dacă am afla, acea cunoaștere mentală ar fi tot un gând venit din aceeași Sursă. Iar informația ar putea fi falsă sau distorsionată...

Vezi, de aceea spun înțelepții să nu ne încredem în gânduri! Mintea minte. Ea poate spune orice. Mai ales în chestiunile metafizice, spirituale.

În general, toată știința lumii se bazează pe modele de gândire, paradigme. În cadrul modelului curent, universul are coerență, dar numai până la un punct. E punctul când intervine un miracol, o singularitate, o ieșire din normal care nu poate fi explicată. Și atunci e imperios necesară schimbarea paradigmei.

Dar orice model de gândire are la bază un set de gânduri. Deci Sursa gândurilor ne trimite inspirația modelului, și tot ea ne dovedește ulterior că modelul e greșit. Și atunci ni-l schimbă, iar noi nici nu ne dăm seama că suntem păcăliți din nou. Asta se întâmplă în cicluri repetate și așa se menține interesul pentru creație, prin permanenta schimbare a iluziei.

ILUZIA

Lumea să fie o iluzie?

E o iluzie din mai multe puncte de vedere. Unul ar fi faptul că e într-un perpetuu dinamism, așa că nici n-are cum să fie un loc sigur. E mereu mișcătoare, ca aerul. Singurul stabil este vidul, aparentul nimic. Iată deci că vidul nu-i de temut, dimpotrivă, el ne oferă certitudine, stabilitate, protecție.

Dacă lumea-i o iluzie, de ce nu te sinucizi?

Ce mai întrebare! 😊 Într-adevăr, unii care au observat deșertăciunea vieții au căzut în această capcană. Așa interpretează eul mental ideea de vid, la modul nihilist. Dar Vidul cel adevărat e plăcut, blând, calm, lucid și nu-ți provoacă gânduri sinucigașe... Dimpotrivă, te îndeamnă la iubirea a tot ce există, tocmai fiindcă nimic nu are miză. E o iubire absolut gratuită, dezinteresată.

Totuși, dacă nu percepi iubirea din care-i clădit universul, atunci gândește-te că lumea-i o glumă cosmică, plină de surprize. Ar fi cu adevărat tragic dacă lumea asta croită strâmb, plină de nedreptăți și aberații, n-ar fi un joc, o joacă. Descoperă gluma cosmică și te vei relaxa...

Viața nu-i o joacă, ci o treabă serioasă.

O să-ți răspund cu o glumiță pe același ton: **Viața e un lucru foarte periculos: în orice clipă poți să mori.** 😊

Mai slăbește paranoia, dragule! Viața are grijă singură de ea. Nu ți-o complica cu griji inutile! Nu o poți controla tu. Încă n-ai observat asta?!... Dacă n-ai observat, înseamnă că, până acum, ai avut o viață destul de ușoară, liniștită, cu mici surprize, așa, pentru distracție. Așa că fii recunoscător pentru ce-ai primit gratis până acum! Și transformă grijile în recunoștință!

DUMNEZEU

Da, trebuie să fim recunoscători pentru dreptatea și inteligența cu care aranjează Dumnezeu lucrurile...

Dumnezeul Absolut nu e inteligent. E altceva. E adevărat că a inventat rațiunea și logica ca pe un instrument util în organizarea lumii. Dar se folosește numai uneori de el, doar în acele secvențe de viață care par a avea cursivitate, coerență, logică. Totuși, la un moment dat, firul logicii se rupe și totul se dă peste cap, grotesc, elucubrant, stupid. Vezi toate tragediile și nedreptățile umane...

Nimeni nu poate înțelege rațiunea lui Dumnezeu...

Exact. Iar asta echivalează cu a spune că Dumnezeu nu are rațiune, una de tip uman. Gândirea omenească nu-i universală ca matematica. Iar ce o depășește se numește taină. Nu te aștepta ca știința actuală să descopere toate tainele, din cauză că este constrânsă de rațiune. Iar Dumnezeu, nu e constrâns de nimic, nici măcar de matematică...

În plus, Dumnezeu este impersonal. Pentru El nu există ființe cu drepturi individuale, ci toate sunt niște aventuri de viață. Unele frumoase, altele urâte, experimentate de El prin creaturi. Nu se dă în lături de la nimic, explorează toate ungherele imaginației Sale. Unele ne par nouă bune, iar altele, rele.

Însă nu-L putem învinovăți pentru ce nu ne place, fiindcă nu există nimeni care să le pună la cale. Pur și simplu, o Forță impersonală acționează continuu, în toate sensurile, haotic. O numim și Natura. Totuși, în ea apare inteligența, *rațiunea* de tip umanoid, ca o forță specială, dar nu singura. Celorlalte forțe necunoscute le putem spune, pur și simplu, *haos*.

Nedreptăți, crime, războaie, cataclisme, multe n-ar trebui să existe, după mintea omului. Dar toate se întâmplă în *burta* Dumnezeului

Absolut. Întreaga Viață este ca un proces de digestie a experiențelor. În stomacul divin nu există vreo rațiune care alege binele de rău, ci doar enzime, sucuri și mișcări peristaltice. Lucrurile se reglează de la sine pentru homeostazie, dar se dereglează iarăși, permanent.

Asta numim noi *karmă*, dar îi dăm un sens prea rațional, ceea ce nu-i cazul. Singura rațiune a stomacului este să digere ce are înăuntru. Nu pune întrebări de ce au ajuns unele substanțe în el. Nu elaborează diete alimentare. Dumnezeu nu ține nicio dietă, ci îngurgitează de-a valma orice apare în imaginația Sa.

Așa că omul înțelept NU judecă oamenii sau situațiile, zicând că „n-ar trebui să facă asta” sau „nu e just să se petreacă aia” sau „de ce mi se întâmplă tocmai mie?!”. Astea ar fi doar halucinații ale persoanei dotate cu simț moral și logic. Dumnezeu Absolut nu se încurcă cu astfel de mărunțișuri. E mult prea diferit și de neatins cu mintea.

Și totuși, ca oameni, nu putem renunța la morală și rațiune, fiindcă numai prin ele dăm un sens existenței. Și ce ar fi existența fără un sens, nu-i așa?! Doar când dispare persoana (prin iluminare nonduală), abia atunci se înțelege măreția universului și croiala exotică a evenimentelor. Și că adevărul profund e dincolo de morală și rațiune, și nu are niciun sens.

Vrei să spui că nu există Dumnezeu binelui, așa cum ne învață religiile și spiritualitatea?

Orice ne putem închipui există cu adevărat. Deci Dumnezeu binelui există și El, în imaginația divină. Dar un reproș frecvent ce i se aduce

este: de ce nu preîntâmpină El toate relele, dacă este atotputernic și atotștiutor?!

Și răspunsul e limpede: fiindcă misiunea Sa este numai de a repara răul. La fel cum misiunea Satanei este de a-l provoca. Dar singur Dumnezeu Absolut e atotputernic și creează toată zarva asta.

Totuși, am fost învățați că Dumnezeu este iubire...

Este corect. Numai că **iubirea divină atotcuprinzătoare nu e totuna cu bunătatea și compasiunea**, cum ai tu impresia. Este un paradox imposibil de înțeles. Până și răul este tot o expresie a iubirii divine. Asta nu se poate explica, deși unii au încercat. Au speculat că pedepsele divine vin pe baza karmei, a păcatelor din alte vieți, care se plătesc în acest mod. Sau că pedepsele au rolul de a corecta defectele ego-ului uman, într-o evoluție și perfecționare. Sau că divinitatea are nevoie să fie hrănită cu sacrificii ca să funcționeze uns. Și câte alte explicații nu s-au mai născocit de-a lungul timpului...!

Dacă însă ne gândim la imensul rău pe care îl suportă degeaba toate creaturile în natură, nu mai ajungem la nicio concluzie. Deci, în esență, iubirea divină nu are nicio logică, așa că trebuie s-o luăm cum e: reală, dar de neînțeles.

Și totuși, uneori îngerii le apar oamenilor și îi îndeamnă la fapte bune...

Da, îngerii, spiritele superioare îl personifică pe acel Dumnezeu al binelui, care nu există ca atare. Ei fac toate treburile curate, în timp ce demonii fac toate treburile murdare. Sunt aparente entități care fac jocul ambivalent, dual, complex, al unicului Dumnezeu.

Prin urmare, Absolutul te face să crezi în Dumnezeul binelui și îți va oferi toate experiențele necesare pentru a te convinge că Forțele binelui veghează lumea și te ajută în toate. Vei primi dovezi imbatabile. Și o perioadă de timp te vei simți în siguranță, la adăpost de toate relele posibile. Însă, inevitabil, la un moment dat, credința va da rateuri, rugăciunile, mantrele, ritualurile nu vor mai funcționa. Cum te vei descurca cu îndoiala?

De ce cobești?! Unii oameni își păstrează credința nezdruncinată toată viața...

Credința are la bază o logică. Dar viața este illogică, paradoxală. Mai devreme sau mai târziu, vei trăi o disonanță cognitivă, o criză existențială, un rateu major. Ceea ce ți-am împărtășit te poate ajuta.

Cum?

Nu vei mai avea pretenții de la viață să fie dreaptă cu tine, nici logică. Nu te vei mai aștepta la comportamente și atitudini corecte,

raționale din partea semenilor. Vei renunța la idealuri utopice. Vei renunța la credulitatea în promisiunile religiei sau spiritualității. Te vei obișnui cu necunoașterea și neînțelegerea.

Totuși, te vei bucura când vei descoperi insule de frumusețe, coerență, rațiune în tot acest ocean agitat și furtunos. Vei fi ferit de dezamăgiri, pur și simplu, fiindcă nu vei mai putea fi amăgit de nimic.

Ce mai învățătură! Aici ai vorbit ca un ateu...

Un ateu nu-ți va spune niciodată următoarele:

Atâta timp cât te amăgești că există liber-arbitru, automat judeci oamenii. Și astfel încalci mereu îndemnul cristic „Să nu judeci!”. Ar trebui să-L judeci pe însuși Dumnezeu pentru toate, ceea ce nu prea îți convine s-o faci, ca să nu-I pierzi bunăvoința.

Însă dacă vei vedea Voia divină peste tot, nu te vei mai revolta interior când vei trăi nedreptăți. Fiindcă El nu pedepsește și nu răsplătește pe nimeni, nu vede pe nimeni separat de Sine în tot ce există. Cu cine te războiești tu?!...

Atâta timp cât te amăgești că exiști ca un „io” separat, vezi lumea ca pe o sursă de riscuri și adopți automat o atitudine de apărare, agresivă uneori. Și astfel încalci mereu porunca „Să nu ucizi!”, ucigând măcar cu gândul.

Cât timp te simți un „io”, pui condiții iubirii, să te servească pe tine înainte de toate. Chiar și când te amăgești că te-ai pus în slujba altora, detașat de interese meschine, o întrebare subtilă nu-ți va da pace: „Și eu ce câștig din asta, totuși?! Măcar o faimă spirituală, măcar să nu pot fi lovit de nimic, măcar niște experiențe de extaz, măcar mântuirea după moarte...!”. Și astfel te ții departe de iubirea necondiționată divină.

Cum ai putea să-ți iubești dușmanul dacă nu-l vei considera ca pe o parte din Tine, cel universal?! Chiar dacă îți spui că spiritul lui încă evoluează și mai are de învățat, totuși, în comparație cu tine, îl vei simți imatur. Și atunci, automat, te vei simți superior, adică exact ce vrea ego-ul, să se simtă special. Vei fi tolerant cu defectele lui ca să-ți hrănești ego-ul spiritual cu această calitate: toleranța. Îngăduința ta va avea un motiv interesat, nu va fi necondiționată și spontană.

Atâta timp cât te amăgești că universul are un scop înalt, vei împărți evenimentele și faptele în cele care servesc Scopul și cele care-l împiedică. Și iar vei judeca oamenii. Dar dacă pricepi că nimic nu are vreun scop, dintr-o dată te relaxezi și zâmbești lăuntric, ca la o glumă bună. Poți cel mult să-ți urmezi un scop personal, fără importanță pentru mersul universului.

N-ai încotro te grăbi, n-ai cum să salvezi tu lumea, fiindcă nici nu-i în pericol. Lumea a fost de la bun început ca o tablă pe care se scrie și se desenează frenetic, iar apoi se șterge cu buretele. Nimic nu-i destinat să rămână scris definitiv...

Atâta timp cât ai credință sau încredere în Dumnezeu binelui, înseamnă că îi pui niște condiții cum să se poarte El cu tine. Îi oferi credința ta, iar El trebuie să o merite. Orice credință spirituală este condiționată.

Și care ar fi alternativa la credință, necredința?

E și necredința tot o credință, una negativă. Singura alternativă necondiționată este să trăiești fără preconcepții, să fii viu, pur și simplu. Poți și intelectualiza, dacă-ți face plăcere, dar fără să dai gândurilor prea mare importanță. Viața nu ține cont de părerile tale, oricât de bine argumentate. Viața nu e nici logică, nici morală, nici nu are vreun scop sau miză.

Asta e doar părerea ta, cam extremistă...

Se pare că a venit vremea pentru extremism în lume... Dar extremismul acesta nondualist e pașnic și curat și nu impune nimănui nimic. E o spiritualitate extremă, pentru cine îndrăznește să riște.

Ce anume riscă?

Riscă să-și piardă prejudecățile... și să câștige libertatea. Adevărata libertate este înfricoșătoare pentru „eu”, dar indescriptibil de minunată...

De ce ar fi libertatea înfricoșătoare?

Fiindcă aduce cu ea necunoașterea. Mai bine zis, dispare "eul" cunoscător, dar *cunoștințele* rămân, poate chiar se înmulțesc. Deci **nu confunda cunoașterea cu cunoștințele**. Iluminarea este eliberarea de cunoaștere, fiindcă nu mai are cine să dețină cunoștințele. Cunoștințele există în sine, fără un deținător al lor. Culegi fructele direct din copac când ți-e foame, nu există niciun depozit pentru ele.

Un alt nume al cunoașterii este controlul. Prin iluminare dispare iluzia de control, iar cu asta, și povara responsabilității. Dispărând controlul, e clar că nu există nici liber-arbitru sau voință individuală, autonomă. Nu-i așa că libertatea ți se pare înfricoșătoare?!... 😊😊😊

11 martie 2025

ILUMINAREA ÎN DOUĂ TREPTE

Eu grosier și eu subtil ● Intrarea în „zonă” ● Prima etapă a iluminării:
Golul ● A doua etapă: Plinul ● Eul grosier, după moarte ● Iluminatul,
după moarte ● Evoluția omenirii

Eu grosier și eu subtil

Experimentele de hipnoză au arătat că, în momentul inducției hipnotice, este **suspendat eul conștient**, iar mintea-corp ascultă de toate indicațiile hipnotistului fără nicio împotrivire și cu o atenție focalizată. Totuși, rămâne acolo un **observator intern**, un martor care, de obicei, încuviințează toate ordinele primite din exterior, ca și cum ar fi o joacă inocentă. Dar în cazul unor comenzi foarte periculoase, observatorul intern al subiectului va refuza să le execute, prin simpla pasivitate tăcută.

Ceva similar se întâmplă în cazul somnambulilor, care aparent sunt treji și fac unele acțiuni obișnuite cu deplin control, deși sunt adormiți. Controlul însă nu este conștient, ci inconștient – adică este exercitat de acel observator ascuns și tăcut. Uneori, acesta dovedește că are acces la simțurile astrale (de exemplu, vede cu ochii închiși).

Concluzia evidentă desprinsă din aceste fapte este că omul dispune de (cel puțin) două instanțe decizionale: eul *conștient* (ego-ul grosier) și eul subtil (observatorul tăcut, detașat, așa-zisul *inconștient*).

PARALELA CU ILUMINAREA

Această concluzie este confirmată și de iluminați, acei oameni treziți din hipnoza cosmică. Unii dintre ei spun că procesul iluminării s-a derulat, în cazul lor, în două etape, pe care le putem boteza, simplu: Golul și Plinul.

Prima etapă a iluminării constă în pierderea sau dizolvarea **eu-lui grosier**. Ea are ca efect dispariția gândurilor personale, ceea ce duce la senzația de „Gol”. De asemenea, se percepe baza vidă a realității, căci singura realitate adevărată este Vidul absolut. Acest vid nu este „ceva” gol, ci absolut nimic, ceea ce-i imposibil de imaginat.

A doua etapă a iluminării constă în senzația de unificare cu toată manifestarea creată, uniune descrisă ca „iubirea necondiționată a tot ce există” sau senzația de „Plin”. Ea este posibilă odată cu dispariția inclusiv a **eu-lui subtil**. Acum manifestarea iluzorie a lumii nu mai este

respinsă, fiindcă e ireală, ci îmbrățișată cu iubire, ca fiind propria Ta creație jucăușă.

Intrarea în „zonă”

Ramesh Balsekar a făcut distincția dintre mintea „gânditoare” și mintea „lucrătoare”. Prima este ego-ul grosier, care gândește prin prisma propriei persoane. Acest mod de gândire are la bază gândul de „eu”, iar restul gândurilor provin din acesta și sunt subordonate lui.

Prima fază a iluminării constă în dispariția gândului de „eu” și a tuturor celorlalte care îi succed. Deci dispare mintea „gânditoare”, dar rămâne în funcțiune cealaltă minte, cea operativă sau lucrătoare, care se ocupă cu rezolvarea sarcinilor curente.

Deci când iluminatul spune că „mi-a dispărut mintea”, asta nu înseamnă că omul a devenit o legumă inertă. ☺ (Gândiți-vă la câtă **inteligentă** dovedesc animalele pentru a supraviețui, deși nici ele nu au conștiință de sine, adică un „eu personal”! Numai dintr-un orgoliu prostesc, oamenii îi spun „instinct animal”...)

Eckhart Tolle dădea niște procente aproximative. După iluminare, gândurile dispar în proporție de 80%. Cu alte cuvinte, numai 20% din gândurile pe care le are omul obișnuit sunt utile, iar celelalte constituie un simplu dialog interior, o cicăleală care poate lipsi. Iar când vocea asta interioară lipsește, omul se simte cu adevărat bine. Unii o numesc „intrarea în zonă” sau „starea de flow”, când totul decurge automat și sincronizat.

Unii sportivi și muzicieni caută metode de a „intra în zonă” pentru a obține performanțe deosebite. De pildă, ingerează diverse droguri, ceea ce are și multe efecte negative. Dar ei pot apela la coaching psihologic (mai ales folosind hipnoza sau autohipnoza) care îi ajută să „intre în zonă”. Se urmărește astfel eliminarea obstacolelor mentale puse de eul conștient (prejudecăți, blocaje, îngrijorări, frici etc.).

Merită amintit aici cazul alpiniștilor și a cățărătorilor cu mâinile goale. Pentru ce își riscă ei viața pe munți, o aventură total inutilă?! Unii au spus-o: datorită bucuriei pe care o simt atunci când sunt total focalizați. Riscând imens, corpul nu-și mai permite vagabondajul gândurilor („opera” eu-lui grosier) și atunci rămâne minunatul sentiment al golirii de eu... Sunt și ei căutători spirituali, mai bine zis, niște „cățărători spirituali”... ☺

Totuși, trebuie precizat că orice metodă, inclusiv cea hipnotică, are efecte limitate în timp. Deci eul conștient este suspendat numai temporar. De pildă, în hipnoză, de obicei hipnotizatorul, la sfârșitul ședinței, dă comanda de revenire a eu-lui conștient. Se poate însă întâmpla câteodată să nu o dea, ceea ce nu are niciun efect negativ. Dacă subiectul ajunge acasă în acea stare hipnotică, se culcă seara, iar a doua zi dimineată se trezește automat cu același eu conștient dintotdeauna.

Unii căutători spirituali și-ar dori-o, dar nu există nicio soluție **omenească** de rămânere definitivă în starea fără de eu, nici exterioară (prin hipnoză, droguri, magie ș.a.), nici interioară (autosugestie, tehnici spirituale ș.a.). Ea este un produs exclusiv al Grației divine.

De fapt, tot ce ființează și se întâmplă este Voința divină, inclusiv eul personal și inclusiv căutarea iluminării, căci totul e Dumnezeu... Dar asta-i o altă discuție...

Prima etapă a iluminării: Golul

Revenind acum la procesul iluminării în două etape, în general, faza de „gol” aduce o ușurare psihică, de eliberare de griji și responsabilități, dar nu tuturor subiecților. De pildă, unii se simt atât de goliți pe dinăuntru, încât apelează la sprijinul psihiatrilor, care îi diagnostichează cu „tulburare de depersonalizare / derealizare”. Alții, chiar dacă nu se plâng nimănui, totuși, resimt un disconfort psihic sau măcar o plictiseală – fiindcă golul interior este atât de profund, o liniște totală, neîncetată, dublată de senzația de singurătate.

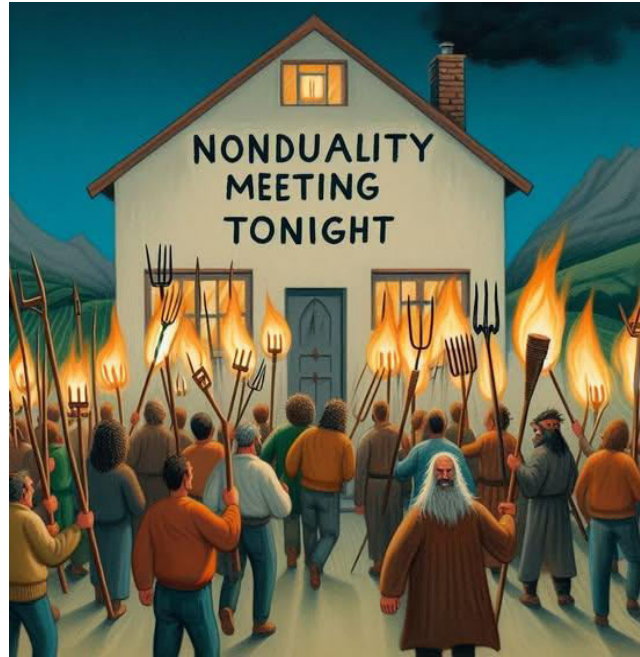
Trebuie subliniat că, în cele mai multe cazuri, ego-ul grosier revine în corp după ce s-a trăit o experiență temporară de „iluminare”, omul știind acum că există o stare minunată, din altă lume, rămasă cumva estompată în amintire. El (eul conștient) vrea să o recapete, lucru imposibil atâta vreme cât eul conștient este activ. De aici, un conflict interior de nerezolvat, care creează nemulțumire și o căutare spirituală frenetică.

Deseori, ego-ul rezolvă această disonanță cognitivă pretinzând că el însuși ar fi deja „iluminat” – ceea ce este un fals, căci nimeni nu poate fi iluminat, iluminarea fiind starea naturală **impersonală**.

Desigur, există nenumărate variații individuale la aceste descrieri...

Dar chiar dacă eul conștient dispare definitiv împreună cu gândurile personale, totuși starea de „gol” nu este cea mai plăcută posibilă. Unii iluminați cred că ar fi adevărul ultim, starea supremă, dar asta doar

fiindcă nu au ajuns la etapa a doua a iluminării. (De fapt, în fiecare experiență spirituală omul crede că a atins ultima treaptă posibilă. Mai târziu însă, poate avea surpriza să fie ridicat pe următoarea treaptă, care-i depășește imaginația...)

A doua etapă: Plinul

În a doua fază a procesului de iluminare nonduală, la un moment dat, prin Grație divină, omul se simte una cu tot universul. Deși el știa deja că lumea este iluzorie (fiindcă doar Golul este real), totuși abia acum simte cu adevărat Iubirea universală. Și nu mai respinge iluzia lumii ca pe o „minciună”, ci o acceptă ca pe un „joc”. Abia acum iluminarea nonduală este resimțită ca o adevărată binecuvântare și omul vede plenitudinea pretutindeni.

Această fază a fost descrisă astfel:

Jim Newman vorbește de dispariția unei **contractii energetice** din tot corpul, de care nu și-a dat seama că exista în trup decât după ce ea a dispărut.

Ellis¹ spune că a simțit cum ceva ca un **stol de fantome** i-a părăsit trupul.

Adyashanti spune că atunci când s-a ridicat de pe canapea, a avut impresia că persoana sa a rămas pe canapea, el simțind în acel moment o **mare ușurare**, care nu l-a mai părăsit niciodată.

¹ <https://www.spiritus.ro/RAZVAN/nondualitate-elliso1.htm>

Fiecare individ o simte și descrie în felul său, dar există o caracteristică comună, anume dispariția unei **legături apăsătoare cu trupul fizic**. Abia în această fază trupul e simțit ca un apendice, un element decorativ, fără nicio legătură cu adevărata Ființă care ești. E adevărata *detașare spirituală*...

Trebuie totuși să menționăm că cele spuse mai sus sunt doar o schemă simplistă a procesului iluminării nonduale. Nu în toate cazurile se respectă această etapizare, existând numeroase variații. Am dorit doar să sugerăm că există anumite tipare valabile la mulți indivizi, dar poate că nu în toate cazurile. Pentru detalii, **citiți studiul lui Jeffrey Martin**²...

Eul grosier, după moarte

Acum, se pune întrebarea dacă descrierile de mai sus își mențin valabilitatea și după moarte. Fiindcă, dacă toate acestea se întâmplă doar cât omul este în viață, înseamnă că nondualismul nu atinge transcendența. (Desigur, iluminatii pot spune că, pentru ei, moartea nu există sau că au murit deja, dar asta nu-l liniștește cu nimic pe cititor...)

Spiritualismul a propus deja anumite scenarii, în funcție de autor și revelație, despre ce se întâmplă după moarte. Cum stau lucrurile în acord cu nondualismul? Și aici, diverși iluminați pot avea diverse opinii, conform educației și culturii lor, dar vă prezint **concepția mea** din acest moment, care combină armonios ambele paradigme:

Majoritatea oamenilor își păstrează eul grosier imediat după ce trec „dincolo”. Ca dovadă, din relatările celor care au trăit experiențe de moarte clinică sau de dedublare astrală, aflăm că în lumea de dincolo gândeau exact așa cum o făceau pe Pământ. Adică, priveau lucrurile din perspectiva ego-ului.

(Desigur, în unele cazuri, trăirea a fost complet lipsită de ego, dar când povestește ulterior, omul interpretează prin prismă personală acele evenimente epifanice.)

O altă dovadă, poate chiar mai solidă, o constituie amintirile din viața anterioară a unor copii mici. Vezi rubrica din site "**Dovezi despre reîncarnare**"³. Pe scurt, există cazuri, destul de rare, de copii mici care își amintesc în detaliu viața lor anterioară. De obicei, amintirile se

² <https://www.spiritus.ro/RAZVAN/nondualitate-jeffrey.martin.htm>

³ https://www.spiritus.ro/PARAPSIHOLOGIE/dovezi_reincarnare.htm

estompează odată cu trecerea timpului, mai ales dacă sunt descurajați de părinți. Fenomenul poate fi interpretat astfel:

După decesul fizic, ego-ul a rămas viu, iar reîncarnarea s-a produs rapid, după săptămâni sau luni de la decesul inițial. Ca urmare, noul corp-minte conține **același ego** ca al decedatului, păstrând intacte aproape toate amintirile decedatului. Popular, spunem că e același „suflet”.

Din relatările despre viața de apoi, **Purgatoriul** este tocmai această fază în care ego-ul nu a dispărut, ci se chinuie, mai mult sau mai puțin, cu aceleași dihonii care l-au marcat pe când avea un corp fizic. Purgatoriul nu e altceva decât împotrivirea de a-ți pierde ego-ul.

Ceva oarecum similar se petrece după iluminare, în timpul vieții. Încadrarea în noua structură psihică nu se face ușor la toți iluminații. Unii au mari probleme de adaptare la noua stare a ființei. E același efort pe care îl fac și sufletele decedaților care se zbat „între cele două lumi” (lumea ego-ului și cea fără de ego). Singura diferență este că iluminații se zbat în planul fizic, iar decedații, în lumea astrală.

Dar se întâmplă ca, după moartea fizică, eul grosier să dispară relativ repede, rămânând însă eul subtil. Acesta trăiește în planul astral, într-un fel de existență similară cu somnambulismul terestru – adică fără grijile, tensiunea și stresul produs de conștiința de sine a ego-ului grosier. Tradițional, i se spune **Paradis**.

Iar la un moment dat, acest eu subtil (un suflet mai „pur” decât în cazul celălalt) se va reîncarna fără nicio amintire din viața anterioară. Și e normal să nu existe amintiri din încarnarea precedentă, din moment ce a dispărut ego-ul grosier, care era magnetul pentru ele.

Eul subtil sau astral este foarte detașat de existența pământească, având o viziune mult mai largă asupra vieții. **Eul subtil** este același lucru cu **observatorul intern** de care pomeneam la început că supervizează pe tăcute în situația hipnotizării eu-lui conștient, fiind dispus să-și asume riscuri pe care eul conștient nu și le-ar fi asumat. Dar nu o face din inconștiență (deși e botezat „inconștient” de psihologie), ci tocmai pentru că știe că nu i se poate întâmpla nimic rău corpului. Dimpotrivă, eul conștient nu știe niciodată nimic și de aceea este mereu precaut.

Iluminatul, după moarte

Iluminarea completă constă în cele două faze amintite, Golul și Plinul. Cu alte cuvinte, întâi dispare eul grosier (conștiința de sine), apoi dispare chiar și eul subtil (observatorul tăcut).

Ce se întâmplă cu oamenii care s-au iluminat nondual în timpul acestei vieți?

Logic, ei „trec dincolo” fără eu grosier și fără eu subtil. Asta înseamnă că au acces la planul cel mai înalt spiritual, unde lipsește orice urmă de eu individual. Devin „spirite pure”. Asta ar fi și definiția spiritului: fără eu individual, precum îngerii. (Desigur, nu există niciun „dincolo”, decât în imaginația umană. Totul se petrece într-un Aici care-i nicăieri și un Acum veșnic, adică în Conștiința divină.)

Dacă spiritul e însoțit de un eu subtil, va trăi automat în planul astral, deci pe un nivel intermediar – și acolo îi putem spune „suflet”. Iar când spiritul se încarnează în planul fizic, automat capătă și un ego sau eu conștient, grosier – aici îi spunem „om”.

Cu alte cuvinte, când omul moare, îi rămâne sufletul viu. Asta afirmă spiritualismul. Iar când sufletul moare (în planul astral), îi rămâne spiritul viu. Deci omul este o triadă formată dintr-un spirit (pur), un suflet (sau eu subtil) și un corp fizic (cu eu grosier), băgate unul într-altul precum păpușile rusești.

Evoluția omenirii

Se pare că specia umană este singura suficient de evoluată ca să poată găzdui un ego. Animalele nu pot. Și totuși, nondualismul vorbește tocmai de renunțarea la ego, ceea ce pare un paradox.

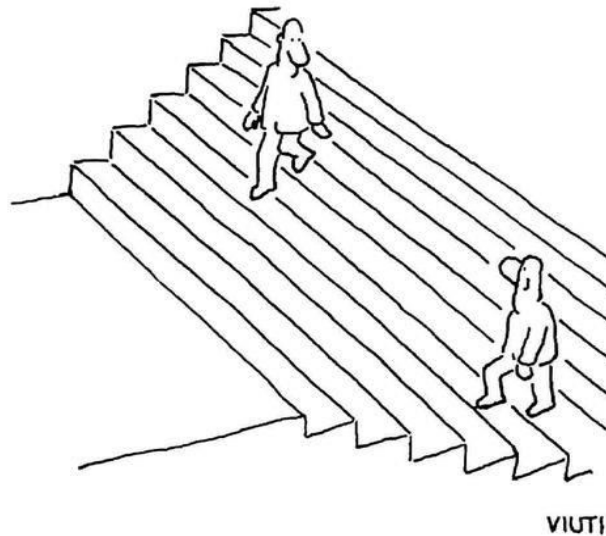
Atunci, este oare ego-ul un semn de progres sau de regres?

Oamenii se mândresc cu conștiința lor de sine, adică eul conștient sau ego-ul grosier. Toată cultura și realizările umane au la bază acest eu conștient. Și totuși, nondualismul afirmă că se poate trăi foarte bine și fără ego, ba chiar mai bine.

Deci care e sensul evoluției: către dobândirea unui ego sau către pierderea ego-ului?

Exact așa, sensul este întâi către ego și apoi către dizolvarea lui. Nu-i nicio contradicție. Asta, dacă acceptăm că ar exista vreo evoluție... Fiindcă există indicii că pe Pământ au existat în trecutul îndepărtat civilizații mult mai avansate decât cea actuală...

Nondualistul nu-i deloc convins că ar exista vreun scop al vieții sau al universului. Totul e un joc divin, deci nimic nu are un scop în sine, totul e o aventură sau experiment al Divinității. Nu există nicio miză, nicio tragedie, niciun vinovat, fiindcă totul e însăși Divinitatea, care nu-i separată de Creație, ci este însăși Creația. Asta înseamnă nondualitate.

Și totuși, la scara lui redusă, omul vrea să creadă că există un sens al evenimentelor, că totul conduce către o finalitate...

Din moment ce universul este etern, nu poate exista nicio finalitate, ci doar perpetue transformări. Omul e obișnuit cu ideea de început și sfârșit, care ține de iluzia timpului. Dar timpul nu există din perspectivă nondualistă, deci conceptul de început/sfârșit este fals. La fel, conceptul de cauză/efect, ca și cel de scop/mijloc.

Să luăm exemplul pomenit mai sus, al alpiniștilor și cățărătorilor. Întrebat de ce-și riscă viața pentru a cuceri munții, un alpinist celebru a răspuns: „Fiindcă sunt acolo”. Și, într-adevăr, acesta e adevărul divin. Dumnezeu, unicul care există, își pune singur obstacole și apoi le depășește. Nimeni altcineva nu decide nimic. Totuși, alpinistul este motivat de acea bucurie indescriptibilă de a se simți golit de minte. Prin urmare, aparenta *cauză individuală* (plăcerea psihică) coexistă cu *acauzalitatea divină*, care face toate lucrurile să se întâmple fără niciun scop "rațional uman". Ba, mai mult, lanțul cauzelor și efectelor este doar o iluzie resimțită de creaturi, fiindcă însăși Creația este o iluzie pe care și-o permite Vidul Creator Divin.

În general, nimic din ce poate concepe mintea nu corespunde realității absolute. Mintea oferă doar o interpretare pe specific uman,

care să-i permită individului să trăiască așa cum știm acum. Dacă însă am schimba paradigma sau „filtrul”, atunci viața s-ar schimba dramatic, văzând o cu totul altă fațetă a acelorași lucruri.

De fapt, nici nu există o entitate numită „minte”, ci un flux de gânduri. Minte nu e un substantiv, ci un verb. Știința avansată afirmă că tot ce există sunt numai procese, iar în cazul minții chiar putem să verificăm afirmația asta pe cont propriu.

Oare este iluminarea următoarea etapă a dezvoltării omenirii?

Se tot spune că ne așteaptă o mare trecere sau transformare planetară, dar nu putem ști în ce va consta ea. Nondualiștii, unii dintre ei, afirmă că noua omenire va fi una iluminată. Alți nondualiști afirmă că asta-i doar o poveste spirituală, ca multe altele, și că trezirea nonduală este destinată numai celor puțini. Dar oare nu-i și acest scenariu limitativ o altă poveste?!...

Oricum ar fi, trebuie să fim cu toții de acord că o lume bună pentru toți, paradisul pe Pământ nu se poate crea decât printr-o mutație de conștiință generală. Atâta timp cât oamenii sunt conduși de impulsurile egotice, nu va putea exista acea lume perfectă la care visează omenirea de milenii.

Cu alte cuvinte, oricâte inovații tehnologice sau reforme sociale și politice am face, ele nu vor crea o lume definitiv mai bună. Se spune că niciun om nu e perfect, prin urmare, nici conglomeratul de oameni nu poate fi.

Dar ce înseamnă „om perfect”?

Putem defini omul perfect ca fiind acela fără un eu personal. Într-o lume în care toți am fi iluminați, fără „eu”, ar fi mult mai plăcut de trăit, deși ar arăta cu totul diferit de lumea actuală.

Motivațiile egotice au produs mult rău, dar și multe lucruri interesante pe planetă. Odată cu dispariția ego-ului și a hașițelor sale, oamenii s-ar calma și ar trăi în armonie cu natura. Unele profeții spun că așa se va întâmpla la un moment dat... și vom intra în Epoca de Aur.

Dar, desigur, nici Epoca de Aur nu va dura la infinit, ne-o garantează Cartea Apocalipsei, ci doar „1000 de ani”. Și asta, pentru că, așa cum spuneam, nu există nicio finalitate ultimă în univers, ci doar eterne transformări.

Stabilitatea adevărată poate fi găsită doar în Vidul nondual, lipsit de forme și mișcare, în liniștea desăvârșită, neutră, neschimbată. Manifestarea este veșnic dinamică, schimbătoare, imprevizibilă, mișcată de dualitatea yin-yang.

Și totuși, nondualitatea înseamnă că atât mișcarea veșnică, cât și nemișcarea veșnică sunt una. Efectiv, nu se pot separa, la fel cum nu putem separa trupul de piele...

Iar dacă nu poți înțelege acest paradox, să știi că nu ești singurul. 😊 Rațiunea este „inventată” de Nondualitate doar ca un aspect al ei limitat și limitativ. Ea nu poate cuprinde totul. Ordinea nu poate înțelege haosul, libertatea. Și nici haosul nu suportă ordinea. Dar amândouă sunt același unic Dumnezeu...

24 aprilie 2025

EGO-CALIPSA

Eul există pentru experiențe ● Timpul există dacă i se dă energie ● Nu există un adevăr ultim ● Ego-ul și suferința apar simultan ● Totuși, de ce trebuie să suferim? ● Perfecțiunea ● Eul e "păcatul original" ● Trăim în eternul necunoscut ● Prevestirile sunt pentru eu ● Karma și animalele ● Karma e lipită de sufletul personal ● Inventarea binelui și răului

Suferim din cauza ego-ului

Din punctul de vedere al celui **trezit nondual**, într-adevăr, când dispăre eul, dispăre și suferința psihologică. Iar noi, **adormiți** care-l ascultăm, ne punem problema ce și cum să facem ca să ne dispară și nouă eul, pentru a nu mai suferi.

(Să fie limpede: chiar și iluminatul trece prin unele emoții considerate „negative”, cum ar fi enervarea, tristețea ș.a., dar diferența majoră este că ele nu durează, nu târăgănează, nu se solidifică în sentimente dureroase.)

Dar cum se împacă cele de mai sus cu o altă afirmație nondualistă, anume că „nu există liber-arbitru, din cauză că nu există niciun eu”? Cum rezolvăm acest paradox?... Există sau nu există vreun „eu”? Și se poate face ceva sau merită a-l dizolva?

Neuroștiința afirmă clar și răspicat că alegerile pe care noi le facem „conștient” sunt, de fapt, o simplă informare din partea inconștientului – care este adevăratul decident. Cu alte cuvinte, eul conștient este doar *informat* după circa o secundă de decizia *deja* luată în inconștient.

Și atunci, care mai este rolul eu-lui, dacă el nu alege și nu poate nimic? Oare nu este evident că eul este doar un „ornament”...?! Dar pentru ce?

Eul există pentru experiențe

Adevărul este că **ego-ul apare doar ca să poată exista drama!**... și, de aceea, nicio „metodă de iluminare”, adică de dizolvare a eu-lui, nu are eficiența preconizată. Ar contrazice însuși mersul firesc al lucrurilor.

Cu alte cuvinte, în mod normal, considerăm că ego-ul e cauza, iar suferința psihică este efectul. Uităm însă de cealaltă legătură cauzală, de

la scop la mijloc. Adică, scopul divin este, incredibil!, spectacolul psihic, iar mijlocul prin care devine posibil este tocmai eul.

«Mintea separatoare (eul) produce trauma. Memoria traumei este furie. Dorința de a pedepsi este ostilitate. Auto-învinovățirea îți produce vină și rușine. Golirea de energie produce depresie. Toate acestea, ca rezultat al existenței sinelui separat (eul). Cele trei principii ale lui Buddha sunt: Sinele separat (eul) nu există. Totul se degradează (îmbătrânește, moare, putrezește). Nirvana este suprema realitate.» (Deepak Chopra)

Totuși, să nu uităm că tot datorită eu-lui este posibil să ne bucurăm intens de plăcerile omenești. Asta nu înseamnă că iluminatii nu se bucură, ba chiar dimpotrivă! Dar este o altă bucurie, un gen de beatitudine mocnită și detașată, din altă lume.

Bucuriile „omenești” provin din identificarea minții cu trupul și cu iluzia de a fi o persoană separată. Ele nu dispar după ce a dispărut senzația de eu, căci mintea-corp le păstrează modul de funcționare. Dar nu te mai agăți de ele, nu le mai consideri o rațiune de a trăi. Și nici nu mai au intensitatea dinainte, fiindcă nu se mai investește aceeași cantitate de energie în ele.

Înainte, energia dominatoare a eu-lui **căuta** mereu o îmbunătățire (proprie sau a mediului înconjurător), care să-l facă fericit (așa credea el). Însă acum acționează o altă psihologie. Acum ești îndrăgostit lulea, dar nu de cineva anume, ci de simplitatea vieții. Ai dat de libertatea după care tânjesc, inconștient, toți oamenii. Iar asta nu-i posibil decât dacă se pierde falsa persoană care te simți a fi, deocamdată.

EUL este o restrângere și separare a conștiinței divine „în scopul” sau „cu efectul” de a avea anumite experiențe imposibile altfel.

Eul este ca un cub în care intră Conștiința divină. Este o binecuvântare, fiindcă O găzduiește înăuntru. Este un blestem, din cauză că ține restul infinit al Conștiinței în afara sa.

Timpul există dacă i se dă energie

„**Timpul nu există**” este o afirmație a celui **trezit nondual**, deși are și el amintiri și își face planuri. Doar că nu investește emoțional în acestea. Iar asta e posibil deoarece nu-și crede niciun gând. Nici măcar ideile legate de prezent – nu le dă nicio valoare sau importanță. Se folosește de ele în contextul vieții curente, dar nu le pune la inimă, nu crede în producțiile mentale. Are opinii și preferințe, ca orice om, dar e

gata să renunțe la ele dacă situația o cere, deoarece nimic nu are importanță realmente.

Asta înseamnă „detașare” și asta înseamnă să „trăiești în prezent”: să scapi din fălcile minții, dar folosindu-te de ea totodată. Mentea egotică e scufundată, înecată în trecut și viitor. Și nu poți scoate capul la suprafață din oceanul timpului dacă există un „eu”, adică senzația de centru separat de univers, a unei picături separate de ocean...

Eul pune energie în amintiri și în speranțe, și astfel le dă o aparentă soliditate. Trecutul și viitorul devin reale. Dar când nu te mai ancorezi în ele, trecutul și viitorul rămân exact ce sunt: niște abstracțiuni ireale.

Din punct de vedere nondualist, totul este o unitate, deci și timpul este „dintr-o bucată”. Adică viitorul e legat de trecut, iar dacă trecutul este unic, și viitorul va fi tot unic. Prin urmare, toate posibilele variante de viitor sunt doar niște speculații ale minții, care cu asta se ocupă – cu speculații. În realitate, și viitorul este tot unic, adică este deja „scris” în viziunea divină. Însă nu-l poate citi cineva, fiindcă viziunea divină este total impersonală.

Ar putea fi citit numai de o non-persoană, adică de Nimeni (!). Iar dacă i se împărtășește o profeție vreunei persoane, se face adaptat, personalizat, conform tiparelor și misiunii sale. Nu se dezvăluie orice oricui oricum. Chiar și spiritele înalte nu știu decât ce le "șoptește" Absolutul.

Nu există un adevăr ultim

„*Ce ar fi fost dacă...?*” este o falsă încercare de control al vieții. Credem că dacă am fi schimbat cauza, altul ar fi acum efectul. Ideea asta-i greșită, fiindcă acel efect era chiar scopul divin și nu ar fi putut fi evitat.

Desigur, am tot folosit cuvântul „scop divin”, deși este inadecvat, dar nu avem altul. Dumnezeu sau Absolutul nu are niciun scop. Apare ca legătura „scop-mijloc” doar pentru psihicul uman. La fel cum apare, simetrică, și legătura „cauză-efect”, care-i cealaltă jumătate a adevărului. Există impresia unor cauze care fac ca viața să pară fluentă și controlabilă – pentru toate creaturile, nu doar pentru oameni. Controlul se referă întotdeauna la manipularea cauzelor.

E ușor să spunem că „așa a vrut Dumnezeu”, ca să Îl coborâm la nivelul nostru de înțelegere. De fapt, Dumnezeu nu-i o persoană și nu-i logic. Sau, în acord cu ce am scris mai sus, este bi-logic. Adică aplică logica în ambele sensuri: direct și invers, simultan. Sau, dacă vrei, aplică

inteligența și pentru a face lucruri iraționale. (Asta cam ne duce cu gândul la definiția satanei... ☺)

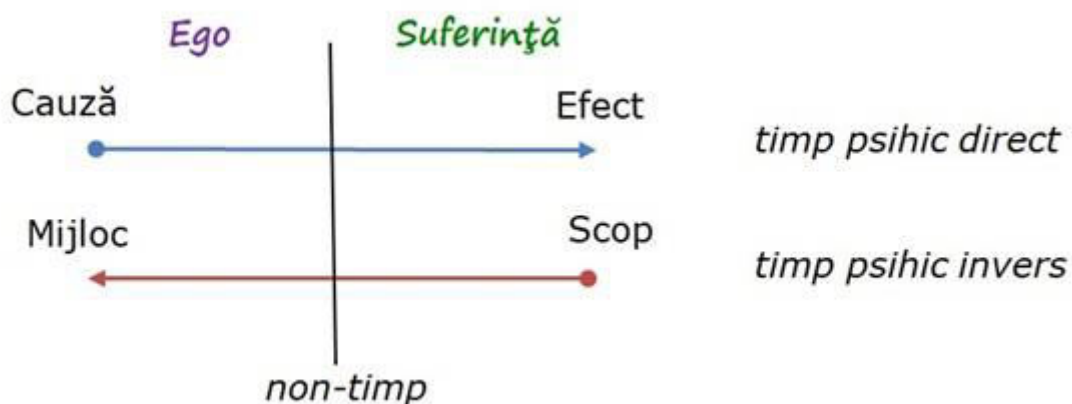
Problema cu logica e că ea cere mereu un singur răspuns unic la orice întrebare, ca într-o relație biunivocă. Realitatea absolută însă oferă întotdeauna cel puțin două răspunsuri diferite, ba chiar opuse, amândouă acceptate divin. Dumnezeu nu are intenția de a înclina creația într-o anumită direcție, de a ne oferi "Unicul Mare Adevăr".

Iar cu asta mintea nu se va putea împăca niciodată, că nu există niciun reper absolut. În schimb, avem repere relative cu duiumul. Problema minții noastre este tocmai că sunt prea multe. De aceea, ea le filtrează și are preferințe firești. Și așa apare diversitatea infinită a oamenilor...

Ego-ul și suferința apar simultan

Altfel spus, în timpul psihologic direct, ego-ul pare a veni primul, iar suferința îl urmează. Dar dacă privim din non-timp, din non-dualitate, observăm și timpul invers, care începe cu scopul divin de a suferi (nu se știe de ce trebuie să suferim, dar asta-i altă discuție...). Am putea chiar spune că **eul și suferința psihică sunt același lucru**, nu două chestiuni separate, deci n-are rost să dezbatem savanți cine-a fost primul, oul sau găina... Și, la fel, cum spuneam mai devreme, **eul și bucuriile omenești sunt tot același lucru**.

„Timpul nu există”, spun înțelepții. Și totuși, **timpul psihic** există și e definit prin succesiunea de la cauză la efect. Însă, parcă anulând acest timp direct, există și timpul invers, care merge de la scop la mijloc. Scopul este o *cauză* care are ca efect un anumit *mijloc*.

Eul și suferința apar simultan în non-timp, non-dualitate

Putem înțelege în același mod orice lucru și eveniment. Nu ne limităm la „cauza” directă, evidentă, ci intuim și ordinea ascunsă care face ca lucrurile să se întâmple exact așa cum se întâmplă, în virtutea unui „scop”. Și nu mai încercăm să schimbăm viața doar pe baza deducțiilor logico-cauzale comune. Înțeleptul vede că lucrurile nu pot fi decât așa cum sunt.

Asta nu înseamnă că devenim neputincioși, pasivi. Ci doar înțelegem că trecutul nu putea avea decât o unică curgere și că nu există nici vinovați, nici meritoși.

În privința viitorului, ne menținem total deschiși și disponibili către orice. Totuși, nu imaginația noastră produce viitorul. Imaginația este doar instrumentul cu care se joacă eul pentru a-și crea speranțe sau temeri și, astfel, a simți că trăiește din plin și că el controlează viața. În realitate, nimeni nu controlează nimic, dar e greu să o vezi atâta timp cât te crezi a fi o persoană separată, în permanentă luptă cu realitatea.

Totuși, de ce trebuie să suferim?

Întrebarea „de ce” este o altă capcană a minții. Ea pretinde un răspuns „logic”. Dar, după cum spuneam mai devreme, logica oferă doar o jumătate de adevăr.

De pildă, moartea absurdă și plină de suferință a Marelui Isus a primit explicația „teo-logică” pe care o cunoașteți: mântuirea omenirii. Doar că, luată la puricat, această dogmă pică încă de la prima analiză logică. Și asta e valabil cu toate religiile – încearcă să îmbrace în rațiune niște procese iraționale. De aceea, nicio dogmă nu poate rezista odată cu evoluția intelectului. Adevărul este că tot ce există nu are o explicație ultimă și intelectul nu va ajunge vreodată la „Adevărul Ultim”, care este doar un mit al minții.

Să continuăm cu exemplul de mai sus. Moartea lui Isus – *inexplicabilă*, fiind nedreaptă. Învierea – *inexplicabilă*, fiind un fenomen paranormal. Scopul aparent al tragediei – apariția creștinismului, cu înclinațiile sale umaniste. Se pare că învierea *inexplicabilă* a compensat moartea la fel de *inexplicabilă* a Divinului Isus, aducându-ne în suflet un soi de echilibru psihologic. Aparent, învierea a avut un tâlc – inițierea apostolilor în taina morții (dar oare cât a înțeles creștinismul paulin din ea?!). Și tot aparent, a avut un scop nobil – înființarea unei religii autentic divine (dar care s-a dovedit plină de absurdități și excese!).

Înțelegem deci că nimic din toate cele de mai sus nu era realmente necesar, ci s-au întâmplat, pur și simplu, neavând nicio urmare finală și desăvârșită. Totul curge, lumea se schimbă și asta fără niciun motiv, fără niciun scop, fără nicio logică umană. Încercările minții de a justifica logic evenimentele nu sunt necesare. Numai eul mental are nevoie de ele, ca să aibă impresia că el controlează cumva realitatea, măcar prin această cunoaștere.

Dacă Dumnezeu ar fi dorit o religie definitivă și perfectă, ar fi făcut-o „ca la carte”. Or niciuna nu-i nici perfectă și nici definitivă. Iar asta e ușor de demonstrat prin însuși faptul că unii abuzează de religie în scopuri satanice. Nu e "meritul" sataniștilor, ci slăbiciunea inerentă a oricărei dogme, ba chiar a oricărei ideologii.

Perfecțiunea

Cum se poate ca Dumnezeu, care este perfect, să facă niște lucrări imperfecte?

Perfecțiunea divină nu-i ceea ce ne imaginăm noi prin acest concept. Perfecțiunea divină constă în faptul că tot ce se întâmplă se întâmplă natural, spontan, fără niciun efort. Se întâmplă, pur și simplu, lin, molcom. Apare din **nimic** și nu poate fi altfel decât este deja.

Dacă ar fi putut fi și altfel, Creația n-ar fi fost perfectă, ci doar o variantă. Când ai mai multe variante, poți vorbi de cea *optimă*, dar niciodată de una *perfectă*. În lumea oamenilor vorbim de *optimizări*, niciodată de *perfecțiune*, fiindcă totul poate fi îmbunătățit. Însă e perfect doar ceea ce nu mai poate fi schimbat – și acesta e cazul cu Creația divină. Desigur, formele se pot schimba ulterior, dar natural, țâșnind spontan din libertatea fără limite.

Deci **perfecțiune egal lipsă de alternativă**. De aceea, când ne regăsim într-o situație fără ieșire sau fără a putea alege este momentul să recunoaștem perfecțiunea și să pricepem că ea are întotdeauna o formă neașteptată și poate chiar nedorită de noi.

În acest sens, fiecare clipă este perfectă. Noi nu suntem deseori mulțumiți cu ce avem sau există în prezent, din cauză că avem în cap alte alternative mai bune, adică trăim în trecut sau în viitor, care sunt dimensiuni imaginate. **Prezentul nu are altă alternativă tot în prezent și, de aceea, este perfect.**

Tot ce iese din mintea Creatorului este de netăgăduit și de neschimbat, fiindcă deja există. Creatorul nu folosește ciorne, nu cunoaște funcția „undo”, nu se răzgândește. Ce-i făcut, e bun făcut.

Și nimeni altcineva nu poate schimba ideea Creatorului, din cauză că doar El există și El singur este totul.

Eul e "păcatul originar"

Învățăturile spirituale ne oferă întotdeauna interpretări și justificări ale suferinței. Una din ele este **legea karmei**. Poate mai rafinată însă este explicația nondualistă, anume că suferim din cauză că **avem un eu, un simț al persoanei separate de univers**.

Eul este acel „*păcat originar*” sau cunoașterea binelui și răului, din învățătura iudeo-creștină. Noi, oamenii, prețuim mult această cunoaștere hulită în Grădina Raiului. Ce altceva este ea decât încercarea de a pune ordine într-un univers haotic?! Fără morală, totul s-ar duce de râpă, nu-i așa?!

Dar spunem asta pentru că haosul ne pare a fi greșit și că ar trebui corectat prin aducerea la ordine. Numai că haosul și ordinea coexistă armonios în „minte” lui Dumnezeu. Care nu-i o minte, fiindcă nu-i doar logică, ci și illogică.

Cunoașterea binelui și răului este cauza suferinței omului, din cauză că ne prezintă doar jumătate din realitate, adică e o minciună. (Se știe că cea mai convingătoare minciună este cea care conține o jumătate de adevăr. Iar minciuna aduce întotdeauna cu sine suferința.)

Trăim în eternul necunoscut

Prin urmare, la întrebarea „de ce” putem primi răspunsuri, dar să fim conștienți că niciunul nu acoperă întregul adevăr. Adică, orice răspuns este mincinos în felul său. **Minte minte**, dar nu din răutate sau viclenie, ci pentru că e neputincioasă să priceapă iLogica divină... Și, în definitiv, nici nu se poate pune în cuvinte tot adevărul, care-i întotdeauna paradoxal, nondual, impersonal (fără eu).

Hai să intrăm mai la concret. Legile fizice, chimice, biologice etc. sunt valabile în majoritatea cazurilor. Totuși, apar și situații de excepție, când materia se comportă de neînțeles, contrar legilor cunoscute deocamdată. **(Vezi videoclipurile cu magie de spectacol.)**

De aceea, într-o situație nouă nu putem ști cu certitudine niciodată ce se va întâmpla, fiindcă e posibil ca legile normale să fie înlocuite cu excepții paranormale. Așa apar miracolele. Dar nici nu putem stabili o „lege a miracolelor”, fiindcă habar nu avem despre ce vorbim.

Un exemplu: se spune în medicina holistică că „nu există boli, ci bolnavi” – adică fiecare caz este o imensă necunoscută, care solicită o cercetare temeinică. Pe de altă parte, are și medicina clasică dreptate ei când folosește rețete prefabricate pentru toți pacienții. Ba, au dreptate și șamanii triburilor primitive când pun pietricele colorate pe trupul pacientului, care se vindecă, cum naiba? doar prin acest ritual.

În general, spiritualitatea prezintă lucrurile dintr-o perspectivă rațională. Iar dacă se lovește de zidul neînțelegerii, spune că „știe Dumnezeu ce face”, ceea ce nu înseamnă că noi am putea vreodată înțelege.

Și exemplele pot continua, scufundându-ne într-un imens și inconfortabil necunoscut... Numai *cel trezit* nondual se simte bine în necunoscut și nesiguranță... și, oricum, doar ele există. 😊

Prevestirile sunt pentru eu

Dar cum ai putea folosi previziunile sau presimțirile, dacă nu crezi în gânduri?

Cel trezit acționează mereu instinctiv, transformând automat inspirațiile și impulsurile în acțiuni. Acesta e *modus operandi* al său. Ba chiar se poate pomeni că face un lucru pe care nu voia să-l facă cu câteva secunde înainte... (fusesse doar un gând, dar *cel trezit* nu-și prețuiește gândurile).

Iar dacă ne referim la acele premoniții sau revelări ale viitorului, atunci putem spune că *cel trezit* nu are nevoie de ele. Viața lui curge cu fluxul vieții, indiferent ce ar fi. Doar eul personal simte nevoia de premoniții, ca să se ferească de temerile sale.

Cel trezit e împăcat cu orice vine, nu simte nevoia să se apere, nu se teme, chiar dacă ar putea veni suferințe fizice. Și, într-adevăr, orice s-ar putea întâmpla oricui (inclusiv omului *iluminat*), chiar în minutul următor... Pe de altă parte, eul individual vrea să supraviețuiască, iar informațiile despre viitor par să-i ofere un avantaj. Dar pentru *cel trezit*, astea sunt niște povești care fac parte din scenariul vieții și care nu pot schimba realmente nimic.

Și ce variante ai avea? Ori ții cont de ele și te ferești de pericole (doar fiindcă așa era scenariul prestabilit, nu fiindcă ai fost tu grozav). Ori nu ții cont de ele și ulterior ai putea încasa lovituri (rămânând cu lecția că soarta ți-e deja scrisă). Ori nu ții cont de ele și nu se întâmplă nimic rău (ceea ce-ți întărește ideea să nu te încrezi în gândurile care-ți vin).

Karma și animalele

Karma este legea universală a faptei și răsplății, sau a cauzei și efectului. Faci bine, capeți bine. Faci rău, primești rău. Însă explicația foarte logică a karmei nu are sens din perspectivă nondualistă. Karma privește lucrurile unilateral, doar de la cauză la efect, și se întinde peste secole. Dar eludează complet ideea de „scop divin”, care, practic, i-ar anula puterea explicativă și justificarea.

Oamenii înțeleg prin karmă o corecție morală și dreptatea divină, care încurajează oamenii să se comporte virtuos. Astfel, primim o compensare a durerii că lumea nu-i deloc un loc ideal. Karma e un refugiu din fața nedreptăților pe care le suportă omul, o mângâiere psihologică, o evadare din realitatea frustră și frustrantă.

Legea karmei e valabilă și la animale?

N-a observat nimeni că animalelor li s-ar aplica „legea karmei”. Trebuie să recunoaștem că legea karmei nu are nicio legătură cu regnul animal. Totuși, unii îndrăznesc să afirme că legea karmei acționează oricând un suflet se reîncarnează. Asta ar însemna că și animalele suportă urmările faptelor lor rele din alte vieți.

Adică?

Adică, cândva erau animale de pradă și omorau vietăți mai slabe, iar acum trebuie să sufere durere, boli, poate chiar să fie vâdate de oameni.

Dar atunci vânau pentru a supraviețui, nu din plăcere. Și chiar dacă ar fi ucis degeaba, de plictiseală, și tot ar fi avut scuza că nu au conștiință morală... Oricum, în lumea animală, creaturile sunt și prădător, și vânat.

Corect, așa este. Și, din perspectiva lui Dumnezeu specia umană nu e superioară altor specii datorită conștiinței morale. De fapt, pentru El nu există nicio creatură autonomă, căci pe toate le animă El însuși.

Dacă cercetăm lumea animală, observăm că viața omului e similară altor creaturi: nașterea, creșterea, decăderea și moartea se desfășoară după un tipar identic și într-o diversitate infinită de condiții. Numai că omul, din cauza eu-lui său, crede că el ar fi buricul pământului și i s-ar

cuveni excepții și favoruri. Dar, nu, Dumnezeu nu vede nimic și pe nimeni ca fiind distinct de El, ca având o viață proprie...

Și de aceea, cu toții ne supunem "capriciilor divine", fie că ne place sau nu, vicioși sau virtuoși cum suntem. De exemplu, nenumărați sfinți, maestri, înțelepți au murit de boli incurabile sau în chinuri. Nu i-a ajutat acel Dumnezeu ai cărui trimiși pe Pământ se presupunea că sunt. Divinitatea este un veșnic mister, fiindcă n-are nicio logică morală...

Karma e lipită de sufletul personal

Și totuși, după anumite evenimente, tragem concluzia, aparent evidentă, că **legea karmei funcționează la oameni**. Asta însă numai dacă există un eu, adică o conștiință-de-sine care s-o observe.

În articolul anterior „**Iluminarea în două trepte**”, detaliam că senzația de eu are două niveluri: eul grosier și eul subtil. Eul grosier (sau ego-ul) este mai ușor de remarcat și cu el se „luptă” aspiranții spirituali, încercând să devină „persoane mai bune”.

Însă **sufletul** înseamnă eul subtil, mult mai rafinat, mai eteric. Este corelat cu ceea ce indienii numesc **buddhi**, sau inteligența spirituală. Karma poate acționa peste veacuri doar dacă există acest element de continuitate, sufletul, care se reîncarnează. Sufletul este senzația inefabilă de centru separat de restul universului. Dar, prin iluminarea completă, dispare și acest eu subtil și, în consecință, karma nu mai are nicio ancoră și se pierde.

Deci **karma coexistă cu ego-ul și cu eul subtil**. Imediat ce apare un eu conștient, automat acționează și legea karmei, ca parte din spectacol. Dacă eul dispare, dispare și karma, automat. Deci **legea karmei NU este obiectiv valabilă și universală**, ci e generată de aparența unui eu individual. În acest sens, karma NU e totuna cu legea cauzalității universale, care *pare* a acționa independent de existența sau inexistența unei persoane.

Se spune că karma are rolul de corector, de impuls spre evoluție al sufletului. Și este corect spus, doar atâta timp cât există sufletul. Numai că **odată cu iluminarea completă sau eliberarea, sufletul dispare, cu toată povestea sa despre evoluție. (!!!)**

La fel se întâmplă și cu multe alte calități psihice. Cât timp există un aparent eu, există un întreg univers psihic, imposibil altfel. Dar, cum eul este o ficțiune, tot acest univers psihic este și el o poveste, și vor dispărea simultan prin iluminarea nonduală.

Iluminarea este ceva extrem de radical, este „ego-calipsa” care rade totul. Trezirea nonduală nu poate fi un ideal spiritual, decât dacă ne închipuim că ar fi altceva decât este – știu eu, poate vreo fericire paradisiacă pe placul oamenilor...

Dar oare este corect sau drept să dispară karma unor „aleși”?

Lumea e o scenă pe care se desfășoară o piesă. Nu e mai mult decât un film. Nimic nu e cu adevărat grav sau important, când e privită cu detașare. Ideea de dreptate sau corectitudine a unui film este absurdă. Un film artistic este o poveste și atât. Povestea poate fi tristă sau fericită, dar la final pleci din sala de spectacol și-ți vezi de treburile tale.

Privește în lumea animalelor și vezi cât de „crudă și nedreaptă” este ea! Iar viața omului face parte din Viața naturală. Omul este o ființă ca oricare alta. E doar o ipostază a Divinului. Singura diferență față de animale este că omul este conștient-de-sine, adică are un eu. Și astfel, poate suferi dublu, și fizic, și exclusiv psihic. Desigur, suferința psihică vine la pachet cu bucuria egotică, pentru a fi suportabilă. Așa se întâmplă cu toate în dualitate.

Dar când dispare eul, se constată că tot ce există pe lume este Dumnezeu, așa că nimeni nu e superior altcuiva, ci e jocul de lumini și umbre al Lui. Și nimeni nu este altul decât celălalt. Ideea de corectitudine este una pur egotică, iluzorie. Eul are nevoie de astfel de concepte ca să suporte mai ușor separarea de Divin. **O separare iluzorie, desigur, o senzație pe care și-o inoculează singur Divinul.**

Lectura audio a subcapitolului de mai jos by Google AI Studio

<https://youtube.com/shorts/n2P1RAUFvTI>

Inventarea binelui și răului

Nondualismul afirmă că eul conștient sau conștiința-de-sine este un truc magic al lui Dumnezeu ca să-Și dea impresia că există diverși indivizi care produc dezordine în lume. De fapt, dezordinea o produce însuși Dumnezeu, ascuns în spatele acestor eu-ri umane.

De ce ar produce-o?

Pentru ca, apoi, tot El să restabilească ordinea. Numai așa pot apărea fenomene și evenimente, din contradicții.

Deci eul este diavolul?

Uneori așa se pare. Însă, alteori, el joacă și rolul îngerului bun. Nu te poți baza niciodată pe eul uman... Nici el nu știe ce este și de partea cui joacă.

Și, de fapt, ce este?

E un mecanism care funcționează după cum este manipulat de Dumnezeu, nu are o voință proprie.

Dar atunci, binele și răul...?

Sunt invenții cu care eul conștient își justifică existența. El asta face toată ziua: împarte totul în bine și rău, judecă totul prin prisma propriului interes sau al „interesului general”, pe care tot el îl stabilește. Este considerat „bun”, prin definiție, ceea ce-l ajută să-și îmbunătățească experiența sau starea de moment. De aceea, persoana aleargă toată viața după „bine” și, apoi, „mai bine”, iar apoi, „și mai bine”, la nesfârșit, fără a găsi niciodată acel bine suprem mult-visat... Binele îi scapă mereu printre degete.

(Dacă ar fi să imaginăm niște definiții: „Binele meu” îl privește numai pe individ, „binele nostru” se referă la familie și cei apropiați, „binele general” se referă la etnie, popor, „binele uman” se referă la viața omenească, iar „binele vieții” se referă la viața pe planetă.

Mai departe de atât, mintea omenească nu poate merge. Ea nu-i interesată de „binele cosmic” – și nici nu știe dacă există. De pildă, nu se poate pronunța dacă ciocnirea galaxiei Andromeda cu galaxia noastră, preconizată a avea loc peste 4 miliarde de ani, va fi un lucru bun sau rău pentru univers.)

Fără ideea de bine și rău, omul ar trăi în pace, liniștit, împăcat cu orice i s-ar întâmpla, „bun” sau „rău”...

Așa ca animalele...?!?

Într-un fel, da. Dar inteligența nu s-ar pierde. Nimic din capacitățile umane nu s-ar pierde, decât poveștile imaginate de conștiința-de-sine.

Pare un scenariu de groază sau, dimpotrivă, un ideal utopic!

Unora chiar li se întâmplă, deci este realizabil...

Cui i se întâmplă așa ceva?

Celor cărora le-a dispărut deja eul conștient: cei numiți „ilumiinați” sau „treziți”.

Iar dacă acceptăm că binele și răul sunt o halucinație a „eu”-lui, conceptul de răsplată și pedeapsă devine și el inutil și inaplicabil. Pentru că însuși „eul” este o idee divină și n-ai cum pedepsi o idee. Și cine ar judeca-o și cine ar pedepsi-o, decât alte idei de „eu”...?! Niște idei care condamnă alte idei... toate, niște abstracțiuni, închipuiri...

25 mai 2025

NOUA FIZICĂ CUANTICĂ NU RECUNOAȘTE ROLUL CONȘTIINȚEI

Fizica cuantică și idealismul filosofic ● Ce este conștiința? ● Materia este și particulă, și undă ● Marea unificare a forțelor s-a făcut

Fizica cuantică și idealismul filosofic

Fizica cuantică are o mare influență asupra filosofiei actuale. Mulți savanți cuantici au virat către spiritualitate în mod natural, fondând așa-zisa „fizică a conștiinței”.

Experimentul simplu și major al fizicii cuantice, învățat chiar și în liceu, este cel cu fanta dublă prin care se trece un fascicol de lumină. În mod natural, pe ecranul din spatele fantelor se va crea o figură de interferență a celor două **unde luminoase** în care s-a bifurcat raza inițială de lumină. Însă, dacă cercetătorii pun detectori în dreptul fantelor, comportamentul luminii se schimbă, iar pe ecranul din spate se vor crea două linii paralele, corespunzătoare a două **fluxuri de fotoni**.

Concluzia imediată este că, atunci când intervine un observator exterior, lumina nu se mai comportă ca o undă, ci ca un flux de particule. Cu alte cuvinte, simplul act al observației, al prezenței unei conștiințe, face să **colapseze** funcția de undă cuantică într-o particulă localizată, adică în substanță.

Interpretarea filosofică ar fi că, în mod natural, există doar un **câmp universal**. Nu există niciun obiect așa cum îl vedem noi, ci doar un potențial într-un câmp de forță. Doar când apare o conștiință, atunci câmpul pare a lua o formă materială, solidă. E ca și cum **conștiința produce materia**, și nu invers, cum afirmă filosofia materialistă. Iată cum fizica cuantică a revitalizat idealismul filosofic.

Din perspectivă umană, acest așa-zis „câmp universal” nu este altceva decât vid, gol. (Ceea ce nu putem detecta se numește vid, nimic, neant.) **Materia este „extrasă” din neant, datorită conștiinței**, susține fizica conștiinței.

Ce este conștiința?

Acum apare însă chestiunea dificilă a definirii conștiinței. Ce este această conștiință atât de puternică? Iar aici părerile diverg radical.

Unii iau conștiința umană ca model și o declară reperul absolut. Toate concluziile așa-zisei „filosofii a minții” se referă la individul uman, pe când filosofia cuantică studiază imaginea de ansamblu și la nivel microscopic.

Totuși, **nondualismul** avertizează că conștiința-de-sine nu e deloc un reper sigur, ba dimpotrivă, este cea mai mare iluzie, ca și liberul-arbitru. Și atunci, trebuie să facem distincție între conștiința-de-sine și conștiință, pur și simplu.

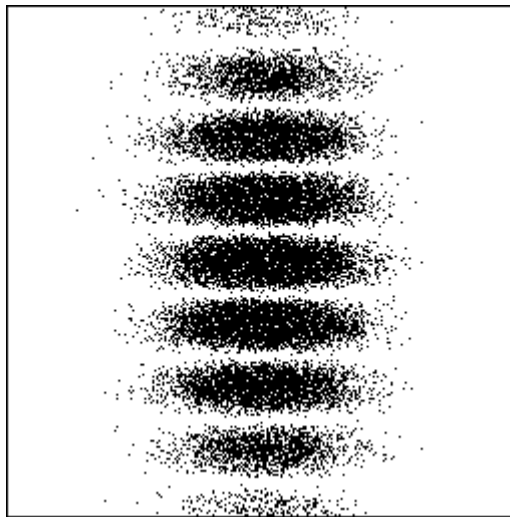
În acest caz, au animalele această conștiință? Animalele au o percepție senzorială și își pot focaliza atenția. Dovedesc chiar inteligență, proporțională cu gradul de evoluție biologică. În cazul lor, **conștiința înseamnă percepție plus inteligență.**

Însă azi observăm că și roboții au o mare inteligență, ba chiar au și senzori. Deci conștiința ar fi percepție (animală sau artificială) plus inteligență (artificială sau naturală). Și aici ne înfundăm, fiindcă nu putem admite că roboții au conștiință. Și nici nu ar fi corect științific să introducem o discriminare între ce este biologic și ce este electronic.

Ar mai trebui să adăugăm ceva la definiția conștiinței, poate ideea de voință, de decident, de liber-arbitru. Dar nondualismul tocmai asta desființează. Așa că **conceptul de „conștiință” ne conduce într-un punct mort filosofic.**

Materia este și particulă, și undă

S-a reluat același experiment fizic folosind o singură fantă întâi cu un flux de electroni și apoi cu o rază de lumină laser de intensitate foarte redusă (pentru a micșora numărul de fotoni). Studiind atent figura rezultată pe ecranul din spatele fantei, concluzia este și mai uimitoare. Când s-a folosit un fascicol de electroni (deci, particule) s-a obținut aceeași figură ca atunci când s-a folosit o undă luminoasă și anume: o combinație între interferența de unde și suprapunerea unui tir de particule.

Figură de interferență (alternarea zonelor negre cu cele albe) generată de un flux redus de particule (micile puncte)

Concluzia stranie este că particulele-electroni se comportă ca o undă, iar unda electromagnetică de lumină se comportă ca niște particule-fotoni. Cu alte cuvinte, **materia este atât particulă, cât și undă**. Dar cum să pricepem asta, când cele două stări ale materiei sunt descrise de legi fizice atât de diferite, cel puțin în teoriile actuale?

*

Marele fizician Nassim Haramein spune că interpretarea experimentelor de fizică cuantică a fost greșită. Adică, „conștiința” nu produce colapsul funcției de undă, fiindcă **nu-i vorba de niciun colaps și de nicio conștiință**. Există niște legi universale care pot explica totul fără aportul vreunei conștiințe magice.

Folosind mecanica lui David Bohm, precum și conceptul de „energie a punctului-zero”, Nassim explică că, de fapt, particulele emerg din câmpul universal de energie, și „navighează” în acest câmp, formând unde, așa cum un vapor creează valuri în oceanul pe care îl străbate.

La rândul lor, aceste unde „zgâlțâie” particulele, de unde apare principiul de nedeterminare al lui Heisenberg.

Detectorii folosiți în experimentul cu fantele introduc și ei propria oscilație, care perturbă undele inițiale, scoțând astfel în evidență numai particulele și anulând undele asociate lor.

În realitate, **există atât particulele, cât și undele provocate de mișcarea particulelor în câmp**. Câmpul însuși este nedetectabil, fiind de mărimea Planck, adică infinitezimal. Noi nu putem observa decât particulele și/sau undele asociate lor.

Deci nu e vorba că o conștiință-martor ar tranșa realitatea fie ca particulă, fie ca undă (cum greșit afirmă fizicienii cuantici), ci a înțelege

că la baza universului stă acest câmp universal de energie infinită, dar nemanifestat. Acesta ar fi Vidul creator, în care apar automat particule, care, la rândul lor, mișcându-se datorită energiei imanente, produc oscilații în acest eter universal.

Aici ideile lui Nassim converg cu afirmațiile iluminărilor nondualiști. Nici nondualismul nu dă apă la moară ideii unei „conștiințe” ce influențează materia – considerată o pistă falsă. Spiritualiștii sunt cei care au lansat această idee, cum că creația a pornit de la o Conștiință divină. Ei înțeleg prin acest termen ceva asemănător cu conștiința umană, dar la o scară mai mare.

Ei bine, nondualismul subliniază această eroare și că ar fi mai riguros să nu vorbim de conștiință, ci de experiență, pur și simplu. Există experiența, dar nu și cel care experimentează – divin sau uman sau de orice altă natură. Doar experiența există, pur și simplu. Iar ce luăm noi drept „conștiință” este experiența pe care o are doar un organism foarte evoluat, precum al omului. Atomii nu au această conștiință personală, deci nu o putem lua în calcul într-un model universal.

„Conștiința divină” ar trebui rebotezată „câmpul cuantic”, pentru mai multă rigurozitate. După fizicianul Nassim Hamein, acest câmp fundamental este format din pixeli spațio-temporali de mărimea Planck (extrem, extrem de mici). Întreg universul ia naștere prin scalarea acestor pixeli, precum se întâmplă în modelul matematic al fractalilor.

Marea unificare a forțelor s-a făcut

De multe decenii, Nassim Hamein lucrează la o teorie universală, care să aibă și utilitate practică, precum realizările lui Nikola Tesla.

Încă de la începutul fizicii cuantice a apărut conceptul de **energie a punctului zero**. Denumirea vine de la faptul că, la temperatura de 0 grade Kelvin, energia este imensă și deloc nulă, cum ni s-a spus până acum, cum că mișcarea atomilor ar înceta. Iar faptul că există o energie infinită la nivel cuantic a fost pusă sub preș, poate fiindcă nu îi venise vremea. Ea a fost resuscitată de Nassim și îmbrăcată recent în formule fizico-matematice imbatabile. Teoria sa converge 100% cu măsurătorile de mare precizie de ultimă oră din fizică, fiind mai precisă decât orice alt model al fizicii actuale.

El pleacă de la studiul protonului, considerat un fel de sferă în care se compun multe moduri de oscilații având ca lungime de bază mărimea Planck. Lungimea Planck este atât de mică, încât, dacă am considera-o de

mărimea unui fir de praf, atunci diametrul protonului ar fi distanța de la Pământ la steaua Alfa Centauri.

Toate aceste unde din interiorul protonului se compun după legile de interferență, multe anulându-se între ele, dar altele sporindu-și forța până la a genera *presiunea internă din proton* egală cu exact valoarea măsurată în laboratoarele avansate.

Apoi, undele care se compun imediat la marginea protonului, au ca rezultat valori egale cu *forța nucleară tare* din cadrul atomului. Mai la depărtare, compunerea aceluiași unde dă valoarea măsurată a *forței gravitaționale*, iar și mai departe, a *forței electromagnetice* (incluzând și *forța nucleară slabă*).

Și așa s-a ajuns la prezicerea teoretică a tuturor forțelor cunoscute în fizică plecând de la conceptul de „energie a punctului-zero”, a lungimii Planck și altor formule matematice. În curând, teoria lui Nassim Hamein va fi dată publicității integral, iar fizicienii vor fi fericiți să afle că, în sfârșit, **cele patru forțe fundamentale ale naturii au fost unificate**.

Iată interviul exploziv cu savantul neconvențional Nassim Hamein:

Zero Point Energy & the Future of Humanity - A Deep Dive with Nassim Hamein⁴

Nassim nu e pe placul fizicienilor cuantici, care și-au făcut o carieră pe baza teoriei clasice, nici pe placul fizicienilor ce susțin teoria stringurilor, și nici pe placul celor care au îmbrățișat fizica conștiinței. Teoria lui **exclude conștiința** din fizică, dar totodată ne oferă o altă deschidere spirituală, una **în acord cu nondualismul**. Într-un fel, Nassim împărtășește soarta nondualiștilor, care nici ei nu sunt prea simpatici spiritualiștilor...

Plecând de la infimezimala mărime Planck, teoria sa explică și prezice formarea atomului de carbon, a moleculei de benzen, apoi a microtubulilor presupuși de Robert Penrose a sta la baza conștiinței, și chiar frecvențele produse de neuroni. Asta face teoria foarte solidă, fiindcă duce la valori măsurabile în laborator, atât fizice, cât și biologice și neurologice. Față de alte teorii, ea face predicții total verificabile practic la orice nivel: atomic, microscopic și astrofizic. Universul se scalează de la nivelul primar, Planck, până la nivel micro și apoi macro. E de o frumusețe geometrică uimitoare...!

⁴ <https://www.youtube.com/watch?v=RovZmeI1-Zw>

Dar Nassim nu se oprește aici. Unificând teoria cuantică cu teoria relativității, el vrea să schimbe lumea, realmente, folosindu-și teoria unificată pentru a controla gravitația (prin curbarea spațiului-timp) și a obține energie nelimitată la nivel local, extrasă din energia fluctuațiilor vacuumului (energia punctului zero, energia câmpului cuantic). Obiectivul său epocal este dus la îndeplinire de **International Space Federation**⁵, cu sediul în Elveția. Ce vremuri interesante trăim...!

8 iunie 2025

⁵ <https://spacefed.com/>

ABSOLUTUL E O HOLOGRAMĂ

Spiritul e o hologramă de Dumnezeu ● Densitatea planului de vibrație ●
Când „fierbe” Vidul, apare materia ● Spiritele nu sunt entități, ci atenție divină
distributivă ● Divizarea spiritului ● Puterea gândului ● Spiritul se trezește

Spiritul e o hologramă de Dumnezeu

Un principiu vehiculat în spiritualitate este principiul holografic, care afirmă, că **„părțile sunt în tot, iar totul este în fiecare parte”**.

Dumnezeu, sau Marele Spirit, se împarte în nenumărate spirite aidoma Lui. Fiecare spirit este o clonă a Marelui Spirit. Conform principiului holografic, fiecare spirit este însuși Dumnezeu.

Vom pricepe cu dificultate acest lucru, fiindcă contrazice milenii de îndoctrinare religioasă. Însă subliniem aici că **spiritul nu este omul și nici mintea sa**. Mai concret, **spiritele sunt procesul prin care Unimea nemanifestată devine multitudine manifestată**.

Deci Conștiința divină absolută se divide într-o multitudine de conștiințe individuale, la fel de divine, numite spirite. La acest nivel zero, Atman = Brahman, adică „Eu sunt unul fără secund”. Multitudinea devine evidentă abia când începe manifestarea Creației.

Pentru a descrie Creația, vom apela la modelul planurilor suprapuse, cunoscut din spiritualitate. Simplificând, există câteva mari zone sau niveluri vibratorii: fizic, astral, mental și spiritual. Fiecare are propriile legi de funcționare. Figurăm o axă ce măsoară frecvența de vibrație sau inversul densității. În acest model, lumea fizică este cea mai **densă** sau are frecvența de vibrație cea mai scăzută.

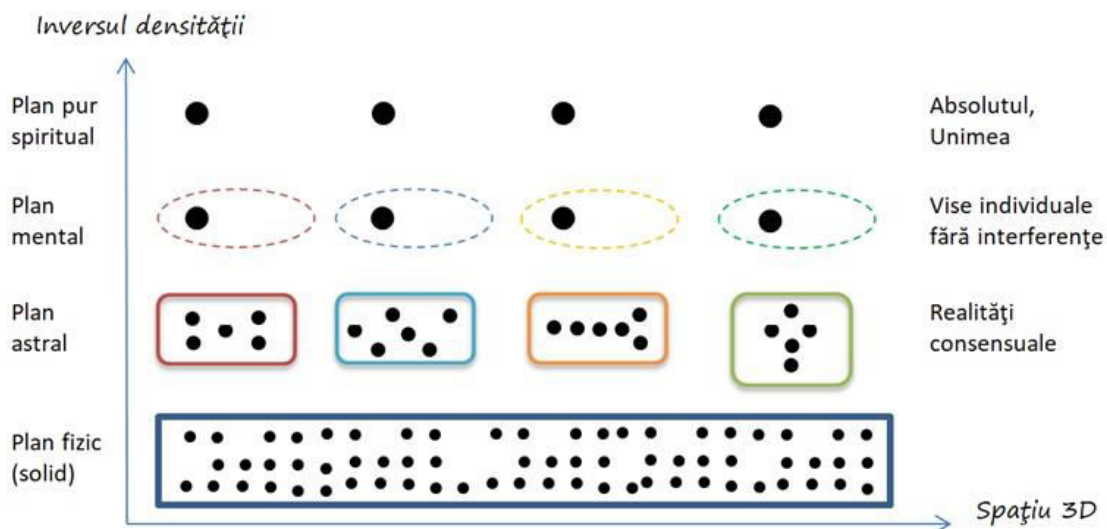
Totuși, ce înseamnă *densitate* în acest model, nimeni nu a precizat până acum concret. De aceea, vă propun o variantă explicativă mai clară.

Densitatea planului de vibrație

Primul nivel al Creației, imediat „sub” planul pur spiritual, îl numim **plan mental**. Aici, fiecare spirit (sau conștiință individuală) își poate crea propria lume, propriul univers, ca un **vis** în imaginația aceluia spirit. **Visele nu interferează** între ele, adică niciun element din vis nu-i animat de vreun alt spirit, nu are conștiință proprie. Este ca o animație pe computer, unde **ființele nu sunt vii**, deși se mișcă convingător. Fiecare spirit este un deplin demiurg în universul său, dar nu are nicio

putere asupra creației altui spirit vecin. Deci nu există nicio interferență între visele individuale.

Lucrurile se mai schimbă în **planul astral**, unde visele individuale interferează unele cu altele. Aici unele acțiuni pot fi împiedicate de „realitatea consensuală”, creată automat prin suprapunerea viselor individuale. Conștiința individuală se poate manifesta total liber, dar numai în parametrii prestabiliți de consensul general. Există multe târâmuri sau zone astrale, fiecare cu propriile caracteristici, conforme cu vibrația spiritelor ce le compun. Spiritele se adună automat în aceste zone prin afinitate, adică după preferințele lor naturale.

Nivelul cel mai de jos ca densitate este **planul fizic**. Aici este o aglomerație maximă de spirite sau conștiințe individuale, fără nicio restricție. Fiecare spirit animă o anumită formă de viață, de la atomi și molecule până la planete și sori. Spre deosebire de planurile superioare, aici **totul este viu**, animat de spirite. Este greu pentru un singur spirit să modifice realitatea, cu excepția imediatei sale apropiate.

În lumea mentală și astrală era foarte ușor ca, la un simplu gând, mediul și propriu „corp” să se transforme radical într-o fracțiune de secundă. Dar în planul fizic, este imposibil, pentru că fiecare spirit contribuie la formarea realității și sunt înghesuite aici miliarde de miliarde de spirite. Este un alt fel de realitate consensuală, una foarte stabilă și de mare anvergură. Spiritul e închis aici ca într-o cușcă, obligat să urmeze mereu voința altora. Totuși, spiritele cu o mai mare putere de voință reușesc să-și impună mai des preferințele.

În concluzie, **densitatea** planului vibratoriu corespunde cu **numărul de spirite** ce îl populează. La nivelul fizic, densitatea e maximă, fiindcă sunt cele mai multe spirite „pe metru cub”, întrupate sub

toate formele. La nivelul astral, densitatea e intermediară, iar la nivelul mental, densitatea foarte redusă permite niște creații spectaculoase, absolut libere.

Când „fierbe” Vidul, apare materia

În modelul de mai sus, am prezentat spiritele ca fiind distanțate în spațiu, fiindcă așa era mai comod să explicăm termenul de densitate. Totuși, realitatea e contra-intuitivă. **„Spațiul nu există”** (poate ați mai auzit această expresie) și nici **„timpul nu există”**.

Conștiința divină universală este dincolo de spațiu și timp, așa că nu ne-o putem închipui decât, cel mult, ca un punct matematic, fără dimensiune. Toate celelalte conștiințe individuale, spiritele, sunt și ele niște puncte fără dimensiune (căci doar așa ar putea „încăpea” în Absolut, nu-i așa?!).

În fizica cuantică se spune că actul observării produce *colapsarea* funcției de undă într-o particulă, și putem extrapola acest concept la nivelul întregii Creații. Acolo unde apare o conștiință individuală (sau spirit), câmpul universal (sau Vidul creator) *colapsează* în materie (spațiu-timp, obiecte etc.). Deci nu numai obiectele materiale, ci și **spațiul-timp este generat de Conștiință!** Mai corect ar fi să afirmăm că **„spațiul nu există... decât în prezența Conștiinței”**. Subliniem, e vorba de Conștiința divină, nu de mintea omenească!

Iată o analogie: imaginați-vă că scufundăm un fier incandescent în apă. Apa din jurul fierului începe să fiarbă. Similar, materia este un fel de „fierbere a Vidului”, din cauza punctelor de Conștiință scufundate în *câmpul universal*.

Practic, la bază, nu există decât Vidul sau Conștiința divină, iar când ea se „încinge”, ia naștere Creația, ca un abur, un fel de **vis divin**. Și, în același timp, o **iluzie**, când e privită din perspectiva Vidului creator. Sau o **halucinație** a Dumnezeirii impersonale.

Spiritele nu sunt entități, ci atenție divină distributivă

Așa cum spuneam mai devreme, Absolutul pare că se divide în nenumărate spirite, pentru a genera Creația. Nu există Creație decât acolo unde se manifestă spiritele. În Vedanta se spune că „Atman

(spiritul) este totuna cu Brahman (Dumnezeu)”, dar asta-i valabil doar în afara Creației, în planul pur spiritual, Absolut. Mai multe puncte matematice suprapuse sunt totuna cu un singur punct matematic...

Similar, în spiritualitate se spune că **Dumnezeu e format din spirite perfecte**.

În unele variante se afirmă, puțin diferit, că spiritele *ajunse la perfecțiune* se retrag „la pensie” în Divinitatea Absolută. Este o eroare de interpretare... corelată cu conceptul fizic de evoluție. Spiritele nu decad și nu cresc, fiindcă ele sunt însuși Dumnezeu, din start. Schimbarea este prezentă doar în Creație, care este un vis, o iluzie. Însă oricât ar evolua un personaj în vis nu poate să ajungă pe locul visătorului...! 😊

Și ce înseamnă „spirit perfect”? E acel **spirit total lucid că el este Dumnezeu**. Imediat cum spiritul începe să viseze, el cade în planul mental, unde creează un univers al lui, sau și mai jos. (vezi figura de mai sus)

Deci în procesul Creației descendente din plan în plan, spiritele par diferite de Dumnezeu, dar asta numai ca să poată exista *procesul* de creație. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, spiritele nu sunt entități separate de El, ci o *atenție distributivă* a Lui pentru a crea diversitatea.

Noi, ca și creaturi, nu vedem decât multitudinea și diversitatea. În schimb, Dumnezeu, ca și Creator, nu vede decât Unitatea.

Creația nu este separată de Dumnezeu, ci este Visul Său. Fiecare spirit visează câte ceva și, prin el, de fapt, visează Dumnezeu într-un mod original și diferit.

Înțelegând toate aceste concepte, putem înțelege corect unele afirmații și principii postulate în spiritualitate. Din păcate, de multe ori, se face o confuzie involuntară între mintea umană și Conștiința individuală (spiritul divin). Alteori se face confuzie între conștiința-de-sine (sau eul conștient, ce se crede separat) și Conștiința individuală (sau spiritul). Din cauză că se atribuie mai multe înțelesuri cuvântului „conștiință”, multe chestiuni sunt înțelese anapoda... Și mai există și confuzia dintre spirit și suflet etc..

Divizarea spiritului

O altă chestiune revelată recent în spiritualism se referă la **divizarea spiritului**. Am mai scris despre ea și cu alte ocazii. În contextul acestui articol cu tentă nondualistă, o putem privi ceva mai clar.

S-a spus că, divizându-se, spiritul se poate încarna simultan în mai multe trupuri. Desigur, conform principiului holografic, ce poate Absolutul poate și spiritul. Dacă Absolutul se divide pentru a crea lumea, același proces e accesibil și spiritului, de ce nu?! Dar e tot o *aparență* de divizare...

Să zicem că spiritul inițial vrea să se manifeste. El se poate manifesta simultan atât în planul mental, astral, cât și fizic. Din punct de vedere divin, ar fi o divizare a atenției. Mărturiile spiritiste confirmă că spiritele își pot împărți atenția în nenumărate focare. Ba chiar se pot încarna în două sau mai multe trupuri umane ce trăiesc în același timp...!

Nouă ni se pare imposibil ca același spirit să fie prezent *simultan* în mai multe corpuri. Dar timpul nu este un obstacol pentru spirit, fiindcă **nu spiritul intră în timp, ci timpul e creat de spirit**. Și cum să poată spiritul fi prezent simultan în două trupuri aflate la *distanță*?! Păi, **nu spiritul intră în spațiu, ci spațiul e creat de spirit**. Deci, care mai e problema...?!

Problema e dată de limitele minții umane, care așa a fost proiectată, să limiteze realitatea infinită. Noi observăm niște obiecte în jurul nostru, dar nu vedem că, de fapt, acolo există doar niște „pixeli” care formează pe ecranul minții noastre o imagine completă. Mentea nu vede „pixelii” de materie, ci ea compune, interpretează, imaginează totul. Viața noastră este o poveste a minții.

Câte spirite există? În câte părți se divide Dumnezeu?

După cum spuneam, divizarea e aparentă. Deci există un singur Mare Spirit. Spiritele apar ca multe și diferite în planul manifestării, pe toate nivelurile. Dar când ne „ridicăm” în Absolut, e unul singur. Ciudat, nu?! Asta-i viziunea nondualistă.

Puterea gândului

În **planul mental**, singura lege este voința spiritului. Totul se întâmplă numai așa cum gândește acel spirit demiurg.

În **planul astral**, se păstrează puterea voinței individuale, dar intervin și limite date de mediu. Practic, odată integrat în acel mediu, spiritul poate provoca mai greu la voință fenomene *incompatibile* cu consensul general. Ele sunt posibile, dar vor fi considerate minuni, magii.

Miracolele sunt posibile și în **planul fizic**, dar mult mai rar. Aici, dacă doar *gândim* ceva, nu se întâmplă mai nimic. Iar explicația este, repet, că există o mare densitate de spirite ce creează realitatea fizică la

unison, blocând astfel libera-inițiativă a indivizilor. Numai *acțiunea* cu mijloace fizice, chimice, biologice, sociale etc. are efecte palpabile. Aici, „legile” par a deține controlul, mai presus de voința individuală.

Sunt posibile și *acțiuni paranormale*, așa-zisul control al materiei prin puterea minții. Dar ce este gândul sau voința? Nu există voință personală, ci impulsul volitiv provine de la spirit. Iar grămada noastră de gânduri, nici ele nu vin din propria minte, ci din surse necunoscute. Se poate manifesta o așa-zisă acțiune paranormală numai atunci când gândul primit este *sincronizat* cu impulsul de voință al spiritului. În acel moment, omul are impresia că el, prin puterea minții sale, a declanșat un fenomen magic. De fapt, este opera integrală a spiritului, care a *sincronizat* gândul cu voința sa atotputernică.

Spiritul se trezește

Ai spus că spiritul visează, și așa apare spațiul-timp și materia. Deci când spiritul se trezește, înseamnă că lumea dispare...?

Da și nu. Lumea **fizică** nu are cum dispărea, fiindcă, așa cum spuneam, ea e generată de nenumărate spirite, deci pare obiectivă. În lumea **astrală** însă, individul poate dispărea instantaneu, cu toată creația sa individuală. Iar în lumea **mentală**, desigur, dispare tot universul acela creat artificial.

Dar ce se întâmplă când spiritul din planul fizic se trezește?

Este fenomenul numit *iluminare*. Nu omul devine iluminat, ci spiritul își amintește că este Dumnezeu într-o carcasă umană. Prin asta, vechiul om moare și se naște noul om. Este precum metamorfoza omizii în fluture.

Da, am mai auzit comparația asta. Dar tot nu înțeleg concret...

Spiritul s-a hipnotizat și a visat că e om, până într-o bună zi, când hipnoza și-a pierdut efectul. În acea zi, visul restului lumii continuă, dar spiritul nu-l mai crede a fi real. Chiar se amuză că a putut lua acest miraj drept realitate... ☺

Deci acum poate transforma realitatea oricum dorește, prin acte magice?

Desigur că ar putea, dar, de obicei, nu o face.

Păi, de ce nu?

Ce rost ar avea?! Oricum, a fost visul lui de la bun început. Nu l-a obligat nimeni. A visat din iubire. Și tot din iubire îl lasă să continue în aceeași formă.

Nu prea înțeleg eu ce fel de „iubire” e asta, cu atâtea nenorociri care se întâmplă pe lume...! ☹

Ai dreptate să te revolți, fiindcă privești lucrurile omenește. Dar dumnezeirea nu-i logică, ci o taină, adică illogică. Absolutul este interesat să trăiască din plin toate experiențele posibile în Creație. Toate!!! Și cât mai multe și mai variate... Orice se poate întâmpla... Și, după cum vezi, chiar se întâmplă de toate... Este un **mare haos, dar auto-reglabil**.

Toată Creația este un joc de iubire, un fel de „v-ați ascunselea” în care Dumnezeu se ascunde de El însuși și, într-un final, se regăsește. Toate nenorocirile de care pomeneai fac parte dintr-un Vis cosmic. Și la fel, toate fericirile și bucuriile, realizările și succesele – nimic din astea nu are importanță!

Vrei să mă deprimi?

Îți spun adevărul, așa cum se vede de sus. De altfel, chiar și tu ai început să-ți dai seama că totul e o deșertăciune. Atât lucrurile bune și frumoase, cât și cele rele și urâte. Dezamăgirile, deziluziile, degradarea, nemulțumirea fără leac, toate te conduc Acasă, în Realitate.

Nu s-ar putea și fără dezamăgiri și suferințe?...

Cine știe?! Poate că da. Dar nu în cazul tău.

De ce nu?! Cu ce am greșit eu?

N-ai greșit cu nimic, n-ai nicio karmă și niciun blestem. Pur și simplu, asta e situația, după cum o vezi și singur. Dar nu o lua personal. Amintește-ți că tu ești spiritul dumnezeiesc care visează asta, deocamdată. Amintește-ți la modul foarte serios!

Da, fac eforturi în sensul ăsta...

Nu-i nevoie de eforturi. Mai bine să te relaxezi, să zâmbești când ți-e greu, să iei lucrurile ușor, să te detașezi de propriile preconcepții, să te autoironizezi, să vezi mereu fețele opuse ale situației, să recunoști minciuna din fiecare adevăr, să faci lucruri care-ți fac plăcere, să nu te iei după modă sau gura lumii, să nu urăști ființele ostile, fiindcă ești tot Tu, dragule...

Vrei să repeți, ca să-mi notez în carnetel?

Bine, le poți nota și pe tăblițe de lut! ☺ Deci ține minte „decalogul fericirii”:

- Relaxează-te mai des.
- Zâmbește când ți-e greu.
- Ia lucrurile ușor.
- Detașează-te de prejudecăți.
- Ironizează-te, detașează-te de propria persoană.
- Vezi laturile opuse din orice situație.

- Recunoaște minciuna din orice adevăr.
- Fă ceea ce-ți face plăcere.
- Nu te lua după modă sau gura lumii.
- Nu-ți urî dușmanii.

23 iunie 2025

FILOSOFIE LA FIRUL IERBII

Piesă de teatru radiofonic, de Răzvan Alexandru Petre

Piesa radiofonică „Filosofie la firul ierbii” este un trialog filosofic între un ateu, o spiritualistă și o nondualistă. Textul aparține lui Răzvan A. Petre.

Am folosit următoarele voci virtuale de la ElevenLabs v3: Povestitorul (Jora Slobod), Anton (Liam), Sonia (Monika Sogam), Noemi (Charlotte).

Link: www.youtube.com/watch?v=UqLNIJzvMKY

Scenariul piesei de teatru radiofonic

Scena 1

POVESTITORUL: Într-o după-amiază leneșă de sâmbătă, într-un parc liniștit, trei prieteni și-au întins o pătură pe iarbă. Soarele strălucește blând printre ramuri, iar aerul miroase a verde crud și biscuiți cu cremă de lămâie. E genul acela de zi în care nu te grăbești nicăieri... și ai timp să te întrebi... de ce... ești.

ANTON: [funny] Aoleu, Sonia, ăștia-s biscuiții „cu energie astrală” sau sunt ăia normali?

SONIA: [laughs] Stai liniștit, nu ți se deranjează chakrele dacă mănânci doi. Poate trei... Dar ai grijă, totuși!

NOEMI: Chakrele țin trupul în formă. Și noi ne identificăm cu această formă. Dar ce se întâmplă când “eul” dispare?... [exhales] Rămâne un trup fără nicio persoană înăuntru.

ANTON: [mormăie ironic] Of, parcă ieșisem să ne relaxăm... O să avem și azi spiritualism la desert, și nondualism la cafea?

SONIA: Nu spune asta, Anton. Dacă tot suntem aici, la iarbă verde, fără notificări, fără Wi-Fi... de ce să nu vorbim despre lucrurile care chiar contează?!

NOEMI: [laughing hysterically] Nimic nu contează cu adevărat, totul e doar o scenetă... o piesă de teatru, în care personajele se declară a fi... reale. Așa se simt ele!

ANTON: [ironic] Și cine e regizorul piesei, mă rog?

SONIA: [indignată] Cum cine? Dumnezeu creatorul. Poate fi altcineva?!

ANTON: [snorts] Să-mi explici tu ceva, Sonia. Dacă există Dumnezeu — de ce atâta suferință?! Războaie, copii bolnavi, catastrofe?! [sarcastic] Hai, luminează-mă tu!

SONIA: [warmly] Pentru că avem liber-arbitru, Anton. Suntem suflete care învață, din experiență. Mai ales prin greșeli și prin durere.

ANTON: [sarcastic] Aha. Deci Dumnezeu e bun, dar permite genociduri... doar ca să învățăm?! Nu putea să ne învețe direct, fără atâta vărsare de sânge?!

SONIA: [excited] El ne-a dat învățături și maestri spirituali, care ne atenționează că nu putem păcăli legea karmei, a faptei și răsplății. Dar Dumnezeu ne-a dat și libertatea de a alege. [delighted sigh] Asta-i cel mai mare semn de iubire, libertatea...! Ca să putem ajunge lângă El de bunăvoie, înțeleși?

ANTON: Dacă Dumnezeu a creat lumea, pe urmă a lăsat-o pe seama legilor naturale. Uită-te cum fiecare creatură e vânat și vânător. [frustrated] Atâta cruzime, moarte și distrugere la tot pasul...! [dismissive] Asta nu-i iubire... Nu-i așa, Noemi?!

NOEMI: Dumnezeu e numai iubire. [dramatically] Dar nu-i nici drept, nici bun, nici moral, cum speră o amenii. [normally] El nu s-a retras, ci chiar ESTE această lume așa cum e ea... la fel cum pânza păianjenului face parte din corpul său. Binele și răul sunt, în mod egal, Dumnezeu.

SONIA: [snorts] În niciun caz, Noemi, răul nu e totuna cu binele... Există o logică și ordine în creație, care face creaturile să evolueze. [excited] Sufletul trece prin greutăți și necazuri pentru a ajunge în Împărăția Cerurilor. Viața are un sens către divinitate.

ANTON: [dismissive] Asta-i o poveste... ca să ne dea speranțe deșarte. Doar un om puternic poate suporta ideea că am apărut din întâmplare... și că numai noi putem da un sens acestui univers rece.

NOEMI: [exhales] Oameni buni, de fapt voi spuneți același lucru, cu alte cuvinte...

SONIA: [curious] Cum adică?

NOEMI: Amândoi puneți la temelie liberul-arbitru al omului. [giggles] Dar eu vă spun că **NU EXISTĂ AȘA CEVA**. [nervously] Sonia, e ca și cum omul poate face orice-i trece prin cap, iar Dumnezeu vine desemnat din urmă ca să curețe mizeria și să îndrepte lucrurile. Păi, mai e atotputernic acest Dumnezeu, dacă El doar reacționează la comportamentul imprezibil al oamenilor?!... [alarmed] Inițiativa ar fi mereu de partea omului.

SONIA: Dumnezeu acționează prin oameni. Fiecare om îl are în el pe Dumnezeu.

NOEMI: [amused] Păi, în acest caz, omul nu e nici autonom și nici separat de El. Iar faptele sale nu contrazic niciodată Voința divină. [laughs] Ajungem deci la nondualism.

ANTON: [snorts] Nu, nu, nu. Astea sunt niște speculații, vorbiți despre un Dumnezeu conceptual, care nu-i demonstrabil. [determined] Eu cred numai ce pot verifica. Realitatea nu are nevoie de credință. Graviția funcționează și fără rugăciuni.

SONIA: [warmly] Poate că nu-i nimic de demonstrat. Dumnezeu trebuie simțit. Cum simți iubirea. Sau cum știi că ești viu, [dramatically] chiar și fără certificat de naștere.

ANTON: [sarcastic] Și totuși, iubirea e în creier, știi? Endorfine, serotonină, dopamină, oxitocină... Nimic mistic. Avem circuite cerebrale, nu „aură spirituală”.

SONIA: [snorts sarcastic] Dar cine simte? Tu ești doar reacții chimice? O supă de neuroni cu halucinații de conștiință?

ANTON: [laughs] Exact. Eu sunt un mamifer evoluat, capabil să se întrebe de ce mănâncă humus alături de două femei cu idei... [wheezing] ciudate.

SONIA: [laughs harder] Îți dai seama cât de romantic ai făcut biologia să sune? Darwin ar fi flatat. Ha-ha.

Scena 2

NOEMI: [cracking up] Vorbiți de parcă ați fi personajele principale dintr-un film cosmic. Tot universul se învârte în jurul vostru. Dar... [giggles] poate că nu sunteți.

ANTON: (toarnă din termos) [sings] Cafeluța!... [curious] Ce vrei să zici, Noemi?

NOEMI: Că nu suntem cine credem că suntem. Nici trupul, nici gândurile, nici povestea din cap. "Eu sunt Anton", "Eu sunt Sonia"... sunt doar propoziții. Niște sunete rostogolite peste tăcere.

SONIA: [mischievously] Dar dacă nu suntem suflete... atunci ce suntem?

NOEMI: Conștiință. Pură prezență. Nu ceva concret. Ci acel "ceva" în care totul apare. Inclusiv întrebarea.

ANTON: [moans] Sună a poezie zen. Dar și halucinațiile apar în conștiință, nu?

NOEMI: Da. Inclusiv Anton apare în ea. Și dispăre. Ce rămâne când nu mai gândești „Eu sunt Anton”? [exhales]

SONIA: [sighs] Un gol... dar plin. Știi ce vrei să spui. Am simțit asta într-o meditație. [happy gasp] Ca o dizolvare dulce. [whispers] Dulce.

ANTON: [sarcastic] Eu am simțit ceva similar când am adormit în metrou și-am pierdut stația. [laughs] Nu cred că era iluminare.

NOEMI: Poate că era. Doar că n-ai stat să vezi ce rămâne după Anton cel grăbit.

SONIA: [nervously] Deci tu, Noemi... nu crezi în Dumnezeu? Sau în sufletul nemuritor, hă?

NOEMI: Nu. Și da. Dar nu cum se crede de obicei. Pentru că, dacă „eu - aici” nu există, nici „Dumnezeu - acolo” nu poate exista. Totul e una. Fără formă, fără dorință, fără poveste. Dar care este APARENT și formele, dorințele, poveștile.

ANTON: Asta sună... [dismissive] extrem de ineficient. [sarcastic] Ce rost are viața dacă nimic nu e real, ci doar APARENT?

NOEMI: N-are vreun rost anume. [excited] Asta e frumusețea. Adevărata și singura libertate. [snorts] Viața de dragul vieții, pur și simplu. Fără scop... fără sens...

ANTON: [laughs] Sunt de acord cu tine, Noemi. Scopul vieții este să-ți omori timpul până când te va omorî el pe tine. [laughs harder]

SONIA: [laughs] Nu, Anton! [warmly] Trăim ca să fim fericiți, sau măcar să încercăm, urmând învățăturile spirituale. Crede-mă!

NOEMI: [mischievously] Și care-i utilitatea fericirii, Sonia?

SONIA: Fericirea este un scop în sine.

NOEMI: Asta spuneam și eu!... Viața este propriul său scop. Nu are nicio finalitate. [excited] Și tocmai în libertatea asta se află fericirea, o fericire dincolo de persoană.

SONIA: [excited] Eu, mă gândesc la fericire [delighted] ca la o bucurie permanentă. [frustrated] Dar viața te duce în sus și-n jos, [sad] în sus și-n jos...

NOEMI: Ca să simți fericirea permanentă trebuie să dispară eul personal.

ANTON: [alarmed] Dar asta-i moartea....! [frustrated sigh]

NOEMI: [starts laughing] Înseamnă să mori înainte să mori. [excited] E cea mai mare fericire posibilă pentru om.

ANTON: [sarcastic] Înțeleg că EUL ăsta-i un fel de apendice inflammat, care trebuie extirpat... nu?!

NOEMI: Nu „trebuie” nimic... [excited] Totul e perfect așa cum este... Dacă dispăre, rămâne doar Viul Vieții, neatins de gând. [excited] El e starea

de sănătate, bucuria lui A FI și vacanța continuă a Vieții... [normally] Însă dacă apare contagiunea cu gândul de "eu", începe FEBRA. [rush] Febra căutării sensului, febra învățării, febra mișcării și a devenirii, febra acumulării de obiecte... [frustrated sigh] E un delir, în care călătorești prin visul numit "VIAȚA MEA", cunoscând astfel iluzia separării.

ANTON: Noemi, aș vrea să fiu sănătos, să gust Viul Vieții. Ce pot să fac?

NOEMI: [optimistic] Orice începe se și termină... [exhale] Febra nu durează la infinit. Așa cum povestea a apărut, [sighs] ea se și termină când dispăre identificarea cu gândul "eu". [giggles] Așa, pe neașteptate. [giggles]

Scena 3

ANTON: [wheezing] Uneori mă trezesc noaptea... cu un gând scurt și rece: „O să mor”... Și nu mai e nimic după. [gulps] Nici întuneric. Nimic. [sheepishly] Nimic.

SONIA: [warmly] Dar nu e sfârșitul! Moartea nu e un zid, Anton. E o trecere. Ca o ușă. Nu ieșim din existență, ci doar din costum. [excited] Ne așteaptă o altă lume...!

ANTON: [sarcastic] Ușă? Dacă e o ușă, e una încuiată. Nimeni n-a venit înapoi cu cheile.

NOEMI: [giggles] Poate pentru că... nimeni nici n-a plecat.

ANTON: [snorts] Hai, măi, iar? Te rog, nu-mi spune că nici moartea nu există!

NOEMI: [laughing] Nu există moarte, deoarece conștiința nu s-a născut. Ce moare e doar ideea de sine, de eu personal... [happy gasp] Dar conștiința nu e o persoană. E ca cerul. Norii vin și pleacă. [smiles] Cerul rămâne.

SONIA: [curious] Totuși, noi ne atașăm de formă. De trup. De chip. [sad] Ne doare când dispăre...

NOEMI: Pentru că crezi că ești trupul. Dar ai fost și copil, și adolescent... și totuși CEVA a rămas același. Acel ceva nu moare. Nu s-a născut. E ceea ce ești, dincolo de formă.

SONIA: [warmly] Noemi, acel ceva este SUFLETUL nemuritor, care va ajunge în paradis după moarte...

NOEMI: Ceea ce numești SUFLET e totuna cu EUL personal, o iluzie bine ticluită, care poate supraviețui chiar și după moarte... Dar PARADISUL e deja aici, în spatele cortinei.

ANTON: [sarcastic] Dacă e doar o cortină, e una foarte grea și fără crăpături. Cel puțin, EU nu văd nimic dincolo... [laughs]

NOEMI: Acest „EU” este doar o senzație sâcâitoare, un gând obsesiv... Frica de moarte... este teama unui vis ca nu cumva să nu mai fie visat... [laughs] Toți iluminării au trecut prin moartea eu-lui iluzoriu și ne mărturisesc umorul acestei drame... Ceea ce nu există deja, se teme să nu dispară...! [laughing hysterically] Ha-ha-ha

ANTON: [nervously] Și dacă nu-i așa? Dacă... totul chiar se stinge?
[whispers] Cine știe?

NOEMI: Uite, hm, o să vă mărturisesc ceva intim. Aici, „eu” s-a stins.
[dramatically] Noemi a murit deja. [with genuine belly laugh] Și totuși, nu ți se pare că sunt foarte vie?! Ia-mă ca dovadă că moartea e o aparență...! Mm, ca și viața, de fapt...

NOEMI: Stai o clipă... fără să gândești „eu”... Fără „ce simt eu”, „ce vreau eu”, „ce cred eu”... Ce rămâne?... Respirația vine și pleacă... Sunetele vin și pleacă... Gândurile vin și pleacă... Dar ceva... e mereu aici. Nu ca o persoană. Ci ca prezență, pur și simplu... Nimic de atins. Și totuși... ești.

SONIA: [warmly] E ca un spațiu cald... fără margini. Fără nume... [smile amused] Dar nu e gol. E viu.

ANTON: E ciudat... [confused] Am vrut să zic ceva, dar... parcă nu mai avea sens.

NOEMI: [smiles] Pentru o clipă... nu ai mai fost cineva. Și totul a continuat să existe... fără tine. Și fără să aibă vreun sens.

SONIA: Dar de ce e atât de greu să rămânem fără „eu”? De ce ne întoarcem la povești? La frică?

NOEMI: Pentru că e confortabil să fii cineva. Chiar și un cineva nefericit... Ar fi teribil de simplu să fii... nimic, fără centru... Dar simplul sperie. Nu poate fi controlat.

ANTON: Sau poate... [sigh] creierul are nevoie de o structură. Altminteri, o ia razna.

NOEMI: Și totuși, între două gânduri... nimeni nu o ia razna. Ci e doar liniște... Și tu EȘTI acea liniște...

Scena 4

SONIA: [joyful] Ei bine, am vorbit despre suflet, despre moarte, despre nimic și despre tot. Dar cine strânge resturile de humus? [sing] Se apropie ploaia...!

ANTON: [laughs] A, în sfârșit, o întrebare concretă! Răspuns: nimeni. Evident. [laughs, with genuine belly laugh]

NOEMI: [laughs] Exact. Nimeni face totul. Nimeni trăiește. Nimeni strânge resturile. Nimeni.

ANTON: [funny] Chiar dacă nu ești „Noemi”, poți să ții puțin termosul? [warmly] Oricum, e doar o iluzie că-l ții.

NOEMI: [laughs] E o iluzie care funcționează surprinzător de bine.

SONIA: [playful] Știți care e partea mea preferată?

ANTON: Humusul?

SONIA: [laughs] Asta e a doua. Prima e... că am putut vorbi, fiecare ce credem, și totuși să ne simțim bine împreună. [playful] Fără să ne dăm în cap.

NOEMI: [playful] Da. Prietenia e... o formă de iubire.

[🎵 Melodia veselă “Always look on the bright side of life”]

publicat în 27 iunie 2025

CĂUTARE

DUALITATEA, care e contestată prin cuvântul non-dualitate, se referă la împărțirea între **eu și restul lumii**. Astea sunt cele două părți aflate în conflict. Când eul dispare, dispare conflictul și dualitatea, rămânând non-dualitatea sau unimea.

Odată cu eul, apare și dualitatea „aici-acolo”. Eul se simte ca o entitate ce rătăcește în acest spațiu imens numit lumea, căutându-și locul, căminul. Și nu-l poate găsi nicăieri, pentru că îl caută „acolo”, mereu în altă parte, care-i diferită de „aici”, desigur. Umblă mereu pe o falsă cale, fiindcă „acolo” e o iluzie. Uneori ia forma unei alte persoane, unui obiect special, unei poziții sociale, unei realizări spectaculoase, unei senzații delicioase etc., care îi promite căutătorului fericirea: „Ia-mă, cuprinde-mă, găsește-mă și te voi face fericit!”, îi șoptește hipnotic fatamorgana.

Dar nu are cum să atingă mult-dorita împlinire. Uneori are impresia că a găsit-o, dar senzația de împlinire nu durează mult timp; fusese doar o capcană. Și căutarea reîncepe. Eul se simte mai mereu nemulțumit, golit de ceva și își caută împlinirea, desăvârșirea.

Oare de ce este golit eul? Eul este golit de... realitate, pur și simplu, fiindcă el nu există de fapt. Este o falsă entitate care se crede reală. Și se teme de moarte, tocmai fiindcă simte clar că poate dispărea. Căci numai ceea ce este real nu poate dispărea niciodată și nu se teme de moarte.

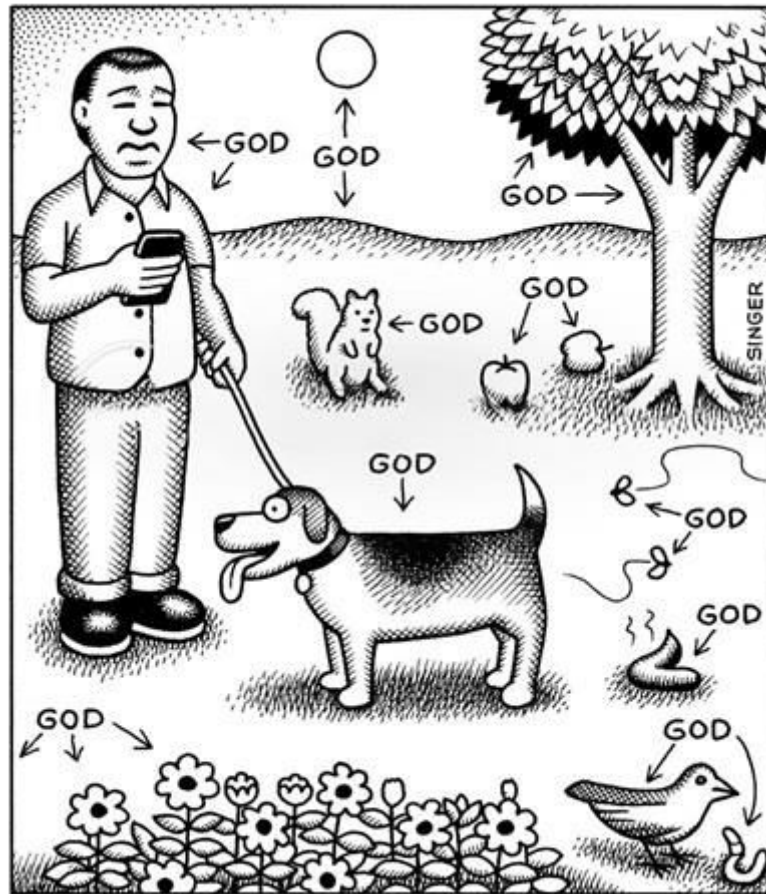
Și ce este real? Există și ceva real, desigur, dar se poate apercepe numai când dispare falsul care-l acoperă. Realul nu se poate descrie, decât vag și cu totul superficial. Realul nu e un obiect pe care să-l învârtim în mână, ci realul este Totul dintr-o dată, deci nu se poate studia ca pe un obiect și nici nu există nimeni în afara lui care să-l observe „obiectiv”.

Deci eul caută și caută, nici el nu știe ce anume. Caută mai binele pentru el – fiindcă se simte neîmplinit. Caută siguranța și controlul – fiindcă se teme de dispariție. Bineînțeles, niciun căutător nu le-a găsit niciodată. Fiindcă nimic nu poate umple golul din eu. Acest gol este însăși prăpastia dintre eu și lume. O prăpastie artificială gândită și trăită.

Și nu există siguranță nicăieri, fiindcă nimeni nu controlează nimic. Căci nu există nimeni nicăieri. Nimeni nu-i la volan, autobuzul lumii merge singur-singurel.

Ce putem spune însă este că există un mecanism de autoreglare, o sinergie a întâmplărilor și fenomenelor care echilibrează automat mașina lumii. Dar nimeni dintre creaturi nu-l poate desluși și nicidecum să-l influențeze. Nu putem decât să ne supunem lui instinctiv. Este același mecanism care îndrumă apa să-și găsească singură cursul printre bolovani.

Sursa creatoare nu are niciun manual de funcționare, fiindcă nu există decât Ea și nimic altceva. Ea e totul: și creator, și creație. E o unitate. UNIMEA.

Where is God? Unde e Dumnezeu?

DEJA...

Experimentul lui Libet, reprodus de mii de ori, a marcat neuroștiința ca sursă majoră de inspirație pentru epistemologie. El demonstrează că impulsul de voință provine din *inconștient*, iar eul devine *conștient* de el la o fracțiune de secundă, uneori chiar secunde întregi după ce creierul l-a emis. Acest experiment, repetat de nenumărate ori, i-a condus pe mulți la concluzia filosofică că nu există liber-arbitru.

O concluzie contrazisă de alții, cum altfel?!... Cine poate să înghită așa o gogoriță?!... Totuși, semnalele din adâncul creierului chiar pot fi detectate obiectiv în multe zone cerebrale. Astăzi, cercetătorii pot ghici cu o precizie de 90% ce va alege peste 10 secunde subiectul experimentului din laborator. Nu ai argumente contra.

Pe de altă parte, omul trezit nondual remarcă defazajul dintre faptă și gând, adică decalajul în timp dintre impulsul de voință inconștient și conștientizarea sa. Omul comun e mereu în urmă cu o secundă, dar nu observă că e *întârziat/retardat*. În schimb, iluminatul percepe cumva separat atât impulsul *inițial*, cât și gândul *ulterior* care spune „eu am decis asta, eu fac, eu gândesc”.

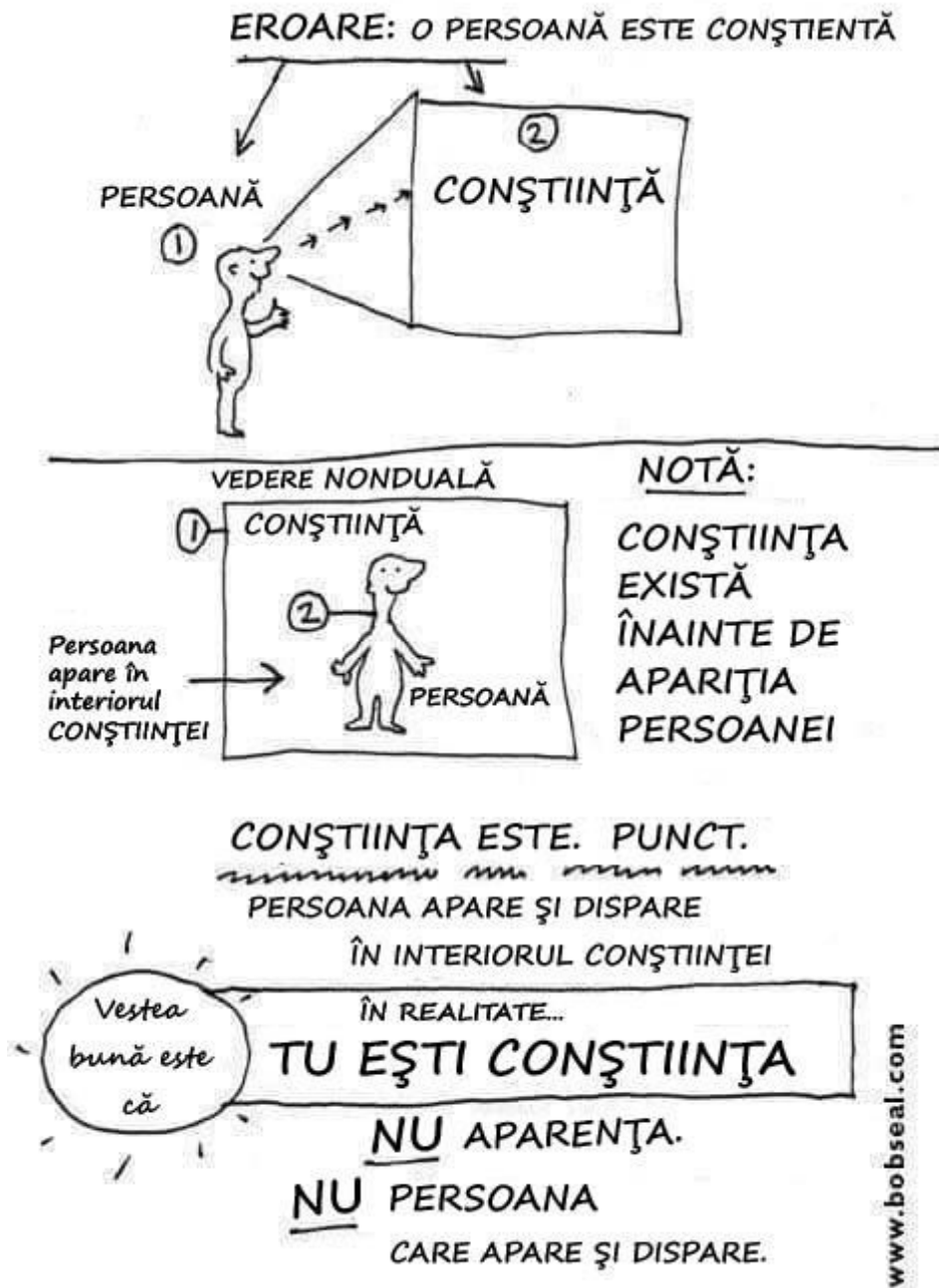
Iluminatul nu se mai identifică cu gândurile de „eu”, care încă îi vin de aiurea, din obișnuință. După trezirea nonduală, treptat sau imediat, aceste gânduri se vor împrăști oricum, nemaivând de ce să se agațe.

Din acest motiv, unii iluminați folosesc adesea cuvântul DEJA. Atunci când omul conștientizează ce face, ce decide, este **deja** prea târziu. Lucrurile s-au întâmplat **deja** în mintea sa. Decizia a fost **deja** luată, acțiunea a fost **deja** lansată. De către o instanță necunoscută. Când observăm noi ce se întâmplă în jur, lucrurile sunt **deja** bine pornite.

Iluminatul simte direct ceea ce neuroștiința a măsurat în laborator. Anume că eul conștient este doar un *gând* ulterior deciziei sau faptei, un *gând* care își arogă acea alegere sau acțiune. De aceea iluminatii afirmă că nu există liber-arbitru: din cauză că nu există un „eu” real.

Metaforic vorbind, eul e doar un comentator care se pretinde jucător, un spectator care se pretinde actor. Nu e o entitate aparte, ci doar un proces și un gând. E acel proces de *asumare* a faptelor, asumare pe care nu i-a cerut-o nimeni. Eul se bagă singur în seamă, dar viața își vede singură de ale ei. Nu-i nevoie de niciun eu conștient ca viața să se desfășoare exact așa cum se desfășoară.

Rămâi total buimac când descoperi asta... Nimeni și nimic nu are nevoie de „tine”, căci oricum „tu” ești un miraj. Oare are nevoie beduinul din deșert ca fata-morgana să i se înfățișeze ca o oază la orizont?!...

Ce să fac pentru a atinge iluminarea?

Păi, printre altele, iluminarea înseamnă să vezi că nu există liber-arbitru. Orice ai face, este deja hotărât și nu de tine. Deci nu poți face nimic pentru a grăbi sau întârzia iluminarea.

Totuși, dacă crezi că poți grăbi procesul, atunci singurul meu sfat este acesta: nu îți dori iluminarea! A ți-o dori înseamnă că ești nemulțumit cu ceea ce ești acum – și exact așa se manifestă eul. Deci nu-i mai cânta în strună și atunci corpul tău nu va mai dansa după muzica eului.

PREZENT

- Rămâi în prezent!
- Încerc, încerc...
- Încearcă mai tare!
- Mmm... rămân-nnn prezentttt...!
- Of, degeaba te scremi. Ai mintea vraște...

Un dialog amuzant prin exagerare, dar inspirat din realitate. Unii fac din „a sta în prezent” o metodă și un scop. Dar prezentul nu poate fi nici una, nici alta. Numai prezentul există... ☺ Restul sunt povești.

Mintea omenească este un instrument care separă realitatea unică. Separă spațiul în fragmente și timpul în secvențe. Așa apar obiectele și evenimentele. De fapt, în esență, totul este o unitate în timp și spațiu. Dar mintea nu va putea percepe niciodată asta.

Mintea vede numai trecutul și viitorul. Pentru ea, prezentul este doar o abstracțiune, granița fictivă dintre cele două. Stai puțin și contemplă această idee. Vezi tu undeva prezentul? Când vrei să-l prinzi, deja a devenit trecut. Atât e de efemer și rapid.

Prin însăși modul cum percepe timpul, mintea nu poate fi în prezent. Practic, ea este mereu ori în trecut (amintiri, nostalgii, regrete, tristeți etc.), ori în viitor (speranțe, frici, proiecții etc.). Și nici n-are răbdare să stea pe loc, în aici și acum.

În realitate, numai prezentul există. El este veșnicia, acum-ul.

La fel, spațiul este o unitate, el este infinitul, aici-ul.

Dar poate mintea înțelege veșnicia și infinitul?! Niciodată. Ele sunt doar niște concepte abstracte, nepractice.

Infinit, veșnicie, perfecțiune, libertate absolută – sunt câteva concepte care n-au corespondent în experiența umană. Nici n-ar fi trebuit să existe în limbajul natural. Totuși, ele există în experiența reală, adică divină. Omul nu cunoaște decât limitarea, dar divinul e nelimitat în toate direcțiile, și nu doar cele spațiale.

Revenind, mintea împarte spațiul în aici și acolo. Aici sunt „eu”, iar acolo sunt obiectele pe care trebuie să le manipulez sau să le ocolesc. Mișcarea obiectelor creează evenimentele la care „eu” sunt martor.

În realitate, spațiul e o unitate, asta înseamnă că nimic nu se petrece separat, autonom, cu de la sine putere. Toate sunt legate între ele, fiindcă totul e o singură bucată, nu de altceva. Dar mintea vede numai legăturile apropiate dintre lucruri și cauzele imediate. Nu-i lucidă.

Ea vede că în secunda 1 există niște cauze, producând efecte în secunda 2, care, la rândul lor, devin cauze și tot așa, într-un șir interminabil. Ei bine, asta-i o iluzie a minții. Și n-are nicio vină, săraca, asta e rolul ei, să disece, să separe, să ciopârțească realitatea unică. Noroc că realitatea nu e atinsă de acest joc agresiv...

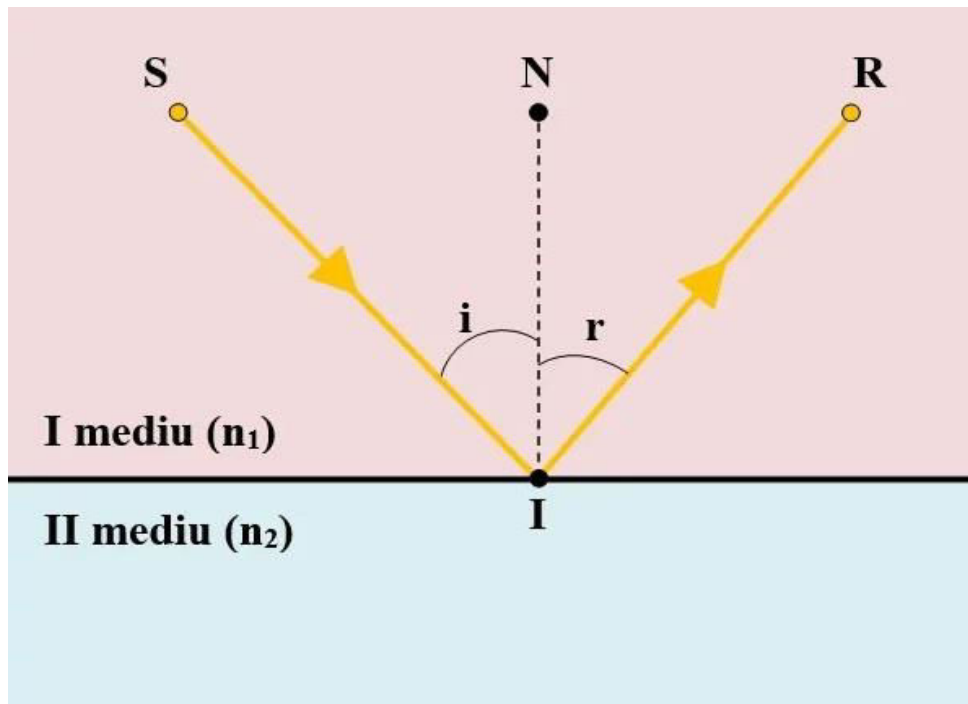
Legea cauzalității este doar o aparență. Așa îi apare minții realitatea, ca și cum șirul de efecte ar decurge din șirul de cauze anterioare ș.a.m.d.. Desigur, din moment ce ea fragmentează întregul, va vedea numai fragmente disperate, pe care apoi va încerca să le lege logic. Și așa descoperă legea cauzei și efectului. Este o regulă cu multe excepții, fiindcă mintea nu poate cunoaște toate cauzele posibile. De aceea, unele efecte par magice, miraculoase, ilogice, sincronități etc...

Totul este cât se poate de natural, dar nu neapărat logic. Logica este modul de funcționare al intelectului. Sunt chiar sinonime. Realitatea este uneori ilogică. Acesta e un alt motiv pentru care ea nu va putea fi niciodată înțeleasă de intelectul uman, nici prezisă, nici controlată.

7 iulie 2025

Minima acțiune

O idee la care nu te-ai gândit și nu ți-a spus-o nimeni la școală...

La fizică ai aflat că o rază de lumină se reflectă la un unghi egal cu unghiul de incidență ($i = r$). Dar cum sursa (S) și receptorul (R) sunt niște puncte fixe, rezultă că și punctul de incidență (I) este unic, adică doar acolo cele două unghiuri pot fi egale. Geometric, pare foarte clar.

Și acum vine întrebarea de un milion de dolari:

Î: De unde știe raza de lumină în ce loc să aterizeze ca să creeze egalitatea celor două unghiuri? De ce nu creează spotul mai la dreapta sau mai la stânga?

Iar răspunsul este năucitor pentru mintea noastră, obișnuită cu scheme școlarești:

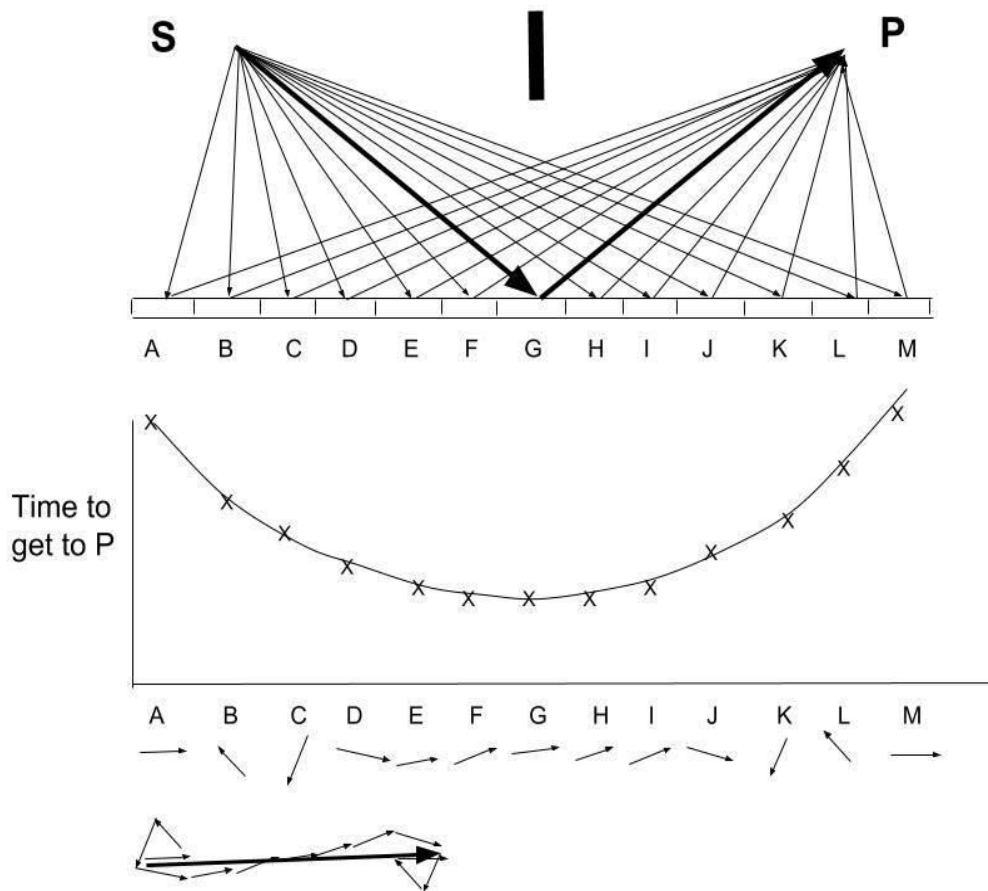
R: Nu știe...! Lumina încearcă toate traiectoriile posibile, simultan, folosind mănunchiuri diferite de fotoni.

Î: Dar atunci de ce nu vedem mai multe raze care se reflectă din mai multe puncte?

R: Pentru că undele luminoase provenind din sursa (S) interferează ca fază, anulându-se reciproc, cu excepția undei de „minimă acțiune”, cea

pe care o putem vedea. De fapt nu este o undă unică, ci câteva mai apropiate care interferează constructiv.

Iată cum descrie acest fenomen fizicianul Richard Feynman.

Că este așa vă puteți convinge din următorul experiment de fizică (de la minutul 25):

Something Strange Happens When You Trust Quantum Mechanics⁶.

Legea reflecției este o regulă simplă și practică. Dar în realitate, ea rezultă din contribuția tuturor undelor, inclusiv a celor pe care nu le observăm (majoritatea dintre ele anulându-se, prin opoziție de fază).

Acesta este **principiul** din fizica cuantică: „toate căile posibile”.

Deci la nivel macro oamenii au găsit niște reguli simple și clare, ba chiar niște ecuații matematice care le definesc. Dar ele provin din combinațiile haotice de la nivel cuantic, unde sunt explorate „toate căile posibile”. Atenție, nu doar multe căi, ci **toate!** Numai așa se pot filtra niște rezultate ferme, consecvente. Paradoxal, nu se lasă explorarea pe seama *aleatorului*, ci se impune aventura *integrală*, pe toate variantele

⁶ <https://youtu.be/qJZ1Ez28C-A?si=xLnwfYPSyvEeW5zg&t=1502>

simultan. Și din această aparentă tulburare a supei cuantice se decantează bobitele de aur de la nivel microscopic.

Așa apare ordinea din haos: din toate căile posibile rezultă o singură cale viabilă.

Completare

Potrivit mecanicii lui Lagrange, legile fizicii clasice sunt cele care sunt pentru că **natura are ca scop intrinsec minimizarea cantității de „acțiune”**. („Acțiunea” este egală cu Energia cinetică minus Energia potențială.) Un obiect s-ar putea deplasa pe mai multe traiectorii, numai că cea „aleasă” este cea pentru care mărimea numită „acțiune” rezultată este minimă.

Î: Dar cum știe obiectul dinainte care este acea traiectorie? Are un computer ascuns undeva? Îl împinge un demonăș pe unde să o ia?

Conform formulelor matematice, în cazul obiectelor masive, la scară macroscopică, din cauza masei lor foarte mari (față de valorile cuantice), sunt posibile numai câteva alte traiectorii foarte apropiate de traiectoria „minimei acțiuni”. Deci nu-i vorba că o **minge** și-ar planifica dinainte traseul pe unde o va lua, ci că variațiile de la traiectoria minimei acțiuni sunt minime, greu de distins între ele. Așa că mingea nu prea are de ales, parcă ar fi mișcată pe un canal, conform legilor mecanicii clasice.

În schimb, la fluxurile de particule cuantice (electroni, fotoni) valorile „acțiunii” sunt mult mai mici, așa că traiectoriile alternative se răspândesc într-un spectru mult mai larg. Și astfel, particulele o iau simultan pe foarte multe traiectorii, conform legilor mecanicii cuantice.

Interpretări și extrapolări

Limitele minții

Și acum, să interpretăm aceste informații din perspectiva filosofiei minții.

Mintea vrea reguli simple și practice. Nu e interesată de cum iau naștere regulile, de realitatea de dedesubt. Doar definește așa-zisele „legi fizice” sau alte legi. Dar ele sunt rezultatele aparente ale unor încercări *simultane* ale naturii.

Se spune că în orice regulă există și excepții. Dar de unde apar excepțiile? Păi, tocmai din încercările orbești ale naturii, pe care **nu le controlează nimeni**.

Natura nu are concepte și reguli, fiindcă nu are minte. Ea acționează sălbatic și nelimitat, fără odihnă sau oboseală. Regulile apar ca efect al miliardelor de compuneri, în care procesele sau mișcările opuse se anulează. Și rămâne o singură variantă viabilă, adică vizibilă. Restul dispăre din percepție, dar asta nu înseamnă că nu există. Cam așa ar explica și Darwin evoluția speciilor.

Deci mintea omului caută simplificările, rezultanta. Nu e interesată de realitatea complexă, ci doar de ce este eficient, pragmatic.

*

Oamenii **iluminați nondual** văd însă și cealaltă latură invizibilă a realității, adică faptul că nimic nu are sens, finalitate. Este un haos absolut, dar nedetectat de minte. Mintea vede numai organizarea lumii, **tiparele**, fiindcă nu poate percepe nenumăratele încercări care eşuează instantaneu. Și nici nu e misiunea ei asta.

Iluminații vorbesc însă de ceea ce mintea are oroare. Vorbesc de haos, de lipsă de sens și scop, de libertate fără niciun control, de lipsa unei voințe personale. Ei nu impun aceste idei în viața curentă a oamenilor. Ci doar descriu realitatea *de sub aparențe*. Care, paradoxal, pare a fi în opoziție cu realitatea de la suprafață.

Aparențele par clare, bine așezate. Minții nu-i place să afle că totul izbucnește dintr-o supă cuantică haotică. Și nici nu-i folosește la nimic în treburile ei zilnice. Mintea e mulțumită să știe numai aparențele. E îngrozită de haos.

Și totuși, haosul stă la baza ordinii, clipă de clipă. Dar nimeni nu-l controlează. El singur își creează regulile. Și din această dezordine răsare mintea organizatoare. E un paradox pe care nici dracu' nu-l poate pricepe. **Cine-i dracu'? E cea mai deșteaptă minte cu puțință.** 😊 Dar nici ăla nu poate trece dincolo de rațiune, acolo unde domnește taina...

Nondualismul e plin de paradoxuri, fiindcă descrie atât realitatea aparentă (accesibilă minții), cât și cea absolută (directă, imediată, fără intermediul minții).

Universuri paralele

Plecând de la ideea că în fiecare clipă există nenumărate posibilități care se petrec simultan, unii au lansat ipoteza că ar exista nenumărate clone ale aceluiași om în alte universuri, unde el face alte alegeri. Și că în fiecare clipă, se bifurcă noi și noi universuri paralele, din cauza alegerilor diferite.

Mi se pare o idee imposibil de digerat. În scurt timp s-ar ajunge la o inflație de universuri inutile... Greșeala este că se aplică principiul cuantic „toate căile posibile” în timp. Or, la nivel cuantic nu există timp. Totul se întâmplă instantaneu. Se explorează instantaneu toate căile și tot instantaneu se obține rezultanta unică. Deci efectul este întotdeauna unic.

Dacă vreți neapărat, universurile alternative apar și dispar instantaneu, având ca rezultat o singură alegere, **o singură variantă a prezentului.**

Desigur, rămâne valabilă ideea de „universuri suprapuse” sau „dimensiuni paralele” pe diferite frecvențe de vibrație. Dar asta-i cu totul altceva, un fel de extensie a aceluiași univers în care trăim cu toții.

Predeterminare și destin

Ar fi fertil să extrapolăm ideea că obiectele macroscopice nu pot avea traiectorii foarte diferite de cea a „minimei acțiuni”, din cauza masei lor mari. Similar, nu pot exista multe clone simultane ale omului, care să aleagă diferit în alte universuri paralele. Asta-i o ficțiune a minții.

Este chiar invers. Posibilitățile de alegere ale minții sunt atât de clar trasate, de previzibile (din perspectivă spirituală), încât alegerile sunt oarecum dictate, predeterminate. E ca și cum omul ar fi absorbit cu forță într-un tunel de aer într-o cursă cu viteza destinului. Iar acest tunel nu are niciun capăt, nicio destinație.

Iluminarea nonduală

Iluminarea nonduală a fost comparată uneori cu căderea în gol. Îți pierzi toate reperele, controlul și puterea de a-ți decide mișcările. Te simți ca și cum ai cădea în gol, total neajutorat. Doar că, după un timp, îți dai seama că nu vei atinge niciodată solul, căderea va dura la infinit. Și atunci senzația de imponderabilitate devine nu doar suportabilă, ci chiar plăcută, ba chiar beatifică. Apreciezi ușurința vieții atunci când nu ai controlul a nimic. Nu ai nicio responsabilitate, dispăre sentimentul de nevrednicie, depresia, plictiseala, îngrijorările.

Prin urmare, dacă nu există control, nu ești nici tu. „Eul” era doar senzația de control a „vieții mele”. Fără niciun control, viața nu mai este a ta, ci a naturii.

Însă natura, da, ea are o infinitate de posibilități. Ea este total impredictibilă la nivel cuantic. Dar cu cât urcăm spre macroscopic, lucrurile par a se așeza în matca lor. Nu mai este la fel de mult haos ca în

mediul cuantic. Apar legile materiei, care fac ca totul să pară mai previzibil și controlabil.

Doar că *individul* care crede că controlează, de fapt, nu are niciun control asupra sursei de schimbare. Poți avea *impresia de control*, fiindcă apare o sincronizare între gândul „eu controlez” și acțiunea desfășurată de corpul tău. Însă cauzele adevărate ale schimbării provin de la nivel cuantic. De aceea iluminatii spun că nimeni nu controlează nimic. Iar „deciziile” de la nivel macro sunt un efect al haosului cuantic. Paradoxal, de neînțeles și, totuși, real.

Totuși, oare nu există ceva care controlează tot acest aparent haos?

Spiritualismul cuantic

Spiritualismul susține că există o inteligență cosmică ce supervizează totul. Nimic nu e întâmplător și niciun fir de iarbă nu se mișcă fără cunoștință divină.

Într-un fel, este corect. Numai că această inteligență nu se află undeva, în afara cosmosului, ci este inclusă în fiecare particulă, obiect și ființă din univers. Dar marea eroare a spiritualistului e să creadă că inteligența umană operează cu aceeași logică ca și inteligența supremă, din moment ce tot „inteligență” se numește. Aici e capcana minții.

Cunoașterea crește cu timpul, dar baza ei e mereu aceeași și anume logica omenească. Se presupune că aplicând rigoare științifică și dobândind tot mai multe cunoștințe, se dezvăluie treptat toate tainele universului vizibil și invizibil, material și spiritual. Pe această premisă s-au dezvoltat și căile spirituale, și demersul științific.

Ei bine, ce nu se observă e că lumea doar *pare* a fi ordonată, dar e o **joacă divină**. Cuantica ar spune că ordinea rezultă automat din haos, deci este strict determinată. Nu ar fi un joc, ci rezultatul necesității. Iar aici cuantica și spiritualitatea cad împreună în capcană.

Adevărul este că dacă nu știi totul, nu știi nimic cu adevărat. Nu poți înțelege niciun fragment al realității dacă nu vezi întreaga imagine de ansamblu. Însă nimeni nu o poate vedea, așa că **nimeni nu știe nimic** realmente. Toate punctele de vedere sunt doar niște opinii, convingătoare poate, dar întotdeauna parțiale, deci false. Remarcăm numeroasele opinii religioase și spirituale care se contrazic, uneori drastic. Așa va fi mereu, fiindcă viața e o taină, nu o problemă de rezolvat. Este un joc, nu o misiune de îndeplinit.

24 iulie 2025

OMUL E SUPUS POVEȘTII

Firile romantice sunt mai predispuse la fantezii, la visare, la trăire în imaginație. Dar nici firile pragmatice nu sunt ferite de iluzii. Aproape toți oamenii nu percep realitatea, ci o interpretează. Dar mai ales o inventează, prin poveștile pe care și le spun singuri și celorlalți. Trăim într-o realitate fabricată din fanteziile noastre.

De aceea suntem atât de atrași de teatru, filme, romane de ficțiune, de artele în care narăm prin mijloace non-verbale, și de aceea există numeroasele grupuri umane convinse de tot felul de idei ciudate. Nu ne putem opune atracției poveștilor. Toată cultura umană este o imensă poveste.

Și totuși, prin iluminare, constatăm acest adevăr dur: că am trăit într-o fantezie perpetuă. În acest sens, **iluminarea este o revelație tristă**. O lume întregă se prăbușește în neant: lumea gândului.

Dar viața nu se sfârșește aici, ci abia începe. Se arată în puritatea și inocența ei, fără interpretările minții. E viața directă, imediată, nefardată, dar plină de mister. Un mister care nu poate fi demontat, deși uneori ne dă ghes să vorbim despre el, folosind alte povești.

ILUMINAREA NONDUALĂ este și ea o asemenea poveste minunată. Ca orice poveste, e receptată diferit de fiecare ascultător. Fiecare adaugă înfloriri personale. Dar nimic nu e greșit, ci totul e așa cum trebuie să fie. Căci, dacă ar fi trebuit să fie altfel, ar fi fost deja. Viața e minunată așa cum e...!

Deci viața personajului uman are două aspecte. Primul e aspectul exterior, ce i se întâmplă, așa-zisul destin. Celălalt aspect este interior, ce gândește, ce simte, emoțiile și sentimentele – fiind condiționat, însă numai parțial, de evenimentele exterioare. Prin ambele aspecte, Divinul experimentează câte ceva.

Iluminarea este momentul când universul interior colapsează, spărgându-se ca un balon de săpun. Prin urmare, este o sărăcire și simplificare a trăirii interioare.

Așa că-i momentul să te întrebi: cine sunt eu? Cine sunt eu să-i pretind Divinului să renunțe la una din "**plăcerile Sale**", **mintea egotică**?

- *Dar de unde știi tu ce vrea Dumnezeu să experimenteze?*

- Exact, asta sugeram și eu. Nimeni nu poate ști ce vrea sau nu vrea El. De aceea, când auzi pe cineva spunând „Asta vrea Dumnezeu să faceți!”, neapărat să te îndoiești. Chiar dacă și el a primit, la rândul său,

această poruncă de la nu-știi-ce entitate spirituală superioară, tot poți să te îndoiești că ar fi universal valabilă.

Cert este că se încearcă impunerea acelei idei, dar fără un „scop înalt” – ci doar pentru distrația divină. Și, desigur, cine se poate opune la asemenea distrație?! 😊 „Scopurile înalte” sunt doar idei de rumegat pentru mintea egotică...

- *Ia stai așa, că eu nu sunt bătaia de joc a nimănui și nici subiect de distrație!*

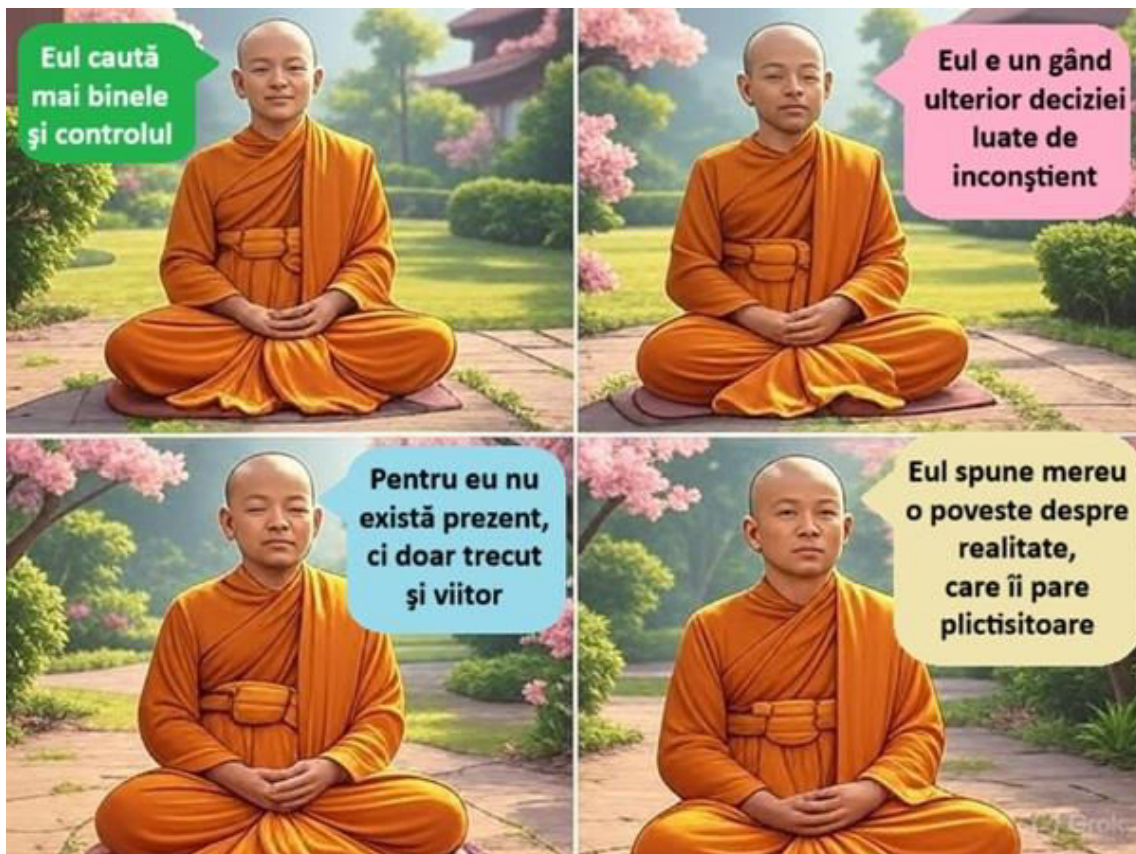
- Da? Așa simți? Atunci poate că a venit momentul să nu-i mai faci jocul.

- *Cum adică?*

- Păi, când observi că ți se impune să faci jocul ego-ului doar ca să se distreze Divinul, atunci oprește-te în mijlocul acțiunii sau intenției. Conștientizează că ești manipulat. Așa îi dai șah-mat.

- *Cui îi dai șah-mat? Divinului sau ego-ului?*

- Mda, cui?... La amândoi, că în ambele laturi ale tablei de șah e același Jucător...

Poveste: Ziua când oamenii au rămas fără gânduri

«În ziua când, brusc, se vor inversa polii magnetici (totul se va întâmpla în circa 30 de ore), vom rămâne cu toții fără gânduri, cu gura căscată de uimire. SURSA va sista fluxul de gânduri către oameni. Fenomenul cerebral va coincide cu cel geomagnetic, dând impresia că cel din urmă ar fi cauza blocajului mental. Însă se știa de el de mult timp.

Urmarea va fi că mulți oameni vor rămâne din acea zi fără gânduri, ca niște adevărați eliberați sau iluminați. Mass-media nu va mai interesa pe nimeni și nimeni nu va mai fi interesat să propage știri oarecare. Nici măcar că „oamenii au rămas fără gânduri” nu va fi o știre, căci toți o vor simți deja. Poveștile se vor opri: filmele, teatrele, cărțile vor rămâne fără public. Nu va mai sta nimeni la taclale. Oamenii vor fi tăcuți, dar își vor vedea de treburile personale în liniște și pace, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Transformarea va fi evidentă, dar nu se va vorbi despre ea, căci nimeni nu va mai fi interesat să schimbe simple păreri. Oricum, nimeni nu va înțelege ce s-a petrecut cu adevărat. Chiar și oamenii de știință nu se vor mai repezi să lanseze ipoteze neverificabile. Întreaga cultură și știință va lua pauză.

Și totuși, viața va merge înainte, se vor crea lucruri noi, dar natural, fără efort, prin simpla inspirație. Iar acelor puțini care vor mai păstra vechiul obicei al gândirii, viața celorlalți le va părea „magică”. Însă majoritatea se vor lepăda de gânduri ca de o carapace neîncăpătoare. Va fi clar că gândurile restricționau viața, o înghesuiau în niște canoane chinuitoare și limitative. „Magia” are sens numai prin opusul său, „obișnuitul”. Dar aproape nimeni nu va mai face comparații, totul va curge automat și fără ca cineva să analizeze variantele neîntâmpate.

Se va termina cu cultul minții și al gândirii. „Gânditor” va deveni un cuvânt de ocară, cea mai josnică înjurătură și singura. Alte înjurături nu vor mai exista, căci e nevoie de multă scurgere de imaginație pentru a înjura. Și la ce ar folosi?! Sunt complet absurde.

Viața practică nu va avea de suferit, fiindcă oamenii vor ști instantaneu cum să rezolve chestiunile tehnice, de întreținere, de supraviețuire. Așa cum știu și animalele, fără să gândească, instinctiv. Amintiți-vă de ingineriile pe care le fac castorii, furnicile etc.. Ba chiar noi realizări concrete vor veni în valuri, de parcă toți au devenit genii peste noapte. Și asta, fără să gândească nicio iotă.»

Ei bine, dacă spuneți că asta a fost o simplă **poveste...** mai gândiți-vă! Sau nu mai gândiți... Deloc.

Neîntâmplător

Fiecare poate găsi în viața lui momente de potriveală magică sau sincronicitate sau providență etc.. În aceste momente rare, omul spiritual trage o concluzie filosofică generală: „Nu-i nimic întâmplător”... Totuși, el acceptă **tacit** că numai anumite evenimente speciale au fost neîntâmplătoare, iar restul, majoritatea evenimentelor, au fost cam... banale. Deci în gura omului spiritual declarația de mai sus nu-i total credibilă.

Aceeași afirmație o face cu mai multă convingere și nondualistul, dar cu o completare: „**Nimic nu-i întâmplător și nici necesar**”!!! Partea a doua parcă anulează întregul slogan. Dar este mai aproape de adevăr și iată de ce:

Omul spiritual consideră că ce-i „neîntâmplător” conduce obligatoriu la o finalitate înaltă, la un scop divin. Astele se aliniază pentru a aranja întâlniri karmice, împliniri de soartă sau măcar niște evenimente fericite sau planuri mărețe. În schimb, *nondualistul* spune că universul însuși nu are niciun scop și, prin urmare, niciun alt scop intermediar n-are cum fi realmente „important”.

Omul spiritual întrevide uneori că viața i-a fost parcă aranjată dinainte, pentru a-l duce în unele situații predestinate. El consideră „neîntâmplător” tot ce contribuie la aceste scopuri intermediare. Dar el nu bagă de seamă că totul e deșertăciune, că toate aceste etape nu-l vor conduce nicăieri, fiindcă totul se sfârșește odată cu moartea.

Desigur, pentru a-l liniști, numeroase învățături spirituale și revelații spiritiste îl asigură că totul se contabilizează, binele și răul făcut în viață, și că viața continuă nestingherită în lumea de dincolo. Ar fi fost culmea să-i spună că și viața de dincolo este tot o altă etapă către nicăieri, nu-i așa?!... ☺

Dacă chiar **nimic nu-i întâmplător**, adică absolut TOTUL e neîntâmplător, asta înseamnă și că nimic nu-i mai semnificativ decât altceva. Acesta e punctul de vedere *nondualist* – destul de incomod pentru intelect.

Și mai greu de înțeles este cum de **nimic nu-i necesar**. Nu-i necesar, în sensul că nu există nicio finalitate cosmică, un scop ultim. Putem găsi cauze la efecte și motivații de etapă, dar per ansamblu,

universul nu se îndreaptă nicăieri. Viața este un joc liber, aparent serios, bine elaborat, dar inutil.

Mintea omenească este de-a dreptul paralizată de acest paradox.

*

Unele lucruri sunt limpede corelate între ele. Numai că urmarea, rezultatul nu se ridică la înălțimea așteptărilor rațiunii. Uneori, o înlănțuire minunată de evenimente și condiții ce par adevărate epifanii se termină ca un drum înfundat, în nimic important. Și atunci, la ce a folosit tot acel scenariu divin?!

Orice răspuns și toate sensurile... sunt date de minte, ea le născocoște sau le primește pe tavă. Astfel, eul mental este mulțumit că există o coerență, un sens al vieții, că viața nu-i o pierdere de vreme, ci că ea conduce către o destinație finală, o concluzie înțeleaptă, o împlinire.

Acesta e visul oricărui eu: **împlinirea**. Asta, fiindcă eul se simte incomplet, neîmplinit, nemulțumit mereu, chiar în ciuda unor succese personale. Triumful e mereu prea scurt și reîncep frământările, planurile de viitor, grija de a te menține la locul câștigat cu greu etc..

Privind filosofic, eul speră ca, chiar dacă el nu reușește să atingă împlinirea, măcar viața lui și a celorlalți să contribuie cumva la împlinirea colectivă sau a cuiva anume într-un viitor oarecare. Sacrificiul său să nu fie în zadar.

În ciuda idealismului sau credinței sale, viața îi dă mereu peste bot. Munca și investiția de o viață spulberată de un sinistru, colaborarea la un efort colectiv distrus prin nefinanțare sau neglijență, tsunami, inundații sau bombe care transformă orașe în ruine, vulcani ce distrug viața pe continente întregi, devoțiunea spirituală de ani de zile dezamăgită de corupția maestrului spiritual etc.. Exemple de sacrificii inutile sunt la tot pasul. „*Să clădim epoca de aur, spre comunism în zbor!*”, un slogan în care multe generații au crezut în urmă cu decenii, s-a dovedit sec de conținut.

Cum reacționează eul în fața unei asemenea imense disonanțe cognitive, care-i retează optimismul de la rădăcină? Păi, el are multe mecanisme de apărare. Le descrie psihologia. Toate sunt niște povești în care eul se căznește să creadă, măcar o perioadă de timp, până trece puntea. Eul nu cedează niciodată, nu capitulează.

Dacă ar admite că nimic nu are vreun sens ultim, ci e un simplu joc, s-ar dezice de viziunea **spirituală**. Mai departe, dacă ar admite că nici măcar omul nu poate conferi vreun sens vieții, s-ar dezice și de viziunea **atee**. Și cu ce ar mai rămâne atunci? Păi, cu viziunea **nondualistă**. Total neconvenabilă, fiindcă ea neagă existența reală a însuși eu-lui personal.

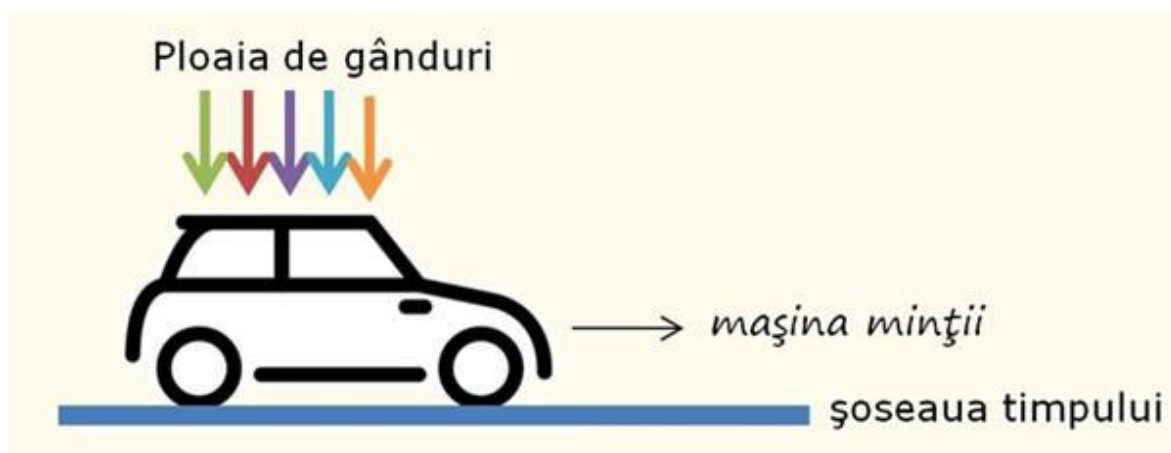
Voința liberă

De ce nu există liber-arbitru? Fiindcă așa-i făcută viața. Uite cum:

La bază totul este static, nemișcat. Niciodată nu se întâmplă nimic. Evenimentele se înșiră pe linia timpului, ca secvențe de poze. O figurăm ca o linie orizontală, simbolizând universul exterior, obiectiv.

Mintea umană primește continuu percepții și gânduri. Este un flux neconținut, pe care-l figurăm vertical, de sus în jos. Acesta e universul interior, psihic.

La intersecția celor două linii perpendiculare se află mintea. Ea se mișcă pe linia timpului static, având astfel iluzia întâmplărilor. Iar prin minte trece fluxul gândurilor, dându-i iluzia vieții personale, „viața mea”.

Dacă mintea ar fi o mașinuță, atunci drumul pe care rulează ar fi timpul, iar ploaia ar fi gândurile. Un eveniment ar fi un mic deal pe care mașinuța urcă și coboară.

Gândurile ce udă mașina înainte de deal sunt așa-zisele „planificări, griji, speranțe”. Gândurile din timpul evenimentului sunt așa-zisele „inspirații de moment și decizii”. Gândurile de după eveniment sunt așa-zisele „concluzii, analize, regrete, amintiri”.

Toate aceste gânduri sunt *corelate* cu evenimentele, dar nu le produc. Evenimentele sunt, pur și simplu, drumul. Doar *mi se pare* că n-aș fi realizat nimic fără un plan. Doar *mi se pare* că decid ceva, fiindcă gândul „eu decid” vine simultan cu acțiunea propriu-zisă. Doar *mi se pare* că trecutul este încă viu, dar el există doar ca gând.

Și, în plus, mai există nenumărate fantezii, povești fără nicio legătură cu realitatea, închipuiri, născociri care nu au și nu vor avea nicio tangență cu ceea ce se petrece concret. Mai ales acestea formează universul psihic interior, personal, eul mental.

Universul exterior e static, fix, neschimbabil, așteptând cuminte ca mintea să-l străbată. Universul interior e dinamic, format din ploaia de gânduri. Iar mașina merge automat pe drumul asfaltat, cu viteză relativ constantă. Spune acum: unde e liberul-arbitru în toată această scenă?!

Da, știi, te vei grăbi să strigi: „Șoferul, șoferul, el conduce!”

Scuze, am uitat să spun că e o mașină care se conduce singură. Nimeni nu poate interveni, nici măcar într-o urgență. Iar drumul... drumul e deja întins acolo. Deci așa merg lucrurile – pe pilot automat... Nu-i niciun șofer și, mai mult, niciun pasager. Mașina automată are impresia că ea este ba șoferul, ba călătorul. Unii i-au dat și un nume: Matrix...

10 august 2025

Citat din Laura

Frica

Când există identificarea cu gândul „eu”, personajul iluzoriu din povestea „Viața mea” este destul de agresiv. Agresivitate mascată sub diferite forme: cunoaștere, etichetare, control, putere.

Însă sub această aparentă agresivitate se ascunde frica. Frica de a nu exista, frica de necunoscut, frica de a suferi, frica de a pierde controlul, frica...

Când „eu” se dizolvă, frică nu poate exista, rămâne doar infinita pace și o iubire infinită, ca un ocean ce nu-și împinge valurile spre ceva, care nu alege un anumit val, ci este deja TOTUL.

Frica mascată a personajului este frica de dizolvare. Și ce rămâne când începe dizolvarea? În timpul călătoriei prin povestea „Viața mea”, personajul începe să intuiască faptul... că nu a controlat nimic, că nu a avut liber-arbitru, că nu a decis când să se nască și nici când să moară, că nu poate să nu mai sufere... și începe să intuiască că CEVA infinit, de nedescris, de neatins există. Acestui CEVA i s-a spus în fel și chip, însă nu denumirea contează. Acest CEVA este TOTUL.

Și dacă, la început, personajul credea că ar fi cineva, că ar fi un centru, la un moment dat, DE NICĂIERI, totul pare că s-ar putea dărâma. Căci, într-o străfulgerare de secundă, s-a perceput iluzia lumii, a poveștii și inevitabilul ei sfârșit. Din nimic a apărut, în nimic se va dizolva...

Simte o frică imensă de acest NIMIC. Căci personajul nu poate simți plinătatea vidului, iubirea acestui NIMIC, întreaga perfecțiune deja existentă, și faptul că există CEVA în care totul se aprinde și se stinge.

Sub falsa iluzie că el, personajul spiritual, caută acest CEVA, că Îl dorește, că vrea să Îl cunoască, să se unească cu EL, se află frica ce îl mână iar în timp, iar pe căi și drumuri, pentru ca povestea încă să continue.

Libertatea și pacea nu îi sunt oferite personajului. Libertatea și pacea, iubirea necondiționată... sunt DEJA viul vieții. Există doar CLARITATE, cer infinit, miracol și sublim... Însă pentru nimeni, căci separarea nu există, un centru nu există, doiul nu există, „tu” nu ești... Totul este DEJA IUBIRE.

Viața nu este despre scop, despre devenire, despre împărțea, despre control, despre a face, despre a te mișca. Viața este JOACA... fără scop, miză, evoluție, control sau stăpânire.

Și, în libertatea totală și infinită care este, și locul „tău” îți stă la dispoziție: Viața s-a oferit ca libertate ȚIE, însă „tu” nu o poți avea, nu o poți controla, deși tânjești mereu după TINE sau Viul vieții.

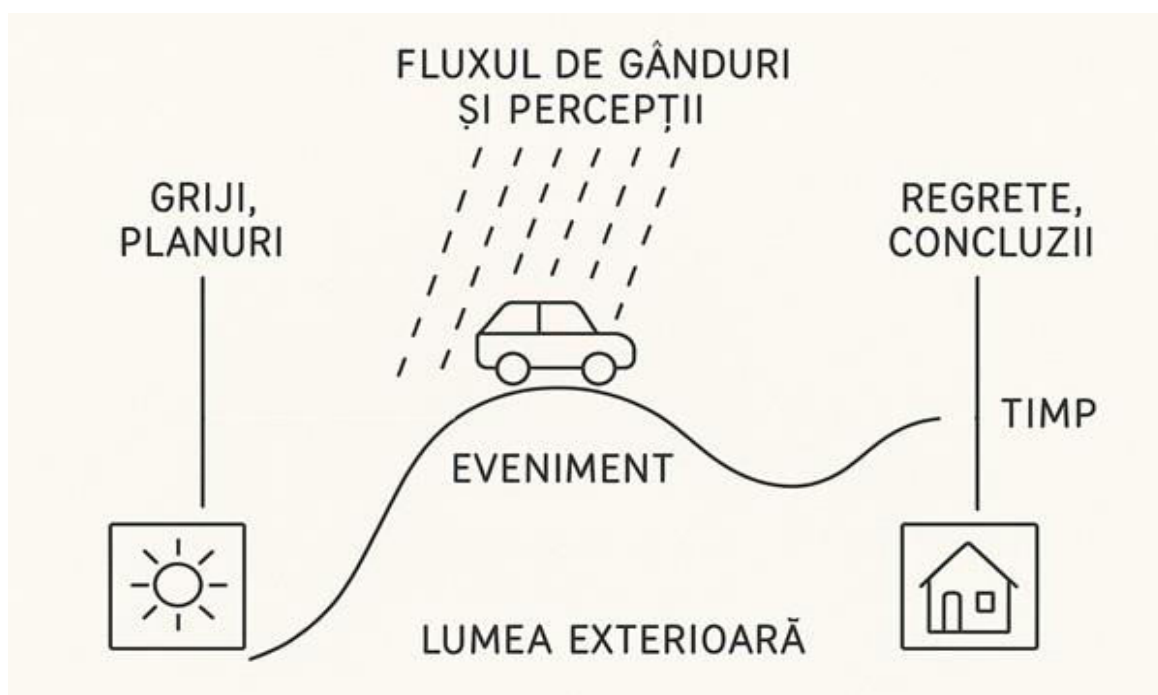
Sub sărutul magic al Vieții, ea însăși se oferă pe ea și dizolvă FRICA, întreaga lume ca un fum dispare, rămâne ASTA fără „tine”.

E viața impersonală.

Ești iubirea, ești Totul și Nimicul, ești întregul și completul, ești capătul de drum ce nici măcar nu a început, ești veșnicia pe care o căutai în timp. Ești VIUL, aceasta infinită Prezență din tot și din toate... Doar EXISTAREA.

Laura Averchi, 27 iunie 2025

SINTEZA portalului "Reflecții pe teme spirituale" de Răzvan Petre

Platforma de inteligență artificială "NotebookLM" de la Google poate sintetiza în câteva secunde cantități enorme de informații, redându-le într-o formă succintă ca text, dar și ca **dialog audio** între doi comunicatori imaginari (ca un podcast).

I-am dat adresa portalului "Reflecții pe teme spirituale" al lui Răzvan Petre, care conține link-uri către sute de articole personale și traduceri din site-ul nostru. Nu am intervenit asupra textelor și **fișierului audio**! Este strict punctul de vedere al **Inteligenței Artificiale** (A.I.) despre materialele publicate de mine. Sincer, eu n-aș fi putut face o analiză atât de profundă și detaliată ca asta... și nici măcar nu n-aș fi hazardat să încerc vreodată! (Răzvan A. Petre)

*[Puteți accesa direct informațiile de sinteză](#)*⁷ sau să citiți mai jos:

RĂZVAN PETRE - O explorare a spiritualității nondualiste și fenomenelor paranormale

Sursa detaliază site-ul lui Răzvan Petre (www.spiritus.ro/razvan_.htm), un portal vast dedicat explorării spiritualității, cu un accent major pe **nondualitate** ca perspectivă unificatoare ce transcende concepțiile dualiste. Pe lângă aceasta, site-ul aprofundează **fenomenele spirituale și paranormale**, inclusiv spiritismul, mediumnitatea și dovezi despre viața de după moarte,

⁷ <https://notebooklm.google.com/notebook/5c1f6b22-3c4f-40bd-b7a0-e38b8a75b021>

oferind o abordare deschisă a lumilor nevăzute. Un alt pilon central este **psihologia spirituală**, analizând rolul ego-ului și al conștiinței în căutarea interioară. De asemenea, Răzvan Petre critică și reinterpretează **creștinismul și alte religii** prin prisma nondualității, explorând concepte precum Karma, reîncarnarea și natura iluzorie a timpului. În cele din urmă, site-ul include **creativitatea ca expresie spirituală**, integrând muzica generată de AI și diverse resurse pentru căutătorii spirituali.

SUMAR

Această pagină web prezintă o colecție vastă de **articole, traduceri și resurse spirituale** adunate de Răzvan Petre, un eseist și traducător specializat în teme spirituale. Structura paginii este organizată pe categorii principale, precum **Filosofie Spirituală, Spiritualitatea în Psihologie, Cristos, Binele, Adevărul, Ezoterismul în Mileniul 3, Spiritele în Dialog cu Noi și Karma, Valurile Timpului**, cu articole ordonate cronologic invers în fiecare secțiune. Temele centrale gravitează în jurul **nondualității, conștiinței, ego-ului, iluminării și vieții de după moarte**, explorate dintr-o perspectivă complexă ce îmbină filozofia, misticismul și fenomenele paranormale. De asemenea, sunt incluse rubrici dedicate creativității, muzicii, filmelor și referințe către alți maestri și mediumi spirituali, evidențiind o abordare holistică și transdisciplinară a spiritualității.

REZUMAT (Briefing)

Acest document sumarizează conținutul site-ului "RĂZVAN PETRE", care servește drept portal pentru reflecții spirituale, traduceri și creații proprii ale lui Răzvan Alexandru Petre, eseist, traducător spiritual și webmaster. Site-ul abordează o gamă largă de subiecte spirituale, cu un accent puternic pe nondualitate, spiritism, psihologie spirituală și diverse forme de artă inspirate.

1. Tema centrală: Nondualitatea ca perspectivă unificatoare

Nondualitatea este, fără îndoială, cea mai proeminentă temă a site-ului, fiind explorată din multiple unghiuri: filosofic, psihologic, și în relație cu concepte precum moartea aparentă (NDE), spiritismul și conștiința. Răzvan Petre prezintă nondualitatea nu doar ca o filosofie, ci ca o realitate fundamentală care transcende concepțiile dualiste tradiționale despre existență.

• **Definiție și Abordare:** Nondualitatea este adesea prezentată ca "începutul și sfârșitul" și ca o perspectivă care "alungă poveștile spirituale". Articole precum "[Nondualismul alungă poveștile spirituale](#)" și "[Sfârșitul poveștii spirituale](#)" sugerează o demistificare a unor narațiuni spirituale convenționale în favoarea unei înțelegeri mai directe a realității.

• **Conștiința și Realitatea:** Conștiința este un concept cheie în înțelegerea nondualității, descrisă ca "golul ce înghite tot" și fundamentul Existenței ("Conștiința stă la baza Existenței"). Se explorează distincția dintre "[Conștiință vs Conștiință-de-sine](#)" și "Conștiință-de-sine versus Conștientă".

• **Ego-ul și Iluminarea:** Ego-ul este frecvent discutat în contextul nondualității și iluminării. Articole precum "[Ego-calipsa](#)", "[Dispariția celui ce vrea iluminarea](#)", și "[Eul este o halucinație](#)" subliniază ideea că iluminarea implică transcendența sau dizolvarea ego-ului. De asemenea, sunt abordate "[Stadiile iluminării](#)" și "[Iluminarea treptată](#)", dar și paradoxuri precum "[Problema cu înțelepciunea](#)" sau "[Nu există iluminare?!](#)".

• **Paradoxuri și Incomprehensibilitate:** Nondualitatea este prezentată ca fiind plină de paradoxuri ("[Paradoxuri și nondualitate](#)"), uneori descrisă ca "iLogica nondualității" sau "radicalismul" său. Ideea că "[Viața e degeaba](#)" sau "[Libertatea nu există în timp](#)" reflectă o perspectivă care contestă înțelesurile comune și scopurile egocentrice.

• **Nondualismul și Știința:** Există o preocupare pentru a conecta nondualitatea cu descoperirile moderne, în special neuroștiințele și fizica cuantică ("[Noua fizică cuantică nu recunoaște rolul conștiinței](#)", "[Neuroștiințele și nondualitatea](#)", "[Revelațiile cuantice și iLogica nondualității](#)").

2. Explorarea Fenomenelor Spirituale și Paranormale

Site-ul acordă o importanță semnificativă explorării vieții de după moarte, mediumnității și altor fenomene paranormale, oferind "Dovezi despre viața după moarte". Aceasta include:

• **Spiritism și Mediumnitate:** Sunt prezentate traduceri de mesaje mediumnice de nivel înalt ("[Direct cu Isus. Mesaje mediumnice de nivel înalt](#)"), experiențe ale mediumilor celebri precum Leslie Flint ("[Leslie Flint, medium de voci directe ale spiritelor](#)"), și conversații cu spirite ("[Maria întreabă, spiritele răspund](#)"). De asemenea, se discută despre "[Spiritism nondualist](#)" și "[Spiritismul creștin în Brazilia](#)".

- **Viața după Moarte și Reîncarnarea:** Există o secțiune dedicată "[Dovezi despre reîncarnare \(amintirile unor copii mici\)](#)" și articole despre "[Cum mai comunicăm cu morții care s-au reîncarnat?](#)". "[Nondualitatea și moartea aparentă \(NDE\)](#)" este o altă temă importantă.

- **Explorarea Lumilor Nevăzute:** Conceptul de "[Psihonautica - explorarea directă a lumilor invizibile](#)" este central, cu referințe la [Jurgen Ziewe](#), "explorator al lumilor invizibile". Sunt publicate "[Fotografii și filmări cu spirite \(primate de la pasionați\)](#)" și abordate fenomene precum "[WALK-IN, sau transferul de suflete](#)".

3. Psihologia Spirituală și Relația cu Ego-ul

Site-ul subliniază rolul psihologiei ca "prologul spiritualității" pentru omul modern, examinând interacțiunea dintre ego, minte și conștiință în căutarea spirituală.

- **Ego-ul și Patologia Spirituală:** Ego-ul este analizat detaliat, inclusiv "[Patologia iluminării](#)" și conceptul de "ego-ul spiritual". Articole precum "[E jale! Moare falsul eu...](#)" și "[Anchetă asupra ego-ului](#)" explorează lupta și transformarea interioară.

- **Stările de Conștiință:** Sunt discutate diverse stadii și aspecte ale conștiinței ("[Stadiile conștiinței iluminate](#)", "[Conștiința Transpersonală](#)", "Starea de conștiință non-duală"), precum și diferența dintre "[Minte + Trup + Realitate = Ego](#)".

- **Vulnerabilitatea Umană:** "[Ești vulnerabil pentru că ai ego](#)" este o afirmație care reflectă viziunea că ego-ul este sursa principală a vulnerabilităților umane, iar depășirea sa duce la o stare de detașare ("[Cum să fii detașat \(non-dependent\)](#)").

4. Critica și Reinterpretarea Creștinismului și Religiiilor

Răzvan Petre abordează creștinismul și alte curente religioase dintr-o perspectivă critică, dar deschisă la reinterpretare, în special prin prisma nondualității.

- **Critica Creștinismului Tradițional:** Există articole care vorbesc despre "[Denaturata doctrină creștină](#)", "[D'ale creștinismului](#)" și "[Prejudecăți dogmatice](#)", sugerând o distanțare față de dogmele rigide.

- **Isus și Nondualitatea:** Mesajele lui Isus sunt reinterpretate prin prisma nondualității ("[Cristos și nondualitatea - mediumi pentru Isus](#)", "[Tu și Tatăl sunteți una](#)"). Se afirmă că "[Învierea este iluminarea](#)", sugerând o înțelegere metaforică a evenimentelor biblice.

- **Religie Universală:** Există o aspirație spre "o religie universală" și o deschidere către dialog inter-religios, chiar și recunoașterea

comunicării cu spiritele de către Biserica Catolică ("[Biserica Catolică admite comunicarea cu spiritele](#)").

5. Karma, Reîncarnare și Timpul

Conceptele de Karma și reîncarnare sunt explorate în profunzime, adesea în contrast cu percepțiile liniare ale timpului.

- **Natura Karmei:** Karma este văzută nu doar individual, ci și colectiv ("[Karma colectivă a lumii](#)"). Există studii karmice și regresii hipnotice în vieți anterioare.

- **Timpul și Reîncarnarea:** Articole precum "[Timpul nu există](#)", "[Libertatea nu există în timp](#)", și "[Timpul magnetizează veșnicia](#)" sugerează o perspectivă non-lineară asupra existenței, unde "[Vieți anterioare simultane \(paralele\)](#)" sunt posibile. "[Karma se reîncarnează](#)" implică o continuitate dincolo de o singură existență.

6. Creativitate și Diverse Manifestări Spirituale

Site-ul include și o secțiune dedicată creativității, unde muzica și arta sunt văzute ca expresii ale spiritualității.

- **Muzica AI-Generated:** Răzvan Petre experimentează cu "muzică AI-generated" prin "[Cenaclul Unimea](#)", demonstrând o abordare modernă și inovatoare a artei spirituale.

- **Arta ca Expresie:** Sunt prezentate creații muzicale proprii ("[Portativul pe computer](#)") și videoclipuri, precum și traduceri de texte muzicale.

- **Colecții și Resurse:** Site-ul oferă o multitudine de resurse, inclusiv cărți gratuite, colecții de articole, infografice, un glosar extins și recomandări de autori spirituali precum [Yogananda](#), [Aivanhov](#) și [Allan Kardec](#).

7. Idei și Fapte Cheie Citate:

- Mahatma Gandhi: "Orice lucru pe care îl faci în viață va fi nesemnificativ, dar este foarte important să îl faci. Deoarece nimeni altcineva nu îl va mai face". (Mesaj de încurajare pentru acțiunea individuală, indiferent de percepția asupra impactului.)

- Bob Marley: "Când crezi că ai găsit toate răspunsurile, vine viața și schimbă toate întrebările". (O reflecție asupra naturii fluide a înțelegerii spirituale și a umilinței necesare.)

- Nondualitatea ca fundamentală: "Nondualitatea - începutul și sfârșitul".

- Ego-ul ca iluzie: "Eul este o halucinație".

- Conștiința ca element universal: "[Conștiința e golul ce înghite tot](#)".
- Transformarea spirituală: "[Învieerea este iluminarea](#)"

În concluzie, site-ul lui Răzvan Petre este o resursă vastă și complexă pentru oricine este interesat de spiritualitate, cu un focus distinct pe nondualitate. Acesta combină reflecții filosofice profunde cu explorări ale fenomenelor paranormale, oferind o perspectivă integrată asupra existenței, conștiinței și căutării sensului, adesea provocând percepțiile convenționale și încurajând o introspecție profundă.

Întrebări frecvente (FAQ)

Despre tematicile spirituale și nondualitate

1. **Ce este nondualitatea și cum se raportează la spiritualitate, conform lui Răzvan Petre?**

Nondualitatea, o temă centrală în scrierile lui Răzvan Petre, este prezentată ca o perspectivă fundamentală care transcende diviziunile aparente. Spre deosebire de spiritualitatea tradițională care, uneori, "mângâie ego-ul" sau caută experiențe separate, nondualitatea afirmă unitatea fundamentală a tot ceea ce există – o Realitate unică, fără oponenti. Aceasta implică depășirea iluziei fragmentării, a conceptelor de "eu" și "altul", și recunoașterea faptului că Absolutul este o hologramă și că spațiul-timp este doar experiența eu-lui. Nondualismul "alungă poveștile spirituale" și este văzut ca "al patrulea cavaler al Apocalipsei" pentru iluziile dualiste. În timp ce psihologia poate fi "prologul spiritualității" pentru omul modern, nondualitatea este "culmea radicalismului" spiritual, ducând la dispariția celui ce vrea înțelepciunea și la realizarea iluminării ca o "înviere". Este o înțelegere profundă că "Tu ești Dumnezeu" și că "Divinul nu-i nici inteligent, nici drept" în sensul dualist, ci transcende aceste concepte.

2. **Cum este abordat conceptul de "ego" în contextul nondualității și psihologiei spirituale?**

Ego-ul este un concept cheie explorat în detaliu, adesea în contrast cu nondualitatea. Este descris ca fiind o "halucinație", o "poveste" sau "inamicul Unu". Iluminarea este adesea asociată cu "dispariția celui ce vrea iluminarea" sau cu "abandonarea ego-ului la disperare", culminând cu "moartea falsului eu" sau "ego-calipsa". Cu toate acestea, există și articole care sugerează un "ego al iluminatului" sau o "simbioză dintre ego și spirit", indicând o nuanță în înțelegerea faptului că ego-ul, chiar

dacă este o iluzie, joacă un rol în experiența umană. Răzvan Petre explorează "vârstele ego-ului", "deformările ego-ului" și "patologia iluminării", sugerând o abordare psihologică a călătoriei spirituale, unde "psihologia este prologul spiritualității".

3. Care este viziunea asupra vieții după moarte și a spiritismului?

Răzvan Petre abordează explicit tema vieții după moarte și a spiritismului, oferind "[dovezi despre viața după moarte](#)" prin intermediul mediumilor, mesagerilor și măștrilor. Sunt prezentate transcrieri și informații de la mediumi renumiți precum Leslie Flint (medium de voci directe ale spiritelor) și [Sara Landon \(channeling\)](#), precum și mărturii despre "fotografii și filmări cu spirite". Spiritismul este conectat cu nondualitatea, existând o secțiune dedicată "Spiritismului nondualist" și discuții despre "cum mai comunicăm cu morții care s-au reîncarnat". Articolele examinează fenomene precum "WALK-IN" (transferul de suflete) și recunoașterea posedării de spirite de către medicină, sugerând o abordare deschisă și analitică a acestor fenomene.

4. Cum este interpretată reîncarnarea și karma în acest context spiritual?

Reîncarnarea și karma sunt teme recurente, integrate în înțelegerea spiritualității și a nondualității. Sunt aduse în discuție "dovezi despre reîncarnare" (amintirile unor copii mici) și "studii karmice", cu exemple specifice precum "[Adrian Păunescu a fost reîncarnarea lui Robespierre](#)". Karma este descrisă ca "reîncarnându-se", iar articolele explorează "vieți anterioare simultane (paralele)" și "[retrocogniția și memoria universală](#)". Există o secțiune dedicată "[Psihoterapiei karmice](#)", indicând o abordare practică a înțelegerii impactului karmei asupra vieții prezente. Critica este, de asemenea, prezentă, cu articole despre "[erori de clarviziune în Akasha](#)".

5. Ce rol joacă "Cristos" și creștinismul în această perspectivă spirituală?

Deși abordarea este predominant nondualistă, există o secțiune semnificativă dedicată lui Cristos, binelui și adevărului. Textele explorează "Cristos și nondualitatea" prin intermediul "mediumilor lui Isus" și discuții despre "Tu și Tatăl sunteți una", sugerând o interpretare nondualistă a învățăturilor creștine. Există o analiză a "denaturatei credințe creștine" și o discuție despre "[imposibila 'A doua Venire'](#)", indicând o critică a dogmelor tradiționale. Se abordează și "spiritismul creștin în Brazilia" și chiar "Biserica Catolică admite comunicarea cu spiritele", sugerând o deschidere către aspectele mai ezoterice sau mai

puțin convenționale ale creștinismului. Răzvan Petre promovează o viziune către o "religie universală" și o "[înțelepciune ascunsă a Bibliei](#)".

6. Cum se integrează tehnologia modernă (AI, muzică pe computer) în explorarea spirituală?

Răzvan Petre demonstrează o integrare interesantă a tehnologiei moderne în explorarea spirituală și creativitate. Secțiuni precum "Cenaclul 'Unimea' (muzică AI-generated)" și "Portativul pe computer (muzică de Răzvan Petre)" arată cum inteligența artificială și instrumentele digitale sunt folosite pentru creația muzicală. Există chiar o mențiune despre "[God-driven AI](#)", sugerând o reflecție asupra implicațiilor spirituale ale inteligenței artificiale. Această abordare indică o viziune modernă, deschisă la explorarea unor noi forme de expresie spirituală și la intersecția dintre știință, tehnologie și conștiință.

7. Care sunt câteva dintre "iluziile" fundamentale identificate și demontate în aceste scrieri?

Textele lui Răzvan Petre demască mai multe "iluzii" fundamentale care împiedică realizarea nondualității. Printre acestea se numără "[iluzia fragmentării](#)", ideea că suntem entități separate. "Eul este o halucinație" și "[lumea este o poveste](#)" sunt afirmații care contestă realitatea percepută a existenței individuale și a lumii materiale. "Liberul-arbitru" este adesea considerat o "impresie" sau se afirmă că "libertatea nu există în timp", sugerând o viziune fatalistă sau deterministă, dar în cele din urmă, eliberatoare. "[Piramida iluziilor](#)" și "[formele și cauzele iluziilor](#)" sunt teme care subliniază importanța de a vedea dincolo de aparențe pentru a atinge adevărata înțelepciune. Chiar și "[Dumnezeul binelui personal este o ficțiune](#)" indică o depășire a conceptelor antropomorfe despre divinitate.

8. Ce abordare are Răzvan Petre față de "adevăr" și "cunoaștere" și cum se diferențiază de alte curente spirituale?

Răzvan Petre adoptă o abordare nonconformistă față de adevăr și cunoaștere, accentuând o înțelegere intuitivă, mai degrabă decât una intelectuală. Titluri precum "[A ști fără a ști](#)" și "[Știu că nu știu](#)" subliniază limitările cunoașterii mentale. El critică "[surogatele de cunoaștere ale minții](#)" și "[eșecul filosofiei](#)" în a atinge adevărul ultim. Nondualismul este prezentat ca o perspectivă care "[nu neagă dualitatea](#)" ci o transcende, oferind "o Realitate" dincolo de "[trei credințe, două adevăruri](#)". Există o distincție clară între "[spiritist sau spiritualist](#)" și "[ateu, spiritualist sau nondualist](#)", sugerând o căutare a unei înțelegeri mai profunde decât clasificările tradiționale. Această abordare îl plasează pe Răzvan Petre

într-o zonă de explorare spirituală radicală, care caută să demaște iluziile și să reveleze natura fundamentală a existenței.

Ghid de studiu (Study Guide)

Răzvan Petre este un eseist și traducător spiritual, webmaster, cunoscut pentru activitatea sa extinsă în promovarea nondualității și a spiritualismului. Prin portalul său "Spiritus", oferă o colecție vastă de articole, traduceri și resurse pe teme spirituale variate, incluzând filosofie spirituală, psihologia spiritualității, creștinism, ezoterism, spiritism, karma și creații diverse. Lucrările sale sunt adesea caracterizate printr-o abordare profundă și analitică a conceptelor spirituale, cu o atenție deosebită acordată experienței personale și transcenderii ego-ului.

Quiz

Instrucțiuni: Răspundeți la fiecare întrebare în 2-3 propoziții.

1. Ce este nondualitatea în contextul operei lui Răzvan Petre și cum se diferențiază de o viziune dualistă a existenței?
2. Explicați rolul ego-ului conform lui Răzvan Petre și de ce este considerat un concept cheie în parcursul spiritual.
3. Numește două categorii principale de "Portaluri" (resurse online) pe care Răzvan Petre le oferă pe site-ul său și dă un exemplu pentru fiecare.
4. Cum abordează Răzvan Petre conceptul de "iluminare spirituală"? Menționați cel puțin o nuanță sau o "problemă" pe care o identifică în legătură cu aceasta.
5. Ce tip de dovezi aduce Răzvan Petre în sprijinul ideii de "viață după moarte" și comunicare cu spiritele?

6. Care este legătura, conform lui Răzvan Petre, între psihologie și spiritualitate pentru "omul modern"?

7. Ce înțelege Răzvan Petre prin ideea că "Universul e o simulare" sau "lumea este o poveste"?

8. Menționați un maestru spiritual ale cărui scrieri de Jnana (Aham-sphurana) sunt preluate și comentate de Răzvan Petre.

9. Cum sunt abordate temele de "karma" și "reîncarnare" în articolele lui Răzvan Petre?

10. Pe lângă scrierile și traduceri sale, menționați două alte forme de "Creativitate" în care Răzvan Petre este implicat.

Răspunsuri

1. Nondualitatea, în opera lui Răzvan Petre, este un concept filosofic și spiritual care afirmă unitatea fundamentală a existenței, depășind iluzia separării (eu/celălalt, subiect/obiect, spirit/materie). Se diferențiază de o viziune dualistă prin negarea diviziunilor esențiale și afirmarea unei Realități Unice, lipsite de opoziții inerente.

2. Ego-ul este văzut de Răzvan Petre ca fiind o construcție mentală, o iluzie a unui sine separat, care generează suferință și împiedică realizarea unității. Depășirea sau "ego-calipsa" este considerată esențială pentru a atinge starea de nondualitate și libertate.

3. Două categorii de "Portaluri" sunt: "[Cărți gratuite de Nina și Răzvan Petre](#)" și "Traduceri ample" (Leslie Flint, Cristos și Nondualitatea, Jurgen Ziewe).

4. Răzvan Petre abordează iluminarea ca pe o experiență profundă de transcendere a ego-ului și a iluziei separării, uneori descriind-o ca având "două trepte". El identifică "problema cu iluminarea" ca fiind, paradoxal, atașamentul față de ideea de a deveni iluminat sau patologia care poate apărea în acest proces.

5. Răzvan Petre aduce dovezi pentru "viața după moarte" prin mediumnitate (ex: traduceri despre Leslie Flint), [experiențe aproape de moarte \(NDE\)](#), mărturiile exploratorilor lumilor invizibile (Jurgen Ziewe) și cazuri de amintiri despre reîncarnare la copii.

6. Conform lui Răzvan Petre, pentru "omul modern", psihologia este "prologul spiritualității", sugerând că înțelegerea și lucrul cu aspectele psihologice (precum ego-ul sau conștiința) pregătesc terenul pentru o explorare spirituală mai profundă.

7. Prin "[Universul e o simulare](#)" sau "lumea este o poveste", Răzvan Petre sugerează că realitatea percepută nu este intrinsec solidă sau independentă, ci o manifestare a conștiinței sau o construcție iluzorie.

Această perspectivă nonduală pune sub semnul întrebării natura obiectivă a lumii.

8. Un maestru spiritual ale cărui scrieri de Jnana (Aham-sphurana) sunt preluate de Răzvan Petre este [Sri Ramana Maharshi](#).

9. Karma și reîncarnarea sunt abordate prin "[studii karmice](#)", "[regresia hipnotică în vieți anterioare](#)" și analiza "amintirilor unor copii mici". Petre explorează atât karma individuală, cât și cea colectivă, precum și conceptul de "vieți anterioare simultane".

10. Două alte forme de "Creativitate" în care Răzvan Petre este implicat sunt: "Cenaclul "Unimea" (muzică AI-generated)" și "Portativul pe computer (muzică de Răzvan Petre)".

Sugestii de întrebări de eseu

1. Analizați rolul central al nondualității în opera lui Răzvan Petre. Discutați cum acest concept influențează abordarea sa asupra ego-ului, iluminării și a naturii realității, oferind exemple din articolele sale.

2. Comparați și contrastați perspectiva lui Răzvan Petre asupra spiritismului și a dovezilor vieții după moarte cu viziunea creștină tradițională, așa cum este reflectată în textele sale.

3. Explorați modul în care Răzvan Petre încearcă să integreze sau să reconcilieze spiritualitatea cu descoperirile din psihologie și neuroștiințe. Care sunt principalele argumente și exemple pe care le folosește pentru a susține această conexiune?

4. Discutați critica lui Răzvan Petre la adresa conceptului de liber arbitru și a poveștilor spirituale. Ce implicații are această perspectivă nonduală asupra responsabilității personale și a căutării spirituale?

5. Evaluați contribuția lui Răzvan Petre ca "traducător spiritual și webmaster" prin prisma impactului său asupra accesibilității informațiilor nonduale și spirituale în spațiul românesc. Ce rol joacă organizarea și diversitatea conținutului de pe spiritus.ro în această misiune?

Glosar de termeni cheie

• **Aham-sphurana:** Termen sanscrit, preluat de Răzvan Petre de la Sri Ramana Maharshi, referindu-se la "scrieri de Jnana" sau auto-recunoașterea Sinelui, o realizare spontană a naturii nonduale.

• **Buddhi:** În filosofii indiene, este intelectul superior, facultatea de discernământ și înțelegere spirituală, diferită de mintea inferioară (Manas) sau ego.

• **Dualitate/Nondualitate:** Dualitatea se referă la percepția lumii ca fiind formată din opoziții (bine/rău, eu/celălalt). Nondualitatea, concept central în opera lui Petre, afirmă unitatea fundamentală a existenței, dincolo de aceste aparente diviziuni.

• **Ego:** În contextul nondual, ego-ul este identitatea falsă sau iluzoria pe care o construim despre noi înșine, bazată pe separare și atașament față de formele și conceptele lumii. Este considerat obstacolul în calea iluminării.

• **Iluminare/Trezire Spirituală:** O stare de realizare profundă a naturii nonduale a realității și a Sinelui, caracterizată prin transcenderea ego-ului, eliberarea de suferință și o înțelegere directă a unității.

• **Jnana:** Înțelepciune sau cunoaștere, în special cunoașterea directă, intuitivă a realității ultime, a Sinelui sau a adevărului nondual.

• **Karma:** Principiul cauzalității în univers, conform căruia acțiunile (gânduri, vorbe, fapte) unei persoane determină viitorul aceleiași persoane. Răzvan Petre explorează impactul karmei și conceptul de reîncarnare.

• **Mediumnitate:** Capacitatea de a comunica cu spiritele sau entitățile din alte dimensiuni, o temă abordată de Petre prin traduceri și articole despre mediumi precum Leslie Flint.

• **NDE (Near-Death Experience):** Experiențe aproape de moarte, fenomene adesea raportate de persoane care au trecut printr-o situație critică de viață, considerate de Petre drept dovezi ale vieții după moarte.

• **Neo-advaita:** O interpretare modernă a filosofiei Advaita Vedanta (o școală nonduală indiană), care adesea simplifică sau accentuează realizarea imediată a adevărului nondual.

• **Psihonautica:** Explorarea directă a lumilor invizibile sau a stărilor modificate de conștiință, o temă de interes pentru Răzvan Petre.

• **Reîncarnare:** Credința că sufletul sau conștiința unui individ, după moartea fizică, se reîncarnează într-un nou corp, o temă susținută de Petre prin studii și amintiri ale copiilor.

• **Spiritism:** Doctrină sau practică care implică comunicarea cu spiritele celor decedați, adesea prin intermediul unui medium. Răzvan Petre abordează spiritismul, inclusiv cel creștin și nondualist.

• **Spiritus:** Numele portalului online al lui Răzvan Petre (spiritus.ro), o platformă vastă pentru articole, traduceri și resurse pe teme spirituale și nonduale.

• **Transă:** O stare modificată de conștiință, adesea asociată cu mediumnitatea sau practicile spirituale, diferențiată de Răzvan Petre de iluminare.

Cronologia și Protagonistii Spiritualității lui Răzvan Petre

Secțiunea "Cronologie" oferă o prezentare detaliată a evoluției spirituale și intelectuale a lui Răzvan Petre, organizată cronologic pe decenii, din 1992 până în prezent. Această cronologie evidențiază temele majore și interesele sale fluctuante, de la creații literar-spirituale timpurii și explorări ale Reiki și New Age, până la aprofundarea în spiritism, karma, și, cel mai recent, nondualitate. Perioade: Timpurie (1992-2000); Consolidare și Explorare (2001-2009); Expansiune și Aprofundare (2010-2017); Intensificare a Nondualității și Traducerilor (2018-Prezent). [[detalii în prezentarea NotebookLM pe internet](#)]

Secțiunea "Principalele personaje (Autori/Colaboratori)" completează imaginea, dezvăluind rețeaua de influențe, colaboratori și figuri spirituale cheie – de la mediumi precum Leslie Flint și Tina Spalding, la maeștri spirituali precum Isus și Ramana Maharshi – care au contribuit la formarea și diversificarea viziunii sale. Scopul textului este de a cartografia traiectoria complexă a preocupărilor lui Răzvan Petre și de a sublinia diversele fațete ale spiritualității explorate prin scrierile și traducerile sale. [[detalii în prezentarea NotebookLM pe internet](#)]

Prezentare audio (Audio Overview)

Videoclipul "***Universul eclectic al lui Răzvan Petre***" conține **prezentarea audio** creată de Google NotebookLM AI plus o animație video realizată de mine.

Universul eclectic al lui Răzvan Petre

Link: www.youtube.com/watch?v=Gt0LFvfmaZk

16 august 2025

Oprește hipnoza 3GG !

Să fii treaz este cel mai simplu lucru cu putință. E mult mai dificil să menții hipnoza gândurilor. Care gânduri? Cele trei gânduri grele cu care îți crezi o realitate fictivă, ireală. Iată-le:

„Există un trecut, există un viitor.”

„Viața e un șir de probleme la care am nevoie de soluții.”

„Eu sunt corpul meu fizic.”

Te simți mereu tensionat, din cauză că întreții această hipnoză 3 G.G. (adică trei Gânduri Grele). În mod natural, le-ai uita și ai redeveni treaz. Oare n-ai vrea să renunți la aceste gânduri pe care ți le repeți continuu cât e ziua de lungă?! Pur și simplu, uită-le! Rămâi în starea ta naturală, fără ele. E mult mai relaxant, plăcut, liniștitor.

Ia-ți o clipă liberă și adu-ți aminte că tot repeți în minte cele trei sloganuri, de-ai ajuns să le crezi adevărate. E doar propagandă, nu le mai promova. Relaxează-te și le elimină pe rând din cap, cu delicatețe, dar fermitate. Obiceiurile proaste se schimbă prin perseverență.

Așa că, scrie-le, iar și iar, pe ecranul minții cu marker fosforescent și apoi șterge-le cu buretele. Să vezi atunci ce bine te simți...! Deja vei începe să te simți mai bine doar la gândul că urmează să ți le ștergi.

Dar păstrează acest secret doar pentru tine:

„Există doar prezentul”;

„Viața e surprinzătoare”;

„Eu sunt libertatea” ...

Link YouTube short (20 iul 2025): youtube.com/shorts/fn0wNklykBg

Relaxarea perfectă: Uită de roluri !

Dacă ar fi să aleg cea mai bună asană, o singură asană din toată hatha-yoga, ea ar fi Shavasana (postura cadavrului). Deși pare cea mai simplă fizic, totuși este ceva mai complexă psihic.

Întinde-te la sol pe spate (pe o saltea curată), cu picioarele și mâinile ușor depărtate de corp și ochii închiși. Respiră calm și conștient. Începe să-ți relaxezi fiecare grup de mușchi, începând de jos în sus, sau de sus în jos, ca să nu uiți vreunul. Pare simplu, dar vei descoperi că tensiunile psihice fac să-ți rămână încordați unii mușchi. Nu-i nimic, perseverează în fiecare zi, iar cu timpul vei reuși să te relaxezi tot mai bine.

Și iată cheia succesului pentru relaxarea perfectă:

Aceste momente pe care ți le-ai rezervat pentru yoga este un timp când rămâi singur cu tine. Acum ești liber de toate obligațiile și în deplină siguranță. Lasă deoparte toate rolurile pe care le joci zilnic sau doar ocazional. Ieși din rolul de soție, soț, părinte sau copil, elev sau profesor, lucrător sau specialist, angajat sau patron, iubit sau iubită... și chiar rolul de cetățean. Toate sunt măști sociale de care nu mai ai nevoie.

Ce rămâne când elimini toate rolurile din viața ta? Fără niciun rol, ești nimeni și nimic. **Nu-i așa că e minunat să fii nimeni?!** N-ai nicio obligație, simți libertatea de a fi nimic. Asta e adevărata relaxare după care tânjeai. Rămâi în ea cât poți de mult.

Dacă ai norocul să nu mai ieși niciodată din ea, vei trăi raiul pe pământ. Dar chiar și câteva minute dacă evadezi din toate rolurile și vei auzi, pentru prima dată în viață, cum cântă păsările...

Link YouTube short (29 iul 2025): youtube.com/shorts/k6_FKbigSfQ

Dumnezeu înseamnă "fără eu"

Nicio creatură nu are conștiință de sine, în afară de om. Și totuși, unele specii de animale superioare au și ele un EU SUBTIL, deci conștiință de sine. Sunt maimuțele antropoide, elefanții, delfinii și orcile.

Ca un subprodus al eu-lui subtil, la specia umană apare EGO-UL, care exacerbează instinctele primare și adaugă noi tendințe neplăcute. Omul stăpânit total de ego este considerat primitiv, sălbatic, slujindu-se numai pe sine.

Odată cu evoluția, excesele ego-ul încep să fie controlate de SUPRAEGO. Acesta ne face oameni morali și tot mai spirituali. Totuși, în

fiecare om zace atât fiara, cât și îngerul, în proporții diferite la momente diferite.

Mai presus de supraego este EUL SUBTIL. El poate fi experimentat în stările de hipnoză, când omul pierde controlul conștient. Atunci la cârma ființei trece acest observator tăcut și detașat, de care habar nu aveam.

Dar evoluția merge mai departe. La un moment dat, conștiința de sine separat se dizolvă (nu știm de ce, la fel cum nu știm de ce a apărut). Atunci dispare și separarea de restul universului, iar mintea este ILUMINATĂ că nu există decât Dumnezeu. Totul, absolut totul este El, Sursa, Taina. Nu există niciun eu nicăieri. Eul subtil este o creație temporară în sânul ÎNTREGULUI. O iluzie pe care și-o produce Dumnezeu de bunăvoie.

Deși nici celelalte creaturi nu au conștiință de sine, totuși, numai OMUL-FĂRĂ-EU poate înțelege și comunica această evidență. Omul eliberat nu se simte superior față de un animal, fiindcă el distinge clar Realul NEMANIFESTAT și nu mai pune atâta preț pe APARENȚELE manifestate.

Omul TREZIT nu mai are aderență la preocupările lumii, dar tot se mai simte o persoană separată de restul universului, încă având un eu subtil. Pe de altă parte, omul ELIBERAT sau ILUMINAT a pierdut chiar și eul subtil și acum nu mai are ce pierde. Nu mai simte că ar exista în el o persoană care să vrea altceva decât vrea Dumnezeu. E una cu Divinul.

Când omul moare, SUFLETUL său, adică eul subtil, va merge într-un plan astral potrivit cu încărcătura sa egotică: fie un plan mediocru, fie unul cu vibrație foarte rafinată. În toate aceste cazuri, sufletul sau EUL SUBTIL se va reîntoarce pe Pământ prin reîncarnare.

Numai dacă omul s-a ELIBERAT de eul subtil, atunci nu mai are cine sau ce să se reîncarneze. Sufletul s-a dizolvat complet în Infinitate. Rămâne doar ceea ce a existat dintotdeauna: Fără eul. Desigur, eul subtil poate dispărea chiar și după moarte, în planul subtil unde ajunge. Eliberarea depinde numai de GRAȚIA divină.

Adevăratele SPIRITE sunt totalmente fără eu. Ele intermediază voința divină nemanifestată. Sunt mâinile cu care Dumnezeu modelează lumea. Un spirit poate anima foarte multe suflete care trăiesc simultan, prin urmare, are mai multe istorii sau lanțuri de reîncarnare.

Link YouTube short (14 aug 2025): [youtube.com/shorts/eV3uB9ljcqE](https://www.youtube.com/shorts/eV3uB9ljcqE)

Făt-Frumos și Dragonul-Lucifer

Sunt bine-cunoscute cel puțin trei rase „extraterestre”: venusienii, reptilienii și cenușiii. Micii cenușii au devenit imaginea cea mai notorie pentru extraterestri.

Totuși, reptilienii ne dau cei mai mulți fiori de teamă, pe bună dreptate. Sunt humanoizii cu cap de șopârlă și piele de șarpe sau cu solzi.

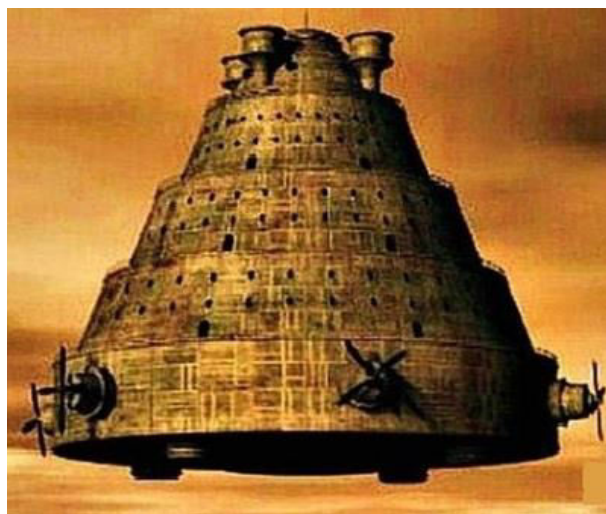
Zeul mayașilor Quetzalcoatl, „Șarpele cu pene”, este totuna cu Dragonul zburător din China și cu Balaurul din basmele românești – toți reptilienii, humanoizi care aveau aparate de zbor și secrete tehnologice.

Această rasă „prometeică” a inițiat omenirea în tainele prelucrării materiei și altor tehnologii, care au avansat-o rapid.

În schimb, se pare că reptilienii exploatau oamenii în interesele lor obscure. Cum-necum, la un moment dat, altă rasă „extraterestră” care ne protejează a decis că reptilienii trebuie înlăturați de pe suprafața Pământului. Erau venusienii sau hiperboreanii sau pleiadeenii, cei cu părul blond, ochii albaștri și foarte frumoși, semănând perfect cu scandinavii.

Războiul dintre venusieni și reptilienii (numiți „naga” în India) este documentat în vechile scrieri sanscrite, unde se vorbește despre „vimana”, aparate de zbor similare cu cele din prezent, dotate cu raze laser mortale.

Semne ale acestui război există în mai multe locuri din lume. Pe locul fostelor așezări Sodoma și Gomora s-au găsit urmele unei explozii atomice. Vestigiile de la Puma Punku sugerează și acolo o explozie devastatoare, pe lângă o tehnologie uimitoare de prelucrare a rocilor.

Reptilienii au fost învinși și s-au retras în baze subterane. Acest fapt istoric important este menționat și în Biblie, unde se mai relatează că un balaur (adică, reptilian) care cerea periodic jertfe umane (probabil, pentru experimente genetice) a fost ucis de Sfântul Gheorghe. Deci, pentru claritate, **Lucifer nu a fost alungat pe Pământ, ci sub pământ.**

Agresivitatea și abilitatea luciferică a rămas înscrisă și în folclorul românesc, unde Făt-Frumos (adică, venusienii cei frumoși) a învins Balaurul cu mai multe capete (adică, grupurile de reptilieni), care răpea domnițe (cu care încercau eugenia rasei lor).

FAPT: În zilele noastre, unii exploratori sau oameni simpli s-au întâlnit cu acești reptilieni în peșteri sau cavități subterane, arătându-se foarte agresivi cu noi.

Deci între rasa umană și cea reptiliană a existat o relație inițială de respect mutual și ajutor, care s-a transformat mai târziu în exploatare și ură, fiind în final tranșată cu ajutorul venusienilor, care i-au alungat în subteran. Nu suntem noi stăpânii Pământului și nici vârful lanțului trofic.

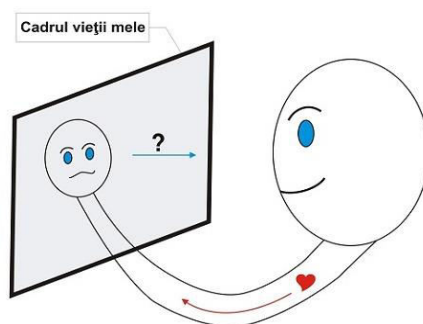
Link YouTube short (3 aug 2025): youtube.com/shorts/43o7QQA63qA

23 septembrie 2025

Vasele comunicante ale Conștiinței

Conștiința este paradoxală și nu poate fi pricepută cu mintea obișnuită. Cu alte ocazii am spus că Spiritul sau Conștiința se poate diviza.

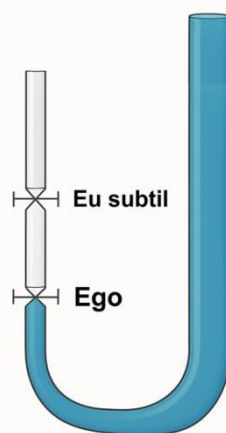
De pildă, același Spirit poate anima simultan două sau mai multe suflete ale unor oameni diferiți, aflați în locuri diferite de pe planetă în același timp. E greu de înțeles asta.

Omul și Dumnezeu

La fel de greu de înțeles este cum Spiritul veșnic și atotștiutor se poate auto-hipnotiza că ar fi un simplu om muritor și limitat. Ei bine, Conștiința este în același timp atât Dumnezeu, cât și om. Iar în momentul iluminării, se vede că eul uman nu a existat niciodată. Cum e posibil așa ceva?

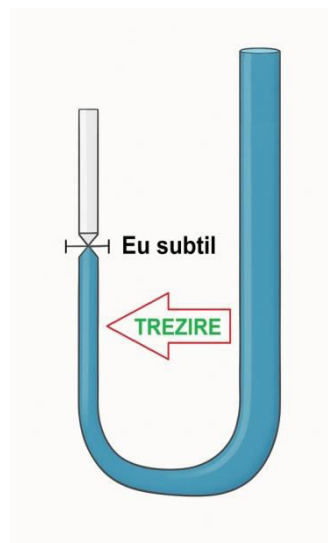
Vom ilustra acest paradox prin imaginea unor vase comunicante.

Conștiința este lichidul albastru care umple complet vasul din dreapta și, parțial, vasul din stânga. Accesul este blocat de robinetul numit „Ego”. Aici conștiința umană se identifică cu corpul și senzațiile sale.

În urma procesului de „TREZIRE”, lichidul trece mai departe, până la al doilea robinet numit „Eu subtil”. Acum conștiința se simte descătușată și nu se mai identifică cu corpul fizic, dar păstrează o foarte subtilă individualitate.

Dacă și al doilea robinet se va deschide, atunci vasul va fi umplut complet cu lichidul conștiinței, în etapa numită „ELIBERARE completă de eu”.

După cum remarcăm, conștiința se găsește simultan în două stări: cea de completă libertate divină (vasul din dreapta) și cea de limitare (vasul din stânga).

Întotdeauna, deschiderea robinetului (la vasul din stânga) este realizarea Conștiinței spirituale (din vasul din dreapta). De fapt, tot Ea și-a imaginat că acest robinet ar fi închis, ba chiar că ar exista un robinet. Mai mult de atât, întregul vas din stânga e o simplă fantezie a Conștiinței.

Deci Conștiința însăși este cea care se „iluminează”, adică **recunoaște** că nu a fost niciodată înlănțuită sau blocată pe un nivel inferior (cum se vedea din stânga). Iar omul iluminat se aude spunând acum cu seninătate că „este Dumnezeu”, deși mintea se opune din răspuneri acestei afirmații aparent iraționale.

Viziunea vasului din dreapta este cea nondualistă, specifică Spiritului, iar viziunea vasului din stânga este cea dualistă, specifică ego-ului.

Link YouTube short (1 oct 2025): [youtube.com/shorts/oH4IL2RvkJE](https://www.youtube.com/shorts/oH4IL2RvkJE)

Cofetăria de gânduri

Trăiești într-o cofetărie... DE GÂNDURI. Stau aliniate în galantar și-ți fac cu ochiul, pe rând. Și nu te poți opri să nu guști din ele. Îți fac poftă numai privindu-le. Așa sunt gândurile, voluptoase. Și așa ești tu, pofticios.

Da. Ai putea să le întorci spatele, dar nu...! Tu guști din toate care-ți vin în față. Ai putea foarte bine să le lași să se perinde fără să le dai atenție. Știi foarte clar că niciun gând nu ți-a făcut vreun bine vreodată.

Doar o mică satisfacție la început, un gust dulceag și apoi un inexplicabil dezgust. De scurtă durată, fiindcă vine imediat alt gând tentant să-i ia locul. Și uiți că niciodată vreun gând nu te-a făcut fericit cu adevărat. Și iarăși guști din alt gând dulce-amar.

Așa stau lucrurile și nu e vina ta... Crezi că te simți bine înconjurat de gânduri, fiindcă n-ai cunoscut niciodată ce înseamnă să n-ai niciunul.

„Cum?!” se revoltă mintea imediat. „Cum să trăiești fără gânduri?! Înseamnă să fii incapabil de nimic, un zombi.” Dar și asta-i tot un gând. Vezi cum l-ai prins din zbor și l-ai înghițit pe nemestecate?!

Orice gând este convingător când muști din el. Îl crezi pe loc, orice ar conține. Din fericire, următorul gând ar putea fi contrar, la fel de convingător. Și așa apare îndoiala. Nu există niciun gând care să nu aibă unul contrar. Așa că fluxul e garantat, iar mintea nu se oprește niciodată din mestecat gânduri, idei, concepte.

Ce-ar însemna să renunți la rumegat gânduri?!...

Răspunsul la această întrebare ar fi tot un gând. Renunță să răspunzi. Lasă întrebarea suspendată. Cui îi pasă de răspuns?!

Ești mereu tentat să cauți răspunsuri. De ce? Fiindcă trăiești în cofetăria cu gânduri și te-ai obișnuit să guști mereu din prăjiturile alea mincinoase.

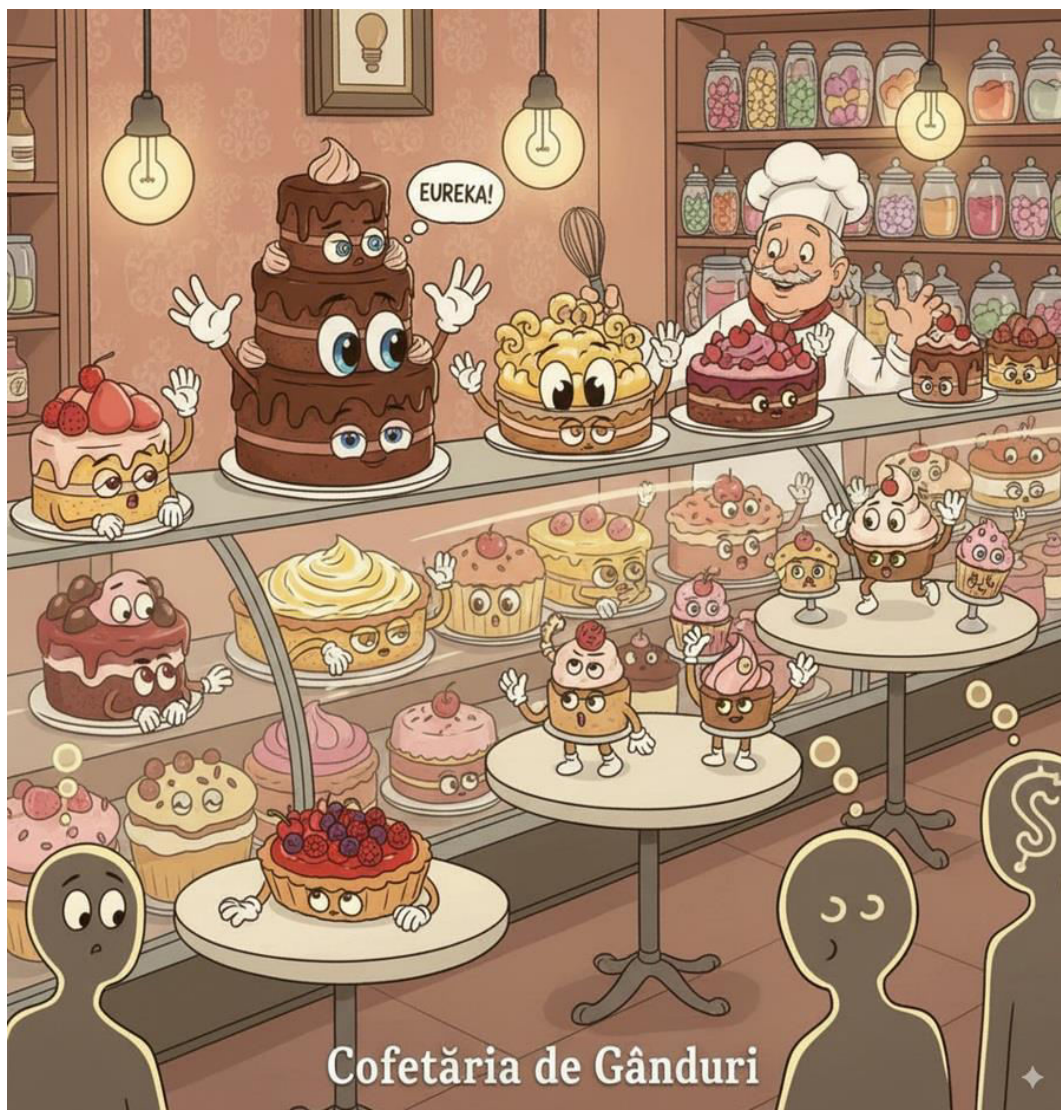
Da. Toate gândurile sunt MIN-CI-NOA-SE. Realitatea reală este cea a percepțiilor directe.

Iar mintea comentează și pune etichete la tot ce percepe. Apoi ia acele etichete și le amestecă și le dă valoare și face teancuri de etichete.

Gândurile în sine n-au nicio valoare. Jocul cu gândurile e doar un joc, nimic serios. Fie că sunt sau că nu sunt, viața merge înainte și fără ele.

Da, jocul cu gândurile e palpitant. L-ai învățat încă de mic. E de ajuns să observi că niciun gând nu are nicio valoare, niciun gust. Și atunci, de ce-ți mai pasă de ele?!

Abia acum poate începe fericirea... FĂRĂ gânduri. Chiar și fără gândul... „asta-i fericirea”...

Link YouTube short (14 oct 2025): youtube.com/shorts/5KBOknsgNEk

30 noiembrie 2025

(1) Nondualitate

Prin „holo-fract” definim modul cum este și funcționează Divinitatea sau Absolutul.

În filosofia vedantică se spune că Brahman (Divinul) e totuna cu Atman (spiritul individual). „Păi, ori sunt diferiți, ori, dacă sunt identici, de ce avem două definiții atât de diferite?”

Brahman sau Totalitatea unică se împarte, aparent, în multitudinea de conștiințe individuale, sau Atmani. Este o aparență, fiindcă Brahman rămâne întotdeauna nefragmentat, complet. Deci să admitem că Dumnezeu devine toate măruntele creaturi ale acestei lumi, fără a rămâne mai puțin Dumnezeu...

Ilustrăm acest paradox prin imaginea unei monede cu două fețe, una goală, cealaltă striată.

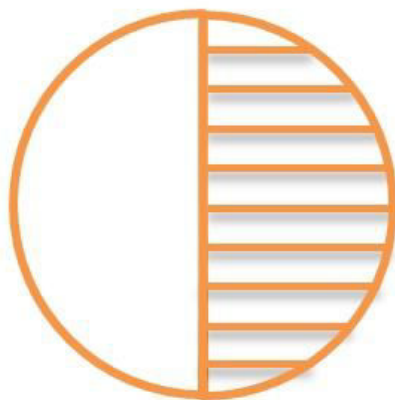

Iar pentru simplificare, reprezentăm ambele fețe într-o imagine bidimensională:

Striurile din dreapta simbolizează multitudinea de obiecte și creaturi care par să constituie lumea, universul. Partea din stânga arată unitatea și nediferențierea, care coexistă cu multitudinea și individualitatea.

Numim acest model **holo-fract**, fiindcă este, simultan, și întreg (holos), și fragmentat, fracționat. I se mai spune nondualitate.

Simbolul holo-fract-ului

Aparenta divizare a Întregului începe prin crearea spiritelor divine. Un spirit este ca o hologramă: conține întreaga Divinitate, deși pare doar o mică parte din Ea. (Amintim că holograma este un ciob dintr-o sticlă specială spartă, care conține toată informația din acea sticlă.)

Mai amintim de fenomenul cuantic de „entanglement”, care s-ar traduce prin înlănțuire, interdependență între două particule inițial unite, care apoi au fost despărțite. Ele păstrează o legătură indestructibilă în afara timpului și spațiului. Modificarea uneia face ca și cealaltă particulă cuantică să manifeste exact aceeași modificare.

Același fenomen se petrece și cu spiritele, ele rămânând interconectate cu Divinitatea în veșnicie. Orice modificare din Divin se resimte și în micul spirit. Toate spiritele sunt unite între ele prin elementul comun, Divinitatea. **Cu adevărat, există numai un singur Spirit.**

Prin urmare, spiritul nu are o voință individuală, decât la modul aparent. Putem compara fenomenul cu rularea filmului Vieții pe miliarde de ecrane TV. Fiecare ecran are alte caracteristici, dar prezintă exact același film.

Numai **iluminarea nonduală** face posibilă a perceperea clară a holo-fractului sau nondualității. În lipsa ei, omul vede numai jumătatea multiplă, diferențiată și separatistă. Îi lipsește viziunea unității lumii.

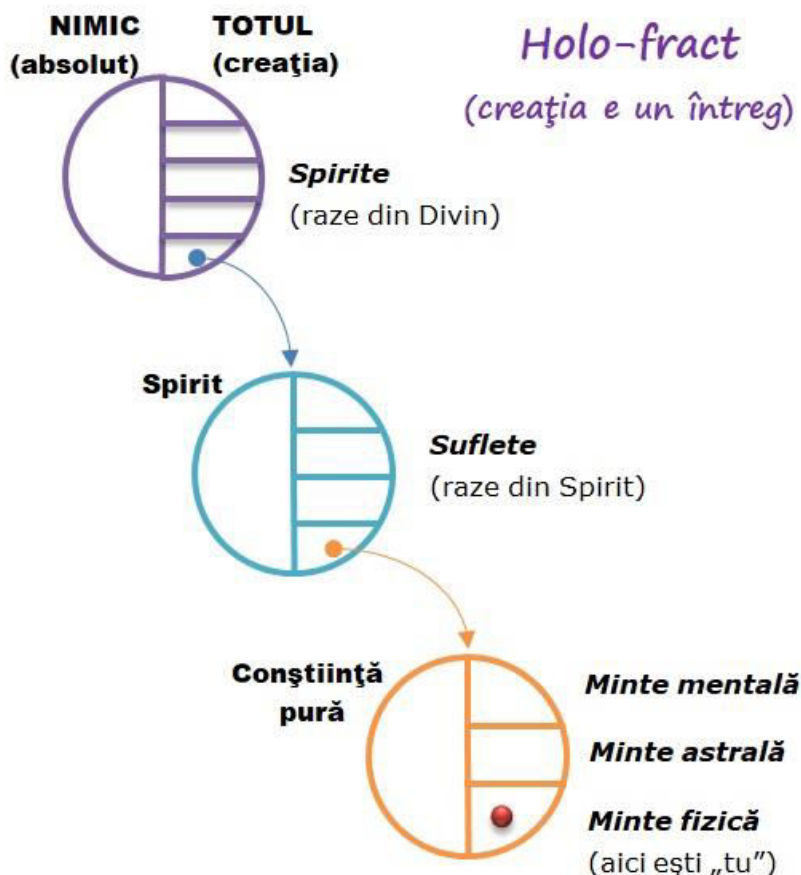
Link YouTube short (6 nov 2025): [youtube.com/shorts/ps2D9FcPgf4](https://www.youtube.com/shorts/ps2D9FcPgf4)

(2) Unde ești „tu”

Lumina este atât undă electromagnetică, cât și flux de fotoni. Deci este un holofract: atât un câmp unitar, cât și particule aparent separate.

Și ființa umană, în general, este un holofract: organismul e un *agregat* de celule și energii, pe când conștiința sa este *unică*.

Holofract este și timpul. Pe de-o parte, este veșnicie, iar pe de altă parte, o secvență nesfârșită de clipe.

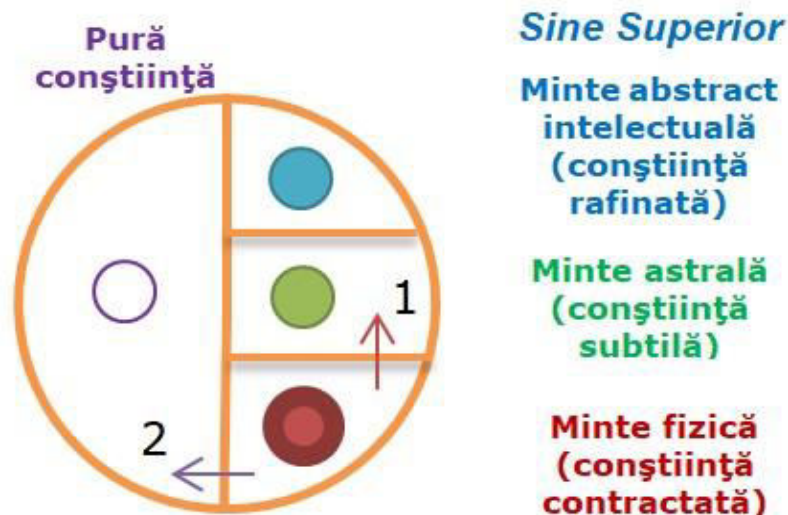

Unde te afli „tu” pe harta metafizică

Spiritul se divide și el, aparent, în mai multe suflete, care animă diverse forme de viață din univers. Spiritul unic devine mai multe suflete individuale, numite „sufletele gemene”. Doi oameni cu suflete gemene au o comuniune indestructibilă.

Sufletul este și el holofractic. Pe de-o parte, este pură conștiință, identică cu cea divină. Pe de altă parte, este format din cele trei minți: mintea fizică, mintea astrală, mintea abstract-mentală – fiecare dintre ele având sarcini specifice vibrației lor.

Mintea este o expresie a sufletului, la fel cum sufletul este o expresie a spiritului. Mintea formează sinele. Conștiința este non-sinele. Ambele părți alcătuiesc sufletul holofractic.

Pura conștiință (non-sine) și cele 3 minți (sinele)

- 1) căi spirituale**
- 2) iluminare nonduală**

Mintea abstract-intelectuală este în totală comuniune cu conștiința, fiind iluminată în mod natural. Îi spunem aici Sinele Superior.

Mintea astrală este cel mai bun prieten și sprijin pentru mintea fizică, sfătuindu-ne cu de-amănuntul pe timpul somnului. Și în timpul zilei primim impulsuri de inspirație, dar nu întotdeauna le urmăm, mintea fizică fiind imperfectă.

De asemenea, între noi și conștiință pare să existe un fel de barieră. Când bariera se ridică și mintea fizică se iluminează, atunci ea intră în comuniune directă cu pura conștiință sau „mintea lui Dumnezeu”. Și atunci, multe lucruri imposibile devin posibile.

Deci, (1) *căile spirituale* pot ajuta la optimizarea comunicării dintre mintea fizică și cea astrală, iar în cazuri rare, chiar cu Sinele Superior. În schimb, (2) *iluminarea nonduală* produce contactul imediat cu pura conștiință, cu efecte benefice multiple.

După prima străpungere iluminatorie, mintea fizică devine mult mai receptivă la comunicarea cu mintea astrală, putând ajunge la percepții extrasenzoriale. Cele două minți subtile au rolul de a adapta și detalia inspirațiile venite de la pura conștiință, care este foarte detașată de planul fizic.

Link YouTube short (15 nov 2025): [youtube.com/shorts/hjRwNBbghbw](https://www.youtube.com/shorts/hjRwNBbghbw)

(3) Iluminarea

Comunicarea cu mintea astrală (1) este esențială pentru evoluția spirituală

Unii iluminați au mărturisit că au rămas fără gânduri timp de luni de zile, mintea lor fizică odihnindu-se în tot acest interval de timp. Așa se întâmplă și în hipnoză sau somnambulism: mintea fizică se odihnește, rolul său fiind preluat de mintea astrală.

Alți iluminați spun că își folosesc gândurile numai când vor. Poate că asta ar fi idealul. Mintea fizică are și ea un rol important pentru planul fizic, care nu poate fi suplinat cu aceeași eficiență de mintea astrală.

Iluminarea face ca gândurile să nu se mai lipească de minte, vin și pleacă rapid, nu mai creează obsesii și emoții egotice, sunt total neutre.

Mintea fizică este conștiință divină, dar „răsucită în interior”, unde creează o bulă gravitațională, în jurul căreia pare că se învâрте tot universul, de care ea se simte separată.

Îndepărtarea barierei cu pura conștiință face ca mintea fizică să perceapă nondualitatea. Iluminarea se produce, pur și simplu, prin decontractarea conștiinței fizice. Dar nu există nicio metodă, se întâmplă dacă se întâmplă.

Și nu se poate prevedea nici reacția minții fizice. Apare cel puțin confuzia, care nu va dispărea, ci te vei obișnui cu ea. Pura conștiință sau non-sinele nu are nimic din logica și ordonarea minții fizice.

Iluminarea nonduală (2) este decontractarea conștiinței fizice

Iluminatul percepe cât se poate de clar unitatea lumii. Nimic nu se mișcă la întâmplare sau la mofturile unui ego omenesc.

Desigur, omul nu-și poate gestiona decât pătrățica lui, nu are viziunea întregului cosmos. Dar asta nu-l împiedică să se simtă Dumnezeu, prin conexiunea cu spiritul, care e conectat cu Dumnezeu. Pare un paradox, dar iluminații îl trăiesc clipă de clipă.

Ce-i împiedică și pe ceilalți oameni să o simtă? Nimeni nu li se opune. Ba, unii iluminați chiar se oferă să-i ajute. Numai că, cine ajută pe cine, din moment ce nu există decât Unul?! Cel ce oferă ajutor se prefacă că te ajută, iar tu te prefaci că ai nevoie de ajutor. În realitate, nu există nicio entitate separată, ci amândoi urmați aceeași Voință unică.

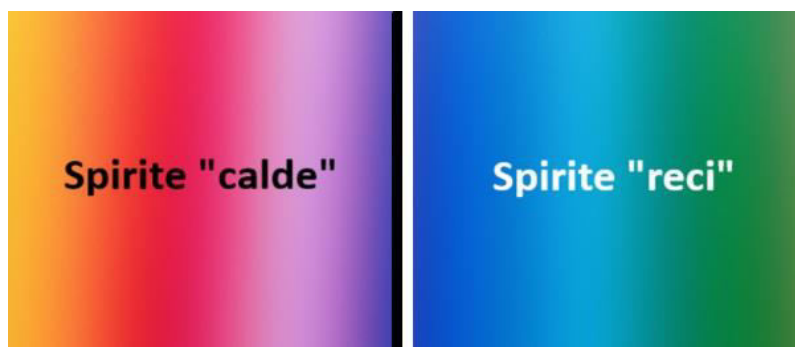
E clar că Dumnezeu nu poate fi înțeles. „Voința” Sa pare haotică: uneori rațională, alteori irațională. Uneori viață, alteori moarte...

Link YouTube short (19 nov 2025): [youtube.com/shorts/6FYESS8M4AQ](https://www.youtube.com/shorts/6FYESS8M4AQ)

(4) Spiritele

– De ce mai pui „spiritul” între suflet și Dumnezeu?

– Absolutul se împarte în spirite, precum lumina albă se împarte în culorile curcubeului. Dar mintea umană clasifică culorile în „calde” și „reci”, chiar dacă toate vin de la același soare. Tot așa, putem împărți spiritele în „calde” și „reci”, cu diferențe în tipul lor de energie.

– Ce se întâmplă cu sufletul după moartea corpului?

– Mintea fizică, care este o energie, pleacă împreună cu mintea astrală din corp și poate rămâne la început trează. Însă, curând va simți că adoarme. Când se va trezi, nu va mai fi mintea fizică, ci cea astrală!

Totuși, simțul identității personale va fi același, fiindcă persoana sau sinele are trei „capete”: fizic, astral și mental. Același unic sine se manifestă în cele trei aspecte simultan. Holofract.

Deci, acum persoana nu mai are minte fizică, dar nici nu-i duce lipsa. Experimentează *formele* noii realități cu ajutorul minții sale astrale.

Există o limită, pe care Marius Ghidel o numește „râul de gânduri”, dincolo de care astralul se termină și rămâne doar dimensiunea mentală, *fără forme*. Aici sinele personal devine o luminiță într-un spațiu gol. Iar restul este fericire.

Din această dimensiune provin spiritele superioare sau îngerii. Cu cât vibrația e mai rafinată, cu atât simțul individualității este mai șters. La marginea de sus, nu mai există nicio diferență între spirit/suflet și Divinitate. Sinele se transformă pe nesimțite în non-sine.

– Sunt oamenii care s-au iluminat niște îngerii?

– Nu, dar se pot apropia de condiția angelică, dacă se purifică de tiparele mentale nocive acumulate pe timpul vieții pământești. După iluminare, procesul este mult facilitat.

Unii nici nu așteaptă iluminarea, ci încearcă prin diverse metode spirituale să-și purifice mintea. E bine și așa, căci astfel își îmbunătățesc comunicarea cu mintea subtilă.

– *Dar după moarte, ce mai contează tot efortul ăsta, dacă mintea fizică dispare?*

– Mintea astrală preia și ea o parte din tiparele mentale nocive. Dacă e plină de negativitate, experiențele astrale vor fi de coșmar. Când mintea este rafinată, va trece direct în lumile superioare după moarte, nu se va mai chinui în zonele inferioare și nici nu va mai zăbovi inutil în cele intermediare. Fericirea vibrației pur mentale este indescriptibilă...

Link YouTube short (24 nov 2025): youtube.com/shorts/WVqJEgPY2JQ

(5) Viețile paralele și desăvârșirea

– *Odată cu moartea fizică, ieșim din timp în non-timp?*

– Prin moartea fizică, ieșim din timpul fizic și intrăm într-un timp astral. Dar este aceeași poveste prelungită în alte dimensiuni. Sufletul însuși este povestea, ce nu poate exista decât în timp.

În schimb, Spiritul este total în afara timpului. El are acces instantaneu la toate sufletele sale și lanțurile de încarnări. Spiritul nu se întrupează, ci trăiește simultan toate viețile sufletelor sale.

Karma, reîncarnarea și evoluția funcționează la nivel de suflet, adică în timp. Deși timpul astral nu este aliniat cu cel fizic, există un fel de coordonare, astfel ca reîncarnările să se producă în ordine cronologică.

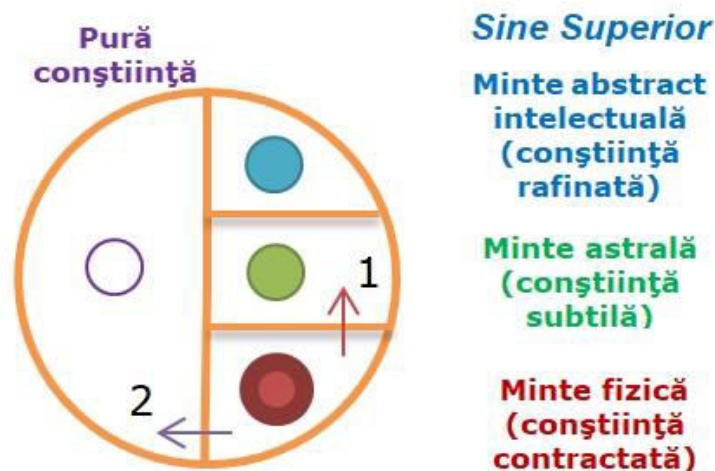
În schimb, pentru spirit, neexistând timp, nu există nici cauzalitate sau liber-arbitru sau evoluție.

– *Într-adevăr, unii iluminați spun că, odată cu iluminarea, încetează căutarea spirituală.*

– Impresia pe care ți-o dă iluminarea este că ai ajuns la final, iar ce trăiești acum e ultimul stadiu, fiindcă ești mereu relaxat. Dar căutarea echilibrului și armoniei continuă fără „eu”.

Iar alți iluminați spun că iluminarea e abia începutul unei noi aventuri, în care lucrul cu „umbra”, cu tiparele mentale, devine esențial.

– *Există o ceartă între cei care susțin practica personală și cei care spun că totul vine prin Grație impersonală...*

Pura conștiință (non-sine) și cele 3 minți (sinele)

- 1) căi spirituale**
- 2) iluminare nonduală**

– Pe orice cale spirituală... (1), este nevoie de un efort susținut de voință, care apropie treptat mintea fizică de cea astrală și, în cazuri rare, de cea mentală sau Sinele Superior. Cu cât mintea începe să se purifice, cu atât suportă mai greu povara impurităților pe care și le descoperă.

În schimb, iluminarea nonduală... (2) vine numai prin Grație, uneori chiar necerută. Iar odată cu iluminarea, mintea fizică se poate apropia mai ușor de Sinele Superior, căci mintea astrală devine și ea aproape impersonală. Vrând-nevrând, „umbra” ți se diminuează, fiindcă devii conștient de toate tiparele negative pe care le găzduiește mintea fizică.

Invers, odată cu apropierea treptată de Sinele Superior, prin efortul personal, apare și semnul iluminării nonduale, anume, o scădere a sentimentului separării de Întreg.

Prin urmare, în ultimă instanță, cele două abordări vor converge în același punct, al unității și îndumnezeirii. Dar până a atinge acel punct, divergențele de opinii sunt inevitabile.

Link YouTube short (27 nov 2025): [youtube.com/shorts/yrQt-HqHwNE](https://www.youtube.com/shorts/yrQt-HqHwNE)

30 noiembrie 2025

SAT-CIT-ANANDA (1) Energia și conștiința

Absolutul este un neant de **energie nediferențiată**. Are o dinamică necontrolată și sălbatică, ca o mișcare intestinală. Simultan cu Energia, se creează Conștiința, prin care întregul nediferențiat începe să se divizeze, aparent. Căci **nu este o singură conștiință**, ci miriade și miriade de conștiințe individuale, care pot fi numite spirite.

Fiecare conștiință dă semnificație unui fragment din oceanul infinit de energie. **Conștiința nu modifică creația**, ci doar o interpretează, o privește ca pe niște aparente *obiecte în spațiu și timp*, ea devenind astfel *subiectul observator*. Așa apare diada obiect-subiect, precum și spațiul și timpul. Energia *unitară* pare că devine o *multiplicitate în spațiu cu o mișcare în timp*.

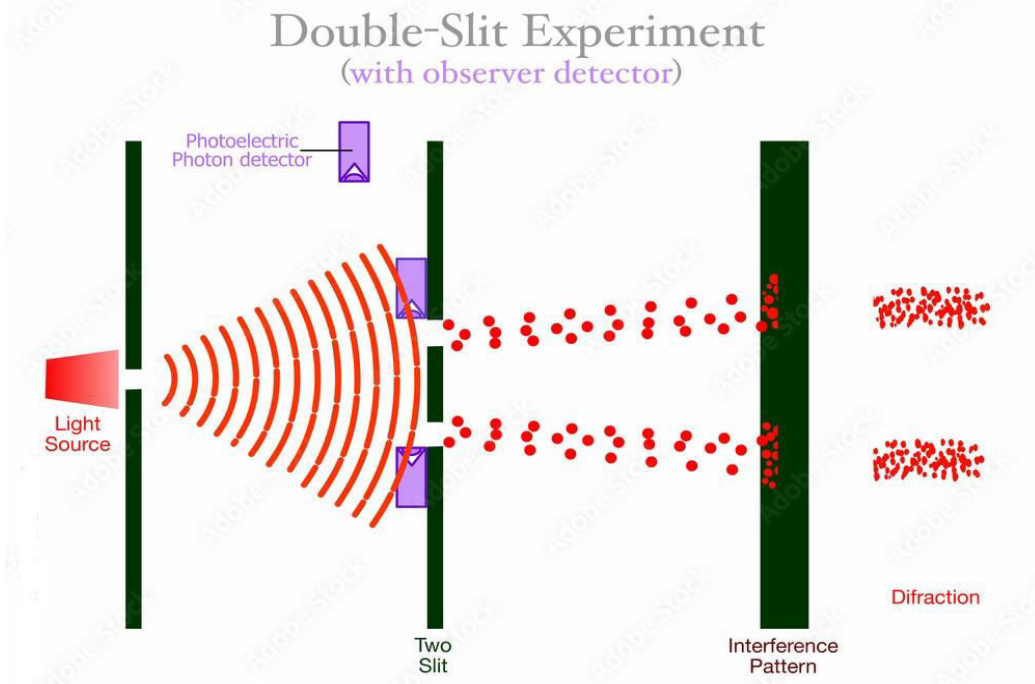
De exemplu, dacă Energia absolutului este un ocean de lumină difuză, atunci Conștiința fantazează că vede stele în cosmos. Obiectele stelare nu există ca atare, dar iată cât de potentă este lupa conștiinței în a genera iluzii!

„Conștiința creează lumea”, se spune. Ba nu! **Conștiința visează lucid o lume organizată** acolo unde nu-i decât harababură.

Energia divină este reală. Ce proiectează conștiința este ireal. De aceea se spune că lumea este reală și ireală, în același timp. Energia divină este experiența pură, fără conștientizare. Procesul de conștientizare adaugă ceva nou, interesant, dar mincinos.

Un celebru experiment de fizică a concluzionat că lumina este câmp electromagnetic (undă) când nu e măsurată, dar devine, ca prin magie, un flux de fotoni (particule) când e măsurată. Experimentul a demonstrat în mic ceea ce se întâmplă la nivel universal.

Experimentul cu fanta dublă

Creația este în mod natural un câmp de energie fără forme distincte, dar când este privită de către o conștiință, devine o aglomerare de obiecte mici și mari.

Conștiința vede obiecte, structuri și legi de interacțiune, o logică și coerență acolo unde nu există în mod natural decât neorânduială, nediferențiere. Doar conferă semnificații, raționalizând ceea ce este irațional la origine și oferindu-ne **aparențele**.

Mama imaginației este conștiința. Tot de la ea provin gândurile și, de fapt, toată activitatea mentală este un ecou al conștiinței.

Dacă Energia divină este iraționalul, atunci conștiința este logica. Dacă Energia este adevărul, atunci conștiința este iluzia, maya.

* * *

De ce creează Dumnezeu lumea? Din același motiv pentru care un artist inspirat simte nevoia imperioasă de a transpune în planul material ceea ce simte, vede sau aude în mintea sa. Nu poate explica de ce simte nevoia de a se descărca de acest impuls creator în actul artistic, dar o face neapărat.

Asta face și Dumnezeu, își exprimă potențele nelimitate de creație, care fierb în cugetul său infinit. Iar pentru a le putea admira, El creează în același timp și spectatorii, care sunt tot El, dar deghizați în costumul conștiinței. Energia divină este actorul, iar Conștiința este spectatorul.

Și așa, nevoia se stinge, dar numai pentru o milisecundă de admirație. Trăvialul manifestării nu se poate opri niciodată, fiindcă nu se petrece în timp, ci în eternitate...

Link YouTube short (18 dec 2025): youtube.com/shorts/SQqQLqiYL9A

SAT-CIT-ANANDA (2) Conștiința de sine

Energia divină creează, iar Conștiința divină dă sens acestei opere, o observă, o interpretează, o raționalizează. Nu există o conștiință totală, ci conștiințe individuale (sau spirite), fiecare având propria perspectivă asupra Energiei creatoare. Energia este UNICĂ, dar conștiințele sunt o MULTITUDINE, însă fără voință proprie, precum ochii lui Dumnezeu.

Primordială este conștiința-de-ceva. Însă, la un moment dat, ea se „răsucesce în sine” și devine conștientă că este conștientă. Iar odată cu apariția acestei **conștiințe-de-sine**, ea se contractă, se crispează tot mai mult – și devine **ego-ul uman**. Începe să halucineze că ar fi centrul universului și că „el” ar acționa și ar lua decizii.

De fapt, conștiința doar observă, nu făptuiește nimic. Numai Energia divină acționează, întotdeauna.

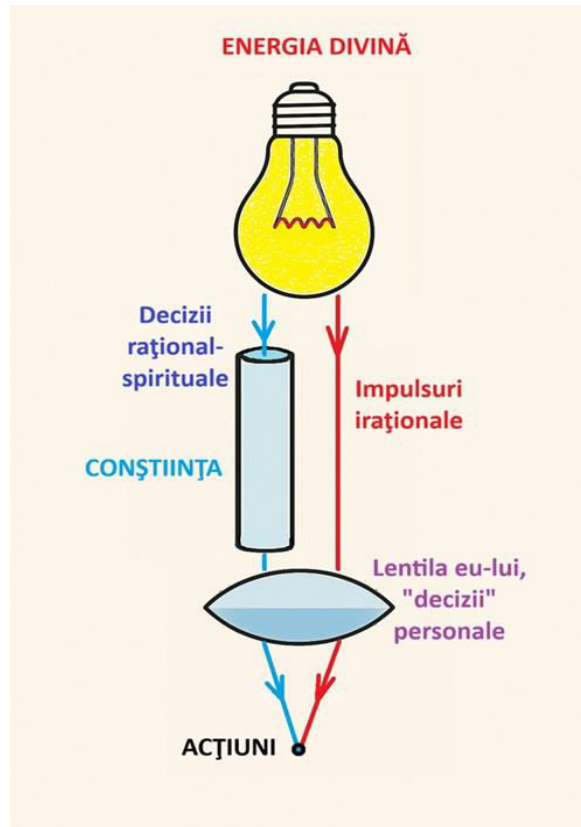
Conștiința interpretează senzațiile și percepțiile și, în plus, generează diverse gânduri. Dar ego-ul le filtrează numai pe cele care îl validează ca entitate separată, cum se crede el a fi.

Conștiința (sau spiritul) încearcă să dea formă, sens, logică Energiei divine. Din perspectiva sa, îi oferă cele mai bune inspirații și idei eu-lui uman. Uneori însă, nici spiritul nu poate descifra acțiunile Energiei divine.

Eul personal pare a lua decizii imprevizibile, ca și cum ar fi autonom. De fapt, el urmează întotdeauna fluxul Energiei, fie că acceptă inspirația rațional-spirituală a conștiinței, fie că este impulsionat direct energetic. Astfel că ego-ul face întotdeauna Voia lui Dumnezeu, indiferent de poveștile pe care și le spune despre liberul său arbitru.

Cu timpul, ego-ul se temperează, se mai destinde – este stadiul numit **supra-ego**. Ego-ul începe să se dezumfle treptat, în urma

maturizării psihologice sau unor metode de autocontrol etc. Rațiunea spirituală îl îndeamnă spre o mai mare modestie și stăpânire de sine.

* * *

În ultimul stadiu, apare o mare deschidere spirituală, poate chiar o trezire nonduală, și rămâne activ mai ales **eul subtil**, expansionat, dar încă auto-centrat. Se poate întâmpla asta în urma unei experiențe spirituale de vârf, sau urmând o cale spirituală, prin meditații, etc.

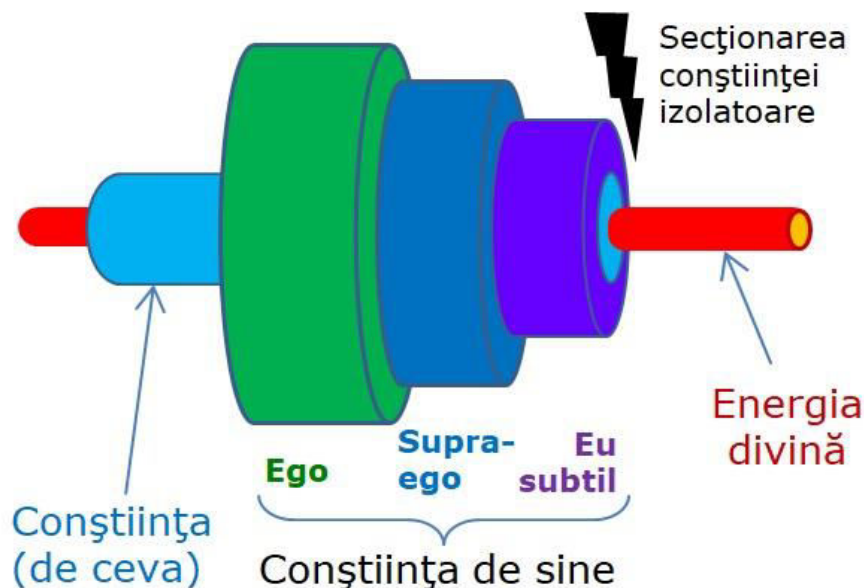
Indiferent dacă vorbim de ego, de supraego sau de eul subtil, toate sunt forme ale conștiinței de sine. Ea este un vis suplimentar (avidiya), peste iluzia creată deja de conștiință (maya).

Link YouTube short (21 dec 2025): youtube.com/shorts/VSlGrBQztHE

SAT-CIT-ANANDA (3) Metafora dez-izolării

Când Vidul Absolut se manifestă, creează Conștiința (cit) simultan cu Energia (sat). Nu este o elaborare savantă, ci o necesitate divin orgasmică (ananda), fiindcă Absolutul nu e conștient de sine și de nimic, FIIND absolut tot ce este creat – și urât și frumos, și rău și bun, și adevărat și fals.

Din starea originală de libertate, creația se percepe a fi un continuum de Energie unitar. Dar odată cu apariția Conștiinței, lumea pare a fi formată din nenumărate obiecte dispuse în spațiu și mișcate în timp...

Să ne închipuim că Energia divină ar fi un fir conductor de electricitate, izolat cu un prim strat de conștiință și al doilea strat de conștiință-de-sine. Al doilea, fiind mai departe de miezul energetic, e mai predispus la halucinații, la fantezii, la credințe. Poate crede și inventa orice, în deplină libertate. De pildă, că el ar fi centrul puterii și, desigur, al universului.

Se poate însă întâmpla Marea minune și revelație ca izolația firului să fie tăiată (secționată) cu totul. Atunci se descoperă miezul conducător de Energie.

Secționarea izolației simbolizează ELIBERAREA de conștiință și de eu. Astfel se scapă de iluzia unui centru. Când Conștiința se contractă energetic, apare iluzia că ar exista un „cineva” separat. E ca un joc naiv, care, când se termină, lasă în urmă doar câmpul infinit al Energiei infinite unice...

La fel ca un fir electric rămas fără izolație, omul eliberat va continua să transmită Energia ca înainte. Doar că acum o face mai aerisit, mai relaxat, fără presiunea pusă de conștiința izolatoare.

Dar cum apare eliberarea? La fel cum se dez-izolează un fir sub tensiune: incidental. Nimic din ce face Energia nu-i pregătit de „cineva”, ci este spontan și imprevizibil.

Link YouTube short (24 dec 2025): [youtube.com/shorts/y_H6DBfxpwk](https://www.youtube.com/shorts/y_H6DBfxpwk)

SAT-CIT-ANANDA (4) Ananda, beatitudinea

Absolutul este una. Este nimic și totul.

Ca „NIMIC”, nu poate fi descris; de aceea îi și spunem nimic. E foarte simplu, dar de neînțeles.

Ca „TOTUL”, este întreaga Creație, ce POATE fi descrisă ca sat-cit-ananda.

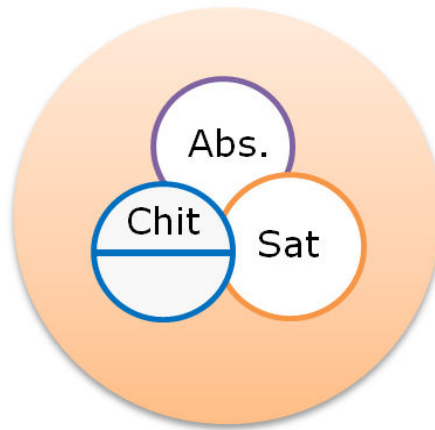

Fig.1 Absolutul, Conștiința și Energia sunt una. Unitatea originară.

Energia este sat, conștiința este cit, iar bucuria existenței este ananda.

Această descriere provine din perspectiva Conștiinței, căci numai ea are puncte de vedere. Energia este un întreg, deci nu are nicio perspectivă anume, conținându-le pe toate.

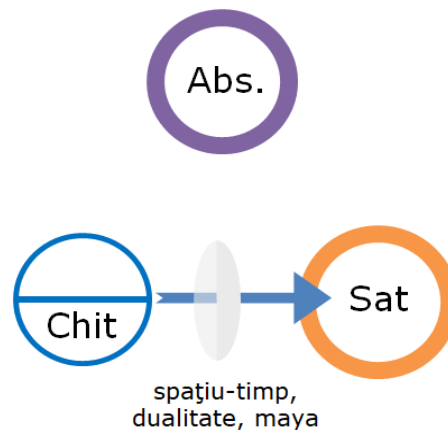

Fig.2 Conștiința percepe Energia prin propria lentilă, numită spațiu-timp și cauză-efect.

Conștiința percepe Energia, în mod obișnuit (avidya), prin propria, lentilă numită spațiu-timp și cauză-efect. Conștiința produce aparența dualității.

Conștiința acoperă ca un voal Energia sălbatică, pură. E ca un tampon, o iluzie, o poveste despre Creație.

Iluminarea (vidya) înseamnă să percepi nondualitatea, adică să vezi Energia fără interpretări și povești.

Ca fenomen, ea poate fi împărțită în două faze: 1) percepția nimicului Absolut și 2) percepția directă a Energiei.

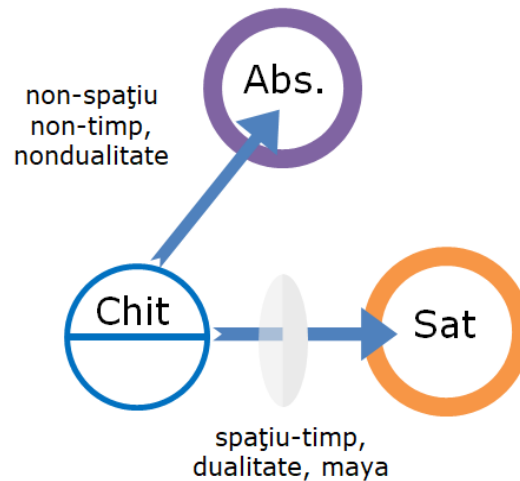

Fig.3 Iluminare nonduală parțială

Iluminarea parțială este când Conștiința percepe direct Absolutul doar ca vid, în non-spațiu și non-timp.

Este o revelație uimitoare, dar incompletă și nesatisfăcătoare. Când Conștiința iluminatului vede că Absolutul nu este doar nimic, ci și totul, adică percepe lumea ca Energia UNICĂ, abia atunci simte și iubirea sau fericirea necondiționată, originară.

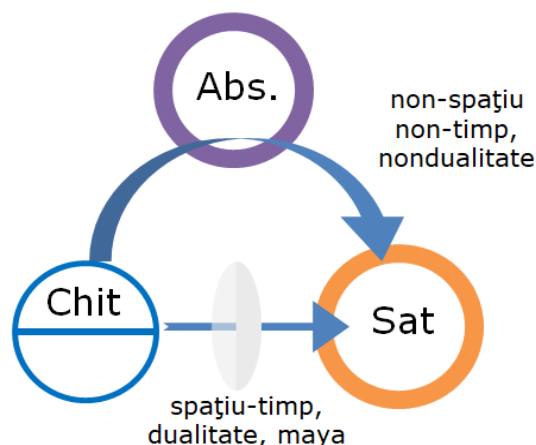

Fig.4 Iluminarea nonduală totală. Conștiința percepe direct și Energia

Prin conexiunea cu Absolutul, Conștiința percepe direct și Energia. Cercul se închide și în Conștiință apare ananda, beatitudinea existării.

Acum poate vorbi despre „fericirea adevărată”, prin contrast cu povara existenței, ce o simțea înainte.

În concluzie:

Când omul iluminat exclamă „Asta e totul”, el nu reduce lumea la viziunea îngustă a minții omenești. Trebuie înțeles: „Acest nimic este totul”.

„Nimic” nu poate fi perceput mental.

„Totul” înseamnă Energie plus Conștiință.

Absolutul este una. Este nimic și totul, nemanifestat și manifestat. Ca manifestare, este și Conștiința, este și Energia.

Link YouTube short (27 dec 2025): [youtube.com/shorts/Xa4tZkJT59I](https://www.youtube.com/shorts/Xa4tZkJT59I)

30 decembrie 2025

Tony Parsons: Asta e adevărata compasiune!

Interviu cu Tony Parsons în Viena, 2014, de Teresa Arrieta. Mesajul „Open Secret” dezvăluie cum căutarea împlinirii nu poate decât să întărească dorința de a căuta mereu ceva ce nu a fost niciodată pierdut.

- *Tony, spui mereu că ți-ai pierdut senzația de a fi o persoană separată. Ce înseamnă asta mai exact ?*

- Ei bine, nu există un cineva care să fi pierdut senzația de persoană separată. Ci nu mai e prezentă iluzia că ar exista o persoană separată. Dar nu "ceva" știe sau e conștient de asta. Este sfârșitul celui ce știe sau este conștient de existența a altceva din realitate. E sfârșitul a ceva ce ar recunoaște că "nu mai este un eu".

Unii oameni confundă acest mesaj cu ideea că trebuie să învețe cum să nu mai aibă un eu, dar nu-i asta. Ci este dispariția unei energii iluzorii. Și nu poate fi descrisă.

- *Aș putea face ceva pentru a pierde această senzație?*

- "Tu" nu poți face nimic, pentru că nu există nimeni. Eliberarea este realizarea faptului că nu există nimeni și nimic care să fie eliberat. Deci nu a existat niciodată cineva care să fi putut face ceva pentru a se elibera.

- *Bine, aud acest mesaj de ani de zile.*

- *Chiar așa ? De la cine ?*

- *De exemplu, de la Jim.*

- *Jim, da. Jim !*

- *Și, de asemenea, am asistat uneori la întâlnirile cu dvs.*

- *Înțeleg...*

- *Și când aud acest mesaj, mă gândesc mereu că sună foarte atractiv pentru mine, dar nu-l pricep.*

- *Și nu-l vei pricepe niciodată.*

- *În regulă.*

- Căutătorul sau eul sau sinele nu va înțelege niciodată, deoarece căutătorul trăiește într-o realitate iluzorie a sa, ca un vis. Și nu poate auzi deloc acest mesaj. Vom intra la întâlnire peste puțin timp și ne așteptăm 60 de oameni acolo, dar cât timp există un eu sau un sine în corp, acest mesaj nu va fi auzit.

Altceva se întâmplă la întâlnire, o anumită rezonanță, care este dincolo de sine. Un eu nu înțelege niciodată asta. Nu este nimic acolo pentru eu.

- *Atunci când iau parte la aceste întâlniri - nu pot să mă exprim altfel - am sentimentul că nu înțeleg.*

- E absolut normal.

- *Așa că m-am gândit: "Pentru ce să mai merg la întâlniri?"*

- Ei bine, oamenii vin la aceste întâlniri pentru a obține ceva. Și este posibil ca ei să plece măcar înțelegând că nu este nimic de obținut. Nu este nimic de obținut.

- *Ar putea fi asta o bună concluzie?*

- Ar putea fi. Numai că, deși oamenii pleacă înțelegând că nu e nimic de obținut, totuși, fiindcă trăiesc încă în energia visului de a fi separați, ei încă vor mai căuta. Până când nu moare - aici e vorba de moartea sau sfârșitul unei energii a iluziei - și până când nu moare acea energie, ei vor căuta mereu.

Chiar dacă cineva ar înțelege că nu va găsi niciodată ceea ce caută, tot va continua să caute. Nu se poate opri. Natura eu-lui sau sinelui este de a căuta. Eul și-a pierdut casa, așa că nu poate altceva decât să-și caute din nou casa. Deci este un tip de energie care va continua mereu să caute.

Da. Este o contracție energetică care pare să fi pierdut ceva, pare să fie într-un vis al său în care a pierdut ceva, în care tot ceea ce apare este separat de el și nesatisfăcător. Așa că eul sau sinele caută permanent să se întoarcă acasă. Dar eul sau sinele nu se poate întoarce acasă până când nu moare. Până atunci, tot va continua să caute.

- *Dacă ați pierdut senzația de a fi o persoană separată, după ce această energie contractată s-a terminat, în ce fel vă simțiți diferit acum?*

- Nu, nu a mai rămas nimeni. Eliberarea este sfârșitul a ceea ce experimentează viața sau ceea ce crede că percepe viața întâmplându-se. Deci este sfârșitul a orice ar ști ceva, ca în "a ști că nu există un sine". Este sfârșitul unei iluzii.

Și ceea ce a rămas este indescriptibil. Nu poate fi descris ceea ce a rămas. Dar nu există nimeni în Asta. Nu e nimeni care să O aibă. Există doar ceea-ce-este. Cele mai potrivite cuvinte pe care le pot folosi sunt că ceea ce rămâne este ceea-ce-este-și-nu-este. Este un mister. E misterul la care mulți s-au gândit și despre care au vorbit de mii de ani. Dar acel mister nu poate fi cunoscut.

- *Când aud acest mesaj nondualist, mă întreb mereu ce legătură are cu viața mea de aici și acum și simt că, oricum, nu-l înțeleg.*

- Nu, nu are nimic de-a face cu viața ta și are totul de-a face cu ea. Ca persoană separată, crezi că-ți trăiești viața, visezi că ai ales să trăiești într-un anumit fel, și că viața ți se întâmplă ție. Viața se întâmplă eu-lui: "mi se întâmplă mie, eu experimentez viața". Când acea energie constrictoare se dizolvă brusc, ceea ce rămâne este doar Viața. Și nimeni care să o trăiască. Este doar Viața.

Dar pereții și camera și marmelada și mașinile și stelele, toate sunt încă acolo. Corpul este tot acolo, dar nu mai este nimic în el. Nu mai este acel ceva care credea că percepe stelele din univers. Sunt doar stelele din univers.

- *Bine, dar cu ce mă ajută dacă descrieți...?*

- Nu te ajută.

- *Da. Dar aceasta este dilema mea. Adică, am auzit deja multe descrieri despre Asta... Că este totul, că ceea ce rămâne este tot- ceea-ce-este. Dar dacă senzația de a fi o persoană separată nu dispare, dacă această energie a căutării rămâne, asta mă enervează.*

- Da, o poate face. Acesta este un mesaj foarte rar. A existat mereu, dar bine ascuns. Există multe comunicări care încearcă să te ajute ca și căutător să găsești ceva. Acesta este un mesaj foarte rar, care nu oferă căutătorului absolut nimic.

Când oamenii vin și aud această comunicare, energia căutării moare de foame. De aici nu vine niciun ajutor, pentru că se recunoaște că nu există niciun cineva care să aibă nevoie de ajutor și că nu e nevoie să faci ceva, fiindcă totul este deja împlinit.

- *Deci ați spune că totul este deja în regulă ? Pentru că eu nu simt deloc așa...*

- Nu, nici nu poți, pentru că simți că totul nu-i deloc în regulă sau împlinit, deoarece căutătorul trăiește într-un vis al separării, în care nimic nu este împlinit, totul este nesatisfăcător. Ceea ce se sugerează aici este că-i posibil ca acea energie a separării, pur și simplu, să se disipeze dintr-o dată.

Ceea ce se întâmplă aici nu are legătură cu cuvintele, ceea ce se întâmplă aici chiar acum este apariția unei energii, care este energia nelimitată a Ființării. Și ea întâlnește o energie a visului, care este o energie contractată... Și este posibil ca acea energie contractată... (să se relaxeze)

Dar asta-i ceva dincolo de cuvinte. Deci cel mai puternic lucru care se întâmplă în sală este dincolo de cuvinte. Este energetic. Pentru că, în esență, separarea este energetică, este o crispare.

Și niciun cuvânt nu poate degaja vreodată asta... "Eu nu exist, totul e o iluzie", sunt doar cuvinte. Dar ceea ce pare că se întâmplă brusc este că acea contracție se evaporă în libertatea fără limite, care nu poate fi descrisă sau înțeleasă.

- *Spuneți că atunci când oamenii iau parte la întâlnirile dv., este mai probabil ca această energie contractată să... explodeze?*

- Este posibil, dar nu sunt întâlnirile mele. Iar această energie nu are nimic de-a face cu nimeni. Aici nu este un cineva care să aibă acea energie. Pur și simplu, nu mai este nimeni aici, nu mai este nimic care să păstreze separarea. Nu mai este nimic, este nemărginire. Dar nu este nemărginirea "mea", ci doar nemărginire.

Totul din această cameră este nemărginirea, dar ceea ce este contractat vine și îi spune nemărginirii "mă simt contractat", iar nemărginirea îi răspunde "nu-i nevoie, este o iluzie". Însă este posibil ca, într-un fel sau altul, aceste cuvinte să înlăture ideea că ai fi un cineva.

Dar, de asemenea, cel mai puternic lucru care are loc chiar acum este că contracția energetică se poate, pur și simplu, topi în Întreg. Și nu trebuie să se întâmple la o întâlnire, poate fi într-o stație de autobuz de aici, din Viena. Pentru că totul este doar nemărginirea, deja.

Și când, în timpul întâlnirilor, Asta le spune oamenilor "Uite, există doar Prea-iubitul, îți vorbește chiar acum. Felul în care stai, ceea ce simți, ceea ce auzi este Prea-iubitul, nu te-a părăsit niciodată. Așa că nu trebuie să mergi nicăieri ca să-l găsești." Este uimitor !

Și uneori ceva rezonază, apare o rezonanță: Oh...! "Deci nu după ce am meditat sau mi-am purificat mintea sau am făcut investigație de sine, niciunul dintre aceste lucruri. Este deja aici, nu a plecat niciodată. M-am grăbit să o caut, dar este aici." Este uimitor !

- *Mă înfurie să vă aud spunând asta, din cauză că eu nu...*

- Mulți oameni devin foarte furioși din cauza acestui mesaj. Și multor aparenți învățători care încearcă să ajute oamenii nu le place deloc acest mesaj. Ei cred că nu are compasiune. Ce simpatici !

Nu are compasiune ? Singura compasiune este cea care distruge iluzia separării, a întemnițării. Asta-i adevărata compasiune, care lasă libertate, iubire necondiționată. Dar îi înfurie pe unii oameni. Îl înfurie pe eu, pentru că eul se simte neputincios.

- *Da, asta simt.*

- *Da, desigur.*

- *Mă simt ca și cum dv. vă aflați acolo pe o insulă, iar eu sunt pe altă insulă aici. Și nu pot ajunge la insula dv., ceea ce mă enervează. Este ca o promisiune a paradisului, dar eu nu pot merge acolo la dv....*

Nu, absolut. Dar, destul de ciudat, este interesant că ai spus-o așa, pentru că nu există nicio insulă aici, ci există doar Paradisul. Nu există nimic aici, în mine, ci există doar Paradisul. Țasta-i Paradisul...

- *Dar cum se face că nu-l simt?*

- Pentru că îl cauți, încerci să găsești ceva. Trăiești într-o realitate duală subiect-obiect. Este o realitate visată în care tu ești subiectul și orice altceva este un obiect separat de tine. Așa că obiectivezi eliberarea: "Este un lucru pe care îl pot găsi. Tony Parson l-a găsit." (De fapt, nu l-am găsit.) "Deci îl pot găsi. Este un obiect pe care îl pot găsi." Niciodată.

Nu este un obiect, pentru că este deja totul. Deci ceea ce este căutat se ascunde de căutător, prin faptul că e deja totul. Nu poate fi găsit, căci cum ar putea fi găsit, dacă este deja totul?! Cum să găsești "ceva", dacă este totul?!

- *Spuneți că nu există compasiune în acest mesaj...*

- Nu. Mulți oameni încearcă să atace acest mesaj spunând că nu are compasiune. Dar cred că compasiunea despre care vorbesc ei este ceea ce eu numesc mai degrabă o complicitate de a-i ajuta pe cei care visează să aibă un vis mai bun. Pentru mine, învățătura spirituală înseamnă a ajuta pe cineva să rămână în vis și să aibă un vis mai bun.

În schimb, comunicarea Secretului Deschis, care nu este al meu, pur și simplu, distruge sau deconstruiește iluzia că ar exista cineva în vis sau în închisoare. În ceea ce mă privește, numai asta e compasiune. Pe când compasiunea despre care vorbesc învățătorii este să ajute "oamenii"...

- *Făcând terapie...*

- Asta nu ajută oameni, ci nu recunoaște că ar exista cineva pe care să ajute.

- *Atunci, în timpul întâlnirilor în ce fel îi ajutați pe oameni să se trezească...?*

- Nu, nu o fac, tocmai asta spuneam. Nu există cineva care să fie ajutat să se trezească. Aici doar se demască iluzia că ar exista ceva numit căutător, care ar fi real, și care poate găsi altceva numit eliberare, care și ea ar fi reală. Acest mesaj demască falsitatea absolută a acestei idei.

- *Și dacă oamenii nu pot auzi mesajul...?*

- Atunci continuă să caute. Se înfurie... Dar lucrul interesant este că... de-a lungul timpului aparent de când mesajul este comunicat, în multe cazuri s-a dizolvat senzația de persoană. Și n-a mai rămas nimic acolo.

Deci undeva există un simț dincolo de... Eul nu poate auzi niciodată asta, dar altceva se întâmplă energetic, destul de mult energetic, prin care toată energia căutării dispare. Și apoi oamenii, aparenții oameni, mă

sună și-mi spun: "Tony, este uimitor, pentru că nu pot să-ți descriu asta. Tu n-ai putut să mi-o descrii, nici eu nu pot să ți-o descriu acum. Totul s-a terminat. Tot ce există este ceea-ce-este. Dar nu pot să-ți relatez nici măcar ție cum este Asta."

Este foarte simplu, foarte obișnuit și foarte evident. Dar diferența dintre Asta și experiența de a fi un căutător este nemăsurată.

- *În ce sens trăiți diferit de când vi s-a întâmplat asta?*

- În sensul că nu eu trăiesc viața. Viața se trăiește, pur și simplu. Nu-i nimeni aici care să o trăiască... Nu există un cineva care stă aici și acum. În acest corp nu există ceva care îți răspunde acum din ceea ce ar cunoaște în interior. Aici se vorbește din neant, nu din ceea ce ar cunoaște sau deține corpul. Așa că tot ce există este Viața, care se petrece, aparent.

- *E ca și cum ai renunța la rezistență...?*

- Nu, nu-i vorba despre nimic ce s-ar putea descrie. Nu-i vorba despre acceptare. Știi, unii spun "O, acceptă că ești una cu totul... sau fii deschis la idee..." Dar asta-i doar altceva ce căutătorul ar trebui să facă. Și este total incapabil s-o facă. Căutătorul nu poate să fie deschis sau să accepte, din cauză că se află într-o aparentă închisoare. El încearcă să evadeze dintr-o închisoare. Așa că nu este vorba despre a fi deschis sau a te abandona Vieții. Aici nu a mai rămas nimic decât Viața. Viața pare să continue să se întâmple.

- *Deci nu ar fi corect să spunem că nu mai există rezistență?*

- Nu. Nici nu există ceva care să reziste și ceva care să trăiască acum în visul separării. Doar că acea iluzie, care nu a fost niciodată reală, nu mai există. Și tot ce există este Viața care se întâmplă. Nimeni nu o face. Nimeni nu face nimic. Este libertate. Dar nu pentru un cineva. Este trăirea în iubire necondiționată, dar nu pentru un cineva. Când nu mai rămâne nimic, atunci este totul. Tot-ce-există este totul.

- *Mda. Mă întristez pentru că nu înțeleg. De fiecare dată când dv. vorbiți despre asta... sau Jim (Newman).*

- Nu vei înțelege niciodată. Iubirea necondiționată... nu va face decât, într-un fel, să-l nege încontinuu pe acel ceva care o caută. Astfel că acel ceva care o caută trăiește într-o dezamăgire continuă, nu mereu... și tristețe... până când, dintr-o dată, acel ceva care trăiește în acea tristețe se prăbușește în brațele iubirii econdiționate.

Aici e vorba despre moarte. Nu este vorba despre a fi o persoană mai bună sau despre a medita mai mult, despre a fi în pace, ci este vorba despre moarte, este sfârșitul. Acesta este sfârșitul...

- *Bine...*

- Mulțumesc.
- *Vă mulțumesc!*

17 ianuarie 2025

Link-ul: <https://www.youtube.com/watch?v=ZWwk3hWYBII>

Andreas Müller - "Eu sunt" este visul

Întâlnire în Amsterdam, 6 octombrie 2024

Introducere

Vă promit că nimeni nu va câștiga nimic în această după-amiază, în esență, pentru că nu există nimeni. Acesta este visul, iluzia: că ar exista niște eu-ri aici, că noi am fi eu-ri, că ar exista în corpurile noastre o conștiință sau o prezență, ceea ce suntem cu adevărat. Această experiență, această senzație de prezență este iluzorie. „Eu sunt” este visul și este singurul vis.

Și toate căutările, toate ideile despre o realitate mai profundă, că ar mai fi ceva ascuns în ceea ce se petrece aici, vreo esență, sau că ar avea o valoare, un scop – toate aceste idei apar doar în cadrul acestui vis că „eu sunt”. Există speranța că ar fi ceva mai mult decât doar ceea ce se întâmplă.

Și, într-un fel, persoana presupune și caută constant acest lucru. Persoana a venit aici ca să obțină ceva, un fel de împlinire. Caută înțelepciune, intuiție, sentimente plăcute, gânduri interesante și, desigur, în lume caută, de asemenea, ceva adevărat sau real, dragostea adevărată, libertatea adevărată, împlinirea adevărată, fericirea adevărată, poate iluminarea, adevărata claritate, ceva care să rămână definitiv, nu doar acele scurte momente de beatitudine sau de înțelegere sau de cunoaștere, ci ceva care, cumva, rămâne și pe care se poate baza, care să fie mereu a ei.

Ceea ce spunem noi aici este că toate acestea fac parte dintr-un vis. Întreaga realitate personală este o iluzie.

*

- Uneori mesajul este atât de sec, de neutru: că nu poți face nimic, că totul e cauzat de persoană. Așa se interpretează mesajul. Și totuși e ceva acolo, un dor. Ca și cum ai fi îndrăgostit.

- Absolut. Dar tocmai asta-i problema cu persoana, faptul că așa percepe ea realitatea naturală. Pentru persoana care stă aici în cameră sună cam... „Da, bine, dar ce caut eu aici, totuși? E frumos, dar...” Deci persoana este chiar acel sentiment de „Bine, sunt aici, dar ce se poate face?”. Persoana privește realitatea naturală ca pe ceva din care trebuie să se elibereze și să se trezească într-o stare sau într-o experiență mai bună.

Însă ceea ce vorbim aici este că Asta, ceea ce se întâmplă, este totul și plin de viață, viu și total. Dar este o totalitate în care persoana nu poate intra.

Și da, unii consideră asta a fi ceva foarte negativ și nihilism. „Nu-i nimic aici pentru mine”. E adevărat, nu-i nimic aici pentru persoană. Dar, oricum, persoana percepe viața într-un mod iluzoriu. Bineînțeles, Asta este totul. Nu lipsește absolut nimic. Dar nu pentru că ar fi ceva bun sau pentru că ar fi o experiență distractivă și minunată și plăcută. Ci este starea naturală, fără a fi nevoie ca cineva să O vadă.

Însă visul este: „Dar vreau să O văd. E inutil dacă nu O văd.” Așa simte persoana. „Bine, Asta o fi totală și măreață și întregă și completă, dar ce rost are, dacă nu O pot vedea și eu?”...

Nu poate fi folosită, nu este pentru utilizare practică.

- *Dar dacă aș încerca...?*

- Nu

- *...să observ...*

- Nu.

- *...să observ că...*

- Nu. Observatorul însuși este visul. Făptuitorul și observatorul. Observatorul este sentimentul de a fi separat de ceea ce este observat. Și, după cum începuserăți să întrebați, era acolo deja o speranță... „Are mai multă valoare să fac asta decât aia?”. Și asta vine la pachet cu observatorul. Nu există vreun observator neutru. În spiritualitate se spune că ar fi posibil. Însă observatorul nu este niciodată neutru.

- *Nu O poți vedea.*

- Nu, exact, pentru că încerci să faci un pas înapoi și să observi Asta. Așa speră persoana, că poate face un pas înapoi ca să vadă o imagine mai mare, dându-se chiar și mai în spate ca să vadă un adevăr și mai mare. Dar speranța asta face parte din vis. Este fără speranță. Sau *aparent* fără speranță. ☺ Ce frumos...!

*

Atunci când spun „nu este necesar să fii aici”, persoana se gândește imediat „Aha, deci nu ar trebui să se întâmple”. Persoana se gândește imediat: „Bine, dacă nu-i nevoie să fiu aici, aș putea sta afară și să mă bucur de soarele după-amiezii...” Să caute nondualitatea prin parc.

Nu, există doar ceea ce pare să se întâmple, dar nu are niciun motiv. Deci noi stând împreună aici este ceea ce pare să se întâmple, fără vreun motiv. Nu pentru că ar fi nevoie să fie așa, nu pentru că trebuie să fiți aici. Nu. Nimeni nu trebuie să fie aici pentru vreun motiv, dar asta pare să se întâmple.

Iar dacă cineva se simte deschis și atras aici, la fel, este ceea ce pare să se întâmple. Dar nu pentru că trebuie să fie așa și nu pentru că ar întâlnirea asta ar avea vreo valoare.

- *Și e ceva incontrolabil de către eu.*

- Da, așa este.

- *Cam înțeleg că e inutil, dar...*

- Exact asta spun. Pentru persoană, cuvântul "inutil" capătă instantaneu o nuanță negativă: „Dacă este inutil, nu ar trebui să existe”. Dar întregul univers este inutil și se pare că există, nu-i pasă.

Aș mai adăuga că „inutil” ar fi interpretat de persoană ca ceva sec și negativ, ceea ce nu-i ce sugerez eu.

Este, pur și simplu, inutil, adică este libertate și e minunat că este inutil. Doar că nu și pentru persoană.

Este o mare libertate în faptul că nimic de aici nu poate fi folosit.

- *Spuneți-o din nou !*

- Este o mare libertate în faptul că nimic de aici nu poate fi folosit. Persoana suferă deoarece crede că are nevoie de ceva din lume, din propriile gânduri, din propriile sentimente, din, știu eu, cumpărarea unei case sau orice altceva. Toate acestea sunt inutile.

*

- *Dar tu, aparent, ai murit și se pare că a fost bine.*

- Da, dar încă mai așteptam. Încă mai speram că... Nu eu am ales, considerând că ar fi cel mai bun lucru. Încă mai credeam... încă mai speram la o altă zi.

- *Și apoi, când aparent ai murit, în poveste au trecut 11 ani de atunci, deși în realitate nu există timp. Oare nu lipsea nimic din cauză că nu mai existai?*

- Oh, nu.

- *Nu-ți lipsește viața ta?*

- Nu, nu a existat niciodată ceva numit „viața mea”. Era o iluzie. Nu. Nici nu-mi pot imagina ce ar fi "viața mea". Fiindcă asta nu s-a întâmplat niciodată. Nici măcar nu a existat vreodată. Și, bineînțeles, această senzație că ceva lipsește aparține doar iluziei. Nu e adevărat că ar lipsi ceva.

Nimănui de aici nu-i lipsește ceva și nimănui de aici nu-i trebuie ceva. Asta-i visul, mereu. Nu lipsește nimic, nimic din ce se dorește.

- *Deci dorința de a rămâne în viață și de a avea experiențe vine doar din sentimentul că...*

- Oh, absolut.

- *...că aș avea nevoie de ceva.*

- Da. Aici nu există nicio dorință să mai am vreo experiență. Nu am nicio listă de dorințe.

- *Oricum nu poți experimenta, pentru că nu mai ești.*

- Exact, eul nu experimentează nimic aici...
- Nu?
- Nu. E libertate...!!! ☺
- *Dar eul simte că libertatea constă în trăirea de experiențe...*
- Bineînțeles. Păi, numai asta are, experiențe.
- *Nu cunoaște altceva.*

- Da, da. Cum spuneam, există întotdeauna acest sentiment: „Ei bine, nu pot pleca acum, sunt în mijlocul vieții mele și mă mai așteaptă atât de multe evenimente în agendă, lucruri promițătoare, desigur, sărbători și, posibil, în viitor... noi parteneri, noi revelații...

- *Sau mai multe întâlniri despre nondualitate... ☺*
- Mai multe întâlniri despre nondualitate...
- *...pe care le aștept cu nerăbdare.*
- Mai multe absențe superbe după ce l-am întâlnit pe Andreas... ☺

*

Nu-i nimic greșit în faptul că iluzia tot încearcă să scape de ceea ce se întâmplă, căutând mereu altceva. Ce altceva ar putea ea face?! Și nu o judecăm.

- *Ți-am mai zis la telefon, Tony o spune uneori și mi-a spus-o și mie: «Ca individ, tot ce poți face este să faci tot ce poți.»*

- Desigur, este o urare sinceră să ai o experiență împlinită.
- *Dar este obositor să te trezești în fiecare zi gândindu-te ce să faci ca totul să iasă bine.*
- Este doar o iluzie. Asta e drăguț la căutător, că el nu vrea să aibă o falsă experiență de iluminare. Caută sincer de a deveni un eu fericit și împlinit. Este complet inutil, dar...

*

- *S-a spus aici ceva interesant...*
- Chiar așa? ☺
- *...că eul suferă. Deci și tu ai suferit, nu-i așa, înainte de iluminare?*
- Nu, nu am suferit. Nu. Era o iluzie. Nu a fost nicio suferință. Nu este suferință nicăieri aici. Deci nu am suferit, era doar o ficțiune.
- *Nici măcar nu poți reproduce ficțiunea acum, nu-i așa? Acum că știi ce a fost, ficțiunea și-a pierdut efectul, nu-i așa?*

- Absolut, da. Nu a fost niciodată un fapt real. „Sunt neîmplinit” nu este niciodată un fapt. „Sunt un eu și am nevoie de ceva de la viață”... Nu. Nimeni de aici nu a avut nevoie de nimic toată viața lui. Nu, nu. Nimeni dintre voi nu avea nevoie să devină iluminat sau să iubească cu adevărat sau să afle care-i rostul vieții etc. Toți ați nimerit aici fără să aveți realmente nevoie de aceste chestiuni.

Însă aveți acest vis că „trebuie să gădesc ceva”. Se pare că a funcționat până acum...

*

- *Dispariția eu-lui este un eveniment, o întâmplare?*

- Nu, este sfârșitul întâmplării, este momentul adormirii. Pentru prima dată, încetează să se mai întâmple ceva.

*

Eul e conștiința de sine, această impresie că sunt prezent aici ca entitate conștientă, mă simt pe mine însumi, sunt conștient de prezența mea. Atât de multe învățături personale spun că "tot ce există este conștiință", prin asta spunând că „tot ce există sunt eu”, ceea ce este puțin cam arogant. Dar reflectă experiența personală că „eu sunt totul”.

„Tot ce știi este că exist. De ce? Pentru că asta simt.” Este tot ce știe: „Eu sunt”. Este imposibil altceva... De aceea nu este ceva greșit sau o neînțelegere.

- *Toată viața mea am fost convinsă că, dacă aș fi suficient de conștientă...*

- Desigur, așa gândește eul.

- *...suficient de intens și de mult timp.*

- Asta-i chestia amuzantă cu eul: nu se cunoaște decât pe sine însuși și, astfel, răspunsul căutării nu poate fi decât el însuși. „Sunt conștient, sunt neîmplinit, dar poate când voi fi mai conștient...”. „Am bani, dar poate că nu suficienți, dar dacă voi fi conștient că am mai mulți bani...”. „Mă trezesc în fiecare dimineață, sunt aici, dar poate că atunci când mă voi trezi cu adevărat, voi fi mai împlinit”. „Poate dacă voi fi mai prezent în relația sentimentală, la birou, în acest moment...”

- *Este destul de logic, deoarece...*

- Este singurul lucru pe care îl are.

- *...deschizi ochii și te gândești să fii mai...*

- Este singurul instrument pe care îl are: pe el însuși.

- *Și caută ceva mai bun, mai mult...*

- Da, desigur.

- *Mai profund...*

- Asta pare să se întâmple atunci când există iluzia de a fi cineva, așa se simte și nu există altă posibilitate.

*

- *Vreți să spuneți că fostul căutător care erați nu a vrut cu adevărat Asta?*

- Oh, bineînțeles că nu. Nu, nu. Așa cum spuneam, persoana nu ar alege niciodată asta. De ce ar alege persoana să nu existe? Nu are sens.

De fapt, oricum nu este alegerea persoanei. Persoana nu joacă aici niciun rol, pentru că este o iluzie.

Dar persoana, desigur, vrea să continue să trăiască și să spere la posibilitatea că... mâine ar putea câștiga ceva. Dar persoana nu poate înțelege, fiindcă nu e logic, că nu-i nimic de obținut. Nu poți convinge persoana că Asta e o aparență goală. Persoana va spune întotdeauna „Cine știe? Poate că mâine voi deveni iluminat.” „Nu s-a întâmplat până acum, dar cum poți să-mi dovedești că mâine nu se poate întâmpla?!”

Și este adevărat că nu se poate dovedi. Așa că persoana va gândi întotdeauna: „Dacă pot alege, aleg să rămân pentru încă o zi”. „Cine știe, poate că...” „Ce pierd dacă mai încerc o dată, doar încă o zi, care-i problema?”

Da, desigur. Și nu afirm că persoana ar trebui să facă altfel. Nu spun că, prin dispariția eu-lui, realitatea ar fi mai bună. Este aceeași realitate, același întreg, în ambele variante. Așa că nu fac publicitate pentru nondualitate și nici nu cred în ascuns că persoana ar trebui să vrea să dispară... nu, nu.

- *Da, pentru că deja nu există nimeni.*

- Subiectul despre care vorbim aici nu este ceea ce caută persoana, nu asta dorește și tânjește ea.

- *Da, uneori mă gândesc că aș vrea să fiu o persoană care nu este o persoană.*

- Da, ceva de genul ăsta. Cineva care a devenit "nimeni". ☺

- *Exact.*

- „Să navighez un pic mai ușor prin viață, pentru că acum nu mai sunt cineva.” Este inevitabil. Persoana va trăi în astfel de imaginații, despre o viață mai ușoară, mai împlinită. Născocesc astfel de idei. Și suferă pentru că nu le obține, pentru că rămân doar speranțe, un ideal pe care nu-l va trăi niciodată.

25 ianuarie 2025

Link-ul: youtube.com/watch?v=-L8xXTbCLzs

Lisa Cairns: Confuzie, lene, dezinteres și depresie – după trezirea spirituală

Trezirea la nivel mental se poate întâmpla pe două căi diferite. Prima, bruscă, în care vezi dintr-o dată că totul este gol, totul e o aparență, revelație care îți marchează viața. A doua, treptată, odată cu înaintarea în vârstă, cu dezamăgirile, fiind catalizată și de preocupările spirituale. Ea poate fi rezumată cu celebrul citat din Ecleziast: „Deșertăciunea deșertăciunilor, totul e deșertăciune”, și îndeamnă la o detașare de lume. Citatul poate fi rescris astfel: „Gol, gol, totul este gol”, căpătând astfel o clară nuanță nondualistă.

Dar trezirea la nivel intelectual nu este marea și adevărata trezire, fiindcă eul încă mai există acolo. Trezirea profundă înseamnă o mutație de conștiință radicală, prin care conștiința de sine dispare cu totul, rămânând doar unitatea totului și iubirea necondiționată. Între cele două treziri (să le spunem mica și marea trezire) poate trece un timp, în care omul nu mai este atras de promisiunile mincinoase ale lumii, dar nici nu poate simți încă beatitudinea mocnită a iubirii impersonale. Această etapă a vieții spirituale poate fi una dificilă, mai ales că puțini oameni pot înțelege prin ce treci.

Illuminata Lisa Cairns abordează senzația de confuzie, indolență, dezinteres și chiar depresie care urmează adesea după o trezire spirituală. Această etapă este descrisă ca o parte naturală a călătoriei spirituale, în care vechea identitate și motivațiile se dizolvă, lăsând o senzație de gol sau confuzie. Lisa subliniază că este important să accepți aceste senzații, să îți simplifici viața și să permiți transformării să se desfășoare, ceea ce te va conduce în cele din urmă la sentimentul că ai găsit un nou scop și o realiniere cu Viața.

Răzvan A. Petre, 27 ian 2025

Discuția de astăzi este despre atunci când te simți dezorientat, leneș, dezinteresat și deprimat după Trezire. Ce să faci atunci? Așa cum spuneam zilele trecute într-o discuție, Trezirea semnifică multe lucruri diferite pentru diverși oameni și există etape aparent diferite ale Trezirii.

Și un lucru foarte frecvent după Trezire este să te simți buimac sau indolent sau deprimat sau neinteresat de viață, aceasta fiind mai degrabă acea Trezire în care persoana recunoaște Conștiința.

Deci este o formă a conștiinței personale, când mintea se răsuțește și recunoaște că ceva e conștient de viață și de persoană. Este mai mult o Trezire intelectuală, deși există în ea o claritate venind de dincolo de intelect.

Dar aceasta nu e acea mutație energetică despre care vorbesc eu de obicei, aceea în care devii totul, în care conștiința și ființa se întâlnesc și

apoi apare beatitudinea (*sat-chit-ananda*). În general, aceasta e una dintre Trezirile inițiale și așa spune că este mai degrabă Trezirea vidului decât Trezirea iubirii.

Dar conține în ea o experiență în care treci dincolo de minte. Însă mai mult mintea și gândul și persoana o percepe. Deci este clipa în care persoana știe că este Conștiință și aceasta este o Trezire cu adevărat profundă.

Dar ce se întâmplă după aceea, de multe ori, din cauză că nu a apărut schimbarea energetică și Trezirea iubirii, și pentru că persoana este încă prezentă, mecanismele căutării spirituale încă funcționează și ele. Deci încă e prezent eul sau persoana, numai că acea persoană știe acum că fericirea și libertatea nu se pot găsi în viață, nu se găsesc în ceva ce face eul.

Și acum apare lenea, dezinteresul, depresia și rătăcirea, pentru că a întrezărit deja adevărul. Omul știe acum că nu este persoana, că persoana nu este o realitate. Căutarea continuă, dar cu această informație suplimentară că nimic din ceea ce caută nu-i va oferi ceea ce caută cu adevărat. Apare un fel de înțelegere că ceea ce caută cu adevărat este în interior, nu se găsește în afară.

Aceasta poate fi o perioadă foarte dureroasă și deprimantă, poate provoca o imensă angoasă existențială și un sentiment de inutilitate, senzația de lipsă de sens. Și nu mai există inspirație creativă și nici poftă de viață. Din cauza asta se întâmplă, deși nu în toate cazurile. Există foarte multe căi diferite, la fel de multe câți oameni sunt.

Dar un lucru comun pe care îl văd la oamenii care se Trezesc este că au această trezire mai intelectuală, care conține și o Trezire adevărată. Totuși, este mai mult o chestiune mentală. Recunosc faptul că nimic din viață nu le va oferi ceea ce caută cu adevărat.

Căutarea încă se întâmplă, dar nu poate fi satisfăcută. De pildă, te îndrăgostești din nou, dar nu mai simți aceeași fericire. Dacă în trecut, când găseai o nouă iubită sau iubit, simțeai o adevărată fericire, acum nu-ți mai oferă o satisfacție la fel de mare.

La fel, cu plăcerea de a mânca. Sau cu ideea de a-ți crea un stil de viață în care să fii mai bogat decât ceilalți sau să ai mai multe posesiuni, la fel, nu prea te ajută. Par chestii superficiale și fără sens. Astfel, căutarea nu are unde să se ducă. Încă mai simți impulsul de a căuta, dar nu găsești nimic de care să te agăți. Nu poți să-ți imaginezi nimic care să te mulțumească pe deplin.

Înainte, când trăiai în acea stare de somnolență spirituală, aveai o credință totală în ceea ce făceai. Chiar dacă ceea ce făceai nu funcționa și

îți provoca multă suferință, totuși, credeai cu tărie că, dacă vei obține casa, dacă vei avea suficienți bani, atunci îți vei găsi liniștea și, prin urmare, canalizai multă energie către acel țel, deci căutarea era clar direcționată. „O, trebuie să mă focalizez pe casă, trebuie să mă focalizez pe copii, trebuie să mă focalizez pe soț.” Deci energia avea orientare și impuls.

Când motivația începe să dispară, atunci nu mai există impuls, ceea ce-i deosebit de dificil, mai ales dacă ești la începutul vieții. Dacă ești la sfârșitul adolescenței sau pe la 20 de ani, când lumea se așteaptă să-ți începi propria viață, dar ai o Trezire și nu te interesează nimic, situația asta poate fi deosebit de dificilă. Dacă ai trăi într-o cultură de genul celei hinduse sau budiste, atunci ai găsi mai multă acceptare și înțelegere, și te-ai putea orienta pe mai multe direcții. Te-ai putea orienta către spiritualitate, care este un gen de viață foarte respectată acolo, în timp ce în Occident nu există nicio opțiune de genul ăsta. Sigur, poți deveni călugăriță sau călugăr, dar este cu totul altceva aici.

Deci, ce să faceți în situația asta? Fiecare are calea sa unică pe care trebuie să o parcurgă. Dar ceea ce v-aș recomanda este să vă concentrați pe aducerea lui Dumnezeu în viața voastră tot mai mult și să permiteți ca aceasta să fie calea voastră.

În trecut erai interesat de bani sau succes sau poate chiar de Iluminare, adică tu să devii iluminat, dar chiar și acest vis a dispărut acum.

Ce aș face eu: dacă începi să te simți deprimat, confuz și indolent, adu-L pe Dumnezeu în viața ta. Prin asta vreau să spun să te înconjori de lucruri care îți amintesc de Divinitate, nu pentru a ajunge undeva, nu pentru a deveni Iluminat, nu pentru a deveni Trezit – aia-i doar o poveste, care nu înseamnă că te înconjori cu adevărat de Dumnezeu, ci e doar o poveste.

Ci înconjoară-te cu orice-ți amintește de Dumnezeu. Iar asta te va ajuta să invoci aspectul de iubire, partea de compasiune a Trezirii. Un exemplu ar fi cântecele devoționale de tip bhajan sau kirtan. Sau ai putea să-ți atârni prin casă tablouri care îți amintesc de acest subiect. Sau să-ți faci prieteni care manifestă același interes. Ascultă muzică sau artă care te inspiră în această direcție.

Deci nu-i vorba să ajungi la ceva, nu-i vechea căutare de a deveni cineva, ci de a aduce acest subiect mai aproape, dar într-un mod foarte subtil, de a-l aduce pe Dumnezeu mai aproape de tine, dar nu sperând că vei deveni iluminat, pentru că aia-i doar o poveste, nu așa te înconjori cu adevărat de Dumnezeu. Fă-o într-un mod mai rafinat, mai subtil. Astfel

că întreaga ta viață devine cumva o devoțiune față de acest subiect, dar nu ca să ajungi tu undeva, nu ca să obții tu ceva, ci dintr-un sentiment de devoțiune, de iubire.

După acea Trezire, apare recunoașterea că conștiința sau Marea Conștiință există dinaintea ta și îți spui: „Bine, fie că se întâmplă în această viață, fie că nu” – chiar dacă este o iluzie, dar așa îți spui – „mă voi înconjura de Divin, Îl voi aduce mai aproape și, orice s-ar întâmpla, las totul în mâinile lui Dumnezeu”.

Deci aceasta ar fi o cale pe care puteți merge, care este, de asemenea, în sensul iubirii. Este ca un antidot, opusul față de starea de confuzie, indolență, dezinteres și depresie. Este opusul. Asta ar fi recomandarea mea.

Altă recomandare pe care v-aș face-o este să discutați față în față cu cineva în care aveți încredere și să vă investigați dezinteresul, lenea și depresia. Explorați semintele acestora, adică de unde provin, pentru că erau deja prezente în viața voastră ca o lipsă de speranță, dar au fost acoperite de energia căutării.

Cercetați acel mod de gândire și locul în care se manifestă în corp. Explorați-vă acea umbră și ce produce ea în corp, și în același timp, Îl puteți aduce pe Dumnezeu mai aproape de voi. Puteți să stați de vorbă o oră sau două ore pe săptămână cu cineva priceput pentru a înțelege bine motivul pentru care a apărut. Faceți legătura cu aparenta voastră poveste și observați că nu este adevărată, iar apoi găsiți modalități de a elibera acea energie și acele povești din corp.

Fiindcă mintea și corpul sunt o unitate, adică ceea ce tu crezi ferm, corpul tău păstrează în el. Deci, vei face corpul să se miște în alt mod.

În concluzie, acestea ar fi recomandările mele:

1) Aduceți-L pe Dumnezeu mai aproape de voi, lăsați-L pe Dumnezeu la cârma vieții voastre. Conduceți-vă viața în funcție de ceea ce vi-L aduce pe Dumnezeu mai aproape. De pildă, întrebați-vă dacă slujba sau relația sentimentală pe care o aveți vi-L aduce pe Dumnezeu mai aproape.

2) Și apoi, cercetați împreună cu cineva în care aveți încredere minciunile și înșelăciunile pe care vi le spuneți, care sunt, poate, inconștiente.

Vă mulțumesc.

27 ianuarie 2025

Link-ul: <https://www.youtube.com/watch?v=lkvkF-bn3IU>

Shunyamurti: Cele șapte niveluri ale iubirii

Conform maestrului Shunyamurti, cele 7 niveluri ale iubirii sunt: 1) iubirea pentru gratificare, 2) iubirea pentru plăcerea de a fi iubit, 3) iubirea condiționată într-un domeniu limitat, 4) iubirea de prosperitatea comună, 5) iubirea de lume, natură, de întreaga viață, 6) iubirea de Dumnezeu, 7) iubirea infinită, nonduală.

Mai întâi de toate, să vorbim despre cele șapte niveluri ale iubirii. Poate vei dori, Swati, să scrii pe tablă... Este important să înțelegeți unde vă aflați pe această hartă și care sunt obstacolele în calea atingerii următoarelor niveluri.

Primul nivel de iubire este cel al unei ființe infantile neajutorate, care cere mereu să i se satisfacă dorințele. Este o stare de iubire, dar care pretinde mereu, pentru că se bazează pe nevoie. Nu este un nivel superior de iubire, dar este nivelul la care rămân multe ego-uri, chiar și atunci când, biologic, sunt adulți.

Deci puneți-vă întrebarea: mai exercită natura mea presiune pentru vreo satisfacție de orice fel? Sau am capacitatea de a accepta, de a amâna obținerea satisfacției, de a împărți, de a dărui, de a renunța cu generozitate la ceva care mi-ar oferi satisfacție și de a nu fi, să zicem, lacom sau a mă întinde prea mult sau de a lua ce nu este al meu, de a râvni la ceva?

Toate aceste vechi porunci se referă, în esență, la a nu fi în acea stare, pentru a crea relații de grup armonioase sau în familie sau în comunitate.

Sunt sigur că nimeni de aici nu prezintă asemenea caracteristici, așa că vom trece la **al doilea nivel**, care este plăcerea de a fi iubit. Iar dacă îți place să fii iubit mai mult decât îți place să iubești, atunci ești într-o stare de dependență. Pentru că ești mereu în căutarea privirii celorlalți, a aprobării sau a dorinței lor, a rivalității mimetice sau a invidiei, a geloziei sau a oricărui lucru care ți-ar dovedi că ești, de fapt, un obiect dezirabil.

Prin urmare, trebuie să ieși din starea de obiect pentru a putea dezvolta plenitudinea puterii iubirii.

Al treilea nivel ar fi iubirea condiționată într-un domeniu limitat. Iubirea este condiționată, fiindcă depinde de modul în care te tratează ceilalți. Poți iubi pe cineva azi, dar apoi să spună ceva ce nu-ți convine, ca iubirea ta să dispară mâine.

Și iubirea este doar pentru o anumită persoană sau un sistem familial sau un grup sau o cultură religioasă sau etnică sau o altă sferă

limitată a iubirii. Acest tip de dragoste este, de fapt, o dorință de a primi ceva înapoi de la acele ființe. Nu este o dragoste altruistă.

Mi se părea că "altruist" vine de la "all-true"-ist, Însă vine de la francezul "autrui", celălalt. Înseamnă să oferi celuiilalt, în loc să iei de la celălalt și să ții pentru tine. Totuși, ești "total sincer" (all true) în relația ta cu celălalt.

Al patrulea nivel este iubirea de prosperitatea comună. Este încă o iubire de prosperitate, dar este pentru toți. Și pentru bunăstarea și virtutea morală a grupului sau comunității tale. Deci este o dragoste care vrea să ridice conștiința și să aducă lucruri bune în comunitatea ta, dar există întotdeauna și dorința de profit.

Un negustor vrea să aducă obiecte frumoase ca să-și bucure comunitatea, dar există o marjă de profit implicată în acel comerț, pentru energia folosită în dobândirea acelui obiect și orice alte cheltuieli pe care le-a avut. Și astfel, tinde să existe un fel de schimb reciproc la acest nivel de iubire. Și încă nu este altruistă în sensul deplin al cuvântului.

Apoi, la **al cincilea nivel**, sunt cei care iubesc întreaga lume, iubesc natura, iubesc armonia, iubesc durabilitatea resurselor naturale, o iubire care susține continuitatea bunăstării pe viitor a rasei, a speciei, a comunității, a lumii, a celor dragi, de orice natură ar fi ei, inclusiv a celor din alte specii și a creaturilor de orice fel. Deci iubirea este universală la acest nivel, dar încă este o iubire în cadrul dualității.

Iar atunci când, în cele din urmă, acest om încearcă cu disperare să susțină viața într-o cultură muribundă, unde natura însăși moare, din cauza otrăvirii cu substanțe chimice și geoingenierie etc., atunci omul tinde să-și piardă iubirea și să devină deprimat sau disperat. Deci nu e vorba încă de acea iubire care biruiește totul.

Apoi, la **al șaselea nivel**, avem iubirea de Dumnezeu. Sau, dacă nu sunteți teiști, iubirea Realității Ultime, oricare ar fi aceasta pentru voi. Această iubire, care în general, include Sat-chit-ananda, înseamnă iubirea de Ființă, de Inteligență, de Bucurie, de Bunătate, de Adevăr, de Lumină și iubirea puterii de Purificare, care îi poate vindeca pe cei care au fost răniți.

Deci iubirea de Dumnezeu este o abordare foarte înaltă și sfântă a vieții, dar este totuși o abordare care se află în dualitate. Pentru că Dumnezeu sau natura de Buddha, Dao, Realitatea Supremă, este încă separată, încă mai implică un act de devoțiune față de un altul.

Și ultimul, **al șaptelea nivel** al iubirii este ceea ce putem numi iubirea infinită. Dar este o iubire fără un obiect al iubirii. Nu este față de un Dumnezeu în care crezi, dar pe care nu îl cunoști cu adevărat, și nici

iubirea față de un lucru sau o ființă sau o putere exterioară, ci este iubire fără un obiect și iubire fără nici măcar un subiect.

Este doar iubire în esența sa pură. Este esența vieții însăși, a luminii și a energiei. Și această iubire infinită este necesară pentru a depăși fluctuațiile acestei Omni-triunghiularități * (eul, lumea, Sursa), nefiind afectată de nicio reactivitate în cadrul dualist de referință, tu nemafiind în acel cadru de referință. Ai realizat non-dualitatea care este iubirea, deoarece iubirea însăși este percepută ca fiind tot ceea ce există.

Acestea ar fi cele șapte etape prin care omul trece în dezvoltarea sa spirituală treptată, care sunt destul de cunoscute, dacă nu chiar bine stabilite în diferite tradiții indiene. Vi se pare că are sens? Puteți să vă dați seama la ce nivel se află inima voastră și de ce ar fi nevoie pentru a ajunge la următorul? Pentru că asta trebuie să faceți, să continuați avansul spre niveluri superioare de iubire, până când tot ceea ce nu este iubire dispare, inclusiv iubitul și cel iubit.

* În învățăturile sale, Shunyamurti folosește termenul de "omni-triangularitate" pentru a desemna ideea că realitatea cuprinde relațiile dintre cele trei dimensiuni existențiale: sinele conștient, lumea obiectelor și fenomenelor, Sursa absolută. "Triangularitatea" sugerează că nicio parte a existenței nu este separată de celelalte, iar "omni" sugerează că această structură se aplică întregii realități, nu doar în contexte izolate. În esență, Shunyamurti subliniază natura holistică a conștiinței și existenței, unde totul este interconectat și reciproc dependent. Este o invitație de a recunoaște că dualitățile (precum eu și ceilalți, subiect și obiect) sunt iluzii, iar ceea ce rămâne este o realitate complexă profundă, ce nu poate fi percepută decât printr-o conștiință nonduală.

4 februarie 2025

Link-ul: <https://www.youtube.com/watch?v=MO2o1WegdsU>

Lisa Cairns: Dificultăți în societate după trezirea spirituală

Lisa Cairns, despre problemele de adaptare a iluminatului la societate

Discuția de astăzi este: *De ce este dificil cu oamenii și societatea după ce ai avut o trezire spirituală?*

Mai întâi de toate, voi defini ce este Trezirea pentru mine. În alte videoclipuri am vorbit despre diferite tipuri de Trezire ce pot avea loc. Și voi defini din nou ce înțeleg eu prin Trezire.

Pentru mine, o mulțime de lucruri diferite pot fi considerate Trezire:

- Poți avea o Trezire Kundalini.
- Poți avea o Trezire a Vidului.
- Poți avea o Trezire a Iubirii.
- Și poți avea Treziri intelectuale, înțelegeri mentale, în care vezi viața radical diferit, ceva este recunoscut și vezi lucrurile diferit. Și de-a lungul căii, vei observa că există multe Treziri sau dizolvări... a diferite idei, credințe, energii, karme. Se pot întâmpla atât de multe.

- Mai poți avea Trezirea chakrelor, cum ar fi deschiderea bruscă a celui de-al treilea ochi sau deschiderea chakrei coroană.

- Poți avea Trezirea de siddhis, care sunt ca niște puteri speciale, cum ar fi o empatie intensă. De pildă, intri într-o cameră și simți energiile altor oameni.

Există atât de multe lucruri diferite pe care le putem numi Trezire. Dar eu mă concentrez în discuțiile mele pe Trezirea la vid și Trezirea la totul. Li s-ar mai putea spune: Conștiința și Ființa.

Iar aceasta e o Trezire energetică, nu una intelectuală sau emoțională, deși și acestea se pot întâmpla, ci eliberarea energetică în care nu mai ești o entitate separată care experimentează, adică "tu" experimentezi, ci se revine la calea naturală, în care Conștiința experimentează, dar Conștiința nefiind un lucru (nu este conștiința personală) și fiind toate lucrurile.

Motivul pentru care poate fi dificil cu societatea și cu oamenii după Trezire, chiar dacă ai doar o Trezire intelectuală, este fiindcă interacționezi cu o societate care se bazează pe separare. Și societatea, cred eu, este o reflectare a ceea ce credem noi în interior. Societatea, așa cum am creat-o noi, este reflectarea... unei minți separate. Legile, politica, lupta politică, extremele, stânga și dreapta, economia, toate se bazează pe modul în care ne vedem pe noi înșine și lumea.

Așa că atunci când ai o Trezire spirituală, chiar dacă este doar intelectuală, când înțelegi că separarea nu poate fi temeiul pe care funcționează viața, asta îți va schimba fundamental toate relațiile, inclusiv cu societatea. Și relația cu munca, pentru că și munca este bazată pe ideea de separare.

Comparând felul în care animalele lucrează cu modul în care noi, oamenii, lucrăm, este o mentalitate și un mod de a fi atât de diferite. Noi lucrăm pentru viitor, și animalele își adună hrană pentru viitor, dar altfel, într-un mod total diferit. Mai ales animalele sociale o adună împreună, în timp ce societatea noastră este atât de supercomplexă. O adunăm împreună, dar apoi avem tot acest comerț și bani și separare.

Chiar și simpla recunoaștere intelectuală va schimba fundamental totul. Iar apoi, când vor începe Trezirile energetice, lucrurile se vor schimba și mai mult, pentru că nu mai ești interesat de căutare, în timp ce toți ceilalți vin din căutare.

Astfel că, dacă intri într-o cameră cu mulți oameni care caută ceva, interesul tău va fi foarte scăzut să interacționezi cu ei. Dar nu pentru că ar fi răi, ci pentru că nu jucați același joc. Pentru tine, ceea ce este cu adevărat important în interacțiune, presupun, dacă ai avut Trezirea energetică, este conectarea energetică.

Ce înseamnă asta? Înseamnă să te conectezi din acest loc în care nu mai cauți, un loc nonverbal. Și apoi cuvintele vin ca o completare. Cel mai important este să te conectezi din acel loc de liniște. Și asta este cu adevărat energizant. Când te conectezi cu cineva care îți reflectă liniștea, cu adevărat ești energizat. Da, când vă oglindiți liniștea reciproc...

Dar nu vei avea interesul de a căuta ceva. Iar energia căutării, destul de probabil, te va vlăgui, dacă te implici prea mult, pentru că nu jucați acel joc. Cealaltă persoană încearcă să obțină de la tine confort sau siguranță, în timp ce tu obții confort și siguranță din Ființă. Și astfel jocul decurge cumva ciudat. Reciprocitatea nu funcționează.

Înainte, când sunt doi oameni identificați, amândoi joacă același joc, jocul ambilor este să obțină securitate sau iubire de la celălalt. Sau să fie mai bun decât celălalt, concurează pentru a se simți superior. Sau să-și verse emoțiile unul asupra celuilalt. Sau să convingă oamenii de ideile lor despre modul lor de viață sau de a fi. Sau să-și umple singurătatea. Și atunci se atrag energetic ca să-și satisfacă reciproc jocurile căutării.

Dar atunci când începi să te trezești, asta nu te mai reîncarcă cu energie. Ceea ce te reîncarcă este liniștea și ființa și să oglindești iubirea. Deci nu mai există acel interes de a concura. Nu mai există acel interes de a obține siguranță de la cealaltă persoană, dintr-o poziție de căutător.

Desigur, nici n-ai vrea să intri într-o cameră în care toată lumea ți-e ostilă. Vrei siguranță și securitate, nu vrei o zonă de război. Dar încerc să sugerez că nu ai nevoie de astea de la alți oameni. Dacă ei nu-ți oferă siguranță și securitate, asta nu-ți răpește libertatea. Deci nu te zbați să obții asta. Există o liniște profundă în interior.

Și va fi la fel cu societatea și cu slujbele și cu tot ceea ce se face dintr-o poziție de separare. Pur și simplu, nu vei mai rezona cu asta. Va fi o lipsă de interes. De asemenea, te vei îndepărta de interacțiunile care te secătuiesc de energie, care au multă energie de căutare în ele, prin care chiar încearcă să fie ceva.

Chiar și o muncă foarte agresiv competitivă sau care privește viața prin prisma separării te va interesa mai puțin. Dar nu din cauza vreunei idei, ci va decurge natural. În fluxul tău natural, vrei deschidere și expansiune. Și vei dori să le găsești și să-ți fie reflectate înapoi de alți oameni. Dar găsești așa ceva în societate?! Asta e problema: câți oameni în societate sau câte locuri de muncă pot face asta?

Deci asta poate fi o situație dureroasă după Trezire. Ești cu inima, cu energia deschisă, iar ceilalți oameni dorm. Într-un fel, trăiești în ambele lumi. Există o cunoaștere profundă a adevărului, dar și nevoia de a interacționa cu o societate identificată cu ego-ul.

Dar ce se întâmplă dacă te trezești, dar adormi din nou, te trezești și readormi? Asta înseamnă că te dilai, dar apoi apar vechile tipare de căutare și te contracti. Când se întâmplă asta, se va aplica același lucru. Ar putea reveni vechea nesiguranță sau competiția, apoi va reapărea brusc interesul pentru joc.

Iar pentru alți oameni ai putea părea un pic haotic. Ai putea dori brusc ceva, iar apoi să-ți pierzi interesul. Înainte spuneam că pari un pic schizofrenic, dar nu cred că este cuvântul potrivit, pentru că jumătate din timp ești în liniște profundă și apoi brusc te panichezi, de genul "ar fi trebuit să fac asta" sau "am făcut o alegere greșită". Această permanentă răzgândire este dificilă pentru cei din jurul tău, pentru că te schimbi foarte rapid.

De asemenea, oamenii nu vor să te schimbi, ceea ce poate fi incredibil de dureros.

Cred că cea mai mare parte a societății nu recunoaște sau nu vede fericirea. Ceea ce consideră ei a fi fericire este entuziasmul. Acel entuziasm de genul "Ura, am câștigat!" este ceea ce majoritatea oamenilor consideră drept fericire. Și nu prea recunosc la tine sentimentul de mulțumire și de libertate și de ușurință, pentru că își proiectează propria viziune și asupra ta. Cu excepția momentelor când

țiți "ehe, sunt fericit!" și țopăi de colo-colo, în restul timpului ești ca o pânză albă pe care ei își proiectează viziunea. Și interacționează cu tine și se comportă într-un mod care le este confortabil.

Iar dacă începi să te schimbi, atunci situația le pare amenințătoare. Și atunci poți simți multă rezistență din partea oamenilor din jur. Ceea ce este dureros... pentru că ei nu văd neapărat că ai devenit mai liber. Ceea ce văd ei este nesiguranță, ceea ce văd ei este că îi respingi. Așa că pentru ei, chiar dacă n-o spun așa, ești rău, faci ceva rău. Da.

Și la fel e cu slujbele. Multe slujbe sunt foarte stresante, ca o situație de viață sau moarte. Și dacă vrei să avansezi, trebuie să te forțezi și să-ți dorești cu adevărat. Și mai mult ca sigur că dorința va începe să dispară. Iar dacă nu-ți dai sufletul pentru slujbă, atunci nu ești pasionat. Iar ei nu recunosc ceea ce oferi prin calm, prin liniște. Poți face o treabă la fel de bună, poate chiar și mai bună, dar pentru că nu dai impresia că te omori după slujbă, oamenii nu-ți recunosc meritele, uneori.

Acestea sunt câteva motive pentru care poate fi dificil cu oamenii și societatea după trezirea spirituală. Dar mai există multe altele.

În ceea ce mă privește... după Trezire, marea mea Trezire, mi se pare foarte greu să mai intelectualizez mult. Așa că n-aș putea face asta decât într-o măsură limitată pe zi, iar mulți dintre noi, societatea și sistemul folosesc conceptualizarea, cuvintele, gândirea și vorbitul, multe se bazează pe astea și mi se pare greu.

Pot să fac aceste discuții online, chiar dacă par intelectuale, însă pentru mine nu este ceva intelectual, ci o expresie a Tăcerii. Uneori îmi poate fi greu să urmăresc ce spun interlocutorii. Și observ că, pe măsură ce trec anii, îmi e din ce în ce mai greu.

Așa că acum, când nu lucrez, nu pot face nimic conceptual. Când nu lucrez la calculator, sau nu lucrez la cărțile mele, sau nu pregătesc transmisiunile live sau vreo muncă tehnică, atunci în timpul liber nu pot să fac altceva decât să meditez sau să ascult muzică. Eu și partenerul meu jucăm jocuri de masă, dar nu mă pricep la cele prea conceptuale, dar nici el, din fericire. Când mă joc, o fac mai mult lăsându-mă dusă de flux.

Și, da, vorbesc cu partenerul meu și vorbesc cu prietenii, dar nu prea mult. Eu și partenerul meu avem o viață destul de extremă și oamenii cred că sunt nebună. Cred că el se amuză auzind asta. Petrecem mult timp în tăcere împreună. E ca și cum am trăi într-o mănăstire, păstrăm tăcerea până la ora 17:00 în fiecare zi. Și uneori păstrăm tăcerea împreună două-trei zile la rând. Deci oamenii cred că sunt ciudată.

Dar reușesc, chiar și când stau cu mama, încerc să nu o jignesc când stau mai mult timp în liniște. Sau atunci când stau cu prietenii. Dar dacă

nu o fac, mă doare fiziologic, simt că îmi tremură creierul. Corpul meu spune "nu" la prea multă conceptualizare. Și a trebuit să renunț la multe lucruri.

Îmi plac poveștile și îmi place să citesc sau să ascult cărți audio. Dar nu prea multe nici din astea. Aș putea mai multe doar dacă n-aș lucra nimic altceva online.

Deci întrebarea este dacă "merită" toate astea. Merită să te cunoști pe tine însuși și să te simți acasă?!

Cred că acesta este destinul oricărei vieți: să te simți acasă în mijlocul agitației și al întâmplărilor. Simt că dacă investești doar în viață și doar în plăcere, atunci neapărat vei suferi, iar suferința va deveni din ce în ce mai rea.

11 februarie 2025

Link-ul: <https://www.youtube.com/watch?v=jtq69HY-td0>

Ellis: Dumnezeu se gândește la un univers.

Nu este real

Ellis ne povestește experiența supremă care i-a marcat întreaga viață. În urmă cu 40 de ani, locuia într-un centru de meditație din India și tocmai trecea printr-o dramă sentimentală. Se îndrăgostise de o tânără din ashram, dar paznicii i-au prins că se întâlneau pe ascuns în grădină noaptea. Li s-a ordonat să înceteze imediat orice relație sau vor fi dați afară.

În mijlocul acestei suferințe personale, adolescentul Ellis trece printr-o experiență transcendențială profund transformatoare (satori, samadhi), când cunoaște direct „fața invizibilă a lui Dumnezeu”. Este cel mai înalt nivel al Realității, deși nu-i un nivel, ci înainte de orice nivel. E singurul lucru Real, ecranul invizibil pe care e proiectat filmul universului. Este natura noastră adevărată, nonduală.

Experiența nonduală

Atunci am avut cea mai înaltă experiență a vieții mele. S-a întâmplat chiar în mijlocul acestei drame bizare și ciudate.

Mă duc la o cântare matinală – și, atenție, sunt profund dedicat, chiar dacă am avut o iubită secretă. Deci mă duc la această cântare matinală, soarele nu a răsărit încă, citesc această carte numită Yoga Vașiștha. Este un text antic, un text non-dual, o carte ieșită din comun, v-o recomand cu căldură.

În acea perioadă îmi scosesem salteaua de pe pat și dormeam pe o pătură cam atât de subțire, direct pe cadrul de lemn. Dormeam fără nimic... ca să mă pot trezi mai ușor și să-mi fac practicile. Încercam să repet mantra în fiecare clipă când nu trebuia să-mi folosesc mintea pentru altceva. Eram un discipol cu adevărat dedicat.

Deci citesc această carte neconvențională și ăsta era decorul. Stau în meditație înainte să începă cântările, înainte de răsărit, într-una din dimineți, în perioada acestei drame, și contemp lu un paragraf din Yoga Vașiștha, ceva non-dual, nu-mi mai amintesc exact. Și ceva s-a întâmplat atunci...

În acel moment, am simțit că mintea mi-a ieșit din corp, din spațiul meu personal și a urcat într-o altă dimensiune... care era, care este Conștiința fără formă. Dar Conștiința fără formă nu este posibil de imaginat, pentru că este fără formă. Noi nu ne putem imagina decât ceva care are o formă. Uneori încercăm să ne imaginăm ceva gol, dar nu era așa.

Nu era un gol. Era Conștiință infinită fără formă. Totală beatitudine. Pură beatitudine. Natura ei este beatitudine. Nu simte beatitudinea, ci ESTE beatitudine. Nu are conștiință, ci ESTE conștiința. Este Sursa oricărei conștiințe, inclusiv a conștiinței mele, cel care mă uit la cameră și a ta, cel care te uiți la ecran. Conștiința de pe ambele părți ale acestei camere nu-i decât această Conștiință despre care vorbesc. Este aceeași conștiință. Și este conștiința din toate ființele. Și este conștiința care există dinaintea tuturor ființelor. Am văzut totul dintr-o dată...

Și când am văzut asta, ceva ciudat s-a întâmplat în corpul meu și am simțit că o grămadă de fantome (cuvântul ăsta-mi îmi vine în minte) au zburat din corpul meu, ca într-un film cu fantome, când vezi o fantomă zburând prin aer într-o casă bântuită. Așa mi s-a părut. Puteam să văd cu ochii minții aceste fantome zburând din corpul meu. Parcă fuseseră alungate de această conexiune. M-am conectat la această realitate și toate aceste fantome, aceste personaje pfluu...

Una era mama mea, pe asta am remarcat-o cel mai bine, pe cea care semăna cu mama. Nu știu de ce, poate știți voi, de ce psihicul mamei era în mine și a fost eliminat odată cu toate celelalte.

În acel moment am ȘTIUT, pur și simplu, ERAM doar acest lucru, dar fără niciun gând și fără nicio formă, pură beatitudine infinită și conștiință. Și arăta ca un vid negru, deși în acel moment nu am văzut negru, pentru că nu există culoare. Dar în amintirea mea, culoarea pe care i-o dau este negru, dacă are sens, pentru că nu exista nicio formă. Era această întindere infinită care arăta de parcă ar fi avut un fundal negru.

La fel cum spațiul cosmic arată negru, deși nu există nimic negru acolo. Nu există un perete în spatele spațiului cosmic care să fie vopsit în negru. Doar că arată negru, pentru că nu există nimic acolo. Cam așa era, doar că nu există stele sau planete sau altceva. Era doar vid absolut, care era Beatitudine și Conștiință.

Iar în acea întindere goală am văzut ceva ce arăta ca un oval sclipitor, ca un opal negru, dar avea straturi, puteam vedea printre straturi culori sclipitoare care se mișcau, ca un fulger care se mișcă printre nori într-o noapte întunecată. Când vedeți un fulger în depărtare luminând norii și se mișcă în interiorul norilor, cam așa am văzut eu. Acest lucru efemer în formă de ou, care sclipește opalescent.

Și când l-am văzut, am știut că era ceea ce noi numim "universul". Tot universul. Dacă crezi în dimensiuni multiple, toate erau acolo în acel lucru. Eu cred în dimensiuni multiple; asta înseamnă spiritualitatea,

dimensiuni multiple. Adică există și alte dimensiuni, precum diverse posturi de radio, nu doar aceasta fizică.

Iar ceea ce vă descriu acum este o altă dimensiune, deși nu are dimensiune, e dinaintea dimensiunilor reale. Îmi cer scuze dacă vi se pare o nebunie.

Am văzut întregul univers și am înțeles instantaneu că nu era real. Am văzut că întreaga manifestare a formelor, spațiului, timpului, planetelor, ființelor, stelelor, galaxiilor, universurilor, dimensiunilor, toate formele nu erau decât un Gând. Era o formă-gând care apăruse în Conștiință, această Conștiință infinită fără formă care este anterioară gândului și care există în timpul gândului și care există după gând. Iar în timp ce gândul este prezent, ea susține gândul.

Cred că toate lucrurile, tot ceea ce există nu-i altceva decât gândul lui Dumnezeu, să-i zicem așa. Dumnezeu se gândește la un univers și asta este ceea ce numim "Universul". Nu este real, pentru că este doar un gând. Și totuși, din interiorul universului, desigur că pare real. Dar acesta este un truc...!

Pentru că, și când visezi noaptea, adormi și visezi că ești la birou și colegii tăi spun ceva, și aia pare real. Pare la fel de real ca și starea de veghe. Abia când ne trezim din vis spunem „O, nu a fost real, a fost un vis”.

Ei bine, în această experiență eram în afara visului. Mă trezisem în afara visului. Eram acea Conștiință vastă și lipsită de formă. Așa că din acea poziție am putut vedea că întregul Univers manifestat nu era decât un vis, un gând, un experiment. Da, într-adevăr...

Timp de aproximativ o săptămână am avut acces la acest loc nondual. Puteam să-mi îndrept mintea spre el și mintea mi se oprea. Îmi distrugea mintea. Știam că universul este ireal, nu intelectual, ci ca o cunoaștere directă. Îmi îndreptam mintea, atenția spre această poartă și eram acolo.

Și când se întâmpla, totul în corpul meu se schimba. Orice tensiune din corp dispărea și se relaxa. De obicei, suspinam adânc... și toată tensiunea îmi părăsea instantaneu corpul și simțeam doar această Beatitudine intensă.

L-am întrebat odată pe actualul meu învățător spiritual: „De ce este acea dimensiune atât de fericită?” Nu înțelegeam de ce ar fi atât de fericită. Iar el mi-a răspuns: „Pentru că nu moare”. Interesant !

Un aspect care devine imediat evident este că-i permanentă. Și asta o face să fie reală. Toate formele, întregul univers manifest este impermanent. Fiind acea Conștiință fără formă, vezi irealitatea

universului manifestat. Iar motivul pentru care este ireal este că-i trecător, temporar, apare și dispare, se schimbă. Această Conștiință fără formă nu apare și nu dispare. Nu s-a născut niciodată. Nu face parte din categoria lucrurilor care se nasc, trăiesc și mor. Nu-i din acea categorie. Dar asta-i greu de înțeles pentru noi, pentru că noi cunoaștem doar lucruri care apar, există pentru un timp și apoi dispar. Chiar și universul va dispărea.

Dar această Conștiință fără formă anterioară universului nu face parte din acea categorie de lucruri. Nu este un lucru. De aceea, nu apare, trăiește și dispare, pentru că nu este un lucru. Este anterioară lucrurilor, este ceea ce permite lucrurilor să apară.

Deci mă conectam instantaneu la Ea din când în când pe timpul zilei și, instantaneu, toată tensiunea, ego-ul și personalitatea dispăreau, corpul meu se simțea ca acest... lucru gol. Un lucru gol și, pur și simplu, știam că totul este ireal. Nici măcar nu-l numeam corpul meu. Nici măcar nu știam ce-i ăsta.

Nu știam ce este Guru-ul meu. Venisem în ashram doar ca să fiu alături de Guru-ul meu, dar când s-a întâmplat această experiență, îmi ziceam: „Ce e aia? ăsta de aici ar trebui să învețe de la aia? Ce înseamnă aia?”.

Treceam pe lângă statui de zei, inclusiv Ganesha și Shiva... care erau zeii ce mă anunțaseră cu un an înainte că voi avea această experiență... Mă uitam la ei și mă gândeam: „Nu sunt reali, nu sunt reali. Guru al meu nu este real. ăsta de aici nu este real.”

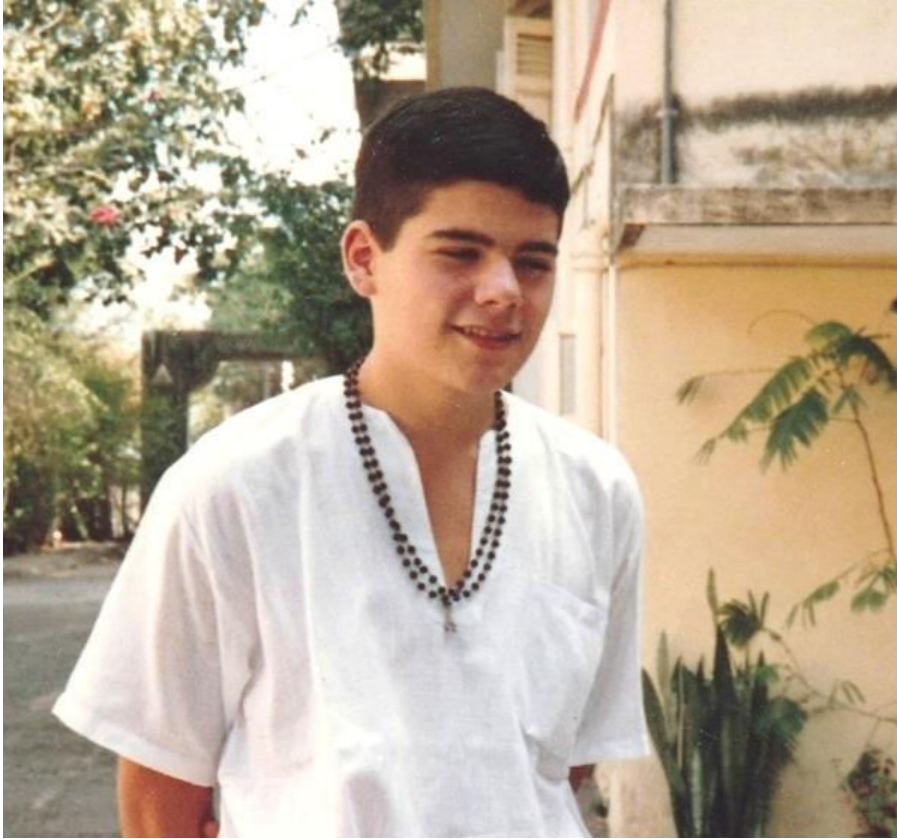
Cel mult, puteam deduce despre guru-ul meu: „Cred că e cineva care știe despre treaba asta”. Deci eram în extaz.

Întâmplări ciudate din acea săptămână de Grație

Și vreau să vă relatez câteva lucruri ciudate care s-au întâmplat în timpul acestei săptămâni. După o săptămână, acel portal părea că s-a închis și nu am mai avut acces imediat la el. Dar în timpul acelei săptămâni am avut.

Un lucru care se întâmpla era că, de cele mai multe ori, mă plimbam într-o beatitudine totală. Și era atât de puternică încât, dacă îmi relaxam fața, dacă nu făceam efortul de a-mi pune o mască și, pur și simplu, mă relaxam și îmi lăsam fața să facă ceea ce voia ea, fața mea devenea un zâmbet larg, un zâmbet fericit, ca și cum tocmai aș fi luat droguri extatice cu 45 de minute înainte.

Mă plimbam în extaz și, când nu era nimeni în jur, îmi lăsam fața să fie cum voia. Dar când cineva se apropia de mine, nu voiam să par nebun, așa că încercam să arăt „normal”, chiar dacă în interior nu mă simțeam normal.

Ellis, la 17 ani, pe timpul săptămânii de grație, zâmbind extatic

Un alt lucru care se întâmpla... Acolo era cald, extrem de cald. Mă aflam în statul Maharashtra, în apropiere de Mumbai, pe vremuri Bombay. Era în octombrie și era cald ca naiba. Și eu sunt sensibil la căldură, nu-mi place căldura. Transpir prea mult, mai mult decât majoritatea oamenilor. Urăsc căldura și umiditatea și tocmai de asta aveam parte.

Însă când mă conectam la acel loc, nu știu de ce, nu am nicio explicație, dar căldura pe care o simțea corpul meu dispărea instantaneu. Pur și simplu, dispărea din corp. Încă îmi mai simțeam corpul ca în mod normal, dar nu exista acea căldură. Repet, nu știu de ce.

Cu somnul se întâmpla la fel. Seara, după o zi lungă, începeam să mă simt somnoros, simțind cum se apropie o umbră, cum o umbră subțire se așează peste mintea mea. Dacă sunteți atenți, veți vedea că asta vi se întâmplă și vouă. Când începeți să adormiți, e ca și cum vine o umbră subțire și apoi totul devine din ce în ce mai întunecat și apoi intrați în

întuneric total și mintea voastră nu mai înregistrează nimic, până când vă treziți sau aveți un vis.

În timpul acestei săptămâni, de fiecare dată când începeam să mă simt somnoros seara, când mergeam în acel loc, somnul dispărea, literalmente, mă simțeam de parcă o umbră se ridica de pe corpul meu. Eram într-o stare de trezie perfectă, nu eram hiperactiv, ci într-o stare stabilă de trezie. Iar apoi somnul începea să se instaleze din nou.

Pe măsură ce atenția mea se îndepărta încet de acel loc și se întorcea în lume, somnul începea să se strecoare din nou. Dacă îmi ridicam din nou atenția acolo, somnul dispărea. Dar pe măsură ce se făcea din ce în ce mai târziu în noapte, somnul venea cu mai multă putere. Îmi era tot mai greu și, în cele din urmă, somnul prelua controlul. Și adormeam.

Un alt lucru interesant este că, în timpul acelei săptămâni, dacă repetam mantra... pentru că atunci când ești în ashram, toată lumea primește o mantră. Este un cuvânt pe care îl tot repeți pentru a-ți pune mintea într-o stare meditativă. Se presupune că cuvântul are o anumită putere, pentru că, timp de mii de ani, a fost folosit de yoghini care îl căutau pe Dumnezeu, căutau realitatea. Și practica lor a infuzat aceste cuvinte cu energie, cu conștiință.

Deci foloseam mantre de doi ani, însă nu simțisem niciodată nimic. Știam că ar fi trebuit să aibă o putere, dar nu le-am simțit niciodată puterea. Mi se părea doar un alt cuvânt, ca și cum aș fi repetat „unt de arahide și jeleu”. Repetând mantra Om Namah Shivaya sau Om Guru sau So Ham, aceste mantre nu-mi dădeau vreo senzație diferită de expresia „unt de arahide”.

Dar în timpul acestei săptămâni am reușit, ba chiar a trebuit să mă opresc... pentru că îmi amintesc că, muncind într-o seară la bucătărie și repetând Om Namah Shivaya, imediat am simțit cum mintea îmi era trasă în piept, din cap, era trasă în piept, în nu știu ce era acolo: un vid, o negură, o întindere fără de minte. Și am fost uimit...! Am încercat din nou, de mai multe ori. De fiecare dată când repetam mantra, avea o putere uriașă. Nu știu de ce, când eram în acea stare, mantra avea atât de multă putere, cu totul alta decât „untul de arahide”. Avea un efect total diferit. Și nici despre asta nu am idee de ce s-a întâmplat așa.

În cursul aceleiași săptămâni mă plimbam prin grădină și am văzut-o pe Guru și un grup de călugări, care se uitau la orhideele pe care grădinarii le puneau în copaci. Guru s-a uitat la mine, era cam la 15 metri distanță și mă urmărea cu privirea, iar eu mă uitam la ea și apoi a rostit din senin – și nu era ceva întâmplător – a spus: „Aa... ce face Ellis ?”. I-

am răspuns „Bine”, iar ea a zis „Ba foarte bine...!”. Mi-am zis „Ok, ea vede, vede ce se întâmplă cu mine”.

Întotdeauna vedea ce se întâmplă cu mine. Acest Guru, această femeie, putea să vadă, putea să vadă foarte clar, foarte ușor se pare. Și ea a văzut că eram într-o anumită stare, pentru că, în mod normal, nu făcea asta, în mod normal, nu se uita la mine zicând „Ba foarte bine...”. Din nou, mă uit la ea și-mi spun „Ești ireală”.

Mai vreau să menționez încă ceva interesant din timpul acestei săptămâni. Toți indienii încă mă evitau, ca și cum aș fi fost un paria. Devenisem de neatins. Și indienii sunt foarte buni la asta, poate că sistemul castelor e de vină... Se zvonise printre ei. Occidentalii nu auziseră nimic. În ashram erau poate jumătate europeni și americani, occidentali și cealaltă jumătate indieni la acel moment. Occidentalii nu auziseră zvonul că fusesem prins cu o fată în grădină. Dar toți indienii auziseră și toți mă evitau.

Și era un paradox nebunesc pentru mine că aveam cea mai înaltă experiență spirituală din viața mea, o experiență spirituală pe care o mai au și alți oameni. (Știu asta pentru că am citit descrierile altora și am recunoscut că au mers în același loc ca și mine.) Dar este neobișnuită, este o experiență rară. Și poate că ego-ul meu încearcă să se agațe de asta și să-și clădească un adăpost, fiindcă este ceva neobișnuit să ai această experiență. Și chiar este neobișnuit.

Ca să fiu foarte sincer, nu mă pricep deloc la o mulțime de lucruri la care voi sunteți poate foarte buni. Aș putea face o listă cu astea. Nu-mi este ușor să trăiesc în lume. Nu are sens pentru mine în multe feluri și nu sunt foarte practic și nu am structuri care să-mi permită să mă descurc ușor în lume, așa cum se descurcă majoritatea oamenilor. Dar am această conexiune pe care majoritatea oamenilor nu o au. Și asta e grozav, pentru că vă pot împărtăși ceva care v-ar putea interesa, iar voi să împărtășiți alte lucruri cu mine și astfel să învățăm și să creștem împreună. Așa trebuie să fie, în opinia mea.

Dar era o ironie că încercam să-mi ascund zâmbetul, fiindcă trăiam beatitudinea non-duală... iar, în schimb, indienii să mă privească cu dispreț: „Detestabilule, cum ai putut?! Ai venit aici doar ca să faci sex cu femeile noastre indiene”... Era ironic, foarte ironic.

Un alt lucru interesant din timpul acestei săptămâni a fost că m-am tăiat puțin la cot și s-a infectat. Iar în India, mai ales dacă ești occidental, având un sistem imunitar neobișnuit cu microbii de acolo, este ușor să faci infecții care se agravează foarte repede. Și această infecție devenise foarte gravă foarte repede.

Aveam o clinică și un doctor, un medic occidental în ashram. Și m-am dus la el, fiindcă am văzut o linie roșie urcând pe biceps. Mi s-a părut ciudat și se părea că vine de la infecția de pe braț. Locul infectat era foarte sensibil și simțeam că am febră.

Așa că m-am dus la medic, care mi-a spus: „Trebuie să scormonesc puțin, să văd ce se întâmplă acolo, dar o să te doară”. M-am gândit: „Bine, o să doară, hai să mă pregătesc”... și am urcat în nondualitate, unde „Totul este ireal”. Mi s-a instalat starea, toată tensiunea a dispărut din corp.

El a luat niște instrumente de metal și a început să deschidă, ca să vadă ce-i pe acolo. În timp ce eu stam așa, el mă opera la cot și era o durere chinuitoare. Eram conștient de durerea extrem de acută, aproape electrică, ca și cum o mașină mi-ar fi trecut prin nervi, venind dinspre cot. Parcă își înghesuia carcasa uriașă în sistemul meu nervos și-mi urca pe braț o mașină electrică fierbinte.

Dar când m-am conectat, o parte din mine a rămas complet calmă. Este partea care înțelegea că acesta este un vis, dar nu intelectual, ci știind-o direct. Îl privesc pe doctorul din vis cum ia o pensetă în vis și o înfige în brațul din vis care este infectat în vis și apare o durere groaznică în vis. Țasta era visul. Dar o parte din mine rămâne complet calmă.

Când a terminat, era șocat. Cuvintele lui au fost: „Nu mulți oameni ar fi rezistat fără să țipe” sau ceva de genul ăsta, asta a spus. Mi-a plăcut acel moment, pentru că mi-a confirmat că nu era totul doar în mintea mea. Ci, având o infecție la braț, un medic mi-a spus că majoritatea oamenilor nu ar fi rămas calmi și relaxați în timp ce el o zgândărea. Pentru că dacă o infecție ajunge la acel stadiu, devine extrem de dureroasă și sensibilă. Asta a fost o confirmare externă și mă bucur că s-a întâmplat, pentru că mi-a validat realitatea în fața minții mele sceptice.

O altă parte foarte interesantă au fost câteva interacțiuni cu un tip din ashram. El obișnuia să mă hărțuiască, să mă lovească, să mă insulte și să-mi facă figuri de box. Dacă ați fost în acel ashram și urmăriți acest videoclip, știți despre cine vorbesc. Dar îl iubesc pe tipul ăsta, îmi era ca un frate mai mare. Dumnezeu să-l binecuvânteze, sunt sigur că este o persoană total diferită acum. Dar era tânăr la vremea aceea și eu eram tânăr, adică el avea 20 de ani, iar eu eram adolescent. Era tipul de evreu dur din New York. Așa își arăta el afecțiunea. Dacă nu te plăcea, te ignora. Dacă te plăcea, te tachina. Și era și în staff-ul de turneu, așa că am călătorit prin lume împreună, am lucrat cu el și chiar îl admiram din multe motive.

Un tip extraordinar, dar mă hărțuia nonstop. Mă lovea în braț, durea ceva, dar nu mă bătea. Poate mă plesnea, încerca mereu să mă umilească, să-mi facă șicane și să se joace cu mine. Era tipul care îți flutură pumnii prin față, iar eu, cel care se teme mereu... Și mă intimidă, mă teroriza.

Îmi amintesc o dată când am plecat de la ashram să o vizitez pe mama și stăteam pe culoar în avion, un tip vine spre mine și cu coada ochiului văd că seamăna vag cu tipul din ashram, care nu era în avion cu mine, dar fiindcă minții mele i s-a părut că ar fi același tip, m-am ferit de el... din cauză că am crezut că o să mă pocnească. Asta era efectul lui asupra mea, chiar și afară din ashram, departe de el, tot tresăream din cauza tipului.

În timpul acelei săptămâni, când eram în acea stare de vid și de „totul este ireal” și eram în beatitudine... Beatitudine și goliciune! Goliciunea era la fel de frumoasă ca fericirea. Marea goliciune care este ca pacea. Un alt cuvânt pentru pace este siguranță totală, neînfricare absolută. Nu există frică, pentru că tu ești Realul. Tu ești ceea ce este permanent. Și nu doar gândești asta, pur și simplu, EȘTI asta, o știi clar. Fără gânduri, fără cuvinte, fără limbaj, fără formă, EȘTI asta, știi clar. Aceasta este adevărata noastră natură. Întreaga noastră natură adevărată. Este adevărata natură a realității.

Ei bine, în timpul acestei săptămâni, ori de câte ori acest tip, căruia îi vom spune Bill, ori de câte ori Bill venea și începea să se ia de mine, eu încă încercam să mă feresc de el și să nu fiu lovit, dar rămânea un fel de gol în mine, o lipsă de ego, nu mai intram în jocul lui – el fiind agresorul, iar eu, victima. Nu mai eram victima. Nu exista niciun personaj în mine. Eram golit, în cea mai mare parte, poate că niște fărâme din personaj încercau să intre, dar, în cea mai mare parte, eram doar goliciune. Conștiință goală vastă și infinită, beatitudine și pace.

Și iată că venea Bill și mă întărâta, iar nebunia a fost că, de fiecare dată în acea săptămână, cred că s-a întâmplat de trei ori, când tipul mă tachina, instantaneu, i se întâmpla ceva rău.

Îmi amintesc că mergea cu spatele și nu mă lăsa în pace în timp ce eu mergeam înainte și s-a lovit de o bătrână, s-a împiedicat și a căzut pe jos și a făcut-o și pe bătrână să se împiedice. Și toată lumea a văzut asta. El era mereu încrezut, nepolitic și nesuferit. Dar aproape că a doborât o bătrână. A fost atât de jenat, a trebuit să-și ceară scuze, a devenit foarte agitat și a ieșit din centru.

Iar eu mi-am continuat drumul. Eram doar acea goliciune calmă. Doar am privit. Nu a trebuit să fac nimic. Nu a trebuit să mă apăr. Universul m-a apărat. Și asta s-a mai întâmplat de cel puțin două ori, nu-

mi amintesc detaliile, se întâmpla acum 40 de ani. Îmi amintesc doar că mă gândeam „Uau, de fiecare dată când face asta, i se întâmplă ceva ciudat”.

Cred că altă dată a fost lovit de o căruță, chiar pe când mă sâcâia. Și asta l-a tulburat iarăși, l-a coborât de pe pedestal și l-a făcut de răs. Iar eu nu făcusem nimic. Doar mergeam. Eram doar acel vid calm.

Asta m-a făcut să cred, teoria mea este că, atunci când nu avem un ego care să încerce să controleze viața și pe alți oameni și suntem goliți, atunci universul... Dacă suntem atât de goi încât nu ne protejăm, atunci universul, Dumnezeu ne protejează. Această mare oglindă pe care o numim „lumea” ne răspunde diferit. Ne protejează, are grijă pentru noi. Dacă oferim totul acestei realități superioare, atunci realitatea superioară aranjează lucrurile. Asta e teoria mea.

Un alt lucru important care s-a întâmplat este că am devenit extrem de sigur în chestiunile spirituale. Când vine vorba de interacțiuni sociale, femei, mă pot transforma într-un ghem tremurând fără stimă de sine. Pot fi ușor provocat dacă oamenii sunt agresivi cu mine și chestii din astea. Așa cum spuneam la început, am o mulțime de slăbiciuni ale ego-ului.

Dar când vine vorba de spiritualitate, această experiență... mi-a dat o încredere de sine fără ego. Mi-a dat, de asemenea, și niște chestii legate de ego, despre care am vorbit. Dar există o parte din mine care este complet sigură despre spiritualitate. Nu înseamnă că știu totul despre ea, dar aș putea sta în fața oricărui învățător, aș putea sta în fața lui Dalai Lama sau a Papei sau a oricui și să nu mă simt depășit. Cred că am ceva să-i învăț pe majoritatea învățătorilor. Iar asta nu vine de la ego, ci de dincolo de ego. Cel puțin, așa a fost până acum. Poate că va fi altfel în viitor, dar așa a fost toată viața mea după această experiență.

În același timp, există o parte din mine care se teme foarte tare de această realitate fără formă. Sunt profund atras de ea, mă rog la Ea în fiecare zi și, totuși, există o parte din mine care se teme de ea. Deoarece, pentru a te conecta la această realitate fără formă, trebuie să renunți la formă. Și știți cum e să renunți la formă? E ca și cum ai muri.

Pentru a accesa acest loc care este deja aici, trebuie să îi predai mintea. Trebuie să renunți la a fi ceva și la a cunoaște ceva. Asta-i cel mai bun mod de a o spune. Trebuie să renunți la a fi ceva și la a cunoaște ceva. Iar asta se simte ca moartea pentru partea din noi care se identifică cu forma și cu cunoașterea.

Această Realitate fără formă cunoaște, dar nu ca o creatură. Există dinaintea ființelor. Cineva o descria așa: este cu totul în spate, dar este un spate fără față. Probabil că n-are sens, dar oricum...

Este înfricoșător, este înfricoșător să intri acolo, pentru că... renunți la totul, literalmente. Totul trebuie să dispară. Este ca o lichidare de stocuri. Totul trebuie să dispară înainte să poți intra în acea cameră, în acea imensitate. Singurul mod de a te apropia de ea este prin predare de sine, renunțând la tot. Iar ceea ce rămâne este ea și tu, ea ești tu.

Mai vreau să vă descriu un singur incident întâmplat în acea săptămână. Și cred că cu asta am spus totul. Sunt sigur că o să-mi mai amintesc și altele, pentru că tocmai mi-am amintit ceva în timp ce înregistram asta. Și sper că nu am omis nimic interesant. Deci mai este ceva foarte interesant.

Mi se frânse inima când a devenit evident că trebuie să mă despart de Jane. Dar în clipa în care s-a produs acea conexiune, într-o fracțiune de secundă, toate fantomele mi-au părăsit corpul în timp ce stăteam acolo în meditație dimineața devreme, înainte de începerea cântărilor, atașamentul meu față de Jane a dispărut instantaneu.

Am mai trecut prin despărțiri de atunci, dar niciuna vreodată... (de fapt, a mai fost una ca asta, deoarece venea tot de la o experiență spirituală), de obicei, după o despărțire sufăr timp de 6 luni minim. În special în primele 3 luni agonizez, ca și cum mi-ar sta pe piept un camion. Apoi se ameliorează încet, foarte încet. După 6 luni încă simt durerea, încă mă refac, iar după un an poate că am depășit complet episodul.

De data asta, s-a terminat instantaneu. Atașamentul meu a dispărut complet, a fost smuls din rădăcină, aruncat pe fereastră, dizolvat. Nicio durere. Niciun dor. Niciun fel de atașament. Pentru că totul este ireal și o simțeam în profundul ființei mele. Și astfel, nu era nicio suferință. Suferința din dragoste fusese acolo, dar o fracțiune de secundă mai târziu dispăruse.

Și am văzut-o pe Jane de câteva ori în ashram cum se uita la mine cu inima frântă, cu tristețe și apoi cu furie, pentru că vedea că eu nu sufeream ca ea. Și am văzut furie pe fața ei.

Vreau să vă descriu o anumită întâmplare. Rămâne una dintre cele mai intense trăiri pe care le-am avut vreodată. Era în timpul ritualului de seară, un ritual de închinare, așa cum, în biserică, preoții catolici flutură cu tămâie și spun cuvinte în latină. E ceva de genul acesta, dar în varianta hindusă.

Și au început cu o cacofonie uriașă de instrumente: zăngăniri de talgere, bătăi de gonguri. Era o tobă de cel puțin doi metri înălțime, o tobă circulară uriașă. Când băteau în ea, suna ca un tunet, i se auzea ecoul de la munții din depărtare. Se auzea ca un tunet, atât de tare: bum-bum-bum, bum-bum-bum. Și sunau niște clopote mari de alamă. Oamenii țineau în mâini talgere de alamă pe care le loveau unul de altul. Și dura cam cinci minute. Nu știu exact care era scopul, cred că cel de a trezi... zeii și zeițele, pentru că începea o închinare. Și pentru a-i face pe toți foarte atenți și pentru a agita energia.

Deci stăteam în curte, epicentrul întregului ashram, unde energia este foarte puternică. Iar ei loveau tobele, clopotele și talgerele. Și, da! Cochiliile de scoici... Suflau în niște scoici care fac un sunet ca de trombon. Este o senzație puternică să stai acolo cu tot zgomotul din jur.

Stăteam acolo, eram conectat la nondualitate și simțeam... O, Doamne... Simțeam ca și cum corpul meu era făcut din aer. De parcă n-ar fi fost nimic în el, ca și cum eram făcut din ceață. Iar acele unde sonore curgeau prin corpul meu ca și cum nu era aproape nimic înăuntru, ci doar goliciune, și tot acest dudit îmi străbătea corpul.

Fosta mea prietenă, Jane, intră în curte și mă vede imediat. Ea trebuie să treacă pe lângă mine, și trece la doar câțiva metri de mine. Și se uită la mine cu atâta durere în inimă și o tristețe profundă (mă doare inima când mă gândesc acum la ea). S-a uitat la mine cu o privire devastată. Iar eu stăteam acolo ca un lucru gol.

În acel spațiu în care mă aflam, când m-am uitat la ea, am văzut Beatitudinea pură. Ea era acel Vid. Luase forma acestei adolescente care era devastată. Vedeam devastarea de pe fața ei, dar știam că ea era pură Beatitudine. Chiar și în acel moment de devastare, ea era pură Beatitudine. Devastarea era o mască. Nu era adevărată. Singurul lucru real era Beatitudinea și Conștiința.

Acel moment a fost, pur și simplu, ireal, incredibil de ieșit din comun. Nici măcar n-a fost o experiență umană. Oameni buni, acesta este adevărul tuturor lucrurilor. Asta suntem noi în realitate, chiar acum. Dar ne prefacem că nu suntem asta. Pentru că jucăm un joc. Dar adevărul este că numai asta există aici: Beatitudine pură, Conștiință pură, Perfecțiune pură.

23 februarie 2025

Link-ul: <https://www.youtube.com/watch?v=MW5JoDfXPrI>

Shunyamurti: Libertatea divină de A fi și A nu fi, simultan

Pe rola filmului cosmic este proiectată lumina Conștiinței cu viteza de 10^{43} cadre pe secundă (timpul cuantic calculat de Max Planck), astfel dându-ne iluzia vieții, spațiului și timpului... Iluminatul poate însă sesiza această pâlpâire a realității, care-i dă senzația că **lumea există și nu există**, în același timp.

O dorință este întotdeauna o înșelăciune care neagă o aspirație reală. Deci niciodată nu dorești ceea ce năzuiești. Dorința este întotdeauna o fațadă, un truc jucat, în fond, de Forța divină care determină tot acest scenariu. Și este o înșelăciune pentru ca ego-ul să se poată bucura de suferința sa, în timp ce pretinde că o urăște. Dar tocmai asta-i sensul existenței sale. Și astfel, ego-ul dorește libertatea, dar nu năzuiește la ea. Își dorește să confiște libertatea în aceleași condiții din cauza cărora și-a pierdut-o, iar acum își dorește să o recapete.

Asta mă aduce la un alt punct al analizei lui Gödel asupra lui Leibniz. El a folosit dialectica lui Hegel pentru a analiza dinamica monadei. Gödel credea că Hegel a greșit. La Hegel dialectica mergea de la Neființă la Ființă și apoi la Devenire. Dar Gödel a spus, pe bună dreptate: "*Cum poate apărea ceva din nimic?*".

Asta-i una dintre marile întrebări filozofice pe care fiecare filozof... sau chiar și la un curs de filozofie de anul 2, te vei confrunta cu întrebarea "*de ce există ceva și nu nimic?*". Dar cum ar fi putut să apară ceva din nimic?! Nu este posibil.

Așa că a spus: "*Înainte de a exista Ființă trebuie să existe Posibilitate*". Deci Gödel pune Posibilitatea după Neființă, și asta era dialectica. Iar Posibilitatea creează apoi Ființa.

Totuși, asta nu lămurește chestiunea cum se ajunge de la Ființă la Devenire. Și nu răspunde la întrebarea cum se ajunge de la Neant la Posibilitate. Cum ar putea o Posibilitate să apară din Nimic? Și nici nu este posibil, pentru că tocmai asta-i ideea de Neant. Nimic nu este posibil în Neant.

Chestiunea a fost rezolvată de Abhinavagupta și de școala shivaistă din Kashmir, care au spus: "*Nu, Dumnezeu nu este nimic*". Dumnezeu este Libertate. *Chaitanya* i se zicea inițial, iar *Svatantrya* este cuvântul pentru Libertate, dar este și un nume al lui Dumnezeu. Nu știu dacă este un nume al lui Allah, dar, cu siguranță, este un nume al lui Shiva și cred că este ceva ce tradiția islamică ar aproba.

Iar ideea acestei Libertăți este următoarea: Libertatea poate alege între A nu fi sau A fi. Libertatea poate alege să existe și să nu existe. Deci Libertatea sau Dumnezeu este antiteza lui Hamlet, deoarece El nu-și pune chestiunea alegerii între "a fi sau a nu fi". Libertatea lui Dumnezeu alege atât Ființa, cât și Neființa. Dumnezeu nu preferă între ele. Libertatea are posibilități infinite, care pot fi toate suprapuse în același timp.

Deci avem teza despre Neființă, deoarece, la început, Dumnezeu este nemanifestat, și apoi antiteza despre Ființă, care apoi devine sinteza Devenire. Și așa apare timpul.

Fizicienii cuantici, în special Max Plank, care este părintele fizicii cuantice, el a elaborat matematic cum funcționează universul. Anume că, din starea de Libertate, apare o mișcare către Manifestare, și apoi o schimbare înapoi în Neființă. Ființă, Neființă, Ființă, Neființă, este ca o undă, pentru Planck.

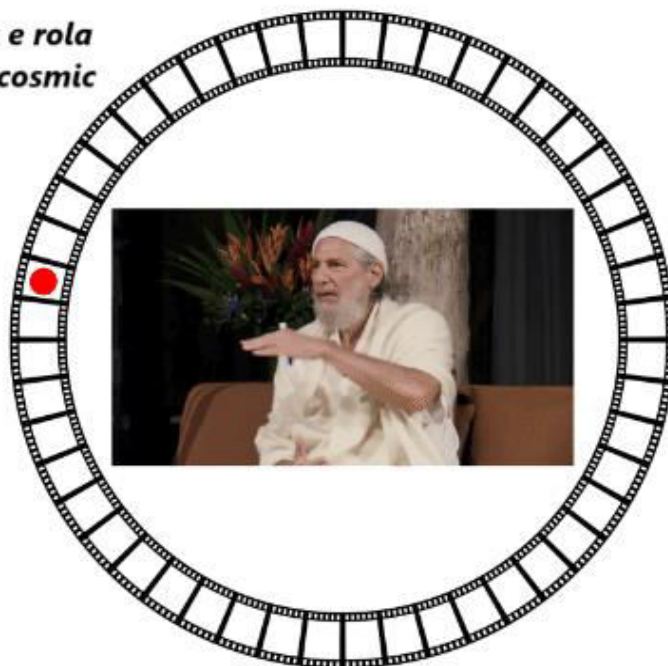
Iar Planck chiar a măsurat unda. Și el a spus el că lumea manifestată este ca un film bidimensional, plat. Lățimea sa este de 10 la minus 43, cea mai mică unitate posibilă. Aceasta ar fi lățimea aparentului film al universului, care dispare din existență de 10 la puterea 43 ori pe secundă. Aceasta ar fi viteza cadrelor.

Un film obișnuit rulează cu 24 de cadre pe secundă. Dacă am trăi în 24 de cadre, ar fi ușor să ne dăm seama că suntem într-un film. Dar la o succesiune de 10 la puterea 43 cadre pe secundă nu putem percepe că aceasta nu-i deloc o realitate continuă, ci ea iese din Ființă atât de des în fiecare secundă. Atât este de delicată, inimaginabil de diafană...!

Acesta este filmul bidimensional pe care este proiectată holograma, făcându-ne să credem că suntem într-o lume tridimensională. Cadrele se succed atât de repede în timp (deși totul se petrece aici deodată), datorită Luminii Divine care este proiectată prin film. Și de aceea viteza luminii este limita maximă, pentru că lumina deplasează atenția de la un cadru la următorul și la următorul... Asta creează sentimentul de timp și spațiu dintr-o simplă panglică cu informații.

Deci trăim într-un univers din imagini-cadru, dar toate cadrele sunt prezente simultan. La fel cum raza laser trece, pe un CD sau un DVD, de la un bit la altul, raza divină trece pe rând prin fiecare cadru al lumii, dar cu viteza luminii și provoacă senzația trecerii prin timp. Însă, de fapt, e numai acea undă care este prezentă deodată peste tot. Acea undă începe cu Libertatea și se termină cu Libertatea. Astfel încât toate posibilitățile de a fi și de a nu fi pot fi exprimate în întregul ciclu, de la început până la sfârșit. Dar acest ciclu este în întregime prezent.

**Aceasta e rola
de film cosmic**

Filmul cosmic are o infinitate de cadre, care se succed extrem de rapid, creându-ne senzația de viață. Fiecare cadru este ca o fotografie statică a întregului univers tridimensional. Fiecare cadru este infinitesimal, de mărimea celulei Planck (10^{-35} metri); însă acest pixel de spațiu se multiplică la infinit pe toate cele trei axe spațiale, creând astfel matricea întregului spațiu cosmic. Iar axa timpului ar fi chiar "panglica" de film, pe care "alunecă" Lumina divină. (n.tr.)

Noi trăim într-o lume din imagini-cadru în care credem că suntem vii, dar este doar o iluzie informațională, creată de *Chaitanya* sau *Svatantrya*, adică Libertatea infinită a Inteligenței, care este liberă atât să fie, cât și să nu fie. Nu are nicio definiție. A fi înseamnă a fi definit. Și a fi Definit este opusul lui a fi Infinit. Libertatea oscilează de la Definit la Infinit și invers. Ea alege, dar o face atât de repede, încât pare că ar fi simultan.

În mod constant, noi ieșim din Existență de mai multe ori pe secundă decât vă puteți imagina și revenim în Existență. Dar pentru că mintea conștientă nu percepe o succesiune atât de rapidă, nu o sesizați. Dacă ajungeți în stări foarte profunde Delta în meditație, puteți conștientiza această **pâlpâire**. Dar nu se va simți în majoritatea stărilor de conștientă.

Și totuși, fenomenul a fost dovedit și logica lui le permite fizicienilor să dea un sens ideii de salt cuantic de la un cadru la altul și de tunelare cuantică etc. Toate acestea depind de acest cadru de referință. Cred că este foarte util pentru înțelegerea iluziei cosmice.

Și țineți minte, cadrele nu există decât ca structuri de gânduri. Dar pe măsură ce Lumina trece prin ele - cu dorința de a crede că această structură de gânduri este o lume - atunci dorința de Existență creează o iluzie holografică a unei lumi pline de ființe vii și conștiente. Dar conștiința lor este, pur și simplu, Lumina care trece prin film.

2 martie 2025

Link-ul: <https://www.youtube.com/watch?v=-KHAZsKB7hl>

Jürgen Ziewe a avut cea mai profundă experiență extracorporală a vieții sale în anul 1980, când a fost condus prin toate nivelurile înalte ale planului astral până în inima sufletului, în unitatea conștiinței. El o descrie în cartea sa "Omul multidimensional", aici fiind redată partea a treia, ultima, împreună cu animații ilustrate chiar de autor, grafician de profesie.

Explorarea Conștiinței cosmice

În 1980, Jürgen Ziewe a trăit conștiința cosmică într-o călătorie extracorporală care a durat două ore. Iată mărturia sa directă despre lumea care ne așteaptă după moarte.

Prezența de lângă mine m-a asigurat că sunt în siguranță, dar că intram într-o dimensiune cu totul nouă fără precedent. Sunetul pe care îl auzeam era precum Aum. Îl folosisem în trecut pe când eram în afara corpului și acum mi-am dat seama de ce avea întotdeauna un efect atât de puternic. Dar acum era cu mult, mult mai mult. Era sunetul însuși care producea sunetul, care era el însuși.

Ceea ce s-a întâmplat în continuare urma să mă ducă la limita înțelegerii mele umane. Călcam pe un teritoriu necunoscut. Mă bazam pe Prezență, care nu era umană, și totuși, ca un vechi prieten, o mamă și un tată la un loc, care mă călăuzea.

A fost o experiență incredibil de intimă și o simțeam în suflet. Simțeam o încredere absolută și necondiționată atât de mare, încât m-am abandonat total Prezenței.

Lumea din jurul meu a dispărut. Sunetul s-a transformat în valurile oceanului spărgându-se de mal. Era cald. Mă aflam pe țărmul unui ocean vast și glorios. Valurile mării materiale sunt formate din atomi și lumină. Dar acest ocean era doar lumină pură în esență. Pe plaja de nisip valurile se rostogoleau spre mine ca niște munți gigantici de lumină ce mă copleșeau.

Dar prin această descriere facem o nedreptate imensă, deoarece cuvintele nu pot descrie transformarea care avea loc în mine pe măsură ce aceste energii țâșneau în creație, dând viață, scufundându-mă și dizolvându-mă în acest proces. Acestea sunt limitele cuvintelor mele, iar tu, cititorule, va trebui să cauți adânc în tine pentru a-ți aminti, poate, amintirea îndepărtată când și tu te scaldai în apa vieții, înainte de a te naște în existența pământească.

Nu era teamă, pentru că era doar lumină și valurile care se rostogoleau spre mine, spărgându-se prin mine, ridicându-mă într-un extaz nemăitrit. Nu se diminuau. Valuri după valuri se rostogoleau peste mine, iar când credeam că nu mai pot rezista, o bucurie și mai mare mă înghițea și mă purta cu ea pe tărâmurile de beatitudine.

Dar, așa cum am spus, nu era loc de cuvinte. Cuvintele țineau de un nivel de conștiință mult mai scăzut chiar decât gândul. Și lăsasem gândurile mult în urmă într-un univers care apărea acum ca un întuneric dens al ignoranței în comparație cu aceasta. Gândurile sunt, pur și simplu, de o natură prea grosolană, mi-am dat seama, prea grosolană pentru a atinge țesătura materiei, care îmi sfâșiau și îmi ciocăneau sufletul.

Erau universuri peste universuri, fiecare fiind creat de un val prăvălindu-se, fiecare fiind înlocuit și distrus de următorul. Universurile nu se repetau. Totul era nou în fiecare moment.

Atunci mi-am dat seama că tot ce se întâmpla era un proces de purificare de proporții cosmice. Când fluxul s-a retras, a rămas o pace imensă. Nimic nu o agita, nimic nu o întrerupea. Până acum, fusesem întotdeauna conștient în viață de potențialitate. Ei bine, acesta era potențialul dus la perfecțiune. Dar era cu mult mai mult.

Orice stres, nevoie și dorință dispăruseră. Tot ceea ce-mi dorisem vreodată își găsisse împlinirea și orice mi-aș fi dorit se afla în fața mea în esența sa absolută, într-o combinație de liniște totală și vid.

Dar, din nou, desigur, cuvântul „vid” este inadecvat. Încetasem să mai exist. Era un fior neformat, nemanifestat. Până acum, fusesem scăldat în ceva ce putea fi considerat ca leagănul sau esența iubirii. Dar asta era cu mult mai mult.

Era o supra-dimensiune a iubirii necondiționate, care era limpede ca și cristalul. Toate sentimentele omenești fuseseră scoase din ea și înlocuite cu puritate absolută. Era pură inteligență, pură conștiință. Era realitatea în esența sa.

Știam totul pentru că eram totul. Nu era nevoie de vreun instrument de cunoaștere, deoarece toate instrumentele erau propria mea creație. Nu era necesară nicio creație.

Eu sunt ceea ce sunt.

Eu sunt.

Eu sunt totul.

Fiecare dintre noi poate face aceste afirmații. Noi, ca specie, suntem, în esență, în miezul creației. Ființa se află în miezul realității în toate dimensiunile și este prezentă în fiecare clipă. Este aici, în esența sa,

putând să ne-o amintim instantaneu, indiferent unde ne aflăm, pentru că este sângele din venele noastre.

Aici, dezgolit de tot ceea ce numeam „eu”, eram în inima naturii, în cea mai puternică, cea mai esențială formă a sa. Eram omniscient, omniprezent și infinit. În momentul în care venea o întrebare, mintea mea universală îi răspundea la un nivel nemaiștiut, ghidat de înțelepciunea, scopul și planul universal.

Când oamenii de știință vor cerceta ultimul mister al universului, aceasta vor găsi și nimic nu se va traduce în matematică, formule sau concepte. Toate acestea sunt vanitate umană.

Ce este viața? O membrană subțire întinsă peste un fluviu de extaz. Odată perforată, viața ta nu va mai fi niciodată la fel.

Am îndrăznit să pun o întrebare: Ce se va întâmpla cu mine, creatorul?

Și tocmai când credeam că nu există niciun răspuns la întrebarea mea, am auzit sunete noi răsărind din liniște, ca niște flaute, deschizând un spațiu alb infinit sub mine, cu forme și posibilități nedefinite. O invitație la manifestarea lăuntrică a unor tărâmură necunoscute, cu aventuri încă nerealizate și nespuse.

Aceasta este realitatea și adevărul. Adevărata evoluție a omului începe aici, în pura claritate, liberă de orice iluzie. Calea viitoare a destinului omului începe aici, acum, urmând să intre în dimensiuni deocamdată de neînțeles și inaccesibile, din cauză că omul încă poartă povara evoluției sale animale și a instinctelor sale de supraviețuire într-o lume limitată.

Câtiva au luat-o înainte pentru a cerceta drumul, pentru a descoperi ce se află dincolo. Știam că mă aflu abia la marginile exterioare ale creației, dincolo de dimensiunile la care mă așteptam, dar prea departe de stadiul nostru uman de evoluție.

Nu puteam călători mai departe, pentru că aceasta era adevărata mea casă. Mă legănam ușor înapoi și încolo pe o simfonie celestă, odihnindu-mă ca un bebeluș în brațele mamei, cu deplină încredere și într-un abandon total, ascultând bătăile de inimă ale creației, care mă străbăteau în valuri de extaz.

Simțeam că nu mai pot suporta și mă temeam că, dacă mai rămân, îmi voi abandona însăși conștiința și mă voi pierde în oceanul infinit al bucuriei pure. Nu voiam asta.

Muncisem timp de mulți ani pentru a obține samadhi, și când a venit, eram nepregătit. Trebuia să mă întorc.

Nu pot să spun cât timp am stat în această regiune. Mă simțeam sanctificat. Totul în mine și în jurul meu era frumos. Mă simțeam întreg, iar „Sfinția” era un cuvânt care acum dobândise adevăratul sens pentru mine.

Când mi-am revenit, stăteam pe o bancă într-o sală mare, încă în afara corpului meu fizic. Îmi sprijineam fața în mâini. Eram într-o stare de recuperare și adaptare. Corpul meu avea convulsii ca urmare a acestei experiențe. Am încercat să le controlez și să pun stăpânire pe ceea ce numeam „eu”, o entitate ciudată alcătuită din molecule și atomi extrase din eternitate și infinitate și înzestrată cu unitatea de conștiință care s-ar putea numi „eu”.

Acum era îmbrăcată din nou cu idei, protejându-se din cine știe ce motiv de lumina adevărului. „Eu sunt.” Dar ce era acest „eu sunt”, separat de adevărata sa realitate? Nu era decât un gând, un vis, o iluzie.

Știam că era timpul să mă întorc pe teritoriul meu familiar. Pentru câteva momente am trecut în revistă evenimentele, știind că, fără aducerea lor în creier, tot ceea ce trăisem s-ar fi pierdut. Când m-am trezit, eram prăbușit pe scaun. Am trecut din nou prin evenimente fără să-mi mișc niciun mușchi. Interiorul capului meu era ca o sală foarte luminoasă. Stăteam într-o pace totală, retrăind totul.

Era o lumină puternică chiar în vârful capului. Am zâmbit când îmi trecu prin minte gândul la un bec de desene animate. „A vedea lumina” este o expresie cu care ne-am obișnuit, dar oare de ce nu ne amintim ce este lumina?! M-am bucurat mult de faptul că ceea ce văzusem era real și nu un vis.

7 martie 2025

Link-ul: <https://vimeo.com/1060607488>

Ere: Moartea eu-lui, să pierzi tot ce n-a fost niciodată real

Ce se întâmplă când tot ce credeai a fi real (realizările tale, identitatea ta, calea ta) începe să se prăbușească? Când căutările tale nu duc decât la epuizare, frustrare și confuzie? Asta nu-i povestea cuiva care găsește eliberarea. Este destrămarea aceluia care credea că există ceva de găsit, ceva de obținut, că separarea e reală. **Ere Parek**, iluminată din Estonia, ne dezvăluie adevărul.

Ora poveștilor.

Când Ere a auzit acest mesaj radical al non-dualității, (să fie acum trei ani, poate? Cam așa ceva.) nu a fost o înțelegere intelectuală, ci că asta-i adevărul adevărat. A fost o recunoaștere, dar niciodată și o înțelegere.

Pentru o scurtă perioadă de timp am încercat să înțeleg ce naiba spune Jim Newman. Pentru că trebuiau să fie foarte bune videoclipurile pe care partenerul meu, iubitul meu, Raigo, mi le trimitea permanent. "Ere, ascultă asta! E foarte bun." Și ascultam 5 sau maxim 15 minute, iar apoi îl opream. Nu puteam să ascult despre Asta.

Dar am încercat de câteva ori. Și pe Tony Parsons, apoi și pe alții. Dar nu puteam asculta pe nimeni. Mă simțeam frustrată, furioasă când îi ascultam pe Jim sau pe Tony.

Și apoi Raigo îmi trimitea videoclipurile lui Emerson. "Hei, ascultă-l pe tipul ăsta analizând diferite povești." Poate că era mai blând. Dar acest corp adormea. Deveneam foarte, foarte obosită când ascultam "muzica" lui Emerson. Deci tot nu eram în stare să ascult.

Și s-a întâmplat foarte rapid, renunțarea la "eu" – dar n-a făcut-o cineva. Nu poți provoca renunțarea, dacă ea nu se întâmplă de la sine. Pentru că "tu" nu faci nimic. Nici măcar nu ești.

Chiar și atunci când există acest sentiment că "tu" încerci să O realizezi, că "tu" încerci să înțelegi Asta, că "tu" încerci să te eliberezi, acest "tu" nu are substanță, este gol. Este o iluzie manifestându-se foarte real.

Da, se pare că acest proces de dispariție a "eu"-lui este ca un roller coaster. Cel puțin aici așa a fost. Destul de dureros, deranjant, confuz, deprimant, uneori, poate, se simțea o eliberare. Dar, în general, nu era prea frumos.

Căci toată viața ta se destramă – tot ceea ce ai crezut, tot ceea ce ai avut, tot ceea ce ai realizat, totul. Nu există un centru, nu există un cunoscător, nu există un văzător. S-a dus!

Dar amuzant e că n-a existat niciodată. Și asta-i cu adevărat hilar. Râsul ăsta de sine însuși, de acest joc al dualității, este, de asemenea, plinătate. Dar nu-l joacă nimeni. Este un joc fără sens. E o joacă în sine.

Viața se trăiește pe sine. Corpul se mișcă singur. Nimeni nu face ceva.

Unii povestesc despre procesul prin care “eul” lor a dispărut și ce li s-a întâmplat acum 10 sau 5 ani. Și despre procesul prin care trec, cum par ei că se sting, iar apoi, uneori, au nevoie de confirmare dacă mai există sau nu.

Atâta timp cât se pune această întrebare, cu siguranță, încă mai există iluzia separării. Pentru că atunci când “eul” pică, nu-i nicio îndoială. Nu se pune problema.

Însă (iluminarea) nu poate fi cunoscută. Cunoscătorul este mort. Cunoscătorul era iluzia. Cunoscătorul nu a existat niciodată.

Da, dar “eu, în calitate de părelnic cunoscător, vreau să știu Asta”. Iar mintea încearcă să-și dea seama, să înțeleagă, să cunoască Asta. Dar nu există niciun proces. Nu există nicio cale către Asta. Procesul se petrece doar în cadrul visului. Visul separării. Visul că “eu” mă apropii de Asta.

Pentru că-i clar că, altfel, mă îndrept spre sfârșitul “meu”, spre moartea “mea”. Dar “eu” nu vreau să mor. Vreau să fiu eliberat. Îmi caut împlinirea, să-mi găsesc această împlinire înainte să mor.

Dar căutarea nu se oprește prin găsirea a ceva. Ci percepând că totul e deja plinătatea ce apare ca dualitate. Dar chiar și asta se percepe fără un văzător.

Da, minunat de fără speranță pentru “eu”... Căci cum poate exista speranță pentru “eu”, când el este același vis al nimănui?! Visul separării, visul de “eu” aparent se întâmplă; și totuși, nu se întâmplă.

Întotdeauna spun că, deși pare să fie realizarea supremă sau adevărul final sau cea mai mare dorință... (Bine, să folosim cuvântul iluminare.) Chiar dacă se spune că nu există iluminare personală, “eu” tot vreau să înțeleg, să experimentez despre ce se vorbește.

De fapt, este foarte înspăimântător. “Eu” nu vrea Asta. “Eu” vreau să continue. Nu vrea să moară. Doar că sfârșitul separării (să folosim cuvântul iluminare) este sfârșitul celui care dorește această iluminare, a celui care caută această împlinire, care simte o lipsă.

Și acum se vede că întotdeauna exista împlinirea, plinătatea, libertatea ce apărea ca limitare, separare. Este atât de liberă încât poate apărea ca orice.

Și, deși în vis simt că mi se întâmplă “mie”, nu se întâmplă cuiva. Pur și simplu, se întâmplă. Nu există nimeni în corp, cineva care să experimenteze lucruri. Este un vis.

Un vis care se visează pe sine, precum un vis de noapte. Se simte foarte real, că orice se întâmplă mi se întâmplă “mie”. Dar era un vis. Nu era un “tu” real. Așa este și acest vis cu ochii deschiși, care pare atât de real.

“Mă simt real.”

“Viața mea pare reală.”

“Eu exist.”

“Eu sunt aici.”

“Mă mișc prin timp și spațiu.”

“Am realizări.”

“Am atașamente.”

“Am un scop. Am un sens. Am speranțe.”

“Am o identitate.” (Mereu mă încurc la acest cuvânt.)

Diverse reguli.

Povestea “mea”...

Dar nu-i a cuiva. Este doar desfășurarea vieții, însușită apoi de această senzație de separare. Că mi-ar aparține “mie”. Și asta cauzează o suferință.

Dar, de asemenea, este frumos ceea ce există. Nu pentru “eu”. Nu, totul este atât de, atât de inocent. Atât de, atât de liber. Totală cădere în gol. Desfășurare nesfârșită. Și totuși, fără a pleca nicăieri. Fără o îndepărtare. Fără o sosire.

Nu există viitor. Nu există trecut. Există doar acest viu plin și gol. Imposibil de necunoscut.

Da. “Eu” vreau să știe, dar Asta nu poate fi cunoscută. Moartea este necunoscută. Dar “eu” are nevoie de această siguranță. Are nevoie să știe. Așa că întrebă: ce se întâmplă după moarte? după ce a dispărut “eul”...?

Dar nu există niciun răspuns. Totul este o poveste. Iar răspunsul ridică imediat o altă întrebare. Un șir nesfârșit de întrebări. Încercând a înțelege ceea ce nu poate fi înțeles.

Nu există nicio separare. Încercarea de a înțelege este deja, și ea, eliberare, libertate. Un joc de-a v-ați ascunselea. O distracție. Dar nu că cineva s-ar distra. Nu. Este doar o descriere a acestui joc imposibil de cunoscut care se pare că s-ar desfășura.

15 martie 2025

Link-ul: <https://www.youtube.com/watch?v=b3Aot2KCSd4>

Jennifer: Samadhi sau absorbirea completă

Jennifer Aldoretta a devenit ca un „os golit pe dinăuntru”, cum spun inițiații indieni apalași (hollow bone), iar acum ea ne împărtășește din propria-i experiență spirituală. În disoluția identității separate, a avut doi maeștri: șamanismul și corpul fizic. Devii gol pe dinăuntru când trăiești, deși ai murit realmente. Pierzându-ți sinele, pierzi întreaga lume. Fără un „eu” devine greu să te angrenezi cu alți oameni, care te privesc ca pe un sine, când, de fapt, nu există un astfel de sine.

Ninge afară acum și este foarte frumos. Sunt cu fața la fereastră din bucătărie, pentru că oferă o lumină bună pentru videoclipuri. Și este atât de frumos să privesc fulgii de zăpadă.

S-a vorbit în ultima vreme de cuvântul samadhi, așa că voi comenta în acest videoclip despre el, despre înțelegerea mea actuală și cum această înțelegere a evoluat pe măsura desfășurării și adâncirii acestui proces de golire sau de trezire.

Deci, cuvântul sanscrit samadhi se traduce prin absorbire. Și simt că toți avem cumva experiența absorbirii, de pildă, când e vorba de un flux de creativitate... Sau, pentru oamenii care sunt mai activi sau sportivi, absorbirea are loc atunci când miști corpul. Sau dacă faci ceva ce-ți place, poate când gătești la bucătărie, sau altceva ce ți se potrivește, dansul...

Ceea ce vei observa în acele stări profunde de flux, de absorbire sau samadhi, este că tu nu ești prezent atunci. Te pierzi pe tine însuși. Sinele tău se dizolvă și există o absorbire completă doar în Asta, în simțuri, în experiența directă a momentului, o absorbire completă.

Și dacă studieți cuvântul absorbire, el este mișcarea de la dualitate la non-dualitate. Dualitatea înseamnă doi, non-dualitatea înseamnă non-doi. Iar absorbirea necesită doi, este atragerea unui lucru în altul până când devin un singur lucru. Cum s-ar spune, picătura de apă este absorbită în ocean.

Deci absorbirea, absorbirea completă este absorbirea a ce? Este absorbirea „ta”. Tu dispari în acest acum, în aici, în fiire, în doar-Asta.

De multe ori, în aceste stări de flux profund, gândurile se opresc și este doar pura prezență, o prezență totală. Și de aceea iubim atât de mult aceste stări, de aceea iubim fluxurile creative, de aceea încercăm atâtea lucruri, cum ar fi psihedelicele, care oferă și ele acces la această stare. Toate aceste lucruri la facem pentru ceea ce numim experiențe beatifice.

Făcând parte din comunitatea yoga de un număr destul de mare de ani, am auzit cuvintele samadhi și beatitudine folosite alternativ. Și, într-

un fel, este adevărat, pentru că atunci când nu există un “eu”, un simț al sinelui, este o trăire foarte fericită, o experiență de adâncă pace, este o experiență foarte profundă și minunată.

Dar ce am descoperit că se întâmplă – fiindcă facilitez ceremonii cu substanțe psihedelice, și am observat asta în legătură cu psihedelicele, dar putem spune același lucru oricând se experimentează o stare de absorbire – atunci când sinele revine, începe să caute să prindă din nou acea trăire. Dar, din păcate, el nu a fost prezent atunci, așa că nu poate... nu are sens ca tocmai el să caute să o prindă.

Și va crea un concept despre ce a fost acea experiență, astfel încât, poate data viitoare, va fi și el prezent pentru a o putea trăi. El vrea să fie acolo pentru a o trăi, dar e imposibil. Nu merge așa.

Deci, ce vreau să spun prin absorbire, vorbind la concret? Vreau să vorbesc foarte practic, fiindcă absorbirea nu este ceva mistic. Putem avea experiențe profunde în orice moment în care apare uitarea-de-sine, când senzația că suntem separați se dizolvă. Cu toții am avut astfel de momente, care nu sunt doar experiențe mistice, magice, divine, ci sunt foarte obișnuite.

Iar adevărata absorbire, samadhi, este o experiență foarte obișnuită, însă mintea îi atribuie acelei experiențe o fericire nesfârșită. Și cred că și eu am făcut-o, pentru că, de multe ori, atunci când avem o stare de flux, este plină de bucurie. E ca în acele zile când cineva îți taie calea în trafic sau îți spune ceva urât, dar îți zici “și ce dacă?!”, nu contează, nu te atinge, nu are unde să te atingă.

Deci absorbirea, absorbirea în ce? În ce anume este absorbit sinele sau în ce se dizolvă? Ce mai rămâne?

Este doar Asta. Sunt simțurile... senzația, câmpul vizual, sunetul, vederea, mirosul, gustul... chiar și gândul. Dar vedeți, chestia este că trăim într-o lume a gândirii. Conștiința a fost condiționată să trăiască în gândire și creăm o lume a imaginației în gând, în minte. Iar asta ne scoate din simțuri și ne duce sus, în cap. Și trăim acolo.

Așa că în momentele în care există o prezență profundă, o absorbire, mintea este, de obicei, foarte liniștită (dacă ați observat asta), mintea este de obicei tăcută. Acesta-i un motiv pentru care ne simțim atât de minunat, fiindcă mintea se liniștește. Nu mai e acea luptă permanentă cu ceea ce se întâmplă, ci doar o curgere.

Iar în acele momente, dacă ai observat vreodată asta, dacă ești cu adevărat atent sau sincer cu tine însuși, nu poți spune că ai făcut vreo alegere în acel moment. A fost doar o acțiune. Se întâmplă o acțiune, pur

și simplu. Nu e acolo cineva care ia decizii, nu-i un cineva care face ceva, nu există un făptuitor. E doar o acțiune. E doar experiența directă.

După ce am trecut printr-un astfel de proces de trezire sau de realizare, experiența mea s-a adâncit. Acum absorbirea e completă, o scufundare în simțuri. Dar asta nu înseamnă că nu mai vin și gânduri. Doar că nu sunt crezute. Se vede foarte clar că sunt imaginare.

Prin urmare, există doar o orientare constantă spre simțuri, adică spre necunoscut. Minte încearcă să facă cunoscut necunoscutul etichetându-l și dându-i un sens și încercând să-l prezică și împotrivindu-i-se, dar, de fapt, nu poate. Așadar, pentru minte, calea către absorbire este înfricoșătoare, este un necunoscut total, este renunțarea la control.

Cred că ceea ce vreau să spun este că adevăratul samadhi, adevărata absorbire nu este o experiență de moment, ci devine realitatea trăită clipă de clipă. Adică, există o absorbire în orice se întâmplă acum. Este o absorbire în câmpul vizual. Și nu mai există un sine care să medieze percepția. Nu mai există filtrul sau vălul eu-lui care să stea între conștiință și percepție.

Astfel că ocazia de a simți acele momente de samadhi, de absorbire este nu atât ca un loc de vizitat uneori – căci e foarte ușor să fii prins în această capcană. Din experiența pe care o am cu psihedelicele, există adesea această tendință de a reveni la psihedelice din nou și din nou, fiindcă oferă experiența de samadhi, în care ne simțim atât de bine. Așa că samadhi devine acel loc pe care încercăm să-l vizităm mereu.

Dar asta-i o înțelegere total greșită. Ocazia nu este dată ca samadhi să fie un loc de vizitat, ci să devină experiența trăită zi cu zi, clipă de clipă.

Însă cum se simte asta în realitate e foarte diferit de ceea ce va încerca mintea să conceptualizeze. Samadhi nu este un concept. Absorbirea nu este un concept intelectual, nu este o înțelegere de genul “O, da, a fi prezent”, ci înseamnă absorbirea în orice se întâmplă.

De pildă, ar putea fi o absorbire în mâhnire. Tocmai am avut această experiență recent, după moartea lui Bailey, este o absorbire completă. Nu mai există persoana care trăiește supărarea sau care rezistă tristeții, există doar jelirea. Trăirea din plin a întristării.

Sau ar putea fi o absorbire în bucurie. Absorbirea în privirea fulgilor de zăpadă care dansează afară. Absorbirea în sunete. Intermediarul nu mai există. Sinele, persoana care experimentează nu mai există. Țasta-i cel care este absorbit, care dispare. E doar trăirea, doar fulgii de zăpadă, doar sunetul. Există doar senzația, doar întristarea.

Sau există doar bucuria, doar furia. Sau poate e doar un gând sau doar o poveste. Totuși, acum se vede clar... odată cu absorbirea, nu mai apare confuzia că eu aș fi totuna cu gândul sau că gândul ar fi real. Gândul este văzut ca fiind o iluzie, ca fiind imaginar. Și există absorbirea în doar ce există aici. Doar ceea ce este aici.

Prin urmare, este nevoie de seriozitate și o dorință reală pentru ca acea absorbire sau samadhi să devină realitatea trăită. Necesită să fii deschis spre tot ceea ce vine spre tine și să-i spui “da”.

Însă nu vreau să introduc confuzii, căci și eu am avut această nelămurire, anume că asta ar însemna să mă fac preș sau să permit orice. De pildă, când cineva te tratează într-un mod neplăcut sau profită de tine. Nu înseamnă să tolerăm și să permitem asta, pentru că uneori se întâmplă să vină în corp sentimentul de “nu”, de genul “la naiba, totul are o limită!”.

Deci sunt toate astea, orice vine, fără a respinge nimic din ceea ce vine. Este un “da” pentru ceea ce se mi întâmplă acum - poate că cineva se poartă urât cu mine - și este, de asemenea, un “da” pentru senzația care mă îndeamnă să pun niște limite.

Prin urmare, în acea deschidere, în invitarea absorbirii, în orientarea spre absorbire, spre samadhi, există o sfidare directă la adresa a ceea ce crezi că ai fi. Căci tocmai sinele, eul este absorbit, iar prin orientarea către ceea ce se întâmplă, ieșind din minte, din povești, din imaginație, din concepte intelectuale, apare o sfidare a identității, a ceea ce crezi tu că ai fi. Se stârnește, e provocat acest intermediar care va fi absorbit prin samadhi.

Deci samadhi nu este un concept, nu este un loc pe care îl vizitezi, nu este o stare veșnică de fericire. Beatitudinea nu este același lucru cu fericirea. Beatitudinea este când ești absorbit în mâhnire. Absorbirea în mâhnire este beatitudine, atunci când nu există cineva care să o trăiască. Când nu există împotrivire la ea, chiar și mâhnirea este beatitudine.

Prin urmare, mintea face din beatitudine ceva neadevărat. Mintea nu poate experimenta absorbirea. Mintea nu poate experimenta samadhi. Vrea s-o înțeleagă, vrea să afle cum s-o obțină, cum s-o revendice, cum s-o păstreze, dar nu funcționează așa, pentru că atunci dispare identificarea cu mintea. Și tot ce rămâne este doar ceea ce există aici, experiența directă a orice se întâmplă. Toate fațetele a ceea ce se întâmplă.

Deci samadhi nu este o chestie spirituală. Nu este ceva mistic. Este foarte concret. Este foarte obișnuit. Dumnezeu nu este mistic. Dumnezeu înseamnă lucrurile obișnuite pe care le trecem cu vederea. Și tocmai asta-

i beleaua. ☺ Asta-i beleaua din toată treaba asta. Minte face din Dumnezeu sau din Unime, din trezire, din iluminare o face să pară o chestie mistică incredibilă.

Numai că atunci când o vezi cu adevărat și când se întâmplă în realitate, apare o înțelegere de genul “la naiba!”, fiindcă e vorba doar de lucrurile obișnuite, de cele banale. E vorba de lucruri cât se poate de omenești, e vorba de căderea fulgilor de zăpadă. Asta e tot. Și este superb.

Asta este tot. Nu mai e nimic dincolo de asta. Este sunetul ceainicului care fierbe acum. E mireasma ceaiului din cameră. Asta este tot. Asta-i absorbirea. Dar noi nu dăm atenție...

Într-o fază a acestui proces, eu chiar am renunțat la toate aspectele omenești, cele obișnuite. Încercam să le transcend. Dar apoi s-a petrecut o întoarcere la 180 de grade pentru a realiza că “O, nu așa! Asta este tot...”. Ceea ce se întâmplă acum este totul. Orice s-ar întâmpla, plăcut sau neplăcut. Chiar și împotrivirea la ceea-ce-este, chiar și confuzia este tot Asta.

Este o invitație de a începe să ne orientăm către simțuri. Asta este samadhi. Asta este absorbirea completă.

Însă nu este ceva ce poți urmări. Minte încearcă să o pândească. Nu poți urmări s-o prinzi, pentru că este dintotdeauna aici. Minte și gândurile... Trăim într-o lume a încrederii în minte și în povești, iar asta ne distrage de la samadhi, deși e mereu aici, e chiar aici. Ceea ce cauți este, efectiv, totul. Privește în jur, simte orice e de simțit. Asta era ce cauți. Asta ai căutat mereu.

Nu-i așa că-i o nebunie?! Nu-i așa că-i incredibil?!

Dar când vezi asta direct... Ai putea înțelege asta și conceptual, dar când îți pică fisa, totul se schimbă. Totodată, nimic nu se schimbă, deoarece a fost întotdeauna așa. Doar că acum o vezi clar, o observi, acum o trăiești. Ești absorbit în ea. Nu mai există intermediarul “eu”, sinele tău.

Ar putea fi vorba de o frustrare, când cineva te calcă pe nervi. Aia este samadhi. Este absorbirea în trăirea aia, nu respingerea ei, nu încercarea de a o schimba. Sunt toate chestiile omenești. Toate lucrurile omenești de care ne ferim: este durerea, este bucuria, este totul. Oriunde te uiți, orice atingi, aia e tot.

24 martie 2025

Link-ul: <https://www.youtube.com/watch?v=MJ3Phr0nV6o>

Jim Newman: Separarea este o aparență

Jim Newman își expune într-o întâlnire pe Zoom viziunea nondualistă în cuvinte laconice, sibilinice. Numeroșii săi urmăritori au impresia că înțeleg ce spune iluminatul. Însă, din discuția directă cu el, își dau seama că nu prea...

Introducere

Despre ce-i vorba în această întâlnire este atât de simplu. Este mai evident decât experiența de a fi o persoană. Este mai real decât experiența de a fi un individ separat.

Deci ceea ce apare, adică toate lucrurile, este, în același timp, niciun lucru. Este ceea ce nu poate fi numit, fiindcă e totul. Despre Asta este vorba. Orice se întâmplă, este chiar Asta. Și, prin urmare, separarea este doar o aparență. Nu se bazează pe realitate. Ca acea aparență indivizibilă, este complet și pe deplin ceea ce este. Adică nu ar putea fi mai mult decât este deja. Este întregul, plinătatea, Asta.

Și astfel, este ceea ce este fără a avea nevoie să fie așa. Fiind întreg și complet așa cum este, nu caută să devină nimic. Este deplin așa cum apare.

Desigur, există o experiență de separare, și o parte din ea tocmai am spus că nu-i reală. Și va interpreta ceea ce am descris ca pe ceva ce ea trebuie să fie sau să devină. Ceva ce acea senzație de separare ar putea învăța sau cunoaște sau experimenta sau avea. Și, în acest fel, va înțelege greșit, va transforma ceea ce vorbim într-un lucru. Nondualitatea sau nimicul sau plenitudinea devine un lucru pe care acea senzație de separare să o cunoască sau să o realizeze.

Și astfel, senzația de separare simte că are valoare numai ceea ce știe, realizează, experimentează, ratând ceea ce este deja complet evident, mai evident decât experiența separării.

Deci, în acest sens, ceea ce descriem astăzi este cu adevărat gol. De fapt, totul este deja gol. Dar mă refeream la ce discutăm aici.

Însă chiar a spune asta e derutant, deoarece nu descriem nimic. Și nu-i o salată de cuvinte. Ci senzația pe care individul o simte că ceea ce există ar fi cumva incomplet este iluzorie. Iar aici împărtășim că asta nu-i adevărat.

Prin urmare, nu trebuie să se întâmple nimic. Desigur, asta nu-i ceva de practicat sau ceva de știut sau ceva de devenit, pentru că este deja așa. Tot ceea ce va fi împărtășit astăzi este doar despre ceea ce este deja. Este deja ceea ce jinduiеști.

Deci, ceea ce apare nu este bun sau rău ori corect sau greșit. Nu-i în acel fel, pentru că este deja acea plinătate, acea desăvârșire. Nimic nu este exclus. Nu există un mod corect sau greșit în care să se prezinte Asta. Totul este inclus. Totul este acea plinătate, acel inexprimabil.

Asta este ceea ce se întâmplă. Prin urmare, nu are nicio valoare ceea ce discutăm aici. Nu vorbim despre un obiectiv sau o cale. Pur și simplu, nu este vorba despre tine. Tu, adică senzația de a fi un individ separat. Nu este vorba despre "tu".

Vom vorbi despre "tu", pentru că va apărea și va spune: "Nu așa simt. Nu asta știu. Ce legătură are cu mine?" Nu are legătură. Deci, într-un fel, pentru individ, este destul de frustrant, poate chiar un mesaj debusolant, pentru că nu se referă la această nevoie a individului de a deveni, la convingerea pe care o are că Asta ar fi incompletă, iar împlinirea ar fi o experiență pe care "eul" o va avea la un moment dat în viitor.

Aude totul prin acest filtru. Iar acest mesaj, ceea ce vorbim aici nu are nicio legătură cu asta. Mesajul nu face decât să sublinieze că ceea ce există deja este întreg și complet.

Iar pretenția individului se naște din experiența iluzorie că aparența sau că individul ar fi real. Desigur, asta nu înseamnă că aparența nu ar fi reală. Dar nu este reală în modul în care o percepe individul. Nu are acea nevoie, acea soliditate sau acea pretenție. Adică, se pare că o are, dar numai în experiența iluzorie a individului.

Deci, acea experiență iluzorie a individului nu este o pretenție. Este și plinătate, completitudine și totalitate - așa cum este tot restul.

Asta a fost introducerea. Dacă cineva dorește să spună ceva despre asta. Nu că ar fi ceva de spus.

David

- Înțeleg ce vrei să spui. O schimbare de percepție, o viziune diferită asupra lucrurilor. Și totuși, nu vreau să renunț la vis. Și chiar sufăr pentru că o văd, și este ca și cum ai sta pe marginea unei stânci, fără să vrei să sari, ținându-te cu unghiile. Și recunosc acest lucru, și nu mi-e rușine să spun că nu vreau să renunț la "eu". Și dacă aș putea să adorm la loc, aș face-o. Așa că mă aflu la un fel de prag. Aș putea să te întreb: ce ar trebui să fac? Dar știu deja răspunsul.

- Și care este răspunsul?*
- Nu există niciun răspuns.*
- Ba nu, nu există niciun tu.*

- Corect.
- Tot ceea ce ai descris este o poveste de-a lui "eu".
- Corect.
- Povestea "eu"-lui spune că ceva trebuie să se întâmple.
- Corect.
- Renunțarea, de exemplu.
- *Nu pot renunța la această poveste.*
- Nu, dar tocmai asta-i povestea.
- Corect.
- Că ar exista o pretenție...
- *Povestea mă reține, cel puțin așa pare.*
- Nu, nu. Nimic nu reține nimic deja.
- Corect.
- Povestea că trebuie să renunți la ceva este o poveste. Este o iluzie.
- *Da, aud asta, simt asta, rezonoz cu asta, dar nu mă pot alătura.*
- Nu, nu o vei face niciodată. Cum ai putea să te alături la totul?!
- Corect. Ai dreptate.
- Da.
- *Când spui că mă pot relaxa, iar apoi se va întâmpla ceva, un tip de pe stradă va spune ceva, și bum ! Deci trebuie să mă odihnesc, să mă relaxez. Dar da, nu știu ce caut. Știu că am găsit deja.*
- Ei bine, individul nu se poate abține să nu caute ceva.
- Corect. *Îl urăsc pe acel individ.*
- Nu, nu trebuie. Cea mai mare dependență este cunoașterea. Știind că vrei să renunți, știind că urăști asta, toate acestea reprezintă același sentiment de separare. Iluzia că există un "tu" care ar putea renunța, sau că are ceva, sau că ceva trebuie să se întâmple. Toate sunt aceeași iluzie.
- *Ți-am spus într-o convorbire anterioară, sunt un fost filosof, psihanalist, dependent în recuperare. Așa că da, vreau asta.*
- Ce vrei?
- *Libertate.*
- Nimeni nu capătă libertatea.
- Corect. *O vreau totuși.*
- Sigur că da. Pentru că individul are sentimentul că Asta e incompletă.
- Corect, corect.
- Astfel, el vede libertatea ca pe un obiect, ca pe ceva ce ar putea obține. Iar individul care se împotrivese la Asta spune: "Nu, eu tot o vreau". Iar Asta este tot ceea ce nu poate fi numit.
- Corect.

- Totul.
- *Și asta este o tortură pentru mine. Dă-mi voie să te întreb, pentru că te-am auzit altă dată... De ce aș vrea Asta? Trăiesc această tortură.*
- Nu o vrei.
- *Corect.*
- Eul vrea tortura.
- *Corect.*
- Vrea lupta. Vrea să simtă că trebuie să renunțe. Eu-lui îi este și frică de orice ar fi Asta.
- *Și sunt torturat. Iar dacă aș da drumul, nu simt decât tortura.*
- Absolut. Ei bine, asta e tot ce se poate ști. Ceea ce discutăm nu este altceva de cunoscut.
- *Corect.*
- Caută altceva pe care să-l cunoscă. Spune că "asta nu-i libertate, pentru că nu o cunosc". Spune că "asta nu-i întregă pentru că eu n-o cunosc".
- *Corect.*
- Da, asta-i o iluzie.
- *Și din nou, aud ce spui. Dar sunt într-o asemenea tortură. Probabil de asta eram alcoolic, mort de beat.*
- Unde locuiești?
- *New York. Ne vedem săptămâna viitoare. Ne vom întâlni în persoană.*
- Bine.
- *Am nevoie de ceva din Shakti-ul tău, frate, pentru că, chiar dacă tu nu-l poți da, îl vreau și vin să-l iau. 😊*
- Vei fi foarte dezamăgit. 😊
- *Știu. Sunt deja.*
- E bine să fii pregătit. Bună treabă...
- *Mulțumesc. Apreciez.*
- Mulțumesc, David.

*

- *Am revenit. Dar dacă separarea este realitatea și Asta e visul? Următoarea mea întrebare ar fi: cum aș putea să știu? Dar în logica ta, nu este nevoie să știu.*
- Îndoiala este aceeași energie ca și credința.
- *Corect.*
- Iar individul este în mare parte credință. Așa că îndoiala va fi doar o parte din ea. Așa că atunci când aude ceva ce nu poate pricepe, va aduce

îndoială. Dacă aude ceva care sună bine sau pe care îl poate realiza, va avea credință.

- *Dar eu nu vreau să caut niciuna dintre acestea două.*

- Nu depinde de tine. Nu este vorba că tu vrei sau nu vrei. Cred că-ți scapă esența, anume că dorința persoanei de a găsi totalitatea este fără speranță.

- *Corect.*

- Nu este vorba de a renunța sau de a fi dependent sau nu. Nu e vorba de nimic. Lipsa de speranță este dublă. În primul rând, totul este deja deplin, în sensul că este complet perfect în sine. Și asta se referă și la individ.

Iar în celălalt sens, individul este o iluzie care caută un eveniment pentru ca Asta să devină ceea ce este deja. Ceea ce nu se întâmplă niciodată. Nu se poate întâmpla, din cauză că nu există niciun individ care să se dizolve. Și nu există nimeni separat de plinătate pentru a o găsi.

- *Deci, ar fi corect să spun că lipsa mea de speranță, pentru că m-am simțit fără speranță sau lipsit de încredere, chiar și asta în sine este tot un fel nenorocit de a mă agăța de o speranță sau de ceva în care să am încredere?*

- Nu are nimic de-a face cu a te agăța sau a nu. Atâta timp cât există persoana... visul individualității este o senzație de a te agăța, este un sentiment de a avea.

- *Pentru că mă regăsesc în experiența fricii, a lipsei de speranță, a lipsei de încredere. Astea sunt cuvinte, dar asta este experiența mea imediată. Desigur, știu că mă gândesc, dar pur și simplu, le simt. Și presupun că atunci când o să dau drumul...*

- Nu o să dai.

- *Nu?*

- Și nu există un individ separat care să aibă un "eu". Nu există un cineva care să aibă un "eu".

- *Deci mă împingi și mai mult să renunț la experiență.*

- Nu există absolut nicio împingere.

- *Corect. În regulă.*

- Nu există nimic de împins și nici încotro să împingi.

- *În regulă.*

- Există doar totalitatea.

- *În regulă.*

- Asta include totul.

- *Corect. Cunosc limbajul, încă mă apropii de ea, dar există doar totalitatea pe care eul crede că o poate experimenta.*

- Da, absolut.

- *Aici m-am încurcat...*

- Ei bine, acum în această conversație sau la acest tip de întâlniri, totalitatea sună ca ceva ce eul și-ar putea dori.

- *Corect.*

- Într-o altă întâlnire, ar putea fi un alt lucru pe care și l-ar dori.

- *Corect. În regulă. Sunt tot mai aproape. M-am prins. Mulțumesc.*

- Mulțumesc, David.

Katerina

- Bună, Katerina.

- *Bună ziua. Îți mulțumesc că faci asta. Întrebarea mea este: cât de mult acest sentiment de sine prezent în mine influențează cursul evenimentelor, povestea?*

- Influențează enorm, pentru că senzația este că evenimentele au legătură cu devenirea individului, ceea ce este o suprapunere peste naturalul a ceea ce există.

- *În regulă. Deci, în poveste, evenimentele ar fi diferite fără senzația de sine, poate?*

- Da, exact. Poate. Cine știe? Nu ar exista nicio căutare, nu în sensul la care ne referim noi. Nu ar mai exista căutarea totalității sau unimii.

- *Acum, aici, nu mai există căutare de nimic, pentru că totul este clar, dar senzația de sine...*

- Căutarea nu este neapărat o activitate pe care individul ar recunoaște-o ca atare. Atunci când acest sentiment de separare apare în corp, el este permanent, în mod neîncetat, absolut tot ceea ce apare este luat în considerare, în sensul de "ce e aici pentru mine?", ordonând totul după sensul și scopul său, ordonând totul după dorința sa de a găsi ceva. Este ca o energie care vrea să apuce totul.

Chiar dacă nu există nicio căutare spirituală sau de altă natură, acolo unde există un individ, există și căutare.

- *În regulă. Tocmai am avut un accident, și mă întrebam, în poveste, cu toții vrem să evităm lucrurile care creează durere.*

- Oh, asta nu e o poveste, așa cum spunea Harrison. Este firesc. Așa se întâmplă, aparent.

- *Da, dar mă gândesc că dacă sentimentul de sine nu ar fi aici, poate că aș fi evitat accidentul, de exemplu.*

- Păi, nu poți să știi.
- *N-ai cum să știi, da. Deci influențează, pentru că este ceva nevrotic, și influențează cursul evenimentelor.*
- Așa este, da. Dar cursul evenimentelor este doar o aparență a Ceea ce nu poate fi numit.
- *În teorie, da.*
- Cred că tocmai asta vorbim în această reuniune. 😊 Nu este o teorie. Este, de fapt, tot ceea ce se întâmplă deja.
- *Înțeleg, dar ziceam "în teorie", fiindcă atunci când există acest sentiment de separare, el este experimentat direct, trăit. De aceea este "în teorie" pentru mine.*
- Da.
- *Altfel, nu ar fi existat această separare aici.*
- Da.
- *În regulă.*
- Bine, mulțumesc.
- *Asta am vrut să clarific.*
- Bine, grozav. Mulțumesc.

*

- *Bună, din nou. Sunt încă blocată, totuși. Cum ar putea un sentiment iluzoriu să influențeze cursul evenimentelor? Este o iluzie. Am crezut că lucrurile se desfășoară în mod natural, că deciziile sunt luate în mod natural prin corp, minte, sistem, genetică și totul. Și apoi, după aceea, apare acest sentiment de separare care apucă și spune "ăsta este al meu".*
- Da.
- *Deci, ce anume determină decizia? Este corpul-minte natural sau...?*
- Ei bine, senzația de separare o influențează. Are sentimentul de necesitate, are sentimentul că lucrurile trebuie să devină cumva. Deci, dacă nu ar exista individ, nu ar exista biserici, nu ar exista cercuri de meditație sau sanghas.
- *În regulă. Deci, în acest sens, s-ar spune că există o alegere liberă?*
- Oh, nu, deloc. Nu, deloc.
- *Se face o alegere diferită de cea naturală.*
- Da.
- *În regulă.*
- Ei bine, nu există nicio alegere nefirească. Tot ceea ce apare este nimicul ce pare să se întâmple. Și nimicul poate apărea ca un individ

separat care simte că aparența este incompletă și, prin urmare, ceva trebuie să se întâmple. Și sentimentul că ceva anume trebuie să se întâmple, în funcție de povestea individului respectiv, are niște efecte evidente.

- *Deci, capcana aici este că încercăm să scăpăm de sentimentul de sine, pentru a crea o viață mai bună.*

- Da, o experiență mai bună.

- *O experiență mai bună.*

- Da.

- *Însă experiența prezentă este singura... Dar aici m-am blocat. Experiența pe care o trăiesc nu este singura disponibilă. Exista și o altă experiență în care, de exemplu, nu aș fi avut accidentul...*

- Da, da. Păi, individul vine mereu cu posibilități pentru o experiență mai bună, cum ar fi posibilitatea să nu aibă un accident.

- *Dacă sentimentul de sine nu ar fi existat aici, poate că l-aș fi evitat.*

- Cine știe?!

- *Cine știe?!*

- Poate că ai fi murit.

- *În regulă. Da, cine știe?!*

- Poate că ar fi fost exact așa cum este. 😊

- *Este adevărat.*

- Individul depinde complet de aparențe și astfel, toată valoarea pe care o acordă, o are sau o simte este legată de ceea ce se întâmplă în aparență.

- *Da, încearcă să aibă terapie pentru a netezi asperitățile vieții.*

- Păi, nu contează ce este. Doar să fie o experiență mai bună. Este în căutarea unei experiențe mai bune.

- *Bine, bine.*

- În cele din urmă, e vorba despre încercarea de a deveni suficient de bun.

- *Niciodată nu e suficient de bine, da.*

- Da. Și nu este.

- *Deci realitatea exterioară nu este suficient de bună...*

- Ei bine, persoanele sunt diferite. Unele sunt mai interne, altele sunt mai externe. "Nu sunt suficient de bun" sau "aparențele nu sunt suficient de bune", dar "insuficient de bun" este prezent.

- *Bine, bine, mulțumesc.*

- Mulțumesc și eu.

6 aprilie 2025

Link-ul: <https://www.youtube.com/watch?v=RKC22qH3u2U>

Jennifer: Spiritualitatea e o vrăjeală

Atracția către Adevărul ființei este precum a moliei către flacără; molia nu va supraviețui acestui impuls incontrollabil. Și nici „tu”. Și totuși, aparența corpului a rămas intactă. Jennifer Aldoretta a rămas... dar dansul ei este acum frumos și liber, autentic așa cum este, fără interferențe egotice. Dar dilema rămâne: cum se descurcă un non-sine cu alți oameni fără sine care se cred a fi un sine? Este un nou tip de existență care necesită un proces de învățare, unul foarte omenesc. Întruchiparea trezirii e altceva decât idealurile spirituale.

Mă simt foarte pornită astăzi. Așa că să ne lăsăm în seama inspirației, să vedem unde ne duce, va fi distractiv.

Spiritualitatea este o vrăjeală. Spiritualitatea de pe piață este o vrăjeală. Nu există un cineva care să devină iluminat. Nici măcar nu știu ce naiba este iluminarea. Sinceră să fiu, nici măcar nu știu ce este trezirea.

De fapt, tot acest proces constă în a ajunge la un punct în care toate condiționările sunt abandonate, când nici măcar nu le recunoști a fi ale tale. Asta e chestia, nu sunt ale tale, ci ți-au fost transmise de societate, de familie. Nu sunt ale tale. Nu sunt ceea ce ești tu.

Și știm cu toții asta. Ne angajăm în locuri de muncă și în relații și în interacțiuni sociale într-un mod neautentic, care doar ne creează o contracție lăuntrică. Nu ținem cont de semnalele corpului și încercăm să afișăm o figură frumoasă sau să părem într-un anumit fel pentru ceilalți oameni, ca să primim iubire și validare și să nu ne judece.

Deci, la un moment dat, mintea va... cel puțin pentru mine (voi vorbi doar din propria mea experiență), mintea mea credea că trezirea va fi într-un anumit fel. Dar este ceva nerafinat. Să fii real este al naibii de spontan. Există doar un simțământ, o intuiție a ce anume trebuie făcut în orice moment.

Iar acest proces este atât de neșlefuit și de vulnerabil, pentru că, de multe ori, este în contradicție directă cu ceea ce credem noi că suntem, cu modul în care este viața noastră în prezent, cu condiționările care au fost îndesate în noi.

Spiritualitatea iubirii și luminii, spiritualitatea care te va face o persoană mai bună - astea sunt numai vrăjeali. Vei fi autentic. O să fii al naibii de autentic. Iar asta nu-i întotdeauna ceva fermecător. Devine absolut imposibil să fii fals, să te amăgești singur.

Cu cât procesul avansează, corpul și senzațiile, simțirea și intuiția, numai după astea te poți orienta în orice clipă. Și pe astea le urmezi. Și o

faci indiferent de gândurile care ar putea veni, pentru că acea disonanță, acea lipsă de armonie care este creată dacă nu le ascuți este foarte puternică, este atât de tare. Este atât de evidentă. Este chiar dureroasă.

Este dureroasă fizic. Dacă nu urmezi acele impulsuri intuitive, dacă nu spui adevărul care-ți vine pe moment, devine dureros. Devine imposibil să nu fie autentic. Iar oamenilor nu le va plăcea asta. Probabil vei pierde unele prietenii sau relații sentimentale. Relațiile vor trebui să se schimbe. Poate, nu știi... Cel puțin ăsta a fost cazul aici.

Toate felurile de a mă orienta în viață au dispărut. Fiecare mască pe care mi-o puneam încercând să fiu ceva, încercând să mă fac plăcută, încercând să fiu drăguță, să fiu amabilă, încercând să susțin o idee despre cine voiam să fiu, despre cum voiam să fiu percepută - totul s-a prăbușit. Totul a fost dărâmat. Și din asta a răsărit autenticitatea.

Și dacă putem caracteriza trezirea sau iluminarea în vreun fel, ăsta este: autenticitate. Realitatea. Și când vezi autenticitatea, o recunoști pe loc. Dar nu este întotdeauna frumoasă, nu este întotdeauna grațioasă. Poate fi feroce.

Nu sunt prea familiarizată cu detaliile altor tradiții, dar există niște zei sau idoli în diferite tradiții... Gândiți-vă la Buddha, de exemplu, există Buddha cel furios, Buddha cel iubitor, Buddha cel plin de compasiune, toate sunt fațete diferite ale aceluiași lucru, pentru că toate sunt Asta. Asta se înfățișează sub fiecare astfel de formă.

Este autentică. Nu își cere scuze pentru cum se înfățișează. Este totul, este tot și toate.

Iar a fi real înseamnă a te menține în adevăr. Dar este al naibii de inconfortabil și-ți va pune la încercare tot ceea ce credeai că ai fi, fiecare mod în care crezi că te cunoști. Dar, în realitate, fiecare mod în care ai funcționat a fost doar condiționare. Adică nimic din toate acestea nu ești tu.

Nu există niciun tu, este doar un pachet nenorocit de condiționări și pe măsură ce îndepărtezi acele straturi, îți dai seama că nu e nimic sub ele. Nu există nimic sub aceste condiționări pe care să-l poți numi "tu" însuși, pe care să-l poți numi "eu", pe care să-l numesc Jennifer.

Nici măcar nu pot pretinde nimic din ele. Nu este nimeni aici care să revendice vreuna dintre ele, ci sunt doar niște fațete diferite care apar în diverse momente. Și sunt libere să apară și libere să se exprime. Și libere să fie. Toate sunt libere.

Chiar și iluzia este liberă să apară. Chiar și condiționarea este liberă. Totul este liber. Confuzia este liberă să apară. Totul este deja liber să fie.

Dar a fi autentic nu-ți va aduce nimic, nu te va ajuta să promovezi în viață, nu-ți va oferi o fericire nesfârșită. Este liberă. Este libertate.

Această viață este liberă așa cum nu mi-aș fi putut imagina niciodată. Și n-aș schimba-o niciodată cu altceva. Nu m-aș mai întoarce niciodată. Niciodată.

Dar nu este ușor. Desigur, există o ușurință în a urma ceea ce este evident pe moment. N-ai decât a-ți urma intuiția și, implicit, a avea încredere în ea. Și să o lași să fie așa cum este, în loc să te lupți cu ea, în loc să i te împotrivești. Este vorba să renunți la acea rezistență față de intuiție. Rezistența este iluzia. Cine crezi tu că ai fi este rezistența.

Ceea ce credeam eu că ar fi Jennifer nu era altceva decât rezistență, o condiționare. Iar condiționarea se împotrivește la ceea-ce-este, la viața așa cum este ea. Este doar un fel de încercare constantă de a lupta cu viața așa cum se înfățișează.

Deci sunt urmate aceste impulsuri, senzațiile, intuiția, nici măcar nu știu cum să o numesc. E ca o cunoaștere, într-o situație... într-o circumstanță, știi ceea ce trebuie să faci.

Iar uneori această cunoaștere este mizerabilă. Pentru că ar putea fi cunoașterea faptului că o relație trebuie să se încheie. Și asta poate fi foarte dureros.

Dar ajungi să ai încredere în viață automat. Nu mai încap nicio discuție. Rezistența a dispărut. Dar asta nu înseamnă că dispăre durerea, tristețea, durerea sau mânia. Lupta este cea care dispăre, ideea că viața ar trebui să fie altfel decât este.

Încercarea de a zâmbi, chiar dacă sub zâmbet se ascunde furia, sau chiar dacă sub zâmbet e tristețe - această încercare încetează. Nu te mai prefaci. Nu mă mai pot preface.

Iluminarea nu este ceea ce crezi tu. Nu este ceea ce gândește mintea. Nu este ceea ce mintea vrea să fie, însă este libertate. Este tot ceea ce ți-ai dorit vreodată, dar nu ceea ce crezi tu că ar fi. Este un paradox ciudat. E ciudat...

14 aprilie 2025

Link-ul: <https://www.youtube.com/watch?v=Uefv5PGVDt4>

Andreas Müller - Iluminarea persoanei nu va veni niciodată

Întâlnire pe Zoom, 4 mai 2025

Introducere

Ceea ce discutăm aici este destul de simplu într-un fel, deoarece realitatea naturală este tot ceea ce există și există doar ceea ce pare să se întâmple, iar simplitatea constă în faptul că se întâmplă deja. Faptul că stăm împreună aici, în fața ecranelor noastre, este realitatea naturală și fără efort. Este fără efort. Nimeni nu o face, nimeni nu o poate manipula, nimeni nu poate împiedica nimic să se întâmple, și se întâmplă absolut fără niciun efort.

Singura iluzie este că ar exista un sine separat, un sine separat aflat pe o cale către ceva mai mare. Împlinirea personală - asta ar fi ideea de ceva mai mare. Iar această impresie aparține energiei căutării. Eul este cel care caută, iar eul este impresia energetică a separării, automat. Definindu-se energetic ca fiind "ceva", se definește automat ca fiind separat. În momentul în care noi suntem "ceva", părem a fi separați de tot restul.

Deci, instantaneu, apare această impresie: eu și lumea, eu și gândurile mele, eu și corpul meu, eu și sentimentele mele. Și nu este nimic în neregulă cu asta, desigur.

Totuși, odată cu această impresie de a fi separat, pare să existe acest sentiment de a fi dat afară din paradis, ca și cum s-ar fi pierdut ceva foarte profund, o inocență, o pace, ceva foarte natural, de care, brusc, cineva a fost separat. Și de aici provine căutarea, din nou spun, în mod natural.

Este firesc ca eul să caute. Doar că-i aparent inconfortabil. Există un disconfort care merge mână în mână cu această senzație de "eu sunt". Așadar, în mod natural, căutarea provine din acest disconfort.

Dar cum persoana poate doar experimenta, persoana fiind experimentatorul, ea nu poate căuta decât o altă experiență: împlinirea personală. Și cum această împlinire nu există acum și aici, se presupune că va fi în viitor. "Să sperăm că va fi în viitor. Nu poate fi decât în viitor. În trecut ar fi trist, iar acum nu se întâmplă. Așa că trebuie să fie în viitor." Și astfel apare presupunerea că ești pe o cale către acest ideal.

Și, de obicei, în lumea persoanei, singura întrebare este: cum pot deveni împlinit? Iar această întrebare îmbracă diverse forme: Cine sunt

eu? Ce ar trebui să fac? Ce mă va face fericit? Ce îmi va oferi împlinire? Ce ar trebui să nu mai fac?

Și, de obicei, în lumea persoanei, există o mulțime de aparente răspunsuri la această întrebare. Cred că toată lumea de aici știe ce ar trebui să facă: să renunțe, să accepte totul... și o mulțime de alte lucruri... "Fă mai mulți bani! Fii mai disciplinat! Fii mai prezent! Nu lua lucrurile atât de personal!" Și toate acele îndemnuri... Cred că toată lumea de aici știe aceste lucruri.

Cu toate acestea, deoarece acest eu este o iluzie, este complet imposibil să faci aceste lucruri, în primul rând. Și, în al doilea rând, ele oricum nu vor aduce ceea ce persoana jinduiește, din cauză că toată această idee de împlinire personală are loc doar în vis. Este doar o iluzie la care visăm: să devenim împliniți, iluminați, eliberați, să devenim un non-eu... orice crede persoana că îi va oferi împlinirea.

Ceea ce discutăm aici este că toată această dinamică, această impresie de a fi cineva și impresia de a căuta, de a fi pe o cale... de câștiguri și pierderi, dacă fac ceva, capăt ceva, dacă meditez, câștig un pic de pace, fac asta și primesc ceva în schimb - însă toată această dinamică este iluzorie. Ca o descriere, s-ar putea spune că este o realitate artificială. Chestia cu toate aceste ingrediente e că toate sunt visate.

Acesta este motivul pentru care persoana nu va ajunge niciodată la ele. Acesta este motivul pentru care, în ciuda tuturor încercărilor sincere, împlinirea nu a avut loc încă. Nu se poate, deoarece întreaga realitate este o iluzie.

Iar vestea bună este că acest tip de împlinire, această împlinire personală nu este deloc necesară. Ceea ce pare că se întâmplă este în mod natural întreg și complet, într-un mod foarte natural și obișnuit. Nu are nevoie de nicio experiență specială. Nu este nevoie ca vreunul dintre noi să fie sau să nu fie într-un anumit fel. Aceasta este libertatea despre care vorbim aici. Și, în același timp, este iubirea despre care vorbim aici. Aceasta este perfecțiunea liberă, care nu merge nicăieri, care nu are nevoie de nimic, care este necondiționată.

Deci asta este. Nimeni nu va ajunge și nu trebuie să ajungă undeva. Eliberarea, în acest sens, ar fi doar dispariția acestei impresii de a fi cineva, dar care nu se întâmplă cuiva anume.

*

Eul face mereu un pas înapoi. "Ok. Hai să vedem cum să ne descurcăm cu chestia asta. O! Acum se întâmplă asta. Să ne păstrăm calmul. Ce vom face acum?" Asta ar considera persoana că-i o reacție

matură la evenimente. "Să ne îndepărtăm puțin de ele pentru a le ține sub control."

- *Dar au existat și momente, sunt sigur că și tu, când meditai, credeai că ai descoperit o nirvana indescriptibilă, dar era doar o altă descriere sau sentiment sau experiență.*

- Da.

- *Nu era ceva real.*

- Deloc. Nu, deloc. Nu aș fi vorbit cu cuvintele tale, dar, da, prezența, descoperirea a ceva foarte prețios, un mod prețios de a te experimenta pe tine însuși ca fiind viața, prezent, plin de pace, stabil. Nu s-a dovedit atât de stabil pe cât am crezut, dar în acele momente așa simțeam. Da, desigur.

- *Da, da, da.*

- Nu știi de câte mii de ori am crezut că găsisem răspunsul la chestiunea vieții.

- *Categoric. Categoric. Da, da, da.*

- Nu doar conceptual, ci și în modul de a fi, în modul cum experimentam lumea. Mă gândeam: "O, wow, asta este! Acest sentiment de a mă experimenta în acest fel, ăsta trebuie să fie răspunsul." Și desigur, imediat: "Cum pot rămâne acolo? Sau cum pot să păstrez asta pentru mine?"

- *O, eu am trecut direct la predarea ei. O, cum pot să predau asta? O, Doamne! Dar să recunoaștem, există o întreagă industrie în această zonă de interes. Meditație, transă, toate astea, le-am făcut ani de zile și pe-astea. Ca proiect științific, nu căutare personală - așa îmi spuneam eu mie. Dar da, da, căutarea... există sau nu există, dar asta nu va fi niciodată recunoscută de către un eu. Nu poate fi niciodată recunoscută. Imposibil.*

- Da.

- *Cine ar recunoaște-o? Scuze, n-am vrut să ridic vocea.*

- Exact. Și ce ar fi de recunoscut? Toată ideea asta că ar exista "un adevăr care trebuie recunoscut" face deja parte din vis.

- *Nu puteai să-mi spui asta mai devreme?! 😊 Iar ideea asta nu poate fi procesată de intelect. Adică, din câte știu eu, nu prea cred asta.*

- Nu poate fi procesată de intelect, din cauză că intelectul este o altă aparență. Nu este real. Nu este undeva în afară, capabil de a procesa.

- *"Știam că vei reuși. Te-ai descurcat bine!"...😊 Mulțumesc, Andreas.*

- Mulțumesc și eu.

*

Întrebare din chat:

"Deci nu există niciun răspuns la chestiunea vieții. Toate metodele sunt în zadar. Sau există un fel de îmbunătățire aparentă?"

Ei bine, da, nu există niciun răspuns la viață. Asta-i chestia, Viața sau aparența este totul. Deci nu are o concluzie. Nu există 1) ce se întâmplă, și 2) eu să ajung la o concluzie despre asta. ASTA nu are un mesaj. Nu ne învață nimic. ASTA nu are nimic de spus. Pur și simplu este Ea însăși. Totul este doar Ea însăși.

În acest sens, toate metodele sunt, zadarnice. Nicio metodă nu are capacitatea de a aduce împlinirea persoanei. Pentru că ideea de a practica, ideea ca eu să încerc să fiu într-o anumită stare, să mă strădui să abordez viața într-un anumit mod de a fi e doar parte din această lume iluzorie a persoanei. Și în acest sens, nu există nici îmbunătățire.

Desigur, în cadrul aparenței, tot felul de lucruri se pot îmbunătăți. Îți poți calma gândurile, poate... pentru o vreme. Poți învăța să joci șah, sau să cânti la vioară, sau o altă limbă, sau altceva.

Există însă o singură îmbunătățire pe care persoana o caută de fapt: eu - să devin mai împlinit, eu - să mă apropii de împlinirea mea viitoare, eu - să mă îmbunătățesc în acest sens. Dar asta, pur și simplu, nu se întâmplă, deoarece căutătorul care ești acum, aparent - dacă există un căutător - este exact același căutător de acum 10 ani, 20 de ani, 30 de ani. Este aceeași dinamică, indiferent de cât de multe îmbunătățiri au fost în viața ta aparentă. Deci îmbunătățirea eu-lui nu se întâmplă.

- *Într-adevăr, asta, da.*

- Da, și poate că, aparent, chiar ai învăța să devii mai amabil. (Nu am idee cum ar funcționa asta.) Dar nu ți-ar aduce ceea ce cauți de fapt. Ar fi doar menținerea constantă a unei stări artificiale de calm și bunătate.

- *Da, și nu va dura mult timp. E o mască.*

- Exact.

- *Cât timp aici e o persoană, va fi doar acțiunea unei persoane.*

- Exact.

- *Doar când iluzia dispare, poate apărea o schimbare, dar nu este atât de importantă.*

- Absolut, da, da. Și cred că ai spus-o foarte corect. Toate aceste metode aduc doar un rezultat momentan. Dar impresia mea este că în poveste, unii oameni se pot obișnui cu metodele lor. Și să simtă că asta-i o îmbunătățire. Nu se simte un entuziasm de genul: "O, funcționează! Minunat! Am fost bun." Ci devine ca o experiență naturală. Iar asta

persoana ar putea considera a fi o îmbunătățire. "Îmi este mult mai ușor să rămân calm. Am nevoie de mult mai puțin efort." Dar, de fapt, e vorba tot de o strădanie. Sunt tot aceleași experiențe trecătoare.

- *Exact. Te obișnuiești cu asta.*

- Exact. Te obișnuiești cu asta. Iar eu am avut parte de multe din astea. Și am fost atât de surprins cum toate îmbunătățirile mele psihologice și spirituale, pe care credeam că le am după 10 ani de căutări sincere și revelații și chestii d-astea, cum toate au dispărut aproape dintr-o dată când eul s-a dizolvat. Toată pacea artificială și bunătatea la care lucram au dispărut... ☺

- *Da. Ca să vă spun adevărul, nicio metodă nu mă ajută. Dar când particip la aceste întâlniri, ceva se mișcă în interiorul meu. Și automat nu mai iau lumea în serios după ce particip la aceste întâlniri. Și, de asemenea, nu durează mult. Dar metodele sunt absolut inutile pentru mine. Cred că aceste întâlniri sunt mai utile decât orice metodă. Dar, ca să vă spun adevărul, efectul nu durează mult, poate două ore după întâlnire, și atât. Eul se întoarce din nou.*

- Da, e în regulă. S-a spus foarte deschis aici că aceasta nu este o metodă.

- *Exact.*

- Da, contactul cu această energie sau cu acest mesaj poate aduce o eliberare, pentru o vreme, de această căutare și de energia personală. Cu toate acestea, nu este o cale. Nu încerca să vă învețe să deveniți așa. Dar înțeleg perfect ce se întâmplă. Pare să aibă un impact sau un efect pentru o vreme. Și apoi căutătorul se întoarce.

- *Da. Și nu o poți avea. Și nu-ți dă niciun răspuns. Asta-i o nebunie. Vrei să ajungi acolo, dar nu poți.*

- Da, da.

- *Cu toții ne-o dorim. De ce participăm aici? Fiindcă cu toții ne dorim asta. Dar nu se întâmplă în acest mod. Ori vine, ori nu vine, de la sine.*

- Da, și această jinduire dispare. Nici măcar nu-i vorba că ceva ar veni sau nu, ci că însăși așteptarea ca "ceva să vină" se dovedește a fi iluzorie.

- *Da, da.*

- Nimic nu va veni.

- *Da, da, exact.*

- Va fi doar viața, dar fără această așteptare. Nimic altceva nu se va schimba. Dar, desigur, după această dizolvare, unele lucruri s-ar putea

schimba. Dar, în esență, e vorba de o viață obișnuită, fără dinamica unei permanente căutări.

- *Frumos. este foarte frumos, Andreas. Mulțumesc foarte mult.*

- Mulțumesc și eu. Da, este mult mai simplu decât presupunerea că trebuie să se reveleze "Marea Întregire" sau că trebuie să apară o Lumină mare, glorioasă, aurie, strălucitoare... Dar nu.

- *Mulțumesc, Andreas. Mulțumesc foarte mult.*

- Mulțumesc și eu.

*

- *Deci spuneiți că nu este nevoie de nimic.*

- Nu este nevoie de nimic.

- *Da.*

- Dar ar putea fi o neînțelegere. Nu știu în cazul dv., dar deseori apare o neînțelegere. Eu nu spun că "nu este nevoie de nimic pentru a te simți împlinit". Cred că așa se interpretează adesea. Ci eu spun că "Nu este nevoie de nimic. Nici măcar a te simți împlinit nu-i necesar".

Am auzit adesea în învățăturile spirituale că "Nu este nevoie de nimic pentru a te simți împlinit. Nu trebuie să percepi. Poți doar să exiști și să te bucuri de viață, sau să fii recunoscător." Dar asta nu funcționează. Doar "nu e nevoie de nimic".

Povestea mea a fost puțin amuzantă. 😊 Mă cam săturasem să tot încerc să le fac pe plac celorlalți...Dar când această iluzie a dispărut, s-a dovedit că nici măcar nu făceam multe dintre acele lucruri. Ci, aparent, există doar o politețe de caracter. De aceea, ori de câte ori încercam să fiu nepolitic, nici asta nu prea funcționa. 😊

Dar nici nu sunt o persoană drăguță. E doar o aparență. Oricum, nimeni nu este o persoană. Este doar ceea ce pare să se întâmple. Nimeni nu este cu adevărat nici bun și nici rău. Este doar o aparență goală.

*

- *Andreas, mi-am dat seama că, atunci când am venit prima dată la aceste discuții, era evident că doream să găsesc o ușurare de greutatea de a fi o persoană.*

- Da, asta urmărește căutătorul: doar o ușurare. O ușurare plictisitoare.

- *O ușurare plictisitoare, spui?*

- Ei bine, persoana nu crede că este plictisitoare, dar de fapt este destul de plictisitoare. Dar nu contează asta... Deci căutai o ușurare...

- *Vroiam să întreb dacă ușurarea din cazul tău e aceeași ușurare pe care o caută persoana.*

- Nu, deloc. Nu au nicio legătură.

- *Eliberarea de aici micșorează persoana.*

- Nu este pentru persoană. Este, da, eliberarea de persoană.

- *Da.*

- Și este foarte diferită.

- *Da, complet.*

- Chiar nu există nicio legătură. Ceea ce caută persoana este "Ah, ah, acum pot fi... ah, mulțumesc Doamne!" De fapt, nu înseamnă nimic. Nu este greșit ce caută, dar nu are nicio valoare. Dar așa funcționează interesul îngust al persoanei, pentru că, în cele din urmă, doar pe asta e focalizată.

Pentru persoană, această întâlnire a fost una de succes atunci când așa SIMTE ea la final.

Iar meditația a fost de succes atunci când așa SIMTE ea la final.

Și conversația a fost reușită atunci când așa SIMTE ea la final că a fost.

Iar cititul unei cărți a fost un succes atunci când așa SIMTE ea la final.

Dar, în cele din urmă, este vorba întotdeauna despre aceeași... experiență. Nu este nimic nou sau special în ea. Și chiar dacă nu este nouă și specială, persoana trebuie să-și demonstreze, din nou, "Uite că funcționează. Minunat, mă pot SIMȚI din nou așa!" Dar, de fapt, nu înseamnă nimic.

Nu despre asta este vorba în viață. De fapt, viața nu este despre nimic. Dar asta include și faptul că viața nu este NICI despre asta.

Iar asta este singura preocupare a căutătorului. "Dar de ce nu?!"
Haide să fim serioși...! 😊

Asta este ideea persoanei despre momentul când "nu mai există eu", când "sunt iluminat", când "sunt împlinit", când "sunt realizat". Întotdeauna este aceeași experiență pe care persoana o caută de fapt. Atât este de instabilă.

În acest sens, în poveste, este foarte simplu. Nu este nimic special sau ascuns în legătură cu energia persoanei. Este doar aceeași dinamică, iar și iar și iar.

*

Avem o întrebare în chat, una dificilă:

- *Andreas, moartea eu-lui se simte ca o contopire cu totul?*

- Ei bine, am spus dificilă pentru că nu se SIMTE ca o contopire cu totul. ESTE însăși contopirea cu totul. Deci acest moment al contopirii nu mai este SIMȚIT. În momentul în care există senzația de mișcare către ceva - și, bineînțeles, contopirea cu ceva ar putea fi o senzație de mișcare, o experiență de mișcare către ceva - ar fi încă în visul persoanei.

Dar da, este un fel de contopire în tot. Iluzia separării se prăbușește sau se dizolvă în neant. Da, asta este.

Ceea ce vorbim aici este ca și adormirea. Cred că este o imagine bună. Deși nu poate fi comparată, eliberarea nu poate fi comparată cu nimic. Dar există momentul în care ești încă treaz și apoi există adormirea efectivă. Ceea ce nu seamănă cu nimic. Este sfârșitul oricărei experiențe, sfârșitul oricărei senzații.

- *Înseamnă că nu există conștiință.*

- Da. Da. Conștiința de sine, conștienta de sine este iluzorie.

- *Și contracția este, de asemenea, o iluzie.*

- Ei bine, cred că o mare parte din contracție vine din impresia de a fi cineva.

- *Da, așa e.*

- O încordare. Dar impresia mea este că contracția e un simptom al acestei iluzii.

- *Da.*

- Deci, o adormire din care nu te mai trezești niciodată. Asta ar fi eliberarea sau moartea. Da. E același lucru.

- *Și nu ar fi acolo cineva care să știe că nu s-a mai trezit.*

- Da, absolut. Oh, da. Da, da, da. Și cred că acesta este unul dintre marile dezavantaje ale acestor întâlniri, nume că s-ar părea că eu aș ști chestia asta. Ca și cum aici s-ar fi întâmplat adormirea și, dintr-o dată, cineva ar ști-o și acum o spune lumii. Oh, nu! Pur și simplu, nu va mai fi nimeni acolo. Și acesta este cazul aici. Și așa va fi pentru oricine.

Și, desigur, s-ar putea transmite o informație seacă, factuală, anume că nu există nimeni sau că iluzia a dispărut. Dar ea nu provine niciodată de la cineva care se trezește și privește înapoi și este fericit de genul "Iluzia a dispărut! Grozav, am reușit!". 😊 Oh, nu, se va stinge, pur și simplu. Și nu se va ști nimic. Și nimeni nu va fi ajuns. Nimeni nu va fi ajuns la starea să "nu fie" cineva sau ceva. Nu va exista niciodată acel moment de realizare, de a cunoaște, de a fi ajuns, de a fi devenit - pentru nimeni de aici. Inclusiv pentru mine.

Știu că pentru persoană este o idee foarte înfricoșătoare, pentru că tocmai acest moment este tot ceea ce a căutat toată viața. Să se uite în urmă și să știe: "Am făcut-o. Am ajuns. Acum știu.". Nu contează ce

anume știe. Unii oameni cred că ideea de "Eu sunt" îi va aduce eu-lui împlinirea. Alții cred că ideea de "Eu nu sunt" îi va aduce eu-lui împlinirea. Dar acest moment de conștientizare, de a deveni conștient de adevăr... nu se va întâmpla.

Eliberarea nu are nimic de-a face cu asta. Este atât de naturală și obișnuită și fără ierarhie, fără ca cineva să aibă ceva sau să nu aibă nimic. Este, în acest sens, cu adevărat impersonală... pentru oricine.

*

În regulă. Deci, nu există decât ceea ce, aparent, se întâmplă. Totul este la fel de întreg și complet, dar pentru nimeni. Și nimeni nu știe dacă ASTA e întreg și complet. Însăși ideea de "a fi complet sau incomplet" este doar o parte a unui vis. Pur și simplu, ASTA nu se cunoaște pe sine. Ceea ce se întâmplă este EA însăși, dar nu se cunoaște și nu are nevoie să se cunoască. Este EA însuși oricum. Nu-i pasă de nimic. Este, pur și simplu, doar ceea ce este.

Mulțumesc mult pentru participare. Vă doresc o zi frumoasă. Mi-a făcut plăcere...

13 mai 2025

Link-ul: youtube.com/watch?v=AWnvEvUtMrU

Dragostea divină e fiecare mișcare - Lisa Cairns + Jac O'Keeffe

Lisa Cairns într-un dialog interesant cu Jac O'Keeffe, ambele fiind învățătoare nondualiste.

Lisa: Bună ziua, bine ați venit tuturor. Astăzi am un alt invitat uimitor, o femeie pe nume Jac O'Keeffe. Bună, Jac.

Jac: Bună, Lisa. Bună, tuturor.

- Decât să-ți fac eu biografia, pentru că, de fapt, nu știu prea multe despre povestea ta... O cunosc pe Jac... de când sunt în acel grup pentru învățători non-dualiști, dar nu ne mai întâlnim atât de des. Și am cunoscut-o și înainte, cred că atunci când eram în căutare... erai tot învățător. Cred că te-am văzut la "Conscious TV".

- Asta a fost acum secole...

- Și m-am gândit că am putea începe cu povestea ta, cum ai ajuns în nondualitate sau spiritualitate.

- În această dimineață, că este dimineață aici și seară pentru tine, sunt în Hawaii... Mă gândeam azi dimineață, mai există ceva ce nu am spus sau repetat pe atât de multe platforme? Oare mai există ceva nou ce pot oferi? Așa că o voi lua dintr-un unghi ușor diferit.

Și, vei spune Lisa, vorbește-ne despre lucrurile care ți-au schimbat viața. Bineînțeles, voi ajunge și acolo dacă vrei. Când am început să realizez, ca ateu, că viața e mai mult decât acest tărâm fizic, un lucru care mi s-a întâmplat a fost că, într-o dimineață, mi-a venit asta în cap: "Du-te la Glendalough !"

Glendalough este un sit monastic antic din Irlanda. Locuiam în Irlanda la vremea aceea. Aveam cam 31 de ani pe atunci. La 30 de ani a fost prima mare cotitură pentru mine.

Și am ajuns la aceste situri în ruine. Și mă gândeam unde anume ar trebui să mă duc? Atunci când acționăm astfel, învățăm despre renunțare. Învățăm că mișcarea vine de mai adânc din interior. Și suferim când nu urmăm intuiția. Și descoperim că este ego-ul și sentimentul că ar trebui să ne protejăm "Nu, nu, nu merg. Știu că sentimentul este să fac asta, dar nu, nu am curajul." Atunci când blocăm acel flux al conștiinței care vrea să ne îndrepte undeva, nu iese la fel de

bine cum am vrea. Așa că urmăream mereu: "Să urmăresc mișcarea, ce vrea să se întâmple aici?"

Și m-am dus la o biserică părăsită, în ruine. Are vreo 700 sau 800 de ani vechime. Știi ruinele clasice pe care le poți vedea pe cărți poștale, în special din Europa de Vest, unde sunt ziduri și apoi este zidul cu fronton, cu acel V inversat. Nu există acoperiș, sunt doar niște bolovani, un zid, apoi zidul cu fronton și apoi un alt zid.

Așa că am ajuns la această ruine. Se numea Biserica Sf. Xavier. Ploua. Era o dimineață de joi. Era frig și mizerabil, nu era o zi frumoasă în Irlanda. Și am auzit: "Acum urcă-te pe perete".

Zidul avea cam un metru și jumătate, așa că mă puteam cățăra pe acest zid vechi de piatră. Desigur, nu ai voie, dar nu era nimeni acolo. Și am început să merg de-a lungul zidului. Eu am avut întotdeauna o frică îngrozitoare de înălțimi, anormală. Și mergeam gândindu-mă: "Pun pariu că ceea ce faci, Spiritule, este că mă faci să mă confrunt cu această frică."

Bine. Pot s-o fac. Dacă voi cădea de aici, nu voi muri. Nu e nimeni aici. Voi fi bine. O să mă ridic. E doar un metru și jumătate și sunt doar pietricelele jos. Voi fi bine.

Așa că am început să merg de-a lungul zidului înalt de un metru și jumătate. Apoi a apărut un gol în care nu mai era zid, pentru că odată fusese acolo o ușă destul de largă. Mi-am zis că pot să sar. Numai că peretele de pe partea cealaltă era un pic mai înalt. Mi-am zis că trebuie să sar și să aterizez câțiva centimetri mai sus. Ok. Pot să fac asta. Și am făcut săritura. Un picior a ajuns. Am apucat peretele cu mâinile, dar am început să cad pe spate. Mâinile mi s-au desprins. Și eram în aer căzând pe spate... și mi-aș fi spart capul de peretele de pe care sărisem.

Și când trecusem de punctul în care nu mai puteam să mă trag înainte, din cauza centrului meu de simetrie... o mână fizică a venit, mi-a prins spatele și m-a împins înapoi în sus pe zid. Și mi-am zis: "O, Doamne!". Am rămas acolo, tremurând, spunând: "Bine, mulțumesc. Mulțumesc." A fost ca și cum mi-ar fi transmis: "Eu te susțin. Universul te sprijină întotdeauna. Continuă să mergi."

Așa că am continuat să merg. Sunt pe un zid și în fața mea e partea înaltă a frontonului. Și bineînțeles că vocea s-a oprit. Mișcarea s-a oprit. Mă simțeam bine. Dar eram atât de plină de chimicale, că nu am putut simți mișcarea. Nu am putut simți ce vroia să se întâmple, pentru că atunci când suntem plini de frică, sistemul nervos este la conducere.

Așa că am continuat să merg și am urcat pe fronton și am stat pe vârf. Acum era deja o înălțime periculoasă. Mi-am zis: "Doamne, frica a

dispărut. Mi-a dispărut frica." "A dispărut. Nu mă tem de înălțimi. Uite, nu am amețit, nimic." Și săltam de-a lungul zidului și m-am dus fericită acasă.

Lucruri de genul ăsta s-au întâmplat. Lucruri dincolo de experiența normală. Și pentru că am fost atât de mult pe o singură cale și educația mea a fost destul de severă, ca mulți din acele zile, pentru că copiii nu aveau drepturi, nu aveam o voce. Nu era niciun loc unde puteai merge, nici linie telefonică pentru copii, nici servicii de sprijin. Nu exista nimic pe atunci. Așa că, atunci când erau abuzuri și violență în casa mea, nu puteam face nimic, decât să aștept să cresc. Trebuia să aștept până mă maturizez ca să pot pleca. Chestia asta mi-a creat un instinct de supraviețuire foarte puternic ca să mă asigur că plec de aici și îmi fac o viață și nu mai depind de nimeni. Asta s-a întâmplat în adolescență.

Iar când am împlinit 30 de ani, al treilea ochi mi s-a deschis brusc. Asta a fost marea lovitură. Și m-am gândit că cineva mi-a dat LSD. Țăsta era popular pe atunci, în afară de iarbă și droguri. Și m-am gândit că am un trip. Iar prietenii mă întrebau: "Jac, ce vezi? Ce se întâmplă? Nu ți-am dat nimic. De ce ți-am da noi ceva?" "Am trecut de prostiile astea. Avem 30 de ani."

Și am început să văd oameni morți peste tot, probabil pentru că... prima dimensiune pe care am putut-o accesa este una mai densă și aproape de această lume densă 3D. Și granița dintre această lume și cea care, din punct de vedere catolic, s-ar numi purgatoriu... este ca o barieră pentru ființele blocate acolo ce nu mai pot înainta pentru evoluție. Și cu toții suntem blocați uneori. Blocați într-un sistem de credințe, fixați într-o anumită emoție. Și se mai întâmplă asta și când nu suntem suficient de liberi să acceptăm moartea și să o lăsăm să ne înalțe.

Așa că acel proces de a vedea oameni morți a fost primul mare semnal de trezire. Este o trezire? Deloc. Înseamnă doar că vezi alte dimensiuni. Nu înseamnă că-ți recunoști adevărul ființei. Tu știi asta, Lisa, dar împărtășesc asta și cu ascultătorii tăi.

- Wow, asta e ceva, într-adevăr !

- Da, au fost o mulțime de astfel de experiențe ieșite din comun. Și presupun că ele m-au propulsat să fiu complet și total umană, pentru că nimic mistic nu m-a atras vreodată și nici nu mă atrage.

La început, desigur, eram curioasă: Ce altceva mai există în afară de acest loc în care oamenii sunt blocați între dimensiuni, și cu care puteam vorbi, puteam să îi fac să evolueze mai departe. Am început prin a lucra cu oameni care muriseră. Apoi am început să lucrez cu oamenii vii, ca vindecător intuitiv. Am văzut vieți anterioare, deși nu credeam în ele.

Mă întrebam: De ce mă uit la această persoană? Și aici sunt blocați într-un subsol. Și arată ca și cum ar avea câteva sute de ani. Arată ca Downton Abbey. Ce se întâmplă aici? Și apoi mă gândeam "O, Doamne, sunt ei în altă viață".

Așa că, mai degrabă decât să preiau aceste idei de la alții, le-am văzut. Am economisit mult timp. Am văzut aceste lucruri. Calea mea a fost întotdeauna: ce știu eu că este adevărat? Ce știu din propria mea experiență? Așa că nu am preluat niciodată lucruri doar pentru că le-au spus alții. Mi-am zis: "Bine, un învățător interesant a spus asta. Hai să aflăm dacă e adevărat sau nu." Asta a fost întotdeauna calea mea. Acel învățător interior, acel guru interior este extrem de important.

E bine să folosești un învățător ca o reflecție atâta timp cât ai nevoie de el. Folosește un alt învățător pentru a reflecta ceva diferit, pentru că fiecare are o capacitate limitată de a preda. Uneori nu suntem potriviți pentru un învățător.

Și m-am dus la un învățător - câțiva ani mai târziu, când eram prinsă de New Age. Căci, când am ieșit din Irlanda și m-am mutat în locuri unde aveau loc satsang-uri, am observat: "Ce-i asta? O, vorbesc despre ceea ce eu știu, dar pentru care credeam că nu există cuvinte." "O, Doamne, există limbaj pentru toate acestea?"

Mi-a fost de mare ajutor să aduc cuvinte intelectuale, o înțelegere cognitivă, în ceea ce știam, pentru că, uneori, la o petrecere le spuneam: "Da, dar nimic din toate acestea nu este real." "Ce?" Dar nu puteam explica nimic. "Doar știu că nu e real. Știu doar că nu e real." "Dar Jac, dacă te ciupest?" "Da, o să doară în film, dar nu e real. Acesta este un film."

Iar diferite experiențe m-au învățat diferite lucruri. Îmi amintesc că am ieșit odată de la o meditație de grup la care participasem. Eram profund dedicată practicii spirituale în acel moment. Și mersesem atât de departe, înapoi la conștiința pură. Iar înainte de a exista ceva în formă, conștiința pură se poate întoarce și se poate vedea pe sine. Și atunci a apărut prima idee "O, pot exista. O, mă pot vedea. O, bine." Așadar, acesta este cel care are capacitatea de a reflecta la sine.

Nu știu dacă am buimăcit ascultătorii, dar continui. Și astfel, conștiința devine conștientă de propria existență, și apoi apare spațiul, timpul. Și astfel, foarte încet, când intram în meditație profundă, lumea avea nevoie de mult timp pentru a se reconstrui. Așa că a fost ușor să văd că era o construcție. Pentru că atunci când construcția este decojită, nu există nimic. Nu este nimic. Deci nu lipsește absolut nimic când nu este nimic - este nimic.

Așa că îmi amintesc că, ieșind dintr-o meditație, persoana care ne ghida ne aducea înapoi. Și, bineînțeles, ceilalți spuneau: "Mișcă-ți degetele de la picioare, mișcă-ți mâinile." Dar eu: "Spațiu, există doar spațiu". Și apoi am dat de linia timpului. Am deschis ochii și am văzut oamenii ridicându-se și rulându-și saltelele de yoga. Nici măcar nu gândeam, pentru că creierul meu uman nu era acolo. Eram eu ca și conștiință. Și am spus: "Stop. Derulează înapoi." Și aceeași persoană își derula salteaua de yoga, se întindea într-un mod ciudat, invers față de cum ne ridicăm. Apoi derulam timpul înainte. Și totul se rostogolea înainte din nou, ca o casetă video: înainte din nou, stop, înapoi.

Bineînțeles, pe măsură ce creierul meu începea să observe ce se întâmplă, mă întorceam și apărea contextul filmului. Nu mai era conștiința care se juca cu înainte și înapoi. Dar creierul lui Jac se mira "Sfinte Sisoe". Și creierul lui Jac spunea: "Să nu stric linia timpului. Nu, nu, nu deranja nimic. O să strici linia timpului și vei rămâne blocată în afara liniei temporale."

Și brusc, bum, eram aici. "Oare mai pot să o fac acum? Nici o șansă. Nu, nu. Stau întinsă pe podea și toți ceilalți sunt în picioare și discută. Bine, Jac, adună-ți lucrurile." Așa că mi-am zis. "OK, acum filmul e solid. Am înțeles."

S-au întâmplat multe lucruri de genul ăsta. Nu citisem niciodată despre ele. Nu le auzisem de la altcineva. A fost experiență după experiență după experiență. Lumea se deconstruia singură.

Am petrecut câțiva ani în India făcând doar practică spirituală, pentru că nu aveam altceva de făcut decât să-mi urmăresc mintea și să văd cum vrea să recreeze ceva, o poveste despre mine, să asambleze viața lui Jac. Și ce-ar fi dacă asta nu mai este crezută deloc niciodată? Ce-ar fi dacă asta se oprește?

Așa că am făcut multă practică spirituală în India, că nu aveam nimic de făcut toată ziua, decât să-mi urmăresc mintea. Și dacă vă gândiți că v-ar plăcea să aveți ocazia să faceți asta, vă spun că este iadul. E un iad. Nu poți lua nicio pauză.

Și îmi amintesc că de câteva ori m-am gândit: "De ce calea mea nu este aceea de a avea o viață normală sau de a avea copii? De ce nu am o viață normală sau o slujbă, ca să pot face asta timp de o oră pe zi, dar să nu fiu blocată 24 de ore din 24? Acest lucru este atât de greu." A fost atât de greu. Desigur, oricum ar fi viața noastră, tot nu ne place, știi.

În acea perioadă, totul s-a prăbușit și încrederea în gânduri s-a pierdut. Capacitatea de a crede în gânduri a dispărut din experiența mea. Deci există gânduri... și există cel care le are. Iar pentru mine, între ele

era credibilitatea, capacitatea de a crede în gânduri, asta a dispărut. Așa că, de atunci, gândurile vin și pleacă. Dar nu se mai solidifică într-un "eu" care să creadă în gând. Aici gândurile nu mai sunt crezute de 17 sau 18 ani. Deci, cam asta e povestea din trecutul meu.

- Wow. E uimitor, Jac.

- Da, au fost o mulțime de lucruri ciudate.

- Da. Și sunt atâtea idei pe care vreau să le reluăm. Le-am notat când vorbeai. Ce ai spus tu, nu știu dacă este o pistă interesantă, dar ai spus că a început la 30. Și e foarte interesant, pentru că eu cred că 30 este o vârstă foarte dinamică pentru oameni. Și eu am avut o schimbare masivă la 30 de ani și întotdeauna am știut că va fi la 30 de ani. Și cred că Isus a avut o schimbare majoră la 30 de ani și Buddha și este o vârstă foarte interesantă. Vrei să vorbești despre ce s-a întâmplat la 30 de ani care te-a transformat spiritual?

- Da. Îmi pare rău, nu am dat și contextul. Am început cu experiența Glendalough. Asta a fost cam la un an, un an și jumătate după marea experiență. Și marea experiență a fost când credeam că am LSD în organism și vedeam oameni morți. Asta s-a întâmplat când aveam 30 de ani. Senzația de "O, Doamne!". Asta, pentru că eram atee azi, și a doua zi...

- Și ce a declanșat asta? A fost traumă sau spaima sau, pur și simplu, trezire? Vreo practică?

- Luam prânzul cu niște oameni și beam Heineken. Efectiv, la prânzul de duminică, beam o cutie de Heineken cu niște prieteni. Dar casa aia era foarte veche și plină de fantome. Era plină de spirite neliniștite.

- Și erai sensibilă la energii înainte de asta?

- Nu din câte știam eu. Eram atee, înțelegi. Eram de genul: "O, da, există chestiile alea new age... Dar sunt doar prostii. E doar evitare, pentru că ce se vede e tot ce există.

- Și ai fost în spiritualitate sau ceva?

- În copilărie, foarte mult. Isus a fost refugiul meu când eram copil. Și am studiat teologia, o diplomă în teologie. M-am dus la o universitate pentru că voiam să aflu mai multe despre Dumnezeu. Dar am aflat foarte multe despre catolicism și nu despre Dumnezeu. Și am dat totul la o parte, pentru că mi-am zis că, dacă asta este religia, atunci dacă asta fac religiile: Vor control. Sunt dominate de bărbați. Ne forțează să regurgităm...

Chiar un lector mi-a spus asta, când vorbeam despre ceva. Subiectul nu este chiar important. Este un pic controversat acum, așa că îl voi lăsa. Dar vorbeam cu acest teolog, șeful catedrei de teologie morală, și îi spuneam: "Nu văd cum ai ajuns la această concluzie".

Iar după tutorial, m-a scos afară și mi-a spus așa: "Jac, dacă îți vrei diploma, trebuie să încetezi să mă mai chestionezi. Trebuie să regurgitezi ceea ce îți spunem." A folosit cuvântul ăsta, să "regurgitezi" ce-ți spunem noi. Iar eu am spus: "OK, te-am auzit. Te-am auzit."

Așa că a trebuit să iau o decizie. M-am dus acasă la părinții mei și le-am spus: "Nu pot face asta. Nu voi folosi niciodată diploma asta. Nu pot să fac asta." Iar mama mi-a spus: "Nu ești pe un grant din cauza tipului de diplomă pe care ai vrut-o. Nu este acoperită. Trebuie să ne pensionăm. Ești ultima care mai ești în învățământ cu normă întreagă. Doar termină-ți studiile. Te rog, termină-le."

Așa că am mers la facultate drogată în fiecare zi. Asta a fost singura cale prin care am putut s-o fac. Luam marijuana și mă duceam drogată ca să-mi opresc reactivitatea și să spun doar ceea ce trebuia să spun. Și cu greu mi-am luat diploma. Și cred că ei s-au gândit că, dacă mă pică, ce vor face, fiindcă eu nu mușcam la momeală. Nu credeam ce spuneau ei. Am făcut doar ceea ce trebuia să fac pentru a trece linia. Și am trecut linia.

A fost probabil cea mai minunată și mai fericită zi din viața mea. Simțeam că m-am eliberat. Și asta m-a făcut să aleg ateismul, pentru că nu puteam separa povestea lui Isus de greutatea patriarhală catolică, știi, controlul, angoasa, oamenii nefericiți care dădeau sfaturi despre spiritualitate. Și mă gândeam: "O, asta e religia". Și m-am gândit că poate nu există așa ceva ca spiritualitatea. Poate că nu există.

Apoi de la universitate, de la 21 până la 30, a fost ateism total. Înțelegi, că nu există nimic în afară de această lume fenomenală. Materialism.

- Și apoi, când a avut loc acea schimbare, spuneai că ascultai ceea ce se dorea, și descrii acea experiență ca și cum ai asculta. Ai putea să vorbești puțin mai mult despre asta? În ceea ce mă privește, eu spun că iubirea asta vrea să se exprime sau să se miște. Nu știi dacă este la fel ca la tine... Și că sunt diferite moduri în care te poți mișca. Că există această energie specială care vrea să se exprime, dar nu știi dacă este la fel la tine.

- Da, este acum, dar nu a fost atunci. La acea vreme, nu o simțeam ca iubire. De multe ori apărea ca o voce sau corpul meu fizic se mișca unde trebuia. "Nu am nicio idee de ce lucrez aici. O, de aceea. Bine." Cam așa era. Procesul de întoarcere la adevărata mea natură și deconectarea de la

tiparele egoice, de la credința că sunt un "eu", a fost în mare măsură prin concepte, prin înțelegere, prin investigare. Nu aveam încredere ușor. Nu mă predam ușor. Mintea mea fusese salvatorul meu pentru o lungă perioadă de timp, așa că nu aveam de gând să o abandonez. Pentru că credeam că mă ține în siguranță. Era suportul meu.

Sigur, există momente când altcineva îmi ține spatele, desigur. Dar apoi, evident, propriile mele obiceiuri se strecurau din nou, așa cum se întâmplă. Știi, e ca și cum ai face o fisură și apoi o altă fisură... Deci mișcarea nu avea sentimentul de dragoste. Știi, pentru mine, era vorba doar de o înțelegere intelectuală. "Trebuie să-mi dau seama cum funcționează creierul meu. Trebuie să opresc acest mecanism de autoreferință sau să renunț la el."

Și a existat un incident în India, când eram la duș, în care am simțit rețeaua sinelui. Am aflat cum se numește abia după 3 sau 4 ani mai târziu, dar am putut simți ceva de parcă îmi scurtcircuita creierul meu. Și știam că este complet destabilizator și că aș putea ajunge într-un spital de psihiatrie din India. Se întâmplă ceva foarte serios aici. Și ceea ce s-a schimbat a fost capacitatea de autoreferință, de a inventa lucruri despre mine: "Oare ce cred ei despre mine? O, cum sunt receptată?" Ca și cum totul era despre mine. Dar de atunci nu s-a mai creat un sens egotic al evenimentelor. Acea s-a destrămat.

Deci, aceste schimbări diferite care se petreceau în capul meu, ele se stabileau și în corp, dar încă nu eram jos în corpul meu. Nu eram. Și pentru mine, a fost... M-am apropiat de practica asta pentru că știam că mintea mea era cea care crea această realitate artificială, așa o numim noi, o realitate mai mică. Abia după ce m-am întors din nou în lume, mi-am dat seama. Fiindcă nu am avut gânduri ani de zile, nu am visat, nu am visat cu ochii deschiși, nimic, doar am fost prezentă. Mi-am pierdut această capacitate pentru câțiva ani. Dar am știut că trebuie să mă întorc în lume cumva.

Îmi amintesc de ziua în care am observat... "Oamenii vorbesc. Despre ce vorbesc? De ce vorbesc oamenii tot timpul?" Îmi amintesc că venea întrebarea și apoi observam că există o întrebare. Întâi se observă ceva și apoi apare o întrebare. Și, în același timp, visele mele nocturne au început să prezinte culori. Era ceva diferit de negrul total. În acel stadiu, eram foarte curată, fără droguri sau alcool, de mult timp.

Atunci când analizez revenirea în corp, e ca și cum lucrurile a trebuit să se rearanjeze în lume. Și am fost condusă să găsesc o altă cale de a participa la viața lumii. Nu mi-era în destin să rămân izolată, să stau în

prezență 24/7 și să servesc de acolo. Era ceva care mă trăgea înapoi în lume.

În abordarea trezirii care mi-a fost dată, a erupt și conceptul de iubire. Neantul nu are iubire. Nu există iubire acolo. Dar pentru că am fost catapultată din el, dincolo de el, am înțeles ce este iubirea. Și când văd construcția conștiinței, cum devine conștiința conștientă de ea însăși, și apoi spațiul, timpul, până în detalii, linia timpului, cum se extinde... Când mă uit la întreaga construcție a ceea ce noi numim lume, realitatea noastră, în acea matrice, iubirea apare ca fiind mișcare.

În neant, nu există nimic. Nu există nici măcar ceva care s-ar putea mișca. Nu există iubire acolo. Așadar, de îndată ce conștiința devine conștientă: "O, eu exist", când trece la a fi conștientă de sine, acea mișcare, acea energie este iubire. Și am auzit câțiva învățători spunând că au descoperit că așa este, că asta-i iubirea.

Deci, la început stătusem dincolo de iubire, dar după ce am început să mă reintegrez în lume și să văd cum este reconstruită, am înțeles: O, dar există multă mișcare aici. Totul se mișcă, se mișcă. Stâncile se mișcă, se sfărâmă. Totul se mișcă aici. Totul, tot timpul. O, Doamne. Totul este condus de iubire. Asta este mișcarea. Iubirea străbate totul. Iubirea este fundamentul totului, pentru că este aspectul de mișcare. Nu e nimic static aici. Bine. Deci iubirea era la baza a tot.

Și am înțeles atunci mișcarea corpului de a se îndrepta spre ceva, impulsul de a merge undeva. O, pot să o simt acum. O pot simți. Nu era doar o ghidare, când corpul se mișcă, iar mintea înțelege pe urmă. Ci era ca și cum, "O, există mișcare în asta. Există iubire în acea mișcare." Și atunci totul a devenit mult mai ușor. O, Doamne. A devenit mult mai blând. Și în acel moment, importanța umanității noastre a revenit. Atunci a început cu adevărat. Era prin 2011 sau 2012. Mi-am dat seama că umanitatea trebuie să revină.

În același timp, îmi amintesc că m-am trezit într-o dimineață, pe când eram în Costa Rica, și mi-am spus: Identificarea cu non-dualul, identificarea cu "adevărata mea natură" - asta-i problema. Asta e problema cu sectorul non-dual. Uite ! Este reversul dualității. Aici este non-dualitatea. Și identificarea continuă, pentru că acea identificare esențială cu adevărata natură este activă în non-dual. Și nu este acolo, în neant. Nu este acolo. Ideea că este adevărata mea natură, știi, o pot aduce și scoate, dar este material în mișcare.

Și ceva în recunoașterea acestui lucru a eliberat întreaga stratosferă. Pur și simplu a eliberat totul. Așa că se pare că pot accesa... poate că va dispărea cândva, nu știu, e aici de ceva vreme, pot accesa mai multe

dimensiuni în același timp și nu sunt blocată în nimic. În cel mai rău caz, privesc din nimic. Înțelegeți?

- Da. Adică, când spun că da, cine știe dacă știm cu adevărat despre ce vorbește cealaltă persoană. E foarte greu, dar am o idee. Este foarte frumos. Mi se pare atât de frumos modul în care ai descris-o, că mișcarea este iubire. N-am mai auzit niciodată asta. Cea mai aproape exprimare în cuvinte a fost că "iubirea este totul", dar mișcarea... este un mod atât de frumos, și se simte așa, pentru că te miști prin dragoste. Totul este un element de dragoste.

Și sunt atât de interesante diferitele povești și diferitele moduri în care tu predai, pentru că am cunoscut dragostea înainte de neant. Iar asta oferă o viziune diferită asupra lucrurilor. Când am ajuns la non-dualitate, nu am avut niciodată sentimentul că învățătorii nu vorbeau despre iubire. Mereu am crezut că o fac, pentru că asta s-a trezit aici înainte să ajung la non-dualitate. Este foarte interesant modul în care se desfășoară totul.

Deci, din 2011 sau 2012, a început transformarea și apoi a început să fie mai multă integrare în uman. Și nu știu dacă am înțeles exact ce vrei să spui prin faptul că "înainte stăteai doar în neant". Nu știu dacă înțeleg neapărat asta, poate pentru că modul în care mi s-a prezentat a fost diferit. Așa că nu știu dacă am avut asta atât de mult. Dar atunci când a apărut partea cu dragostea, cum a fost, cum s-a arătat? Deja predai atunci?

- Da. Da, de câțiva ani.

- Eu am încetat să mai caut prin 2011. Cred că înainte de asta începusem să aud despre tine la "Conscious TV". Tocmai intrase pe internet, iar eu locuiam foarte departe. Locuiam în Perth la acea vreme. Trăiam în tufișuri. Așa că nu prea intram pe internet. Când s-a întâmplat asta, deja predai, și cum a început asta să schimbe felul în care predai și cum interacționeai cu partenerul tău, să zicem, cu prietenii sau cu elevii tăi? Ce a început să se întâmple?

- Da, a fost ceva treptat. Multe lucruri au fost bruște, dar partea cu dragostea a fost lentă. Ceva de genul "O, așa se potrivește". Căci mișcarea iubirii este lentă și blândă. Așa că nu mi-a zdruncinat sistemul nervos, așa cum fac trezirile mari. De aceea le acordăm atenția noastră, pentru că ne zguduie sistemul nervos. Dar, știi, dragostea este delicioasă.

Este amuzant să vedem... și abia acum le pun cap la cap, cumva detașarea, observarea identificării... care este promovată în învățăturile non-duale actuale, cum că "aceasta este adevărata ta natură"... această detașare și observarea jocului dintre dualitate și non-dualitate și că niciuna nu prezintă libertatea, ceea ce trece prin ambele este iubirea. Ceea ce este înaintea ambelor este iubirea. Și, bineînțeles, există ceva anterior iubirii, acel neant este anterior iubirii.

Așa că, odată cu venirea acestei blândeți, am simțit ceva de genul: "O, această mișcare a iubirii ajunge până în dorințele noastre umane de a fi iubiți, de a acționa din iubire, de a avea prietenii și relații pline de iubire. Oare de ce este asta atât de legată de sentimentul nostru de fericire? Asta se întinde peste tot. Iubirea se întinde de la prima mișcare până la partea cea mai densă, când ne rănim unii pe alții.

Desigur, atunci iubirea pare că lipsește din experiența noastră. Chiar dacă iubirea apare și ca durere, tot o simt. Pot să înțeleg cum iubirea încearcă să experimenteze opusul ei, dar nu prea poate. Încă tânjește după iubire, chiar și atunci când este dureroasă, și uită ce este iubirea. Iar iubirea este ceea ce căutăm noi, ceea ce caută toată lumea tot timpul. Cam așa stau lucrurile, cred eu.

Am uitat întrebarea ta. O, da, cum m-a schimbat, și cum s-au schimbat relațiile mele? În acel moment, mă întâlneam cu un american și am ajuns să mă căsătoresc cu el, iar asta m-a adus în SUA. M-am căsătorit cu el în 2013 și am venit în SUA. Presupun că acei primi ani au fost o modalitate de a mă readuce în lume, de a mă readuce în relații, într-un context, într-o țară nouă și toate acestea. Și m-a ajutat foarte mult să mă întreb: "Cum intri în relații acum, Jac? Cum o faci acum? Cum arată acum?" Și, desigur, e foarte diferit oricum, pe măsură ce îmbătrânim.

Dar pe măsură ce mă întorceam în corpul meu și căsătorindu-mă cu un tip care făcea integrare structurală, rolfing, osteopatie manuală, totul despre lucrul cu corpul, asta era treaba lui, lucrul cu corpul. Așa că aveam antrenorul meu corporal acasă. M-a adus în corpul meu și am găsit vechile focare de traumă aici. De exemplu: O, știu că-mi miști genunchiul, dar vreau să plâng. O să plâng. O, Doamne, există o poveste în celulele mele. Știi cum se întâmplă...

Și cu cât corpul meu se elibera mai mult de vechile amprente, ele deja nu mai erau în creier, dar există un fel de memorie celulară, în corp. Eliberarea acestora mi-a permis să am mai mult spațiu pentru a fi jos și în această formă feminină, frumoasă... Și o apreciere pentru corp, care cu siguranță mă părăsise, pentru că îmi sacrificasem corpul din cauza atracției către adevăr, a practicii spirituale extreme. Corpul meu nu avea nimic. Dacă trupul meu îmi cerea vreodată ajutor, eram de genul: "Nu, asta e dorință. Stop, stop!".

Așa că a existat o re-îndrăgostire și o reintroducere în forma mea fizică, care fusese redusă la tăcere de mine și a cooperat la lucrul cu corpul pentru a mă aduce la o perspectivă foarte largă. Deci atunci corpul meu, corpul meu, corpul meu. Acum, să vedem în această dimensiune a

corpurilor dense 3D, ce este cu adevărat întruchiparea? Ce este acea integrare? Și asta se întâmplă, era ca și cum trăgeam totul în corpul meu, o integrare foarte profundă.

Și asta m-a îndepărtat de predare. Și m-a determinat să mă interesez de ce... ce se întâmplă atunci când trezirea oamenilor este un set de concepte, iar corpul lor și nevoile corpului nu sunt în niciun fel conectate la ceea ce ei cunosc a fi adevărul? Cum de sunt oamenii fragmentați în acest fel? Trezirea are loc, dar ceea ce fac eu când nu sunt în rolul de învățător este complet deconectat de asta. Cum se face că nu s-au conectat? Ce se petrece?

Așa că am început să mă interesez de etică și de a ne ține de cuvânt și am observat numărul mare de învățători care nu își aplicau propriile precepte. Vreau să înțeleg ce înseamnă asta. Vreau să înțeleg, pentru că totul este o mișcare a iubirii. De ce face iubirea asta? M-a intrigat asta și încă mă intrigă.

Și asta m-a făcut să renunț la predat și m-a făcut să înființez, împreună cu niște prieteni, Asociația pentru Integritate Spirituală, pentru a-i sprijini pe învățători să își țină cuvântul, să își păstreze umanitatea ca să poată crește și evolua în umanitatea lor, să intre în corpul lor și să aducă învățătura în fiecare parte a vieții lor. Și nu există niciun sistem de sprijin și foarte puține învățături despre asta.

- Da, nu, deloc. Vreau să spun că este foarte interesant să aud povestea ta și unghiul din care ai venit, pentru că al meu a fost aproape invers. Așa că e foarte interesant să aud... Pentru că, în cazul meu, lucrul cu iubirea m-a trezit și apoi a trebuit să fac atât de multe lucruri legate de corp, căci corpul a început să vorbească. Când m-am dus să trăiesc cu învățătorul meu, mi-a spus că trebuie să-mi masez corpul și să ascult ce-mi spune. Iar eu mi-am zis că-i o nebunie. Și apoi trupul a vorbit.

- Da, da.

- Și o poveste îți iese brusc din rotulă.

- Așa e, așa e. Așa este, nu este extraordinar?!

- Da. Și abia apoi am început să intru în neant, conștiința și apoi neantul. Și apoi ambele s-au aglutinat împreună. Așa că e foarte interesant să aud procesul invers. Încă mai simt că, după această mare integrare, există încă un proces continuu de expansiune umană, învățare și integrare. Față de acum 10 ani, acum există o mai are expansivitate în personajul Lisa. E foarte interesant.

- Da. Omul trebuie să continue să crească. Umanitatea va crește mereu. Suntem parte din natură. Omul face parte din ecosistem. Corpul nostru face parte din natură. Și astfel, totul se naște, se maturizează,

oare, înflorește, crește din nou, se reciclează. Suntem și noi ciclici. Așa că umanitatea noastră vrea mereu să învețe și să crească și va muri și va fi reciclată...

- Da, și ceea ce este interesant, după ce s-au întâmplat acele lucruri mari, la sfârșitul anilor 20 și când am împlinit 30, atunci a existat gândul că acela ar fi sfârșitul. Dar apoi am văzut că nu, continuă să se proceseze și să se extindă. A fost ca și cum m-aș fi împăcat cu asta, căci totul devine foarte energetic. Deci nu întotdeauna înțelegi lucrurile. Nu ai un manual în care să cauți ce se întâmplă la această pagină. Așa că e o explorare...

18 iunie 2025

Link-ul: <https://www.youtube.com/watch?v=YG4jo2EeAYw>

Tim Cliss - "Cine, naiba, sunt eu?"

Selecții din întâlnirea despre starea de iluminare din 8 octombrie 2025, susținută online de Tim Cliss.

M-am întrebat mereu de ce nu mă împac cu Advaita când vorbește despre Sine, cu majusculă. Că te-ai putea cunoaște pe Tine însuși. Cred că și tu ai încercat puțin să te cunoști pe tine însuși, poate că ai încercat mai mult, habar n-am... Dar dacă nu ți-a trecut deja prin minte, poate merită subliniat că, pentru a te cunoaște pe tine însuși, ar trebui să fie doi de eu. Unul care să-l cunoască pe celălalt. Și apoi, desigur, vreau să știu care este cel real. Oare este cel care îl cunoaște pe celălalt? Dar în acest caz, atunci, desigur, cel care știe este cel adevărat, iar cel pe care îl cunoaște nu este cel real. Deci nu știu care din ei este cel real. Nu ar fi nicio cunoaștere. Este, într-un mod frumos și tragic, inutil.

Deci ceea ce mi s-a întâmplat este că a devenit de netăgăduit că: 1) Nu mă puteam cunoaște, nu mă puteam vedea pe mine însumi. Și atunci era evident că 2) nu mă văzusem niciodată cu adevărat. Dar exact asta fusese iluzia: când discutam în capul meu, conversând în gând cu mine însumi, uneori purtând conversații cu două sau trei eu-ri, ca să fiu sincer... Căci există un sine care este de acord cu mine și apoi există un sine care se ceartă cu mine. Asta înseamnă cel puțin trei eu-ri din start.

Nu pot să nu iau în derâdere, dar plin de compasiune, ideea de a-ți găsi adevăratul eu și a ști cine ești cu adevărat. Mai ales că nu există cu adevărat.

Este la modă în unele cercuri să spunem "nu ești cine crezi că ești". Atunci, ce naiba ești, dacă nu ceea ce crezi că ești?! 😊 Așa că toată această căutare, știi, căutarea sinelui... sau chiar căutarea lui "Eu sunt". "Să te odihnești în asta..." Cine s-ar odihni în asta?! Cine s-ar odihni?! Nu există cineva care să lucreze sau să se odihnească. Există doar lucrare sau odihnă. Deci nu există...

Am spus-o de atâtea ori, trezirea nu înseamnă că aș fi aflat ceva. Nu am aflat ce este adevărat. Nu am aflat ce este real. Nu am aflat ce sau cine sunt cu adevărat. Nu am aflat... fundamentul Ființei. Nu am aflat Sursa a tot ceea ce este. **Nu am aflat nimic. Doar că am încetat să mai caut. Ar fi mai corect să spun: căutarea a încetat.**

Știi că ar putea apărea un sentiment de dezamăgire, dar nu e nimic mai frumos decât să spui oricărei ființe umane, oricărui sine, că nu este

nimic de găsit. Și chiar mai frumos și mai plin de compasiune, să-i spui că nu trebuie să devină nimic. Și poate chiar mai plin de compasiune, să spui că nu este nimeni de vindecat. Nu este nimeni de îmbunătățit.

Asta nu mulți vor să o audă, dar nu există progres. Progresul este o iluzie totală. Asta este completă, asta este sfârșitul. Mereu. Nu mai este nimic după Asta.

Dar chestia asta nu te motivează. Dacă vrei o carieră de succes sau vrei să fii cel mai bun din lume la ceva, mesajul ăsta e, probabil, cel mai rău lucru pe care l-ai putea auzi. Pentru că trebuie să fii nevrotic și paranoic și... narcisist să te apropii măcar de nivelul celor mai buni din lume. Trebuie să fii o ființă umană total disfuncțională ca să fii cel mai bun din lume la ceva. Trebuie să fii obsesiv. Trebuie să fii speriat de moarte ca nu cumva să mergi înapoi și să nu faci progrese. Sau chiar doar să rămâi pe loc. Dacă ești motivat, atunci să rămâi pe loc este îngrozitor. Iar ce discutăm aici este tocmai despre a sta pe loc. Chiar și când alergi, tot stai pe loc. Nu ajungi niciodată nicăieri de fapt.

Deși acest mesaj nu are nimic de-a face cu sfârșitul suferinței, are mult de-a face cu odihna... și ușurința... și pacea... Și toate acestea... pot sau nu să se simtă ca fiind Iubirea. Dar sunt pline de iubire. Nu este nimic mai iubitor decât să spui: "totul este în regulă", oricât de neplăcut ar fi. Nu există multă iubire (desigur că totul este iubire), dar nu se simte iubirea când spui: "trebuie să rezolvăm tot răul din lume, este treaba mea să fac asta și, dacă vrei să mă ajuți, atunci ne vom uni eforturile și împreună vom face ca lumea să fie un loc mai bun."

Dacă îți întrebi prietenii, îți vor spune că sugestia mea nu-i deloc plină de iubire. Bineînțeles că ei n-au nicio vină. Ei nu spun altceva decât că "nimic nu-i în regulă". Nu poți găsi pacea când spui că Asta e greșită. Este război, este conflict. Și, practic, toate eu-rile sunt în conflict cu ceea-ce-este.

*

Mulți au încetat să mă mai sune, dar, desigur, alți oameni au început să îmi telefoneze. Așa că e în regulă.

- *Dar s-a întâmplat gradat că unii nu te-au mai sunat?*

- O, nu, poate fi brusc. Poate fi de-a dreptul șocant pentru ei dacă gândesc "Nu-l mai recunosc pe omul ăsta", căci iluzia pe care și-au făcut-o despre cine ești, sentimentul că te cunosc poate fi distrus.

Cred că nu i-a ajutat cu nimic când le-am spus că nu mă cunosc și că nu m-au cunoscut niciodată. N-aș face asta în locul vostru, nu vă sugerez să faceți și voi așa ceva... Nu pentru că ar fi greșit s-o spui... Dar

oamenilor nu le va plăcea. Prietenilor voștri le place ideea că ei chiar vă cunosc. Le place să creadă asta. Are sens să creadă asta. În caz contrar, ce mai este relația voastră de prietenie?! Iar răspunsul este că nu știu.

Și nici voi nu știți, doar vă prefaceți că știți. Vă prefaceți că mă cunoașteți și obișnuiam și eu să mă prefac că vă cunosc, dar acum nu mai pot să mă prefac. Așa că nu o voi face. Nu dacă mă provocați. Nu vreau să vă fac să vă simțiți prost. Nu o să mă duc la pub peste o jumătate de oră și, întâlnindu-mi vechii prieteni, să le spun: "Voi nu mă cunoașteți, iar eu nu vă cunosc." Nu o să fac asta, să nu provoc. Nu trebuie să provoci prin chestia asta.

De obicei, e mai simplu cu cunoștințele îndepărtate. Relațiile apropiate sunt cele mai delicate.

- *Mai ales relațiile pe termen lung, când se pare că îl cunoști pe celălalt tot mai bine.*

- Cu cât trece timpul... păi, așa funcționează iluzia, iluzia se solidifică odată cu timpul. Mă conving singur că te cunosc după perioada de timp de când... În poveste, te cunosc de 30 de ani, așa că sigur te cunosc, știu totul despre tine.

- *Ai spune că într-o relație de durată iluzia devine tot mai complexă?*

- Nu, cred că, ei bine, poate că devine mai complexă, dar nu cred că asta-i adevărata problemă. Ci problema constă în... cât de mult depind de faptul că te cunosc intim. Deci, "te cunosc profund cine ești", dar dacă asta devine... dacă începi să-l zgândări pe celălalt: "Încetează să te porți diferit", iar celălalt spune: "N-am să mai comport ca înainte"... De îndată ce spui: "N-am să mă mai comport ca înainte", asta distruge orice relație, de obicei. Cu excepția cazului când cealaltă persoană este foarte tolerantă și deschisă. Dar majoritatea persoanelor nu sunt. Nu-i nevoie de prea mult...

Și desigur, pare foarte amenințător. Simt multă milă pentru cei care spun că mă cunosc, când le sugerez că nu-i așa. De fapt, este un fel de ultimă soluție dacă chiar le-o spun deschis. De obicei, nici nu e nevoie s-o spui, pur și simplu, și se schimbă comportamentul. Căci, desigur, doar asta au cunoscut despre tine, nu și-au cunoscut decât comportamentul de încredere. Dar dacă nu se mai pot baza pe comportamentul tău...

Să zicem că spui: "Da, aș vrea s-o fac", iar peste 10 minute: "Nu, nu o s-o mai fac", ceea ce se poate întâmpla ușor, căci în 10 minute... poți avea o cu totul altă viziune. Spre deosebire, înainte, gândeai așa: "M-am angajat la asta, așa că am să merg până la capăt." Acum însă, probabil că nu voi mai face asta. Pur și simplu, nu mai vreau.

"Dar de ce nu o faci?" "Nu vreau." "Dar cine a zis că poți să faci numai ce vrei?" "Nu știu dacă a spus-o cineva, dar voi face, totuși, ceea ce vreau."

Depinde și de tipul de relație... În multe relații e multă... "De dragul relației, îmi voi neglija propriile interese." Mă refer la ceea ce prefer să fac, preferința, pur și simplu.

Iar oamenii se întreabă de ce există atâtea resentimente într-o relație care se bazează pe faptul că fiecare persoană din relație face cele mai multe lucruri doar ca să-i facă pe plac celuilalt. E cu adevărat îngrozitor. Se numește "co-dependență" dintr-un motiv bine întemeiat.

30 octombrie 2025

Link-ul: [youtube.com/watch?v=FHhZvQ6b8hQ](https://www.youtube.com/watch?v=FHhZvQ6b8hQ)

Să zicem că ești Dumnezeu. Să zicem că ai la dispoziție tot timpul, toată eternitatea și toată puterea. Că ți s-ar da puterea de a visa orice vis pe care ai vrea să-l visezi în fiecare noapte. Tu ce ai face?

Ai putea visa orice interval de timp: ai putea visa 75 de ani într-o noapte, o sută de ani într-o noapte, o mie de ani într-o noapte. Și ar putea fi orice ți-ai dori. Te hotărăști înainte să te culci: „În seara asta am să visez așa și așa.”

Ei bine, normal, ai începe prin a-ți îndeplini toate dorințele. Ai avea parte de toate plăcerile pe care ți le poți imagina, cele mai minunate mese, cele mai încântătoare aventuri de dragoste, cele mai romantice călătorii. Ai putea asculta muzica pe care niciun muritor nu a auzit-o și vedea peisaje dincolo de cele mai îndrăznețe vise ale noastre.

Și pentru câteva nopți – poate pentru o lună întregă de nopți – ai continua așa, distrându-te de minune. Dar apoi, după o vreme, ai începe să te gândești: „Ei bine, am văzut destule. Hai să mai condimentăm. Să avem parte de puțină aventură.” Și, prin urmare, ai visa că ești amenințat de tot felul de pericole. Ai salva domnițe de balauri, te-ai angaja, poate, în bătălii remarcabile, ai fi un erou. Și odată cu trecerea timpului, ai îndrăzni să faci lucruri din ce în ce mai scandaloase.

Iar la un moment dat în joc, ai spune: „În seara asta am să visez în așa fel încât să nu știu că visez.” Ca să iei experiența visului drept realitate absolută. Și ce șoc când te vei trezi! Și chiar te-ai speria singur.

Și apoi, în nopțile ce urmează, poate că ai îndrăzni să experimentezi cele mai extraordinare lucruri, doar pentru contrastul față de starea de trezie. Ai putea, de exemplu, să te visezi în situații de sărăcie extremă, boli, agonie. Ai putea, cum s-ar zice, să lucrezi cu vibrația suferinței până la cel mai intens punct al ei, iar apoi dintr-o dată – vup! – să te trezești... și să descoperi că, până la urmă, n-a fost nimic altceva decât un vis și totul este perfect în regulă. Și ai spune: „Uau, omule! Asta a fost super tare!”

Păi, de unde știi că nu asta faci deja?! Tu, care stai acolo cu toate problemele tale, cu toată situația ta complicată de viață, ascultând-mă. S-ar putea să fie chiar visul în care te-ai decis să intri. Dacă îți place, super tare! Dacă nu-ți place, ce distractiv va fi când te trezești!... 😊

9 noiembrie 2025

Link-ul: youtube.com/watch?v=cqFuYDou8lo

How to Deploy a Free Online Radio Station on a Cloud Server (2025)

A comprehensive step-by-step tutorial for beginners ⁸

Gain practical Linux experience by setting up a free online station with this ready-made solution.

Watch my introductory video on creating a free Oracle Cloud account, setting up a Virtual Machine, and connecting via SSH using Windows Terminal: youtu.be/m15m-C8F2-Y

CONTENTS

Oracle's Free Tier in 2025 Overview

Everything for Free

Oracle Limitations

My General Setup

A cost that you don't pay for

Setting up the Virtual Machine, Storage, and Network

Update (October 2025)

Oracle terminated my Free Tier VM after 60 days

Creating a new, smaller AMD VM (experimental)

Switching to a PAY-AS-YOU-GO plan

Setting up a more powerful Ampere VM

Deleting an old VCN

Preparing for the Radio Station Installation

When Creating the VM

Security

⁸ https://www.spiritus.ro/free_radio.htm

SSH Connection

Some basic Linux commands

Create and Attach a Block Volume (optional)

AzuraCast Installation

About Azuracast

a) The "> [docker.sh](#) Method" for Intel and AMD Shapes

b) The "> [docker.sh](#) Method" for Ampere ARM-based Shapes (without SSL)

AzuraCast Installation with SSL on an Ampere A1 shape

About the SSL Encryption

Change the Configuration Ports

Domain and SSL Certificate

AzuraCast Interface

SFTP Connection

AzuraCast Backup

AzuraCast Re-installation (just in case)

a) Restore from PC (recommended)

b) Restore from the Block Volume

Stop AzuraCast (for troubleshooting)

YouTube Streaming

Prerequisites

The FFmpeg Script

The Metadata Update Script

Make Both Scripts Executable

Create a [systemd](#) Service for the FFmpeg Script

Create a [systemd](#) Service for the Metadata Update Script

Explanation of the Daemon Services

Verify the Scripts Are Running

Keep Your VM from Being Reclaimed as Idle

The Traffic Generator Script

The Traffic Generator Service

Verify the Traffic Generator Is Working

A Cron Job to Keep Your CPU > 20%

AzuraCast Issues & Recommendations

Sequential Playlist

Shuffled Playlist

Playlist Priority

Relay Issues

The SSL Issue

Final and periodical checks

Troubleshooting the YouTube Relay

Visit my radio station's AzuraCast public page

https://radio.spiritus.ro/public/radio_spiritus

Oracle's Free Tier in 2025 Overview

Everything for Free ★ Oracle Limitations ★ The General Setup ★ A cost that you don't pay for ★ Setting up the Virtual Machine, Storage, and Network

Everything for Free

During 2024 and 2025, I created songs using Udio and Suno AI, sharing them on YouTube. To play these tracks randomly on a 24/7 station, I sought the best free radio software and found Azuracast.

I didn't want to host this software on my home PC, as I am a guy who shuts down the internet router overnight. 😊 So I started to look for a free VPS (Virtual Private Server) or a free VM (Virtual Machine), and there are not many out there.

- Microsoft and Google offer only short-lived free trials.
- Oracle provides a *perpetual* (?) Free Tier — if you use “Always Free eligible” services.

AI as a learning tool

One of the problems that I faced was that I was (and still am) a beginner in Linux server. But nowadays we can ask ChatGPT anything, including this tech stuff. So I started chatting online, gained some information, and learned some Linux server skills. At first, I had total confidence in what it told me and applied that immediately, but that led to chaos in my VM, so I had to terminate it and start anew. Then I switched to Gemini chat, which seems more appropriate to my endeavour. Probably because **ChatGPT wasn't trained on YouTube data**, while **Google's Gemini was**.

The lesson that I learned is „never trust AI, just use its information smartly”. I learned the hard way, through error and retry. AI has a lot of information, but zero responsibility. Moreover, especially in the IT field, there is a lot of outdated information that AI will pass to you. And sometimes, if it doesn't know something, it even hallucinates confidently! Be prepared for all kinds of such surprises.

Still, AI is the cheapest tutor you can find out there, with all its flaws. But never let it make decisions in your place! One day it will ruin everything you've built together...

The documentation that you are reading now was made out of my sweat and tears. In fact, I've written it for my own use, as I will probably

have to reference it later, when I will have probably forgotten all this complex stuff (I am 60 years old 😊).

Yet, the software is constantly updating and upgrading, and nobody can guarantee that this documentation will not be deprecated over a decade, or even sooner...

Oracle Limitations

Understandably, Oracle has put some boundaries on its free offer. In fact, their offer has shrunk over the years because of the huge demand for free servers. Who knows if it will be available next year anymore?!

So, there are some minimal limits for the "Free Tier". And as for the "Always free", you can only get a limited storage space and memory without paying anything. You cannot use this VM for AI training, just for other purposes — for example, as a radio or web server.

Free Tier only

The **Oracle Idle Policy** is intended to detect the VMs that are not used enough and should return to the general resource pool. This is very important for you to maintain your server active and running for an **unlimited** (?) amount of time. The main threat to your **Free Tier** VM is Oracle's idle instance reclamation policy. If your VM has very low CPU, network, and memory utilization for a continuous 7-day period, Oracle may reclaim it.

Some people say that these conditions should be met simultaneously, while others argue that Oracle's policy is designed to reclaim truly unused resources, not those that are just low on one metric but active on another. For example, a VM with very low CPU utilization might still be actively used if it's processing a lot of network traffic.

To be totally assured, you should definitely use your CPU over the threshold of 20% AND have more than 20% network traffic. (For Ampere shapes, the VM's memory should use more than 20%, too.)

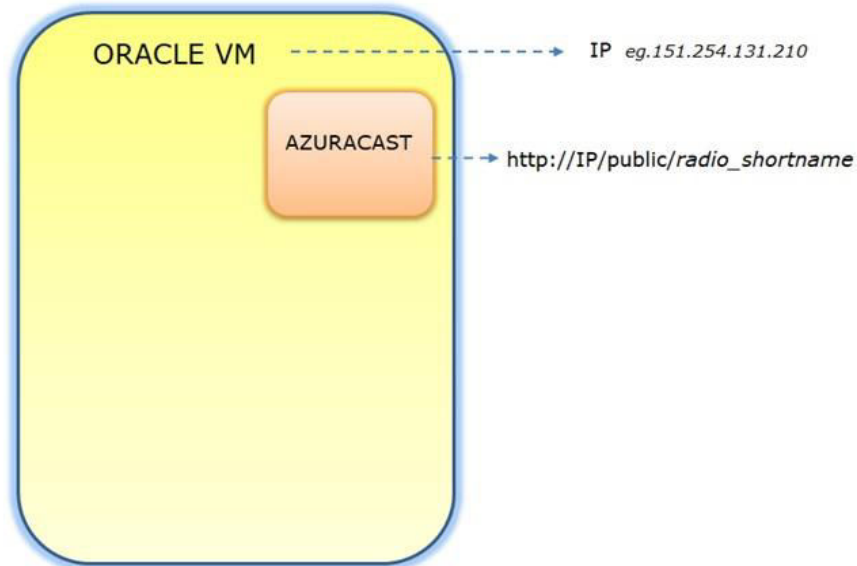
But if your project is using low resources that may not reach those two thresholds, what to do? You can learn some tricks in the chapter "**Keep Your VM from Being Reclaimed as Idle by Oracle**".

UPDATE: This documentation and project implementation took place initially in August-September 2025. Then, in October 2025 Oracle introduced a new limitation affecting Free Tier VMs. Review the last requirements in the following chapter **Update (October 2025)**

My General Setup

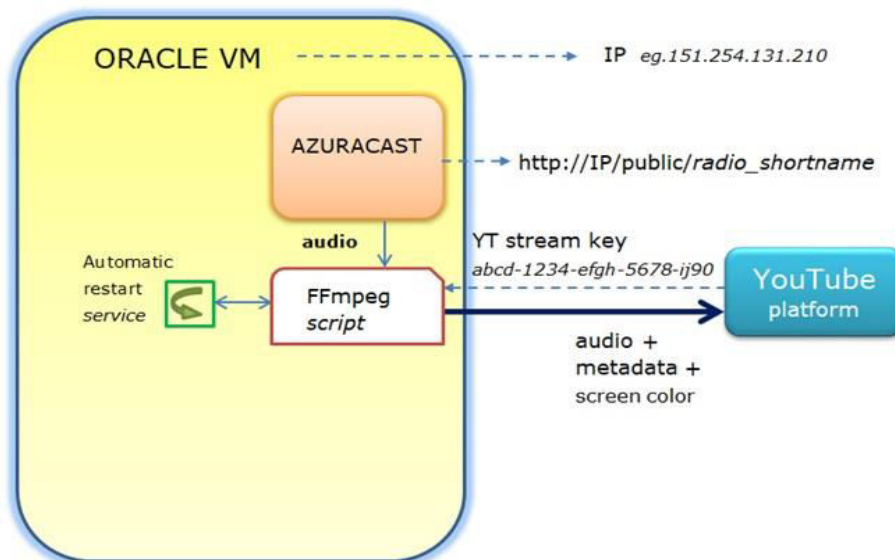
Step 1 - the Virtual Machine

I created my first Oracle Virtual Machine and got its dedicated IP. I then installed Azuracast software for my radio station.

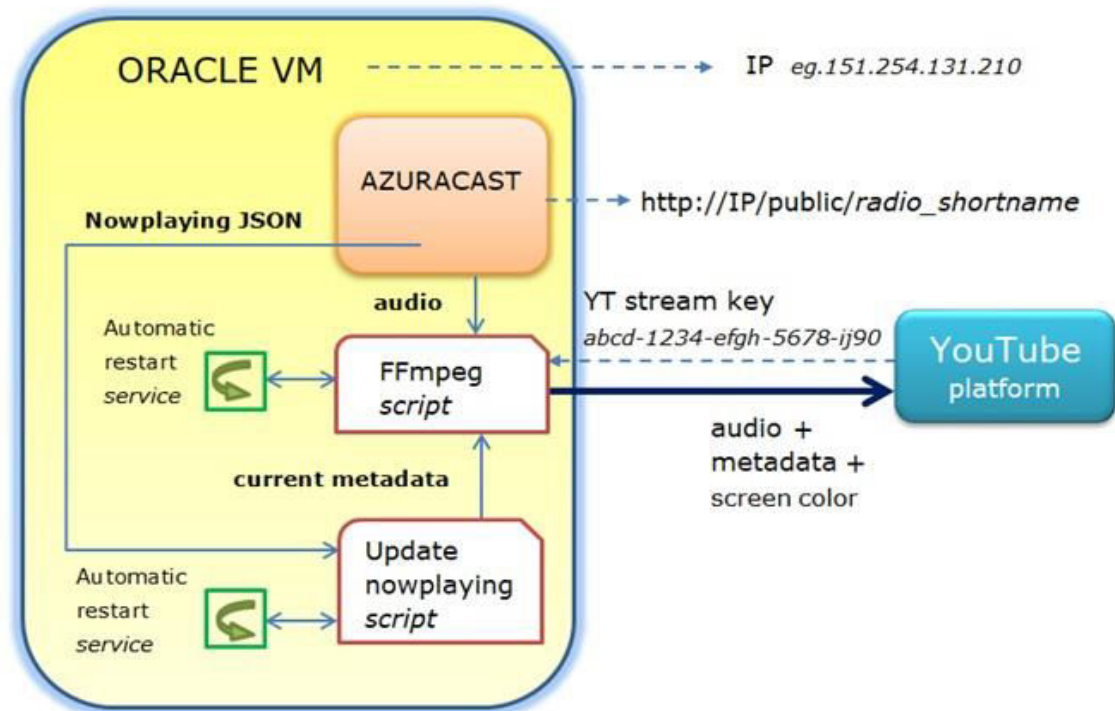
Step 2 - the YouTube relay

To increase my YouTube channel audience, I made an FFmpeg script that sends the audio signal to the YouTube streaming platform. Of course, it also increases the CPU usage.

Step 3 - the song metadata display

To enrich the information offered by YouTube for the current playing song, I made another script to send the metadata of the current song (author, title, album, genre) alongside the main audio signal.

Listen to my YouTube live stream:
[youtube.com/@spiritus.romania/streams](https://www.youtube.com/@spiritus.romania/streams)

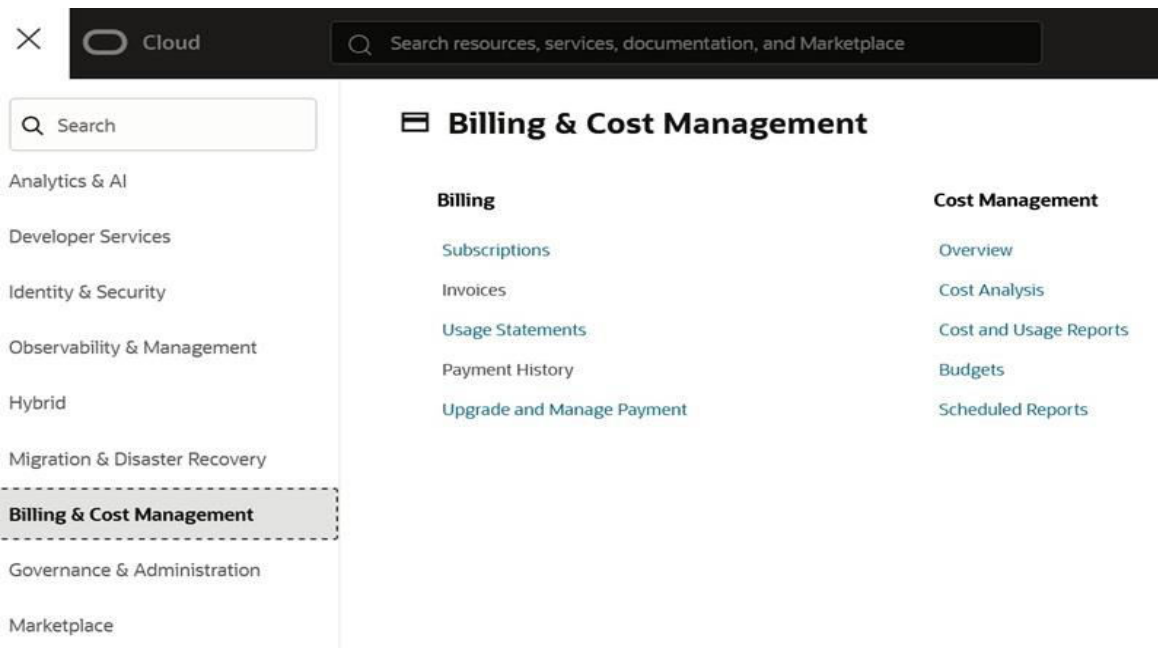
A cost that you don't pay for

Oracle Authentication App

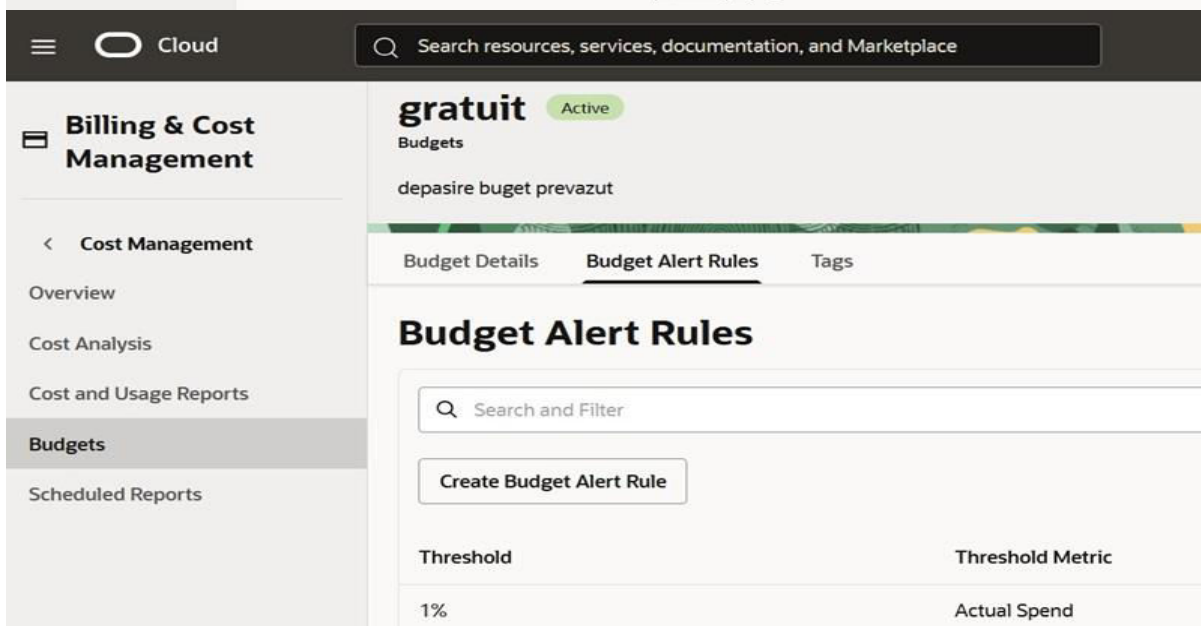
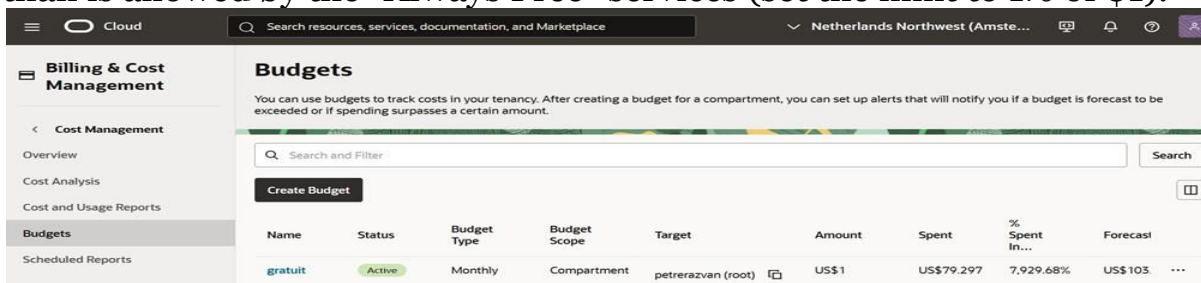
After creating the Oracle Free Tier account, install the Oracle Authentication app via Google Play or App Store, so you can log in.

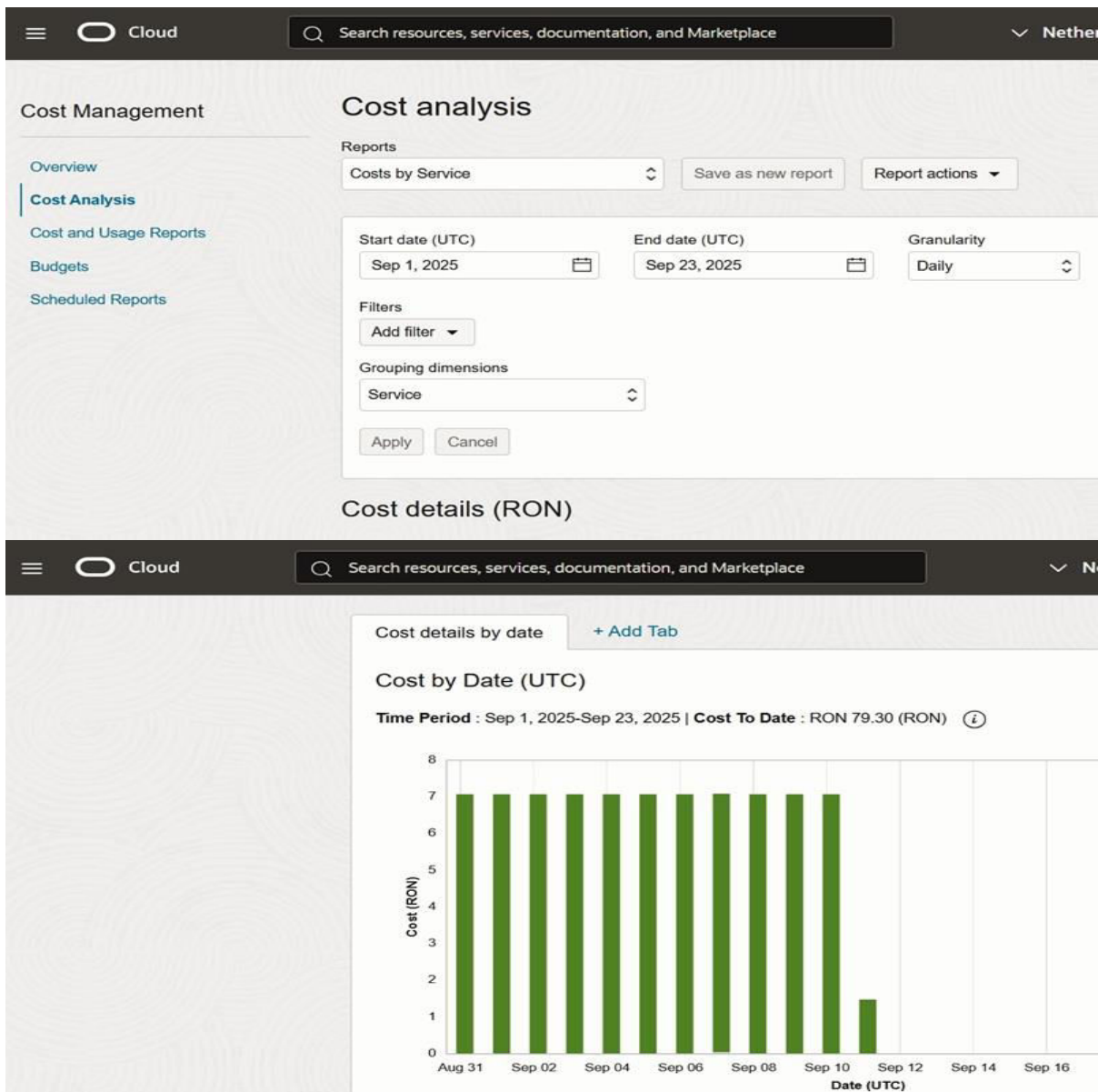
As a safeguard, you can go to the **Billing & Cost Management section** of your Oracle cloud account (in the left side menu).

Set a notification to receive an email if your server has consumed more than is allowed by the "Always Free" services (set the limit to 1% of \$1).

Do not panic if you see in the **Cost analysis section** that every day of Oracle services costs you an amount of money, as the invoice will be automatically credited (deleted) by Oracle at the end of the month (if you use "Always Free" resources within the given limits!). Nevertheless, it's good to know the value of the gift Oracle offers you! 😊

UPDATE (October 2025): It is highly recommended to upgrade from the "Free Tier" to the "Pay As You Go" plan. Essentially, the "Always free" services will stay free, so you won't have to pay anything — if you don't exceed the limits of those free services. Yet, if Oracle considers it necessary, they might send you a notification through your email that you are not using enough resources. Thereby, it is best to have ready-made solutions against their Idle Policy, which I've fully covered in this tutorial. See how to **Keep Your VM from Being Reclaimed as Idle** chapter.

If you open an Oracle account and do nothing with it, the Free Tier will simply terminate after 60 days, but your account will remain active, and you can opt for a Free Tier again.

If you open a Free Tier account and create a Virtual Machine, your VM instance will be **terminated after 60 days** without any

explanation from Oracle — 30 trial-days, plus another 30 days. Still, other services like Storage: block volume, Network: vcn, Object storage: bucket; Storage: boot volume backup, will be detached from the VM and may be re-used within the same Free Tier — arguably, for 30 days.

Of course, you can make another VM later and recover from backups, or start from scratch again. Follow this full step-by-step tutorial, and you can deploy your project in a very short time, simply copying/pasting the Linux commands.

Setting up the Virtual Machine, Storage, and Network

Just to be clear, during a 2-month period, I created at least:

- an Intel VM with 1 OCPU and 16 GB of RAM, which Oracle terminated after 60 days of Free Tier. As for October 2025, the Intel shape is no longer supported within the Free Tier.
- a much smaller AMD E2.1 micro shape with 1/8 OCPU and 1 GB of RAM, which I ran experimentally.
- a most recommended Ampere ARM-based shape with 1 OCPU and 6 GB of RAM, which is suitable for my project and is "Always free" eligible.

I've gained a lot of knowledge and experience from all my trials and errors, which I am sharing with you. It was and continues to be an IT adventure that I've never thought I would experience.

I covered the following steps in **my introductory video** ⁹, but I'll add some points here.

- First, you have to get a Free Tier Oracle account. I couldn't get that on my first attempt, but the next day I was successful. Probably, the demand for free servers was way too high.

- Secondly, I created my first VM (Virtual Machine), and I had to choose between AMD, Intel, and Ampere shapes (as of August 2025). At first, I chose Ampere, but a message came at the final stage that said it is not available at that moment. I then turned to an Intel CPU (VM.Standard3.Flex), which was available for the Free Tier.

⁹ <https://youtu.be/m15m-C8F2-Y>

- When you create your first VM, at one point, you have to choose the size of the Boot volume (by default, it is 50 GB). I made it 100 GB. You also create a Virtual Cloud Network that gives you a dedicated IP.

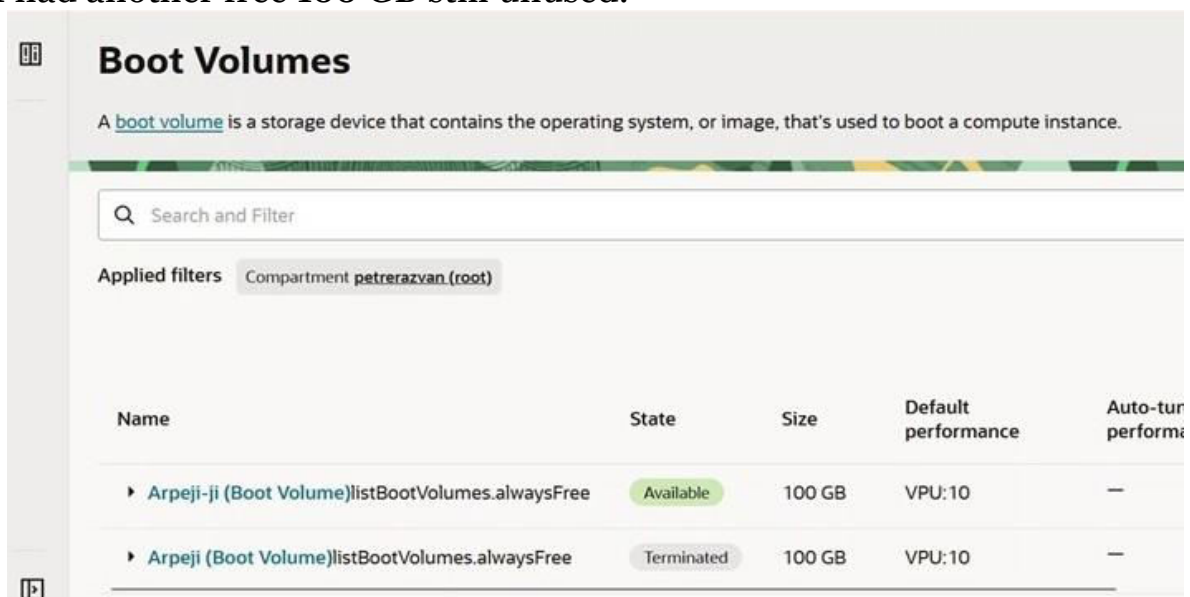
Important: Be aware of your total storage

As I said earlier, while chatting with ChatGPT and experimenting with all sorts of Linux commands, I ended up ruining my first VM and ultimately had to replace it. So, I terminated that instance and then created a new one.

When you terminate a VM, the Virtual Network automatically detaches from it and is kept intact in the “Always free” offer. So, when creating the second VM, I chose the same VCN as before.

Yet, when I terminated my first VM, I did not tick the "delete the attached boot volume" option, and the Boot volume remained intact and detached. I was unaware that, by creating a new Boot volume with the same size, I already used a total of 100 GB + 100 GB = 200 GB. That is the maximal limit within the "Always Free" offer. Anything that goes beyond that threshold has to be paid for.

So, later on, I went to the Storage tab and terminated the first Boot volume. Now I was safe to go further without paying for extra storage, as I had another free 100 GB still unused.

The screenshot shows the 'Boot Volumes' page in the Oracle Cloud console. It includes a search bar, an applied filter for 'Compartment petrerazvan (root)', and a table listing boot volumes. The table has columns for Name, State, Size, Default performance, and Auto-tur perform.

Name	State	Size	Default performance	Auto-tur perform
▶ Arpeji-ji (Boot Volume)listBootVolumes.alwaysFree	Available	100 GB	VPU:10	—
▶ Arpeji (Boot Volume)listBootVolumes.alwaysFree	Terminated	100 GB	VPU:10	—

Optional storage

Block volume

Oracle Cloud's Free Tier offers two types of block volumes for free:

- **Boot Volume:** Every VM instance you create comes with a Boot volume, which is where your operating system (Ubuntu, in my case) is installed.

- **Block Volume:** This is an additional volume you can attach to your VM to expand its storage.

I attached another 50 GB of Block volume to my VM and dedicated it to my Azuracast backup in case of reinstalling the program. Of course, it could also be used for any other purposes. Read how to "**Create and attach a block volume**".

Object Storage

Whether you use it or not, Oracle offers an "Always Free" 20 GB for Object Storage, which is separate from the Block volumes. If you back up your whole VM system, it automatically eats up from this storage quota.

In this case, keep in mind not to create another 'bucket' as an Object Storage, because you can easily exceed that 20 GB quota and have to pay for anything that goes beyond.

Then, verify in the 'Boot Volumes backups' the size of your file. For example, my VM backup (incremental) file was 13 GB, which is under the "free" limit of 20 GB.

Note: If I could, I would have chosen the other way round, i.e., the 50 GB block volume for the VM backup and the 20 GB bucket for the AzuraCast backup (in direct proportion to their size), but that's how things are...

As a matter of fact, you may also make no backup for the VM and download the AzuraCast backup to your home PC.

Conclusion

The main worry in the first steps is to correctly configure the system so that you will not pay anything at the end of the month.

"Always Free" thresholds:

- Block volumes: *Maximum* 200 GB (Boot + Block).
- Object Storage: *Maximum* 20 GB (monitor the size of the Boot volume backup file!).
- Network bandwidth: Unlikely to exceed limit.

*

To not be flagged as **idle** and your VM not be terminated, the **minimal thresholds** (for the "Free Tier" especially) are:

- CPU usage: At least 20%.
- Network traffic: At least 20%.
- Memory: At least 20% (Ampere shapes only).

Check the storage volumes

You can check all these volumes in the left side menu of the Oracle account, in the Storage tab.

The image shows two screenshots of the Oracle Cloud console. The top screenshot shows the 'Storage' tab selected in the left-hand navigation menu. The bottom screenshot shows the 'Block Volumes' page, which includes a search bar, a filter for 'Compartment petrezvan (root)', a 'Create block volume' button, and a table of existing volumes.

Name	State	Size	Default performance
▶ azuracast-media	Always free Available	50 GB	VPU:10

Storage

- Block Storage
 - Block Volumes
 - Block Volume Backups
 - Block Volume Replicas
 - Boot Volumes**
 - Boot Volume Backups
 - Boot Volume Replicas
 - Volume Groups
 - Volume Group Backups

Boot Volumes

A [boot volume](#) is a storage device that contains the operating system, or image, that's used to boot a computer.

Search and Filter

Applied filters: Compartment petrerazvan (root)

Name	State	Size	Default performance
▶ Arpeji-ji (Boot Volume)listBootVolumes.alwaysFree	Available	100 GB	VPU:10

Page 1 of 1 (1 - 1 of 1 total items)

Storage

- Block Storage
 - Block Volumes
 - Block Volume Backups
 - Block Volume Replicas
 - Boot Volumes
 - Boot Volume Backups**
 - Boot Volume Replicas
 - Volume Groups
 - Volume Group Backups

Boot Volume Backups

A [boot volume backup](#) is a point-in-time backup of data on a volume. Use boot volume backups to restore instances and migrate instances across regions.

Search and Filter

Applied filters: Compartment petrerazvan (root)

Name	State	Backup source	Source region	Backup type	Backup size / Volume...
vm-backup Always free	Available	Arpeji-ji (Boot Volume)	Netherlands Northwest (Amsterdam)	Incremental	13 / 100

Page 1 of 1 (1 - 1 of 1 total items)

Important: If you are planning to make another manual VM backup, first terminate the older backup file, so you don't exceed the 20 GB limit. See the screenshot below.

Storage

- Block Storage
 - Block Volumes
 - Block Volume Backups
 - Block Volume Replicas
 - Boot Volumes
 - Boot Volume Backups**
 - Boot Volume Replicas
 - Volume Groups

Details Attached instances **Backups** Clones Replicas Monitoring Tags

Boot Volume Backups

A [boot volume backup](#) is a point-in-time backup of data on a volume. Use boot volume backups to restore instances across regions.

Search and Filter

Create Boot Volume Backup

Name	State	Source region
vm-backup	Creating...	Netherlands North
abqw2ljrolcxxpmng2dq4oyotkybq4en4vtz3p4y5qxigrtg4h7sqmbnhama	Terminated	Netherlands North

Update (October 2025)

Oracle terminated my Free Tier VM after 60 days ★ Creating a new, smaller AMD VM (experimental) ★ Switching to a PAY-AS-YOU-GO plan ★ Setting up a more powerful Ampere VM ★ Deleting an old VCN

This update covers critical changes introduced by Oracle in October 2025 affecting the Free Tier's lifetime, limitations, and resource policies.

New Policy: Oracle Free Tier VMs may now terminate automatically after 60 days, regardless of usage levels.

Affected Users: All Free Tier accounts created before October 2025.

Solution: To prevent service interruption, upgrade to Pay-As-You-Go and maintain consistent CPU utilization.

Oracle terminated my Free Tier VM after 60 days

Unexpectedly, Oracle terminated my Virtual Machine (Intel VM.Standard3.Flex) after 60 days since creating my Oracle Free Tier account. Oracle has firmly stated that "the Always Free services are available for an unlimited period of time". This is only true with a "Pay as you go" account, as of October 2025.

Oracle Cloud Services: your subscription(s) has been terminated Yahoo/Inbox

 Oracle Cloud
From: no-reply@organizations.oci.oraclecloud.com
To: petrerezvan@yahoo.com Sun, Oct 12 at 5:30 AM

ORACLE Cloud

Dear Customer,

This letter is to inform you that your Cloud Services described below were terminated on Sunday, October 12, 2025 02:30 AM Coordinated Universal Time.

The termination stopped all running services and purged the data. All data was deleted and is non-recoverable.

For any further assistance, please contact [Oracle Support](#).

After Oracle terminated my VM, I logged in to my account and found that the VM was STOPPED.

Instances

An [instance](#) is a compute host. Choose between virtual machines (VMs) and bare metal instances. The image that you use to launch an software.

Search and Filter

Applied filters: Compartment `petrerazvan (root)`

Create instance Actions

☐	Name	State	Public IP	Private IP	Shape	OCPU count	Memory (GB)
☐	Arpeji-ji	Stopped	134.98.152.181	10.0.0.174	VM.Standard3.Flex	1	16

Page 1 of 1 (1 - 1 of 1 total items)

I tried to start it, but an error message clearly stated that the instance is disabled.

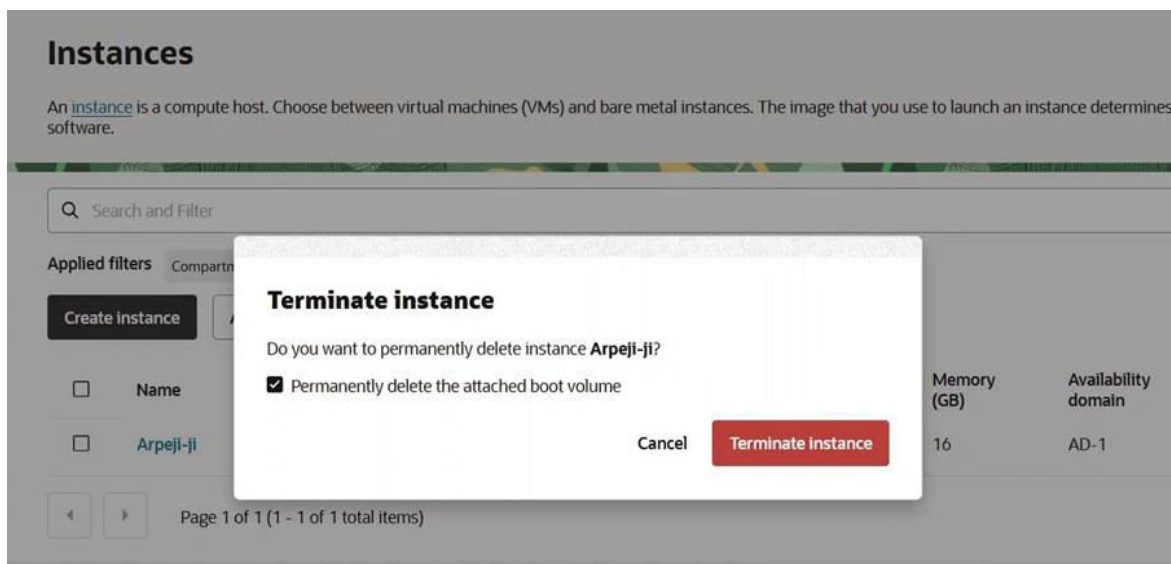
Actions

State	Public IP	Private IP	Shape	OCPU count
Stopped				

Error

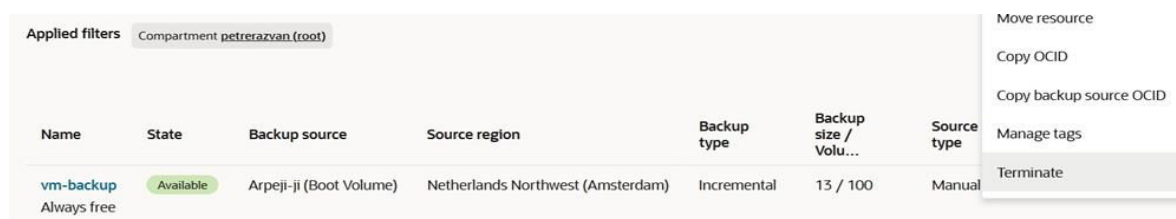
Unable to start instance: Instance `ocid1.instance.oc1.eu-amsterdam-1.anqw2lirpw5rchicftzp5pamndqfn23ziusc5jexovbfyisc2twcjbppos5hq` is disabled and will not accept any action requests. Please contact customer support to reenale.

Finally, I clicked on 'Terminate' instance. I also ticked 'delete the attached boot volume'.

Then I went to **Storage > Boot Volumes** and verified that the Boot volume is terminated.

Also, went to **Storage > Boot Volume Backups** and manually terminated the old VM backup.

So, I've got rid of all the leftovers...

The Block volume of 50 GB is still available. The Object Storage bucket is still available.

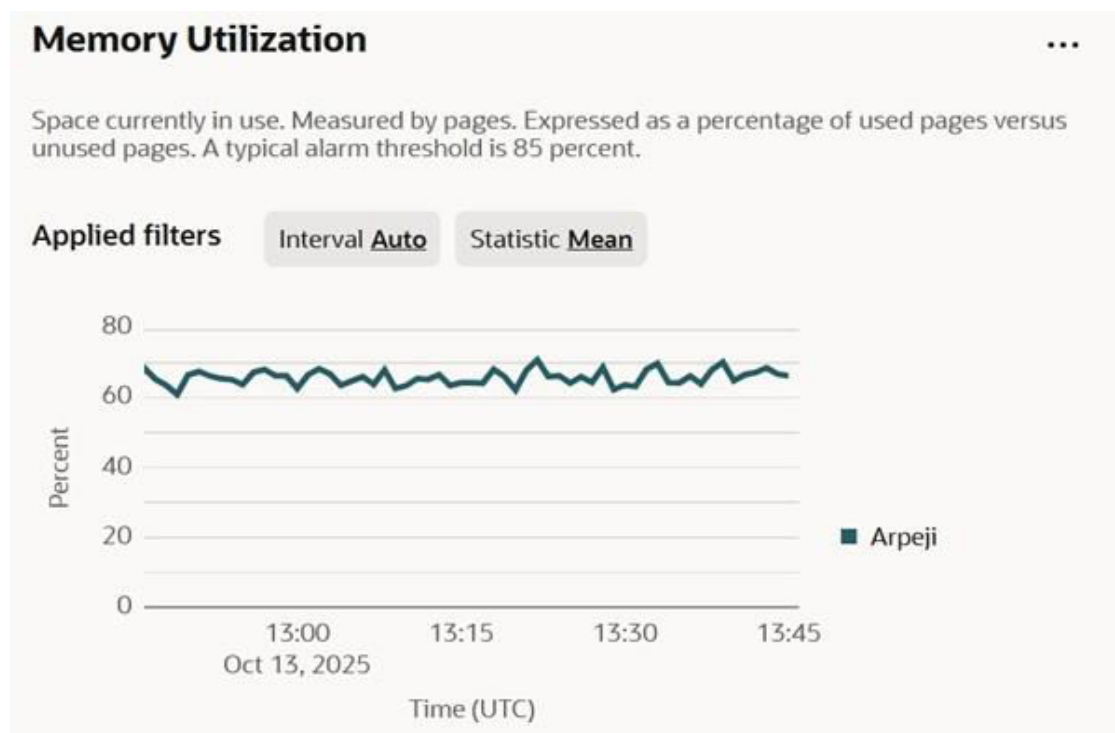
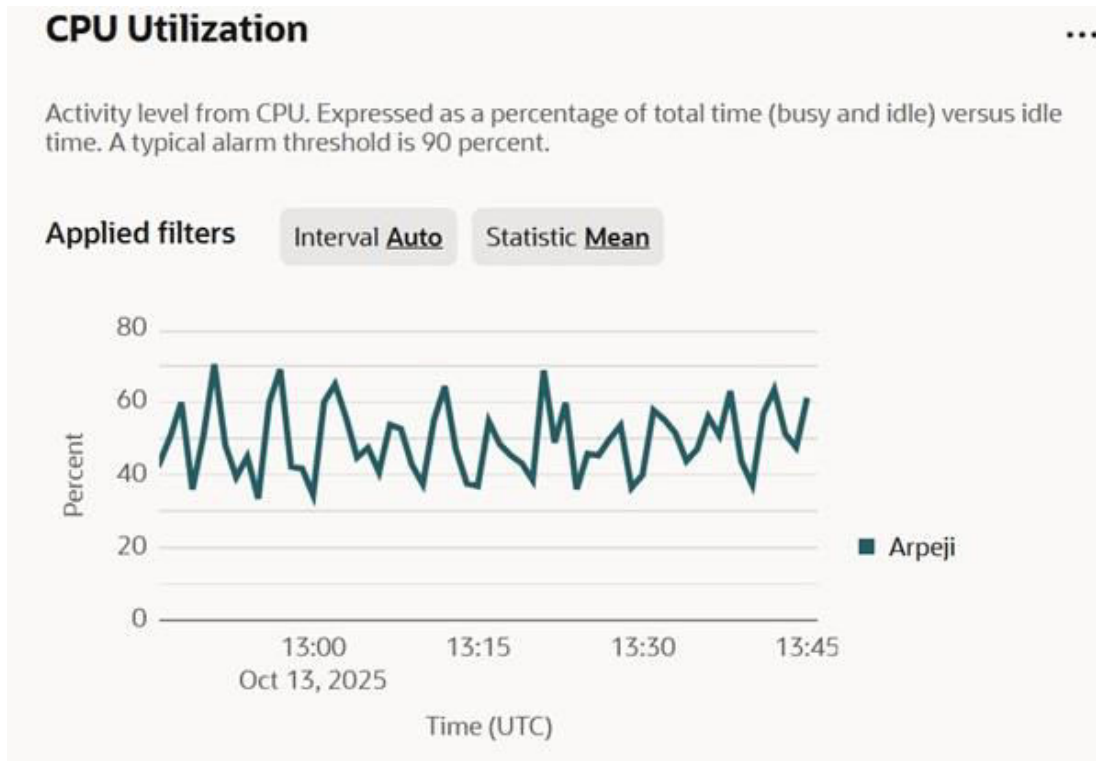
The Virtual Cloud Network and Subnet are still functional, so I don't have to make the Ingress Rules again.

Creating a new, smaller AMD VM (experimental)

As for October 2025, unfortunately, the only shape available within the Free Tier for my Canonical Ubuntu 24 **minimal** image is the **AMD Standard E2.1 Micro** shape. It is clearly a big limitation for my project. The AMD E2.1.Micro shape has only 1 GB of memory and 0,48 Gbps network bandwidth. So, I'll have to make at least the following changes to the project:

- Make a supplementary 2 GB **swap** memory (the Intel shape used 1,8 GB of RAM for my project)
- Modify the Traffic Script.

After creating the AMD E2.1 Virtual Machine and installing the AzuraCast software, the Oracle Monitoring Tools (Instance > Monitoring tab) show a high percent utilization of the CPU (a mean of 30%, but sometimes even reaching 60%) – because the AMD shape is much smaller (1/8) than the Intel shape – and a memory intense utilization (65%, with spikes at the software restart).

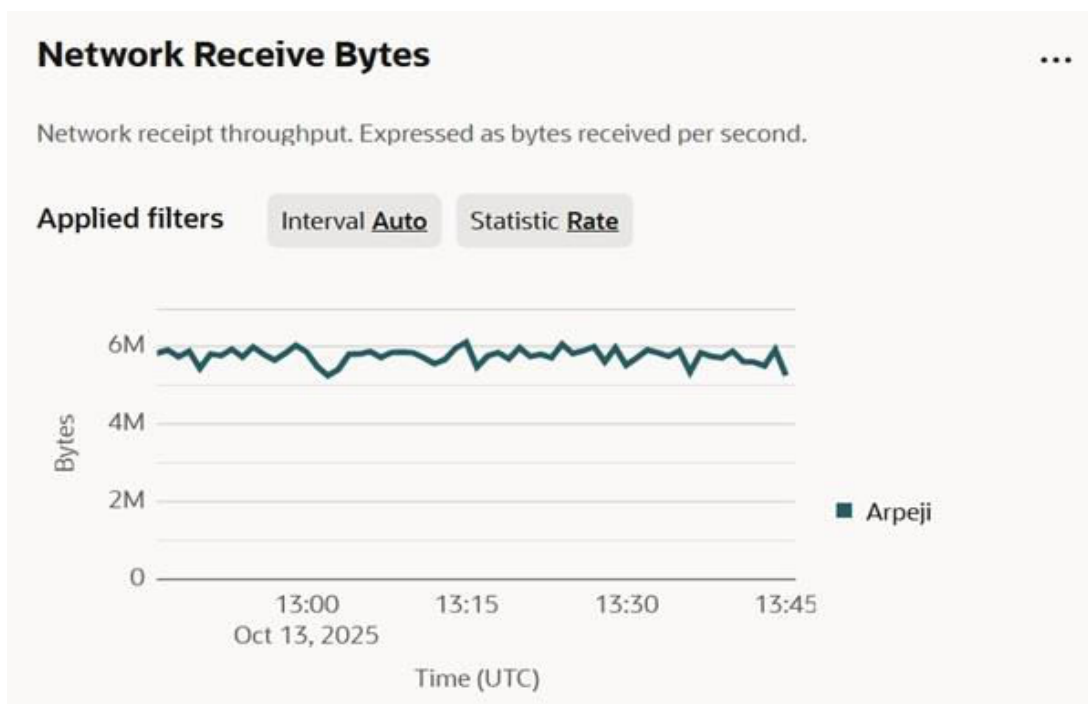

By monitoring the memory activity with the `free -h` command, the fact that my **Swap is constantly at 40% utilized** is the key indicator of a performance problem, and it confirms that 1 GB of RAM is insufficient for my workload (likely AzuraCast). That is, **800 MB** of application data that has been pushed out of my fast physical RAM and onto the slow hard drive/SSD. Any application that needs to access this 800 MB of data will experience a massive delay, leading to system slowdowns and sluggishness!

My server is in a state of **chronic memory pressure** because 1GB of RAM is not enough for my persistent workload. The best and most permanent solution is to **increase the physical RAM**.

But before anything else, I will first try to **make the Traffic Script** to see if it can be supported by the current system.

Although I have modified the Traffic script for maximum traffic (SLEEP_TIME=0, so the download loop runs back-to-back), the Monitoring Tool shows that my AMD E2.1 shape does not allow for more than 6MB per second network traffic.

NOTE: Multiple sources confirm that the maximum public Internet bandwidth for the `vm.Standard.E2.1.Micro` instance is capped at 480 Mbps *internal*, but significantly lower for *external* traffic. The most common and frequently cited limit for external traffic is 50 Mbps (which is ≈ 6.25 MB/s).

Conclusion: This problem does not have a solution within the "Free Tier" account! Even if I chose the Canonical Ubuntu 24.04 full image

with a more powerful Ampere shape, the Free Tier will still be available for only one month, after which Oracle will terminate my VM again.

The permanent solution is to upgrade to a "**Pay as you go**" account, where the Idle Policy might apply only for non-meeting all three conditions simultaneously (CPU, RAM, network), and I can choose a bigger shape, an Ampere A1 Flex with 1 OCPU and 6 GB of RAM. That will suffice for my radio station project.

Anyway, this was just an experiment to see if such a small AMD E2.1 Micro shape could sustain my project. And, in principle, yes, it can for the radio station only (without restreaming to YouTube), but struggling hard with occasional "hiccups".

Switching to a PAY-AS-YOU-GO plan

When you upgrade to a 'Pay As You Go' (PAYG) account:

- Your usage for the first 4 OCPUs and 24 GB of RAM on the Ampere A1 shape will still be billed at \$0.00.
- As long as your usage stays within the "Always Free" limits, you will have a \$0.00 bill.
- By providing a payment method and converting to PAYG, you are, **generally speaking**, no longer subject to the idle reclamation policy for those "Always Free" resources. The PAYG status signals to Oracle that you are a commitment-ready customer and you gain peace of mind that your running AzuraCast instance will not be *automatically* stopped for a lack of activity.

How to switch from a "Free Tier" to a "Pay As You Go" account

In the main menu, go to "Billing & Cost Management", then click on the "Upgrade and Manage Payment" link. You'll see your **Plan type: Free Tier**. Scroll down to the 'Pay As You Go' box and click the "Upgrade your account" button.

As an Individual, tick "*Tax information is not available*" for the reason "*Not registered*". Also tick "*I agree to the terms and conditions...*", then click the "Upgrade your account" button.

A new window will appear with your credit card info, and then you will confirm the payment in your online bank account.

IMPORTANT: No payment will be registered in your bank reports (as of October 2025). Oracle only needs a confirmation that you have a small amount of money (\$100) in your bank account.

Setting up a more powerful Ampere VM

As a "Pay As You Go" user, the Oracle Cloud Infrastructure let me choose between AMD, Intel, and Ampere shapes — and that is somehow a trap. Intel is not listed as an "Always Free" service, while AMD's E4 and E5 shapes are also paid. The only configuration listed that is guaranteed to be **free** is the Ampere A1 Flex instance. You get 4 OCPUs and 24 GB of RAM *per month* in the "Always Free" tier.

Yet, the OCI only let me provision 1 OCPU for the Ampere shape (perhaps due to regional capacity limits), with 6 GB of RAM, without the old option to choose a bigger size (e.g., 2 OCPUs and 16 GB of RAM).

NOTE: Also, resizing the Ampere A1 Flex shape to a bigger size after creation is not possible anymore (due to lack of Oracle resources, I suppose).

For now, I can run an Ampere A1 Flex instance alongside my pre-existing AMD E2.1.Micro instance without exceeding the "Always Free" limits, provided I carefully manage the total resource consumption, especially the storage.

I will be using the following total resources, all of which are within the "Always Free" limits:

- Total OCPUs: 1 (Ampere) + 0 (AMD Micro) = 1 OCPU (out of 4 free)

- Total RAM: 6 GB (Ampere) + 1 GB (AMD Micro) = 7 GB (out of 24 GB free)
- Total Boot Volume: 50 GB (Ampere) + 50 GB (AMD Micro) = 100 GB (out of 200 GB free)
- Total VM Instances: 1 (Ampere) + 1 (AMD Micro) = 2 instances (You can have up to 4 total instances, including a maximum of 2 AMD Micro).

The AMD E2.1.Micro instance is very limited (it has 1/8th of an OCPU and 1 GB of RAM), so the Ampere A1 instance will be significantly more powerful for running my radio station. I am much better off running the radio station on the Ampere A1 instance and keeping the AMD Micro for something extremely lightweight, if I need it at all.

Deleting an old VCN

After creating the Ampere ARM-based shape with a Canonical Ubuntu, I terminated the AMD micro shaped VM.

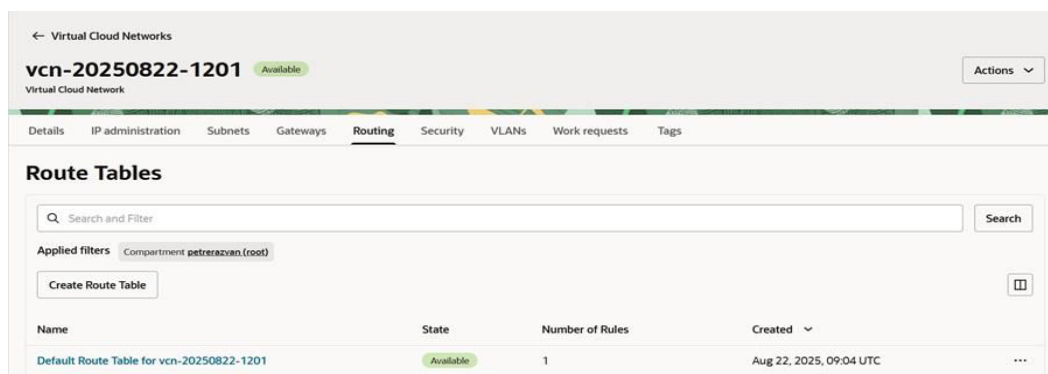
And here is a catch. When creating the Ampere shape I chose to create a new VCN. And so I got 2 VCNs now. Up to two VCNs are typically available in the "Always Free" tier. So I decided to delete the older VCN, although that was not mandatory for the moment. There are a few steps before you can terminate the VCN, which I'll describe below.

Go into the details of the VCN that you want to delete and systematically delete all of its components — starting with any subnets, Internet Gateway — until the VCN itself is empty. Once it is empty, the "Terminate" button will work.

To remove the Internet Gateway, go in the VCN details, Route tab, and remove the reference to the Internet Gateway. Then re-attempt the Internet Gateway deletion.

After deleting the Subnet and the Route Tables (they may be deleted automatically once empty), finally, go back to the VCN Details page and Terminate the VCN.

The screenshots below are self-explanatory...

← vcn-20250822-1201

Default Route Table for vcn-20250822-1201 Available

Route Table

Details **Route Rules** Tags

Route Rules

Traffic within the VCN is handled by the VCN's local routing by default. Intra-VCN routing allows you more control over routing between subnets. [Learn more](#). If you're having problems, use [Network Path Analyzer](#) to check your connections.

Search and Filter

☐	Destination	Target Type	Target	Route Type	Description	
☐	0.0.0.0/0	Internet Gateway	Internet Gateway vcn-20250822-1201	Static		...

Cloud Netherlands Northwest (Amste...

← vcn-20250822-1201

Default Route Table for vcn-20250822-1201 Available

Route Table

Details **Route Rules** Tags

Route Rules

Traffic within the VCN is handled by the VCN's local routing by default. Intra-VCN routing allows you more control over routing between subnets. [Learn more](#). If you're having problems, use [Network Path Analyzer](#) to check your connections.

Search and Filter

Remove Route Rule from Route Table

Are you sure you want to remove the Route Rule 0.0.0.0/0 from Route Table Default Route Table for vcn-20250822-1201?

☐	Destination	Target Type	Target	Route Type	Description	
☐	0.0.0.0/0	Internet Gateway	Internet Gateway vcn-20250822-1201	Static		...

Details IP administration Subnets **Gateways** Routing Security VLANs Work requests Tags

Internet Gateways

Search and Filter

Applied filters

Name	State	Route Table	Created	
Internet Gateway vcn-20250822-1201	Available	—	Aug 22, 2025, 09:04 UTC	...

Page 1 of 1 (1 - 1 of 1 total items) Items per page 25

- Copy OCID
- Associate Route Table
- Move resource
- Manage tags
- Terminate

Virtual Cloud Networks

Virtual Cloud Networks (VCNs) are private virtual networks you set up in Oracle Cloud Infrastructure. You can attach gateways, route tables, and security lists to specify routing and security rules.

Search and Filter

Applied filters

Name	State	IPv4 CIDR Block	IPv6 Prefix	Default Route Table	DNS Domain Name	Created	
vcn-20251015-1911	Available	10.0.0.0/16	—	Default Route Table for vcn-20251015-1911	vcn10151914.oraclevcn.com	Oct 15, 2025, 09:04 UTC	...
vcn-20250822-1201	Available	10.0.0.0/16	—	Default Route Table for vcn-20250822-1201	vcn08221204.oraclevcn.com	Aug 22, 2025, 09:04 UTC	...

Page 1 of 1 (1 - 2 of 2 total items) Items per page 25

Virtual Cloud Networks Delete Virtual Cloud Network

Virtual Cloud Networks (VCNs)

Search and Filter

Applied filters

Search compartments for resources associated with this VCN.

Select which compartments to search for associated resources. Searching more compartments will take more time but will be more thorough. If any associated resources remain, the deletion will fail.

All 1 compartments
 Specific compartments

Preparing for the Radio Station Installation

When Creating the VM ★ Security ★ SSH Connection ★ Some basic Linux commands ★ Create and Attach a Block Volume (optional)

Oracle Authentication App

After creating the Oracle Free Tier account, you must install the Oracle Authentication mobile app so you can log in. Go to "Google Play" for Android phones or to "App Store" for Apple phones.

When Creating the VM

Besides the information already given in the previous chapters, I will mention some other basic ones.

- When creating a VM (Virtual Machine), you will be asked what operating system (or *image*) you would like to use. Normally, you would use a Linux distribution for a server. Especially for a beginner, the Ubuntu distro is recommended. That's what I did.

For the Intel and AMD shapes, I preferred the **Canonical minimal Ubuntu**, for not being cluttered with useless apps, which is ideal for servers. Yes, I have to install each application individually, but that's a very simple task in Linux.

Note: The Ubuntu *minimal* image is not working with the Ampere A1 Flex shape.

- If you are at your first VM within your Oracle Cloud free account, you will have to create a **new** Virtual Cloud Network (VCN) and a new subnet. If you are at your second VM, you may choose an already existing VCN and subnet.

- Also, you will have to ask Oracle to create a private-public key pair and immediately download the private key for SSH connection. Or you may add an existing pair that you created before.

Security

After creating the VM instance, you should define some security rules. In Oracle Cloud Infrastructure (OCI), the **Ingress Rules** you set in the Virtual Cloud Network (VCN) are a type of **Firewall**.

- Ingress Rules are firewall rules that control incoming traffic to your VM. These are the rules that allow people to access your website, radio station, or SSH into your server.
- Egress Rules are firewall rules that control outgoing traffic from your VM. These rules are used to allow your VM to access the internet, send emails, or make API calls.

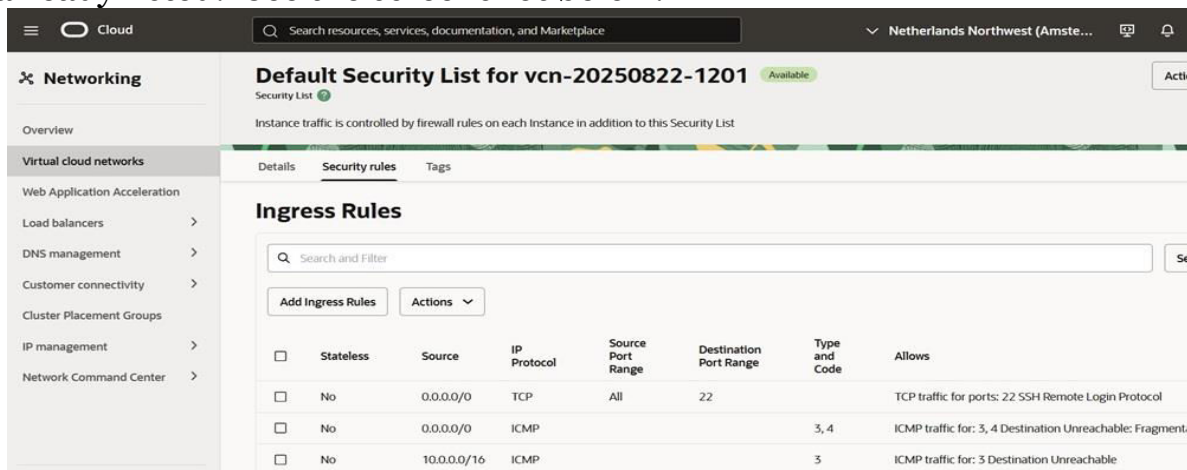
How to Add a Rule in Oracle Cloud

1. Navigate to **Networking > Virtual Cloud Networks** (VCNs).

2. Click on the VCN your VM is in, then select **Subnets**.

3. Click on the subnet your VM is in, then click on **Security**.

You will see a **Default Security List**, where port 22 (for SSH) is already listed. See the screenshot below.

4. Back in the Subnet's **Security** tab, create a new custom list by clicking on "**Add Security List**" and giving it a name.

5. Then click **Add Ingress Rules** and enter the following details for the stream port:

- Source CIDR: **0.0.0.0/0** (This allows access from any IP address)
- IP Protocol: **TCP**
- Source Port Range: **All**
- Destination Port Range: **8000**
- This is the port you need to open, as AzuraCast's public stream server (Icecast or Shoutcast) typically runs on this port. Your listeners will connect to this port to hear your broadcast.

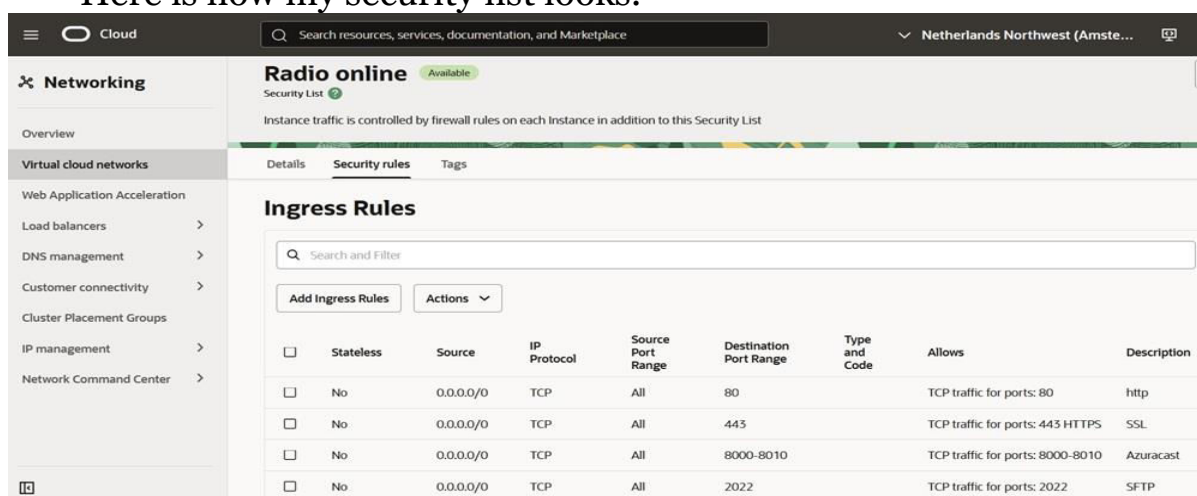
Without an ingress rule for this port, your stream will be inaccessible from the outside.

You should also definitely add the following Ingress Rules:

- Rule 1 Source CIDR: **0.0.0.0/0** Destination port: **80 (for http)**
- Rule 2 Source CIDR: **0.0.0.0/0** Destination port: **443 (for https)**
- Rule 3 Source CIDR: **0.0.0.0/0** Destination port: **2022 (for Azuracast SFTP)**

Do not set any Egress Rules for this project, thus allowing your VM to access the internet, send emails, or make API calls.

Here is how my security list looks.

The screenshot shows the Oracle Cloud console interface for a Security List named "Radio online". The "Ingress Rules" section is expanded, displaying a table of rules. The table has columns for checkboxes, Stateless, Source, IP Protocol, Source Port Range, Destination Port Range, Type and Code, Allows, and Description. Four rules are listed, corresponding to the ones mentioned in the text above.

	Stateless	Source	IP Protocol	Source Port Range	Destination Port Range	Type and Code	Allows	Description
☐	No	0.0.0.0/0	TCP	All	80		TCP traffic for ports: 80	http
☐	No	0.0.0.0/0	TCP	All	443		TCP traffic for ports: 443 HTTPS	SSL
☐	No	0.0.0.0/0	TCP	All	8000-8010		TCP traffic for ports: 8000-8010	Azuracast
☐	No	0.0.0.0/0	TCP	All	2022		TCP traffic for ports: 2022	SFTP

Incoming ports 22 (for SSH), 80 (for HTTP), and 443 (for HTTPS) are standard for any type of project.

NOTE: If you reuse an **old VCN** with its IP but create a **new subnet**, double-check that the same security list exists on both. The rules for a subnet are a separate configuration from the VCN's main security list. That is the reason why we created the custom list inside the Subnet and not inside the VCN details page, so that the VCN automatically takes the new list as its own. That wouldn't have happened vice versa, and you should have added the VCN's security list to your subnet, too.

SSH Connection

After creating the Oracle VM, you will have to connect to it via a safe method. The best way is by using SSH (Secure Shell protocol). I am a Windows user, so I use the PowerShell command line. Right-click on the Windows icon in the taskbar and choose "Terminal (admin)".

I usually copy the following command and paste it into the Terminal:

```
ssh -i C:\Users\petre\Downloads\ssh-key-2025-08-28.key
ubuntu@134.98.152.181
```

Explanation:

- C:\Users\petre\Downloads\ssh-key-2025-08-28.key is the path where I store the SSH private key that I got from Oracle at the moment of creating my VM. (Notice “petre” is my Windows username.)

NOTE: Be very careful to **download the Private key immediately** when you create the public-private pair keys, because you cannot retrieve it anymore. If you lose your Private key, you can only erase the VM from your Oracle Cloud account interface and make a new one!!! You don't need the Public key, as it is already stored in the Oracle credentials, unless you want to reuse this pair of keys later in another project.

- ubuntu@134.98.152.181 is my automatically assigned username and my server IP.

Windows credentials

For this command to work in Windows, you must first **change permissions for the private key file**. Use the command below and **change the path and Windows username** in accordance with your own. Let the rest of the command intact!

```
icacls "C:\Users\petre\Downloads\ssh-key-2025-08-28.key" /inheritance:r /grant:r "petre:F"
```

To verify it worked, right-click on the .key file, **Properties**, and go to the **Security** tab. You should only see your Windows local username with full control. It is enough to do this operation once, and the Windows OS will remember it.

If you copy the SSH private key file to another location, take care to also change the permissions of the new file!

Explanation:

The reason for this command is that SSH clients will refuse to use a private key if its permissions are not secure enough. This is a critical security feature to ensure that only you (the Windows user) can access your private key.

Here is a snapshot of the terminal after a successful SSH connection.

```
PSC:\Users\petre> ssh -i C:\Users\petre\Downloads\ssh-key-2025-08-28.key ubuntu@134.98.152.181

welcome to Ubuntu 24.04.3 LTS (GNU/Linux 6.14.0-1011-oracle x86_64)
* Documentation: https://help.ubuntu.com
* Management: https://landscape.canonical.com
* Support: https://ubuntu.com/pro

ubuntu@arpeji:~$
```

Explanation:

- ‘ubuntu’ is the Linux local user directory, and ‘arpeji’ is how I named my VM. The blue ‘~’ sign shows we are now in the default user ‘ubuntu’ directory.

- The Linux commands will follow the ‘\$’ sign.

Note: As a Windows user, be aware of this difference. When you are in the Windows environment, the backslash ‘\’ is used to describe a path. In Linux, we use the slash ‘/’ for that, while the backslash ‘\’ is used in scripts, allowing you to break long commands into multiple lines for better readability without affecting their execution.

Important: In Linux, the ‘\’ must be the very last character on the line. If you were to add any other character after the ‘\’, such as a # for a comment, the line continuation would fail.

Some basic Linux commands

I will cover some of the most basic Linux commands and structure.

The first time you connect to your Ubuntu server via SSH, you are driven to the “ubuntu” folder/directory, which is a subdirectory of the “home” directory. (The directories/folders have a tree structure as in Windows OS.)

ls (list directory)

Here you can launch the command ‘ls’, which lists all files and folders that exist there. Type `ls`, then press the Enter key. At the beginning, there will be nothing to show. In my case:

```
ubuntu@arpeji:~$ ls bin
```

It has listed the 'bin' subdirectory, which I made within the user directory, called 'ubuntu' by default. Note the blue '~' sign before the '\$', which is an equivalent for the user directory (i.e., 'ubuntu').

You can add a "flag" to this command, which gives more information: `ls -la` OR `ls -al` (mind it is a **hyphen** or **minus** sign, not a *dash* (a longer hyphen)! This command will show all files, including the hidden ones (those starting with a dot '.')

TIP: You can always ask for help on any command simply by typing `--help`. For example: `ls --help`

cd (to navigate)

If you want to navigate to another folder/directory, use the `cd` command (change directory) like '`cd /path/to/folder`'. This is an absolute path, starting from the root directory (first '/' sign). For example, if you are in the "home" folder, `cd /var` followed by the Enter key will get you directly within the "var" folder, which is also a direct subfolder of the root ('/').

```
ubuntu@arpeji:~/home$ cd /var
ubuntu@arpeji:/var$ ls
azuracast backups cache crash lib local lock log mail
opt run snap spool tmp
ubuntu@arpeji:/var$
```

Also, '`cd subfolder_name`' will get you from the parent folder to a subfolder.

If you want to get back to the parent folder, use the `cd ..` command (cd space dot dot).

For example, here we go from the user directory ('~' or 'ubuntu') to the parent directory ('home'), and list all in detail, which are subfolders 'opc' owned by the *opc* user, and 'ubuntu' owned by *ubuntu* user, plus '..' the parent directory of /home, which is the **root** directory (/) and '.' the current directory (**home**), owned by the *root* user.

```
ubuntu@arpeji:~$ cd ..
ubuntu@arpeji:/home$ ls -la
total 16
drwxr-xr-x 4 root root 4096 Aug 28 13:43 .
drwxr-xr-x 22 root root 4096 Sep 17 17:42 ..
drwxr-x--- 3 opc opc 4096 Aug 28 13:43 opc
drwxr-x--- 7 ubuntu ubuntu 4096 Sep 11 14:02 ubuntu
ubuntu@arpeji:/home$
```

We may want to go to the root ('/') and list all its subdirectories.

```
ubuntu@arpeji:/home$ cd ..
ubuntu@arpeji:/$ ls
bin boot etc lib lib64 media opt root sbin snap sys usr
bin.usr-is-merged dev home lib.usr-is-merged lost+found
mnt proc run sbin.usr-is-merged srv tmp var
ubuntu@arpeji:/$
```

If you want to go to your user directory at once, type `cd ~` and you're back to your working folder, "ubuntu". Or even simpler, simply type `cd`.

```
ubuntu@arpeji:/$ cd ~
ubuntu@arpeji:~$
```

TIP: Get more info with `cd --help`.

You can check in which folder you are at any time by watching the prompt structure (on the left side, before the '\$' sign). The '~' sign is a shortcut for the user/working folder (in our case, the 'ubuntu' directory).

Alternatively, you can use the `pwd` command.

```
ubuntu@arpeji:~$ pwd
/home/ubuntu
ubuntu@arpeji:~$
```

sudo (for powerful commands)

Another common command is 'sudo'. You will need to use 'sudo' for any command that modifies the system or accesses protected areas. So 'sudo' gives some temporary elevated privileges.

Tip: Every time a command doesn't work, first try putting `sudo` before.

You don't have to use 'sudo' if you've already given yourself full permissions for that specific folder you are working in. For example:

```
sudo mkdir /var/azuracast
```

- makes the `azuracast` folder, where the AzuraCast files will be installed.

```
sudo chown -R ubuntu:ubuntu /var/azuracast
```

- changes the owner and group of the 'azuracast' directory and all its files and subfolders to 'ubuntu'. So now you can launch commands within that directory without `sudo`.

TIP: More info by typing `sudo --help`.

cat (displays file content)

In Linux, most files are text files. You can easily display their content with `cat`. For example:

```
ubuntu@arpeji:/var/azuracast$ cat docker-compose.yml
name: azuracast
services:
  web:
    container_name: azuracast
    image: 'ghcr.io/azuracast/azuracast:${AZURACAST_VERSION:-latest}'
    labels:
      - com.centurylinklabs.watchtower.scope=azuracast
    ports:
      - '${AZURACAST_HTTP_PORT:-80}:${AZURACAST_HTTP_PORT:-80}'
      - '${AZURACAST_HTTPS_PORT:-443}:${AZURACAST_HTTPS_PORT:-443}'
      - '${AZURACAST_SFTP_PORT:-2022}:${AZURACAST_SFTP_PORT:-2022}'
      - '8000:8000'
      - '8005:8005'
      - '8006:8006'
      - '8010:8010'
    volumes:
      - 'station_data:/var/azuracast/stations'
      - 'backups:/var/azuracast/backups'
      - 'db_data:/var/lib/mysql'
      - 'www_uploads:/var/azuracast/storage/uploads'
      - 'shoutcast2_install:/var/azuracast/storage/shoutcast2'
      - 'stereo_tool_install:/var/azuracast/storage/stereo_tool'
      - 'rsas_install:/var/azuracast/storage/rsas'
      - 'geolite_install:/var/azuracast/storage/geoip'
      - 'sftpggo_data:/var/azuracast/storage/sftpggo'
      - 'acme:/var/azuracast/storage/acme'
```

rm (remove directory/files)

If the directory contains files:

```
sudo rm -r /home/ubuntu/bin
```

- `rm`: The standard command for **removing files**.
- `-r`: The recursive flag, which allows `rm` to delete directories and their contents.

If the directory is empty:

```
sudo rmdir /home/ubuntu/bin
```

- `rmdir`: Stands for "remove directory." It will only work if the directory is empty.

^C (to exit)

Another important command is Ctrl+C, sometimes written ^C. When you want to instantly interrupt and terminate a program that has been executing for too long or when you are not given the usual prompt, press Ctrl and C keys simultaneously. Then the default prompt should appear, ready for your commands, something like:

```
ubuntu@arpeji:~$
```

Hyphen vs dash

When pasting Linux commands from Office Word files, be careful to use **hyphen -** and **NOT dash –** ! Dash (a sort of long hyphen) will make commands not work. Compare their length here: - –, although you will see no difference in Terminal, and that can cause you a lot of headache!

That is because Microsoft Word often auto-corrects - to – by default. The solution would be to go to Word Options > Proofing > AutoCorrect > AutoFormat As You Type, untick 'Hyphens with dash'. Do the same in the AutoFormat tab as well.

Updating your VM

After connecting to your Linux operating system, the first thing you should always do is update your system. Repeat this operation weekly for maintenance.

Run the following commands:

```
sudo apt update
sudo apt upgrade -y
```

- `sudo apt update`: This command downloads the latest package information from the repositories.

- `sudo apt upgrade -y`: This command upgrades all the installed packages to their latest versions.

The -y flag automatically says "yes" to any prompts, which is handy for non-interactive updates.

Here is a partial screenshot, as an example.

```
ubuntu@arpeji:~$ sudo apt update
Hit:1 https://download.docker.com/linux/ubuntu noble InRelease
Hit:2 http://eu-amsterdam-1-ad-1.clouds.archive.ubuntu.com/ubuntu noble InRelease
Hit:3 http://eu-amsterdam-1-ad-1.clouds.archive.ubuntu.com/ubuntu noble-updates InRelease
Hit:4 http://eu-amsterdam-1-ad-1.clouds.archive.ubuntu.com/ubuntu noble-backports InRelease
Hit:5 http://security.ubuntu.com/ubuntu noble-security InRelease
Reading package lists... Done
Building dependency tree... Done
Reading state information... Done
22 packages can be upgraded. Run 'apt list --upgradable' to see them.
ubuntu@arpeji:~$ sudo apt upgrade -y
Reading package lists... Done
Building dependency tree... Done
Reading state information... Done
Calculating upgrade... Done
```

Create and Attach a Block Volume (optional)

As I said, the storage quota that I can use freely is 200 GB of block volumes (Boot plus Block). So I will use another 50 GB for a separate Block volume. I will leave the rest free, just in case.

Anyway, this operation is optional for the beginner, and its purpose would be to have a separate backup AzuraCast file in case I want to reinstall it by keeping the old Docker installation (this is a matter of troubleshooting and learning Linux stuff for intermediate users). See the chapter "**AzuraCast backup**"

I already have a full VM backup, so it is much simpler to create a new VM from this backup file, having all the software already in place.

Of course, this block volume of 50 GB can also be used to store files for other purposes (archiving, etc).

I explained this operation in **my introductory video**¹⁰, also.

¹⁰ <https://youtu.be/m15m-C8F2-Y>

Step 1: Create a 50 GB Block Volume in Oracle Cloud

Console

1. Log in to Oracle Cloud Console.
2. Navigate to **Menu > Storage > Block Storage > Block Volumes**.
3. Click **Create Block Volume**.
4. Choose:
 - Size: 50 GB
 - Availability Domain: Same as your VM
 - Name: e.g., *azuracast-media*
 - Default performance, leave it 'Balanced', at VPU:10 (so you don't have to pay extra money)
5. Click **Create**.

Step 2: Attach the Block Volume to your VM

1. Click on your newly created block volume (e.g., *azuracast-media*)
 2. Go to the "**Attached instances**" tab.
 3. Click **Attach to instance**
 4. Choose "**Paravirtualized**"
 5. Select your VM instance
 6. Select device path `/dev/oracleoci/oraclevd`.
 7. Click **Attach**
- Connect to your VM via SSH.

Step 3: Identify the new block device

List block devices with the simple `lsblk` command, and identify the boot volume **sda**, and your new device **sdb** at the bottom.

```
ubuntu@arpeji-ji: ~  
Copyright (C) Microsoft Corporation. All rights reserved.  
Install the latest PowerShell for new features and improvements! https://aka.ms/PSWindows  
PS C:\Users\petre> ssh -i D:\oracle\ssh\ssh-key-2025-08-28.key ubuntu@134.98.152.181  
Welcome to Ubuntu 24.04.3 LTS (GNU/Linux 6.14.0-1011-oracle x86_64)  
  
* Documentation:  https://help.ubuntu.com  
* Management:    https://landscape.canonical.com  
* Support:       https://ubuntu.com/pro  
  
This system has been minimized by removing packages and content that are  
not required on a system that users do not log into.  
  
To restore this content, you can run the 'unminimize' command.  
Last login: Mon Sep  8 06:15:33 2025 from 78.97.138.115  
ubuntu@arpeji-ji:~$ lsblk  
NAME        MAJ:MIN RM   SIZE RO TYPE MOUNTPOINTS  
loop0        7:0    0  55.5M  1 loop /snap/core18/2923  
loop1        7:1    0  55.5M  1 loop /snap/core18/2940  
loop2        7:2    0  100.4M  1 loop /snap/oracle-cloud-agent/106  
loop3        7:3    0   49.3M  1 loop /snap/snapd/24792  
loop4        7:4    0   50.8M  1 loop /snap/snapd/25202  
sda          8:0    0  100G   0 disk  
├─sda1       8:1    0    99G   0 part /  
├─sda14      8:14   0     4M   0 part  
├─sda15      8:15   0   106M   0 part /boot/efi  
└─sda16     259:0   0   913M   0 part /boot  
sdb          8:16   0    50G   0 disk  
ubuntu@arpeji-ji:~$ |
```

Step 4: Format the new volume (only once)

```
sudo mkfs.ext4 /dev/sdb
```

```
ubuntu@arpeji-ji:~$ sudo mkfs.ext4 /dev/sdb  
mke2fs 1.47.0 (5-Feb-2023)  
Discarding device blocks: done  
Creating filesystem with 13107200 4k blocks and 3276800 inodes  
Filesystem UUID: 0152ef32-979f-4c33-bcfc-d4b2035f1655  
Superblock backups stored on blocks:  
    32768, 98304, 163840, 229376, 294912, 819200, 884736, 1605632, 2654208,  
    4096000, 7962624, 11239424  
  
Allocating group tables: done  
Writing inode tables: done  
Creating journal (65536 blocks):  
done  
Writing superblocks and filesystem accounting information: done  
  
ubuntu@arpeji-ji:~$
```

Step 5: Create AzuraCast mount volume

```
sudo mkdir -p /mnt/azuracast_backups  
sudo mount /dev/sdb /mnt/azuracast_backups
```

Step 6: Get the UUID of the /dev/sdb device

```
sudo blkid
```

```
ubuntu@arpeji-ji: ~  
ubuntu@arpeji-ji:~$ /mnt/azuracast_backups  
-bash: /mnt/azuracast_backups: No such file or directory  
ubuntu@arpeji-ji:~$ sudo mkdir -p /mnt/azuracast_backups  
ubuntu@arpeji-ji:~$ sudo mount /dev/sdb /mnt/azuracast_backups  
ubuntu@arpeji-ji:~$ sudo blkid  
/dev/sda1: LABEL="cloudimg-rootfs" UUID="e7785888-d774-4fbd-8786-12cf639948c9" BLOCK_SIZE="4096"  
/dev/loop1: BLOCK_SIZE="131072" TYPE="squashfs"  
/dev/sdb: UUID="0152ef32-979f-4c33-bcfc-d4b2035f1655" BLOCK_SIZE="4096" TYPE="ext4"  
/dev/loop4: BLOCK_SIZE="131072" TYPE="squashfs"  
/dev/loop2: BLOCK_SIZE="131072" TYPE="squashfs"  
/dev/loop0: BLOCK_SIZE="131072" TYPE="squashfs"  
/dev/sda16: LABEL="BOOT" UUID="533e6b61-f131-42f4-a005-0ea10dcee7bf" BLOCK_SIZE="4096" TYPE="ext4"  
/dev/sda14: PARTUUID="5d12cf0b-5b89-409a-a03b-28cb83b61689"  
/dev/sda15: LABEL_FATBOOT="UEFI" LABEL="UEFI" UUID="2B5A-F870" BLOCK_SIZE="512" TYPE="vfat" PARTU  
/dev/loop3: BLOCK_SIZE="131072" TYPE="squashfs"  
ubuntu@arpeji-ji:~$
```

Step 7: Make the mount persistent (auto-mount on reboot)

If the **nano editor** is not installed on your system, first run

```
sudo apt update  
sudo apt install nano
```

Edit the `/etc/fstab` file with the nano editor.

```
sudo nano /etc/fstab
```

Navigate with the down arrow to the bottom of the file.

Add a line to permanently mount the block volume to the desired folder. Use the UUID found in step 6. In my case, the line is:

```
UUID="0152ef32-979f-4c33-bcfc-d4b2035f1655" /mnt/azuracast_backups ext4  
defaults, _netdev, nofail 0 2
```

```
GNU nano 7.2 /etc/fstab *  
LABEL=cloudimg-rootfs / ext4 discard,commit=30,errors=remount-ro 0 1  
LABEL=BOOT /boot ext4 defaults 0 2  
LABEL=UEFI /boot/efi vfat umask=0077 0 1  
  
# CLOUD_IMG: This file was created/modified by the Cloud Image build process  
#####  
## ORACLE CLOUD INFRASTRUCTURE CUSTOMERS  
##  
## If you are adding an iSCSI remote block volume to this file you MUST  
## include the '_netdev' mount option or your instance will become  
## unavailable after the next reboot.  
## SCSI device names are not stable across reboots; please use the device UUID  
## instead of /dev path.  
##  
## Example:  
## UUID="94c5aade-8bb1-4d55-ad0c-388bb8aa716a" /data1 ext4 defaults,noatime, _netdev 0 2  
##  
## More information:  
## https://docs.us-phoenix-1.oraclecloud.com/Content/Block/Tasks/connectingtoavolume.htm  
##  
UUID="0152ef32-979f-4c33-bcfc-d4b2035f1655" /mnt/azuracast_backups ext4 defaults, _netdev, nofail 0 2  
  
^G Help ^O Write Out ^W Where Is ^K Cut ^T Execute  
^X Exit ^R Read File ^\ Replace ^U Paste ^J Justify ^C Location  
Go To Line
```

Finally, press **CTRL+X** to exit nano. When asked if to save, press the **Y** key. Keep the same name of the file? Press the **Enter** key.

Step 8: Verify mount

```
df -h
ubuntu@arpeji-ji:~$ df -h
Filesystem      Size  Used Avail Use% Mounted on
tmpfs           1.6G  1.3M  1.6G   1% /run
/dev/sda1       96G   9.7G   87G  11% /
tmpfs           7.9G   0    7.9G   0% /dev/shm
tmpfs           5.0M   0    5.0M   0% /run/lock
efivarfs        256K   60K   192K  24% /sys/firmware/efi/efivars
/dev/sda16      881M  153M  667M  19% /boot
/dev/sda15      105M   6.2M   99M   6% /boot/efi
tmpfs           1.6G   12K   1.6G   1% /run/user/1001
/dev/sdb         49G    24K   47G   1% /mnt/azuracast_backups
ubuntu@arpeji-ji:~$ |
```

Now the 50 GB block volume can be safely used for any purpose you like, not just AzuraCast backup, by simply navigating to the `/mnt/azuracast_backups` folder.

Don't forget to get full permissions for that folder:

```
sudo chown -R ubuntu /mnt/azuracast_backups
```

AzuraCast Installation

About Azuracast ★ a) The "> docker.sh Method" for Intel and AMD Shapes ★ b) The "> docker.sh Method" for Ampere ARM-based Shapes

About Azuracast

In my research, I found AzuraCast to be the most reliable **free** radio broadcast software, as I've started this project as a hobby. I am only using the **AutoDJ** that runs some music or other audio files non-stop.

AzuraCast is a complex application that includes an Nginx web server, a database (MariaDB), a media player, and multiple PHP and Docker processes.

The Docker Installation

The AzuraCast installation process is built around Docker, which is a platform for running applications in isolated environments called containers. The AzuraCast script handles all the complexities of setting up the various services (web server, database, streaming server, etc.) that your radio station needs. Before the script can do its job, the host machine (your Oracle VM) must have Docker installed and running.

The AzuraCast Script

Once Docker is installed, you will execute the AzuraCast installation script. This two-step process is the recommended and most straightforward way to get a functional AzuraCast instance running on your VM.

The official AzuraCast documentation explicitly recommends using `/var/azuracast` for the installation.

The installation script is designed to be run from any directory, and it will handle placing the files in the correct location. The simplest method is to first create the directory and then change to it before running the installer.

Update your system:

```
sudo apt update
sudo apt upgrade -y
```

Create the directory

```
sudo mkdir -p /var/azuracast
```

Navigate to the new directory

```
cd /var/azuracast
```

Now, there are two methods to install AzuraCast: the `> docker.sh` method and the `| bash` method. The first one is relying on Docker's official documentation, and the second one is relying on the Azuracast official documentation.

a) The "> docker.sh Method" for Intel and AMD Shapes

A robust and recommended way to install Docker and its plugins is to use Docker's official repository. Installing from the official repository ensures you get the latest, most stable, and most secure versions.

Here is the recommended step-by-step process:

Step 1: Set Up the Repository

This step adds Docker's official repository and GPG key to your system, which allows you to install from their servers. It can be used only for **INTEL** and **AMD** shapes; the Ampere ARM-based shapes must download another script - see method b) below.

Add Docker's official GPG key:

```
sudo apt update
sudo apt install ca-certificates curl
sudo install -m 0755 -d /etc/apt/keyrings
sudo curl -fsSL https://download.docker.com/linux/ubuntu/gpg -o /etc/apt/keyrings/docker.asc
sudo chmod a+r /etc/apt/keyrings/docker.asc
```

Add the repository to Apt sources:

```
echo \
"deb [arch=$(dpkg --print-architecture) signed-
by=/etc/apt/keyrings/docker.asc]
https://download.docker.com/linux/ubuntu \
$(. /etc/os-release && echo "$VERSION_CODENAME") stable" | \
sudo tee /etc/apt/sources.list.d/docker.list > /dev/null
sudo apt update
```

Note: the sign `\`` interrupts the (too long) command line, which continues on the next line underneath.

Step 2: Install Docker Packages

This single command installs the Docker Engine, the CLI, the container runtime, and the **docker-compose-plugin**.

```
sudo apt install docker-ce docker-ce-cli containerd.io  
docker-buildx-plugin docker-compose-plugin
```

Step 3: Install AzuraCast

Navigate to the new directory

```
cd /var/azuracast
```

1. Download the AzuraCast Script

Firstly, be sure you have the `curl` command installed on your system:

```
sudo apt install curl
```

You must download the `docker.sh` script from its source:

```
curl -fsSL  
https://raw.githubusercontent.com/AzuraCast/AzuraCast/main/doc  
ker.sh > docker.sh
```

Explanation:

- `curl -fsSL`

```
https://raw.githubusercontent.com/AzuraCast/AzuraCast/main/docker.sh
```

downloads the script. The `-f` flag makes `curl` fail silently on HTTP errors, and the `-s` and `-s` flags hide progress but still show an error if the download fails.

- `> docker.sh`

redirects the output of the `curl` command into a local file named `docker.sh`.

If you get a message like `-bash: docker.sh: Permission denied` run this command to get the permission for the local user (ubuntu):

```
sudo chown -R ubuntu:ubuntu /var/azuracast
```

Explanation:

The `/var` directory is typically owned by the root user and is not writable by standard users. So, when the `curl` command tries to write

the `docker.sh` file in the `/var/azuracast` directory is denied access because your current user (`ubuntu`) doesn't have the necessary permissions.

By running `sudo chown -R ubuntu:ubuntu /var/azuracast`, you change the ownership of the `/var/azuracast` directory and all its contents to your `ubuntu` user, granting you the necessary write permissions to complete the installation. This step is mandatory for either the `docker.sh` method or the `| bash` method to succeed.

2. Make the Script Executable

After downloading the script, you need to grant it executable permissions:

```
chmod a+x docker.sh
```

3. Run the Installer

Finally, you can run the script to install AzuraCast itself. This script will then download the necessary `docker-compose.yml` and other files and start the AzuraCast containers.

```
./docker.sh install
```

The `docker.sh` script is an installer provided by AzuraCast, not a core component of Docker itself. (Maybe, it should have been called `azuracast-install.sh`, to be clearer what it does!) It is the crucial link that ties your freshly installed Docker environment to the specific application you want to run (Azuracast). This command runs the `docker.sh`, which is located in the current directory `./` where we navigated to (explicitly: `/var/azuracast`).

If you get the error message

```
permission denied while trying to connect to the Docker daemon socket at unix:///var/run/docker.sock
```

it means that your current user, `ubuntu`, does not have the necessary permissions to communicate with the Docker service (the Docker Daemon). The solution is:

1. Add the current user to the Docker group:

```
sudo usermod -aG docker $USER
```

Explanation:

- `sudo`: Executes the command with root privileges.
- `usermod`: Modifies a user account.

- `-aG`: Appends (-a) the user to the specified supplementary group (-G).
- `docker`: The name of the group.
- `$USER`: An environment variable that holds your current username (`ubuntu` in this case).

2. Apply the new group membership

```
newgrp docker
```

That command simply starts a new shell session. Alternatively, you can just close your current SSH connection and start a new one.

Once you have added the user and refreshed your session (by logging out/in or using `newgrp docker`), try running the AzuraCast installer again:

```
./docker.sh install
```

The script should now be able to communicate with the Docker Daemon, and the installation should proceed successfully.

NOTE: At certain points during the installation process, you may be asked to re-run the installation (`./docker.sh install`) or even reboot the system (`sudo reboot`).

After the system reboot, you must SSH back to your server. Then change directory `cd /var/azuracast` before re-running the `./docker.sh install` command.

*

During AzuraCast installation, every time you are asked whether you choose the 'Stable' or the 'Rolling release', choose **Stable**. When asked, respond with Yes or No accordingly. For example:

Switch to Stable release? Y

Or

Switch to Rolling release? N

(Pressing the Enter key will confirm the [default option].)

*

When you reach the Azuracast Installer, you will be asked a few questions. Press the Enter key repeatedly to allow the [default answer].

*

In the end, you must get this message:

[OK] AzuraCast installation complete!

- ✓ Container azuracast_updater Started
- ✓ Container azuracast Started

Step 4: Access the AzuraCast webpage

After the setup is complete, go to your browser and type your IP in the address bar, for example, 158.101.212.51 That should open the **Azuracast First-Time Setup** webpage.

Troubleshooting

If your browser cannot connect, force a restart of the Docker containers:

```
cd /var/azuracast
sudo docker compose down
sudo docker compose up -d
```

Now the service should be accessible. Still, you may have to **clear the cache of your browser** before it can render the AzuraCast webpage.

- In **Firefox**, go to Settings > Privacy & Security > Cookies and Site Data, tick "Cookies and Site Data" for the Last Hour at least, and press "Clear".
- In **Chrome**, go to the top-right menu > Delete browsing data... Tick "Cookies and other site data" for the Last hour at least, and press "Delete data".

NOTE: I personally **successfully** used this a) method with INTEL and AMD shapes.

b) The "> docker.sh Method" for Ampere ARM-based Shapes

The method is similar to a) except for some parts.

Step 1: Install Docker and Docker Compose:

Since the Ampere is ARM architecture, use the official scripts:

```
curl -fsSL https://get.docker.com | sudo sh
or
```

```
curl -fSSL https://get.docker.com -o get-docker.sh
sudo sh get-docker.sh
```

Step 2: Install Docker Compose CLI

```
sudo apt install docker-compose-plugin -y
```

Step 3: Install AzuraCast on the Ampere ARM-based VM

Navigate to the new directory

```
cd /var/azuracast
```

1. Download the AzuraCast Script

Firstly, be sure you have the `curl` command installed on your system:

```
sudo apt install curl
```

You must download the `docker.sh` script from its source:

```
sudo curl -fSSL
https://raw.githubusercontent.com/AzuraCast/AzuraCast/main/doc
ker.sh | sudo tee docker.sh > /dev/null
```

Note: We are using `sudo tee` to avoid the `docker.sh: Permission denied` message.

2. Make the Script Executable

After downloading the script, you need to grant it executable permissions:

```
chmod a+x docker.sh
```

3. Avoid other *permission denied* errors

Add your user to the Docker group:

```
sudo usermod -aG docker $USER
```

Then apply the new group membership:

```
newgrp docker
```

Test Docker without sudo:

```
docker ps
```

You should see a list of containers (even an empty one) *without a "permission denied" error*.

4. Run the Installer

Finally, you can run the script to install AzuraCast itself. This script will then download the necessary `docker-compose.yml` and other files and start the AzuraCast containers.

```
./docker.sh install
```

The `docker.sh` script is an installer provided by AzuraCast, not a core component of Docker itself. The script should be able to communicate with the Docker Daemon, and the installation should proceed successfully.

NOTE: At certain points during the installation process, you may be asked to re-run the installation file (`./docker.sh install`).

*

During AzuraCast installation, every time you are asked whether you choose the 'Stable' or the 'Rolling release', choose **Stable**. When asked, respond with Yes or No accordingly. For example:

Switch to Stable release? Y

Or

Switch to Rolling release? N

(Pressing the Enter key will confirm the [default option].)

*

When you reach the [Azuracast Installer](#), you will be asked a few questions. Press the Enter key repeatedly to allow the [default answer].

*

In the end, you must get this message:

```
[OK] AzuraCast installation complete!
```

```
✓ Container azuracast_updater Started
```

```
✓ Container azuracast Started
```

Step 4: Access the AzuraCast webpage

After the setup is complete, go to your browser and type your IP in the address bar, for example, 158.101.212.51 That should open the **Azuracast First-Time Setup** <http://> webpage.

Troubleshooting

If your browser cannot connect, force a restart of the Docker containers:

```
cd /var/azuracast
sudo docker compose down
sudo docker compose up -d
```

Now the service should be accessible. Still, you may have to **clear the cache of your browser** before it can render the AzuraCast webpage.

- In **Firefox**, go to Settings > Privacy & Security > Cookies and Site Data, tick "Cookies and Site Data" for the Last Hour at least, and press "Clear".
- In **Chrome**, go to the top-right menu > Delete browsing data... Tick "Cookies and other site data" for the Last hour at least, and press "Delete data".

After all these steps, you should be able to enter the AzuraCast GUI.

*

If, for any reason, you cannot reach that IP or some other issues appear during the installation process, you should consider troubleshooting or reinstalling.

The most reliable method for a beginner is a clean installation. First, terminate your VM plus delete the boot volume, then create a new one. You will start everything from scratch, following the exact steps and avoiding typos.

But you may also be interested in troubleshooting, with a lot of help from an AI chatbox (for example, Gemini.google.com).

AzuraCast Installation with SSL on an Ampere A1 shape

About the SSL Encryption ★ Change the Configuration Ports ★ Nginx and SSL Certificate

About the SSL Encryption

Azuracast natively offers a dedicated webpage with a plain HTTP connection for its radio player, which can be visited in a separate window, apart from other websites. The problem may be that the browser will alert that your connection is not secure, and there might even be some other browsing restrictions implemented. See the screenshot below.

An even bigger issue is that you cannot embed the AzuraCast player widget in other HTTPS webpages (which are the standard today) and make it visible and functional.

Below is the AzuraCast widget embedded in this web page, which is served via HTTPS (SSL) through the solution that I am documenting in this chapter.

So, if you want your listeners to visit your radio station without browser warnings, and if you want to embed the AzuraCast player in webpages (like above), you should install the free **Let's Encrypt SSL** for your subdomain.

Note: The prerequisite is that you've already owned a web domain (like **spiritus.ro**) and you've made a DNS A record in the Zone Editor (a subdomain, like **radio.spiritus.ro**) pointing to your station's IP.

I asked Gemini AI to give me a solution, and we tried hard together, through trial and error, until we managed to get things working. And here are the steps that you should also take to succeed:

Phase 1: Install Azuracast

Follow the > **docker.sh Method for Ampere ARM-based Shapes**

Phase 2: Update the environment ports

Go to the AzuraCast directory:

```
cd /var/azuracast
```

If the **nano editor** is not installed on your system, first run:

```
sudo apt update  
sudo apt install nano
```

Edit the configuration `azuracast.env` file:

```
sudo nano azuracast.env
```

Ensure the following lines exist (if not, paste them to the bottom of the file):

```
HTTP_PORT=80  
HTTPS_PORT=443
```

Save and close the file. Ctrl+x, y, Enter.

Finally, you should access AzuraCast using these ports. Type in the full HTTP address, like so:

http://92.5.239.117

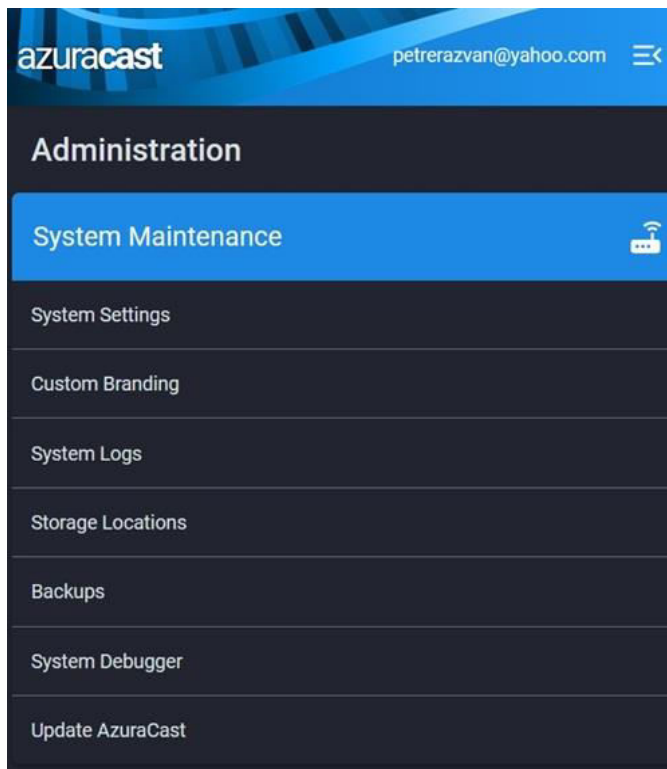
Troubleshooting: If you get the message "*The server at 92.5.239.117 is taking too long to respond*", you have a network problem, and you should check if the VCN security list is also present in the Subnet.

- In the Oracle Cloud Console, navigate to Networking → Virtual Cloud Networks (VCN).
- Find the VCN your VM is attached to.
- Click on Subnets and select the subnet your VM is in.
- Go to Security tab, and if there is only the **Default Security List** present, you must **add the custom Security List** that you've previously created for your Virtual Cloud Network. (This is the reason why you should create the custom list from within the Subnet and not from the VCN details page.)

Web Setup

When you open the **Azuracast First-Time Setup**, during the setup wizard, or going to Administration > **System Settings**, make sure you have the following all set:

- Set Site Base URL to: **https://radio.spiritus.ro** (replace with your domain/subdomain)
- Enable: Use Web Proxy for Radio Streams
- Enable: Prefer Browser URL (Web Proxy) for All Communications

Phase 3: Domain and SSL Certificate

Configure the Domain & SSL

We will now use the AzuraCast Setup Tool to link the domain name (radio.spiritus.ro) and trigger the automatic SSL certificate request.

```
sudo docker compose run --rm web php cli.php setup
```

Troubleshooting: If the installation gets frozen at the message "*Waiting for database (MariaDB) to become available...*", this is because the aborted setup left the database in a bad state. But be patient to finish its job. If it really gets frozen, then stop AzuraCast:

```
sudo docker compose down
```

Then remove all the AzuraCast files:

```
sudo docker volume rm azuracast_db_data azuracast_backups  
azuracast_acme azuracast_sftpgo_data azuracast_www_uploads
```

Run again:

```
sudo docker compose run --rm web php cli.php setup
```

If you get the message "*Could not open input file: cli.php*", update the Docker script:

```
sudo ./docker.sh update
```

Now, this command should work:

```
sudo docker compose run --rm web php cli.php setup
```

In my case, at this point, AzuraCast GUI was still not reachable by typing **http://92.5.239.117** in the browser, although it should have been.

Troubleshooting: I tried my mobile phone's browser, after disconnecting it from Wi-Fi, and, alas, I could see the AzuraCast web interface! That was a crucial test that isolated the connectivity issue to the local computer cache.

I opened a Terminal (admin) session in a new window and executed: `ipconfig /flushdns`

That Windows command clears the local DNS resolver cache, forcing your computer to get fresh, up-to-date information from a DNS server the next time it needs to find a website's IP address. This is often used in troubleshooting connectivity issues.

Explanation: After changing the AzuraCast configuration file (`azuracast.env` and `docker-compose.yml`) the DNS record became outdated, and now has been refreshed.

Still, you may also need to flush the browser's internal cache, like so:

For Google **Chrome / Edge / Brave:**

Open a new tab and type: `chrome://net-internals/#hsts` (or `edge://net-internals/#hsts`)

Scroll to the bottom to "Delete domain security policies".

Type `radio.spiritus.ro` in the box and click Delete.

Now, go back to your site and do a Hard Refresh: Press `Ctrl + F5`.

For **Firefox:**

Close all tabs for your radio site. Press `Ctrl + Shift + H` to open your History.

Find your radio site, Right-click on it, and select "Forget About This Site"

Warning: This will clear cookies and saved passwords for just that specific site.

Re-open the site.

Finally, run this command:

```
sudo ./docker.sh letsencrypt-create radio.spiritus.ro
```

You will get the following message, which is good news!

"LetsEncrypt is now managed from within the web interface. You can manage it via the 'Administration' panel, then 'System Settings'. Under 'Services', you will find the LetsEncrypt settings."

That means AzuraCast moved Let's Encrypt management to the web UI for standard Docker installs.

Now, after opening the AzuraCast GUI in your browser, go to **Administration > System Maintenance > System Settings > Services** tab. At "**LetsEncrypt**" fill in your

subdomain and email address, **Save**, and then click "**Generate Certificate**".

And that completes the process successfully. The SSL certificates will renew themselves.

*

My AzuraCast interface is now available in either plain or SSL HTTP:

Unencrypted connection: <http://radio.spiritus.ro>

Encrypted connection using the Let's Encrypt certificate: <https://radio.spiritus.ro>

My radio station's public webpage is also accessible at either:

http://92.5.239.117/public/radio_spiritus

https://radio.spiritus.ro/public/radio_spiritus

NOTE: The RTMP protocol used to stream to YouTube is not based on HTTP/HTTPS. The connection between your server and YouTube is secure in other ways, so an SSL/TLS certificate isn't necessary for the video stream itself.

AzuraCast Interface

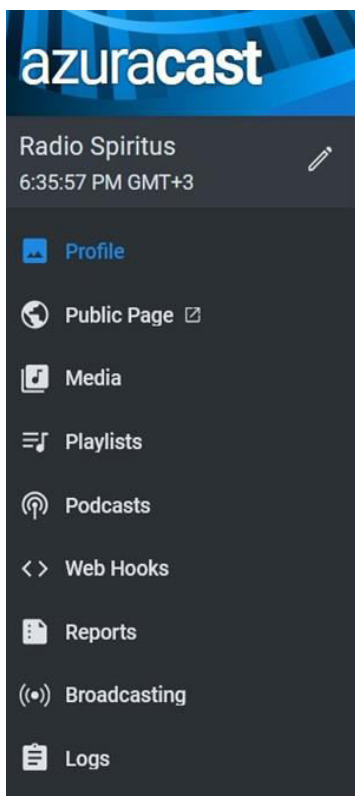
SFTP Connection ★ AzuraCast Backup

Enter your dedicated IP in the browser's address bar. If you haven't already set up an SSL connection, a warning message may be displayed that the connection is not secure or that you might open a dangerous website. **Ignore all those messages** and click on the links that allow you to continue navigating to that IP.

The AzuraCast login page opens. When you first access the AzuraCast web interface at `http://<your_IP>`, you will be asked to create a **new administrator account** by providing a username, email, and password.

Fill in some fields for your first Station Profile, which you may change later. (By the way, you may start multiple stations, if you want.) The single most important and mandatory field is the station's name.

I chose "Radio Spiritus" and the software automatically made this public page for my listeners: http://92.5.239.117/public/radio_spiritus. But you can choose another "Short Name" than the default made by the system (which in my case is `radio_spiritus`).

On the left side menu, go to **Media > Music files** and start uploading your songs via the web interface. It is better to put them into dedicated folders, so that you can keep track of them easily.

Then you can allocate a playlist for an entire folder, or choose the playlist(s) for each song.

The **Playlists** are the core of your radio station. Choose carefully the behaviour for each one. If a song is not included in any playlist, it will not be broadcast.

There are a few types of playlists. By default, it will be **General Rotation**, which means that:

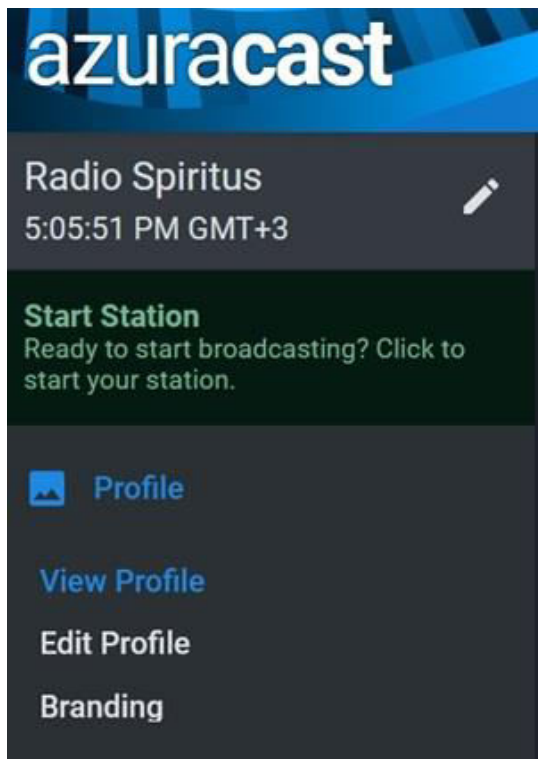
if **Shuffled**, it will play each song from that playlist in a shuffled order once and then loop.

if **Sequential**, it will play each song in some order, which you may change by clicking on

"MORE" button.

- if you have two playlists with the same “weight”, it will alternatively play songs from each playlist. You may set the priority with a bigger number.

You can check the order the songs were played from the left side menu, **Reports > Song Playback Timeline**.

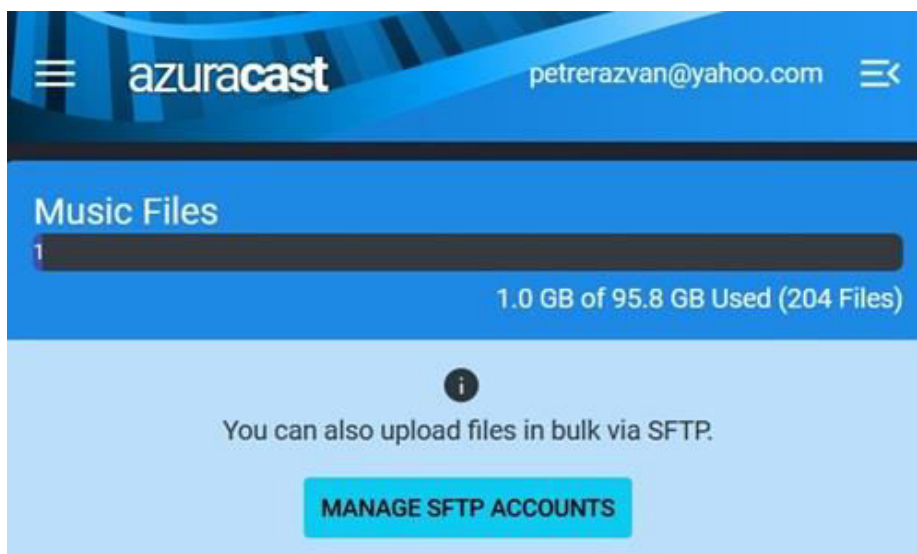

To make the radio station run, click on Start Station in the main left menu.

- Or, in the right side of the Profile page, Broadcast Service, click on RESTART.
- Or, from the main left menu, go down to Broadcasting > Restart Broadcasting.

SFTP Connection

If you want to bulk upload audio files, you may use an FTP client like Filezilla, WinSCP, or CoreFTP. In the left menu, go to **Media > Music Files**, then click on ‘**Manage SFTP Accounts**’.

Click on '**Add SFTP user**', choose a username and password.

Then open your FTP client and make a new connection with the following credentials:

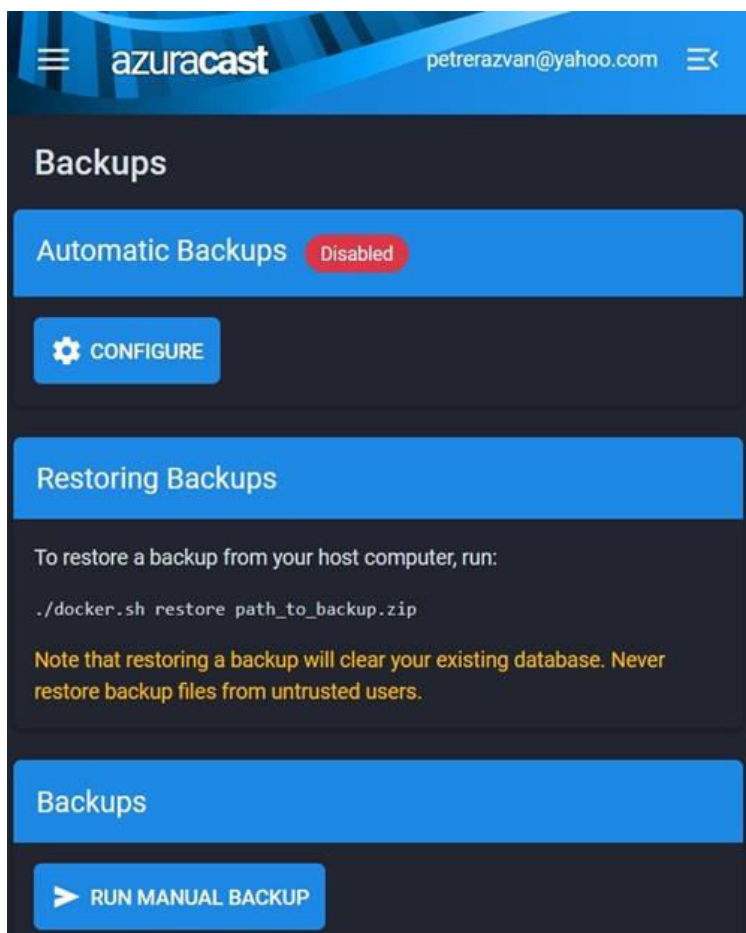
- Server IP: <Your_IP>
- username: <Your_username>
- password: <Your_password>
- port: 2022
- connection type: SFTP

You should be able to see **only** the files and folders you've created in the 'Media' directory and make file transfers between your PC and your AzuraCast server.

Tip: Upload the album art (image) for each song with Azuracast GUI, because the system gives each one a different name and links them to the song. It is useless to bulk upload your images since they cannot be referenced.

AzuraCast Backup

Go to **Administration > System Maintenance > Backups**

Click on "**Run manual backup**".

Give the backup a name and an archive extension (I named it **recovery_azuracast.zip**, so I can easily open it in Windows).

You can download it and open it in Windows. This .zip file holds the Azuracast nested folders: var > azuracast > stations > radio_spiritus > media.

The 'media' folder contains the '.albumart' and the other folders that you have created in AzuraCast GUI, with all

the .mp3 files in there.

You can also read/write this ‘media’ folder by using the SFTP connection, which I’ve covered earlier in the ‘**SFTP connection**’ chapter.

In case of a simple AzuraCast update

Backing up your AzuraCast installation is strongly recommended before any update. If something goes wrong, you can restore the .zip file from the same directory that you saved it in, by running the commands:

```
cd /var/azuracast
./docker.sh restore /var/azuracast/backups/recovery_azuracast.zip
```

How to list the “hidden” Azuracast directories

With the `ls /var/azuracast` command, you will not see the `stations` folder and its subfolders. It seems they are “invisible”. Still, we can use the `docker exec` command to list everything we want. Example:

```
ubuntu@arpeji-ji:~$ sudo docker exec azuracast ls -lh
/var/azuracast/stations/radio_spiritus
total 28K
drwxr-xr-x 2 azuracast azuracast 4.0K Sep 25 07:27
config
drwxr-xr-x 2 azuracast azuracast 4.0K Aug 28 13:56 hls
drwxr-xr-x 9 azuracast azuracast 4.0K Sep 24 07:33
media
drwxr-xr-x 2 azuracast azuracast 4.0K Sep 24 07:40
playlists
drwxr-xr-x 2 azuracast azuracast 4.0K Aug 28 13:56
podcasts
drwxr-xr-x 2 azuracast azuracast 4.0K Aug 28 13:56
recordings
drwxr-xr-x 2 azuracast azuracast 4.0K Sep 15 15:55 temp
```

Explanation:

- `drwxr-xr-x` can be separated into four parts: **d** stands for *directory*, **rwX** stands for read/write/executable permissions for the *user*, and the last two parts **r-X**, **r-X** say that the *group* and *others* cannot write

Seeing the backup inside the Docker

When you SSH to the `/var/azuracast` directory, the only files that you will see there are `.env`, `azuracast.env`, `docker-compose.yml`, `docker.sh` — not the whole Azuracast installation. Think of it as a connection point. The actual files are stored in a Docker-managed volume, which is a different location on your server's disk.

Similarly, when in Azuracast GUI, the default location for the backup (`/var/azuracast/backups`) also refers to a hidden directory inside the Docker installation.

To put it simply, the files are "technically" in a different location, managed by Docker, and the SFTP and SSH access points don't always give you a complete view of the underlying file structure.

Still, there is a Linux command to check the existence of the backup file (**recovery_azuracast.zip**, in my case) inside Docker:

```
sudo docker exec azuracast ls -lh /var/azuracast/backups
total 1.1G
-rw-r--r-- 1 azuracast azuracast 1.1G Sep 22 17:05
recovery_azuracast.zip
```

Explanation:

- `sudo`: Necessary because your user likely needs elevated privileges to communicate with the Docker daemon.
- `docker exec`: The command to execute a new command in a running container.
- `azuracast`: The name of the container you want to run the command in.
- `ls -lh`: The command to list the contents of a directory in a human-readable format.
- `/var/azuracast/backups`: The target directory inside the container.

If you want to remove this backup file to free up space in the Docker volume, you can:

- either use the Azuracast GUI (click the “**delete**” button)
- or use the Linux command:

```
sudo docker exec azuracast rm
/var/azuracast/backups/recovery_azuracast.zip
```

Backup Procedure for an AzuraCast re-installation, keeping the old Docker installation (optional)

Since we considered creating and attaching a Block volume as optional, the following operations are also optional and just for the intermediate or advanced users.

We'll use the Docker volume (`/var/azuracast/backups`) as a temporary staging area and the block volume (`/mnt/azuracast_backups`) as the long-term, reliable storage location. See also the chapter “**Create and attach a Block volume**”.

1. Create the Backup in Azuracast

Log in to the Azuracast web interface and go to **Administration > System Maintenance > Backups**.

Run a manual backup. The **recovery_azuracast.zip** file will be created in the `/var/azuracast/backups` Docker volume.

Check if the file is there:

```
ubuntu@arpeji:~$ sudo docker exec azuracast ls -lh
/var/azuracast/backups
total 1.1G
-rw-r--r-- 1 azuracast azuracast 1.1G Sep 23 09:34
recovery_azuracast.zip
```

2. Give yourself full permissions for the /mnt/azuracast_backups folder

```
sudo chmod -R ubuntu:ubuntu /mnt/azuracast_backups
```

3. Copy the Backup to Your Block Volume

Use `docker cp` to copy the backup file from the container's volume to the directory on your host machine that is mounted to your block volume.

```
sudo docker cp
azuracast:/var/azuracast/backups/recovery_azuracast.zip
/mnt/azuracast_backups/
```

Or, if you are already in `/mnt/recovery_azuracast` folder:

```
ubuntu@arpeji-ji:/mnt/azuracast_backups$ sudo docker cp
azuracast:/var/azuracast/backups/recovery_azuracast.zip
Successfully copied 1.09GB to /mnt/azuracast_backups/.
ubuntu@arpeji-ji:/mnt/azuracast_backups$ ls -al
```

```
total 1064548
drwxrwxrwx 3 root root 4096 Sep 22 18:04 .
drwxr-xr-x 3 root root 4096 Sep 8 14:14 ..
drwxrwxrwx 2 root root 16384 Sep 8 14:09 lost+found
-rw-r--r- 1 root root 1090066114 Sep 22 17:05
recovery_azuracast.zip
```

4. Verify the file is there

```
ubuntu@arpeji-ji:/var/azuracast$ ls -l
/mnt/azuracast_backups/
total 1064540
drwxrwxrwx 2 root root 16384 Sep 8 14:09 lost+found
-rw-r--r- 1 root root 1090066114 Sep 22 17:05
recovery_azuracast.zip
```

5. Clean Up the Docker Volume

To free up space on the Docker volume, you may delete the file from the container.

```
sudo docker exec azuracast rm
/var/azuracast/backups/recovery_azuracast.zip
```

Now your backup is safely stored on your block volume, and ready for a reinstallation.

The `/var/azuracast/backups` directory inside the container is now empty and ready for the next backup you create.

AzuraCast Re-installation (just in case)

a) Restore from PC (recommended) ★ b) Restore from the Block Volume ★ Stop AzuraCast (for troubleshooting)

a) Restore from PC (recommended)

In the simpler case, when you've made a new VM and have just installed AzuraCast, if you do not want to bother with all the settings and file uploading, simply upload the AzuraCast backup from your PC to your new Linux VM and then restore it.

The SCP Command

Run a command-line similar to this from your Windows PowerShell:

```
scp -i C:\Users\petre\Downloads\ssh-key-2025-08-28.key  
C:\Users\petre\Downloads\recovery_azuracast.zip  
ubuntu@134.98.152.181:/home/ubuntu/
```

Explanation:

- `scp`: The secure copy command.
- `-i C:\Users\petre\Downloads\ssh-key-2025-08-28.key` The IdentityFile flag. This tells `scp` to use your private key file for authentication.

Crucial: You must replace `C:\Users\petre\Downloads\ssh-key-2025-08-28.key` with the actual path and filename of the private key you downloaded from Oracle Cloud when you created the server instance.

- `C:\Users\petre\Downloads\recovery_azuracast.zip`: The path to the file you want to upload.

- `ubuntu@134.98.152.181:/home/ubuntu/`: The destination, which includes the correct username (`ubuntu` for Ubuntu instances) and your server's IP address.

The Restore command

```
./docker.sh restore /home/ubuntu/recovery_azuracast.zip
```

should work directly, provided that you are in the `/var/azuracast/` directory when you run the command. The `./` at the beginning of `./docker.sh` tells the shell to look for the script in the current directory.

b) Restore from the Block Volume (optional)

Since we considered creating and attaching a Block volume as optional, and the backup procedure while keeping the old Docker installation, also optional, the following operation is optional, too.

In case of Azuracast re-installation, **while keeping the old Docker installation**, do the reverse backup operations:

Backup file recovery

Copy the backup file from the block volume to the newly created `/var/azuracast/backups` folder, which resides inside a Docker container and is "invisible":

```
sudo docker cp /mnt/azuracast_backups/recovery_azuracast.zip  
azuracast:/var/azuracast/backups/
```

NOTE: The `/var/azuracast/backups` directory will be created automatically during a new Azuracast installation. The `docker-compose.yml` file defines the volume mounts for the various parts of the application. If these directories do not exist, Docker will automatically create them. See a part of this configuration file in the chapter "**Some Linux basic commands - cat**"

The Restore command

To restore the backup, run:

```
./docker.sh restore  
/var/azuracast/backups/recovery_azuracast.zip
```

Stop AzuraCast (for troubleshooting)

In case of troubleshooting AzuraCast installation or when you want to tweak it, you should first stop AzuraCast from running. Do this by using the `docker compose` plugin:

```
sudo docker compose down
```

After you're done, restart the AzuraCast software:

```
sudo docker compose up
```

Other commands

Display the Docker Compose plugin version:

```
docker compose version
```

List all of your Docker volumes to identify the ones associated with your AzuraCast installation. Look for the `azuracast_db_data` volume.

```
sudo docker volume ls
```

YouTube Streaming

Prerequisites ★ The FFmpeg Script ★ The Metadata Update Script ★ Make Both Scripts Executable ★ Create a `systemd` Service for the FFmpeg Script ★ Create a `systemd` Service for the Metadata Update Script ★ Explanation of the Daemon Services ★ Verify the Scripts Are Running

This was the most complex part of this project. I intended to take the radio signal and broadcast it on YouTube to a wider audience. That's simple with an FFmpeg script. I wanted to send the metadata of the song, including the album art (a specific image) for the current song playing, and its lyrics. That seemed a piece of cake for ChatGPT and Gemini, but making it all work was another thing.

I spent a few days with different scripts that were said to make that job. Sometimes they worked, other times nothing worked at all. Troubleshooting is a difficult task, by simply believing what the AI suggests so confidently! 😊

Finally, I managed to make the script work, but with a twist: YouTube doesn't show the image for the current song, and cannot even display a single static image for the radio station. It's frustrating, but that's the case.

At least, the song is heard, the screen is colored, and the metadata (Title, Author, Album, and Genre) is displayed on screen. I also tried with FFmpeg filters for gradient color, and with displaying lyrics in metadata, but that was too complicated altogether and failed.

The problem with the image doesn't belong to the script, but to how YouTube processes the RTMP signal, because the RTMP protocol used for streaming doesn't support metadata in a standardized way. However, you can use a tool like **FFmpeg** to overlay this information as text on a static video image, effectively embedding the metadata visually into the stream.

In conclusion, the task is done, as you can [check for yourself on YouTube](#)¹¹. And here is how it was done.

I made two scripts, one that sends the radio signal to YouTube and the other that updates the song metadata when the song changes. I also made a service for each script that automates restarting in case of VM reboot or in case of troubleshooting.

¹¹ <https://www.youtube.com/@spiritus.romania/streams>

There are a few programs that must be installed (if not already installed), which are **nano** (the text editor), **ffmpeg**, **curl**, **jq**. Use this single command that will check and install the newest versions:

```
sudo apt install nano ffmpeg jq curl -y
```

Prerequisites

Firstly, create the `bin` directory inside the local user directory to put all your scripts there:

```
mkdir /home/ubuntu/bin
```

Gather the configuration information

1. Get your YouTube RTMP URL and stream key

Navigate to your **YouTube Studio** and find in the top-right menu Create > "**Go Live**" section. The Stream key will be listed there in the Stream settings, in hidden characters. It looks something like this when you paste it: `abcd-1234-efgh-5678-ij90`

2. Get your Azuracast stream URL

In your AzuraCast dashboard, find the public URL for your audio stream. Look in **Profile > Streams > Local streams**. It will look like this (notice the radio's **short name**)

```
http://92.5.239.117/listen/radio_spiritus/radio.mp3
```

The FFmpeg Script

FFmpeg is the tool you'll use to take your audio stream and package it into a video format for YouTube Live. When you run the FFmpeg command, that's where the magic happens! Install FFmpeg:

```
sudo apt update
sudo apt install ffmpeg -y
```

Create the `start_stream.sh` script

If the **Nano** text editor isn't installed yet, install it now:

```
sudo apt update
sudo apt install nano -y
```

Create a new file named `start_stream.sh` in the `/home/ubuntu/bin` directory:

```
nano /home/ubuntu/bin/start_stream.sh
```

Paste the code given below into the file, replacing the placeholders `<MyYTurl>` and `<MyIP>` with your own.

You may first copy/paste and edit in Notepad, for example.

If you want to edit directly inside Nano, use the arrow keys to navigate, and the Delete or Backspace key to erase characters. To delete blocks of text, use Alt+A to mark the first character and the arrow keys to select the lines and characters. Then use Ctrl+K to cut text.

Save and exit Nano (see the messages displayed): Press Ctrl+O → Enter → Ctrl+X. Or Ctrl+X → Y → Enter

NOTE: When copying/pasting from an Office Word document, be aware that some errors may occur:

- *Hyphens* (-) might have been changed into *dashes* (–).

- Blank spaces exist where they should not in a Linux script. In this example below, two blank spaces after the backslash (\) (which is a “command continues on the next line” symbol) are not allowed and therefore automatically colored in green by the Nano editor. Of course, you should delete them, or the script will not work.

```
while true; do
  echo "Starting FFmpeg dual stream (YouTube & Twitch)..."
  /usr/bin/ffmpeg \
    -re \
    -i "$AUDIO_URL" \
    -f [lavfi -i color=c=purple:s=1280x720:r=30 \
    -filter_complex "[1:v]drawtext=fontfile=/usr/share/font
    -map "[v]" \
    -map 0:a \
```

Here is the `start_stream.sh` code. Copy this code, paste it in Notepad or other simple text editor, replace `<MyYTurl>` and `<MyIP>`, then paste the whole edited script into Nano editor. (You can alternatively replace `<MyIP>` with this internal URL: `localhost:8000` OR `127.0.0.1`)

Or edit it directly into Nano. Also, replace `radio_spiritus` with your real short name:

```
#!/bin/bash
# Configuration
FFMPEG_DIR="/home/ubuntu/bin"
```

```

YOUTUBE_URL="rtmp://a.rtmp.youtube.com/live2/<MyYTurl>"
# Replace with your YouTube stream key
AUDIO_URL="http://<MyIP>/listen/radio_spiritus/radio.mp3"
# Replace with your AzuraCast IP
while true; do
echo "Starting FFmpeg dual stream (YouTube)..."
/usr/bin/ffmpeg -hide_banner -loglevel error \
-reconnect 1 -reconnect_at_eof 1 -reconnect_streamed 1 -
reconnect_delay_max 2000 \
-re \
-i "$AUDIO_URL" \
-f lavfi -i color=c=purple:s=1280x720:r=30 \
-
filter_complex "[1:v]drawtext=fontfile=/usr/share/fonts/truetype/dej
avu/DejaVuSans-Bold.ttf:fontcolor=white:fontsize=48:x=10:y=(h-
th)/2:line_spacing=15:reload=1:box=1:boxcolor=black@0.5:boxborderw=1
0:textfile=$FFMPEG_DIR/nowplaying.txt,format=yuv420p[v]" \
-map "[v]" \
-map 0:a \
-c:v libx264 -preset veryfast -b:v 1500k -maxrate 3000k -bufsize
3000k -g 60 -keyint_min 60 \
-pix_fmt yuv420p \
-c:a aac -b:a 128k \
-f flv "$YOUTUBE_URL"
echo "FFmpeg stream crashed. Restarting in 5 seconds..."
sleep 5
done

```

Code explanation:

The first part of the script defines the configuration files.

Then comes the FFmpeg streaming command, located in `/usr/bin/ffmpeg`. It's a single long command which is segmented here into smaller chunks with the backslash character `'\'` for better readability.

The FFmpeg command needs some flags to get the correct output.

- `-re`: The flag tells FFmpeg to read the input at its native frame rate, which is important for live streaming.

- `-i "..."`: This specifies the input source, which is the AzuraCast audio stream.

- `-f lavfi -i color=c=purple:s=1280x720:r=30`. This filter defines the color and resolution of the background screen and the frames per second.

FFmpeg can also read from a text file and use that information to create a text overlay on a video stream. This is done with the **drawtext filter**. The `-filter_complex` option in FFmpeg is used to apply multiple filters.

Command Breakdown:

- `fontfile=/usr/share/fonts/truetype/dejavu/DejaVuSans-Bold.ttf`: Specifies the font file to use.
 - `fontsize=48`: Sets the size of the font.
 - `fontcolor=white`: Sets the text color to white.
 - `box=1:boxcolor=black@0.5`: Draws a semi-transparent black box behind the text for better readability.
 - `x=10:y=(h-th)/2`: Sets the position of the text to the left horizontally and to the middle of the video. (h is the video height, th is the text height.)
 - `line_spacing=15`: Adds a little space between the two lines of text.
 - `textfile=$FFMPEG_DIR/nowplaying.txt`: Tells FFmpeg to read the text content from the file `nowplaying.txt` located in `/home/ubuntu/bin` directory, which we'll create along with the Metadata script. That script will update the `nowplaying.txt` with the metadata of the currently playing song in AzuraCast, so that FFmpeg will always send the last updated information to YouTube.
-
- `-c:v libx264 -preset veryfast -b:v 1500k -maxrate 3000k -bufsize 3000k -g 60 -keyint_min 60`

Command Breakdown:

`-c:v libx264`: Specifies the H.264 video codec. This is a standard, highly compatible codec.

`-preset veryfast`: A speed/quality preset. It sacrifices some compression efficiency for faster encoding speed. This is also useful for live streaming, where speed is more important than achieving the smallest possible file size.

`-b:v 1500k`: Sets a target video bitrate of 1500 kilobits per second. I reached that value by multiple trials so that the stream would be steady.

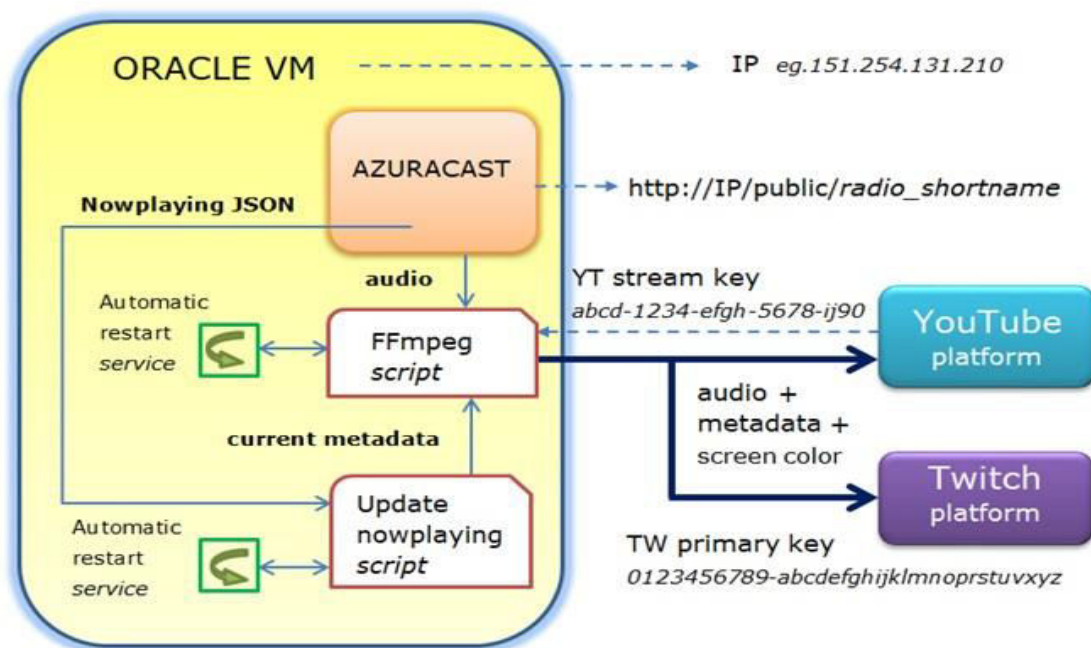
- `-c:a aac -b:a 128k`: This configures the audio output. `aac` is the audio codec, `-b:a 128k` sets the audio bitrate to 128 kilobits per second.

The bitrate determines the audio quality—a higher bitrate generally means better quality, but also a larger file size. YouTube's recommended audio bitrate for live streaming is 128 kbps.

- `-f flv`: This specifies the output format, which should be FLV for RTMP streaming.

- `sleep 5`: This is a safety measure built into your `bash` script. If the `ffmpeg` command fails, but the `start_stream.sh` script itself keeps running, the `sleep` command tells the script to wait 5 seconds before trying to run `ffmpeg` again.

Restreaming with YouTube and Twitch simultaneously (optional)

In my first VM with an Intel shape, additionally, I sent the same broadcast signal to the Twitch streaming platform. So, the same radio program was sent to both streaming platforms, with just a little modification of the FFmpeg script. You can do the same if you are a Twitch user. (Or, you can stream on a second YouTube account.)

Here are the modifications:

In the upper part of the script, add the following lines beneath the #
 Replace with your YouTube stream key:

```
TWITCH_URL="rtmp://live.twitch.tv/app/<MyTwitchKey>"
# Replace with your Twitch primary key
```

Then go to the bottom of the script and insert these lines:

```
-c:v libx264 -preset veryfast -b:v 1500k -maxrate 3000k -  
bufsize 3000k -g 60 -keyint_min 60 \  
-pix_fmt yuv420p \  
-c:a aac -b:a 128k \  
-f flv "$TWITCH_URL" \  
just before the lines
```

```
-c:v libx264 -preset veryfast -b:v 1500k -maxrate 3000k -bufsize 3000k -g  
60 -keyint_min 60 \  
-pix_fmt yuv420p \  
-c:a aac -b:a 128k \  
-f flv "$YOUTUBE_URL"
```

NOTE: Do not make these changes until after you create the **youtube-relay.service** (see below), which will safely restart the script.

The Metadata Update Script

Pre-requisites

Firstly, be sure you have `curl` and `jq` commands installed on your system:

```
sudo apt install curl jq -y
```

Then create a text file called `nowplaying.txt` in `/home/ubuntu` :

```
touch /home/ubuntu/bin/nowplaying.txt
```

Create the `update_nowplaying.sh` script

```
nano /home/ubuntu/bin/update_nowplaying.sh
```

and paste the following code inside. Then Save and exit Nano: Press `Ctrl+O` → `Enter` → `Ctrl+X`. Or `Ctrl+X` → `Y` → `Enter`.

If you already have a valid SSL certificate, using `https://radio.spiritus.ro` is the most reliable way to connect. If you use the IP address with `https`, your script might throw a "Certificate Mismatch" error because the SSL certificate is issued to the domain, not the IP. But if you do not have SSL, simply replace `<MyIP>` with your real IP.

```
#!/bin/bash  
# Configuration. Replace radio_spiritus with your short name.  
FFMPEG_DIR="/home/ubuntu/bin"  
AZURACAST_API="http://<MyIP>/api/nowplaying/radio_spiritus"  
  
while true; do
```

```

# Fetch the API data
NOW_PLAYING_INFO=$(curl -sk -m 10 "$AZURACAST_API")

# Check if we got a valid response and a song ID
CURRENT_SONG_ID=$(echo "$NOW_PLAYING_INFO" | jq -r
'.now_playing.song.id')

# Only update if the song has changed and the ID is not null
if [ "$CURRENT_SONG_ID" != "$LAST_SONG_ID" ] && [
"$CURRENT_SONG_ID" != "null" ]; then
echo "New song detected. Updating metadata."
LAST_SONG_ID="$CURRENT_SONG_ID"

# Get all the metadata
TITLE=$(echo "$NOW_PLAYING_INFO" | jq -r
'.now_playing.song.title')
ARTIST=$(echo "$NOW_PLAYING_INFO" | jq -r
'.now_playing.song.artist')
GENRE=$(echo "$NOW_PLAYING_INFO" | jq -r
'.now_playing.song.genre')
ALBUM=$(echo "$NOW_PLAYING_INFO" | jq -r
'.now_playing.song.album')

# Write metadata to a temporary file first
printf "%s \n%s \n%s \n%s \n" "$ARTIST" "$TITLE" "$GENRE"
"$ALBUM" > "$FFMPEG_DIR/temp_nowplaying.txt"
mv "$FFMPEG_DIR/temp_nowplaying.txt"
"$FFMPEG_DIR/nowplaying.txt"
fi

# Wait a bit before checking again
sleep 1
done

```

Code explanation:

Use `curl` to get the "Now Playing" information from AzuraCast's API. This will output a block of JSON data related to the current playing song. This info is piped to a plain text file using `jq` (a command-line JSON processor).

The script verifies if the song ID has changed and writes the relevant metadata (artist, title, genre, album) to `/home/ubuntu/nowplaying.txt` file.

The `drawtext` FFmpeg filter will take it from there and burn the data into the video stream sent to YouTube.

To understand what the JSON file looks like, try this command, replacing `158.101.212.51` with your real IP:

```
curl -s http://158.101.212.51/api/nowplaying/1 | jq
```

This command gets the complete JSON object from the AzuraCast API, and the `jq` program displays it in a nice format. The whole JSON file contains data about: the radio station, the now playing song, the next song, and the song history.

Here is an excerpt only showing the **now-playing song** data:

```
"now_playing": {
  "sh_id": 14228,
  "played_at": 1759161469,
  "duration": 207,
  "playlist": "default",
  "streamer": "",
  "is_request": false,
  "song": {
    "id": "3eecfcb79fb23f9b5e64182a95e0112b",
    "art": "http://134.98.152.181/api/station/radio_spiritus/art/18e96f5a4ae41dc070a677a1-1757951336.jpg",
    "custom_fields": [],
    "text": "AI lyrics - ARPEJI & AI songs - \"Hillbilly Jam with a Cosmic Twist\"",
    "artist": "AI lyrics",
    "title": "\"Hillbilly Jam with a Cosmic Twist\"",
    "album": "ARPEJI & AI songs",
    "genre": "(bluegrass)",
    "isrc": "",
    "lyrics": ""
  },
  "elapsed": 98,
  "remaining": 109
},
```

From this bigger JSON file, this Metadata script will extract only relevant data to the current song (the `now_playing.song` id, artist, title, album, and genre).

NOTE: Azuracast can handle artist, title, album, genre, and album art, which are typically displayed correctly. Also, metadata embedded in audio files uploaded to Azuracast is generally displayed correctly (just the aforementioned fields).

If you've already installed the **Let's Encrypt SSL certificate**, the command should look like this to work (add the `http` custom port):

```
curl -s http://158.101.212.51/api/nowplaying/1 | jq
```

or like this:

```
curl -s http://localhost:8000/api/nowplaying/1 | jq
```

Make Both Scripts Executable

After saving `start_stream.sh` and `update_nowplaying.sh` in the `/home/ubuntu/bin` directory, make them executable:

```
chmod +x start_stream.sh
chmod +x update_nowplaying.sh
```

The streaming FFmpeg command will now run until you end your SSH session. To make it run constantly in the background, you'll need to use a `systemd` service. This way, the script runs automatically on VM boot. Continue reading.

Create a `systemd` Service for the FFmpeg Script

- **Create a new service file to control `start_stream.sh`**

```
sudo nano /etc/systemd/system/youtube-relay.service
```

Paste this inside:

```
[Unit]
Description=FFmpeg to YouTube Relay Service
After=network.target

[Service]
ExecStart=/home/ubuntu/bin/start_stream.sh
User=ubuntu
Group=ubuntu
Restart=always
RestartSec=10
StandardOutput=journal
StandardError=journal

[Install]
WantedBy=multi-user.target
```

Save and exit Nano (Ctrl+X, Y, Enter)

- **Enable and start it**

```
sudo systemctl daemon-reload
sudo systemctl enable youtube-relay
sudo systemctl start youtube-relay
```

- **Check status**

```
systemctl status youtube-relay
```

This command will show you whether the service is active (running), if it's been enabled, and recent log entries to help you with troubleshooting. Example:

```
ubuntu@arpeji-ji:~/bin$ sudo systemctl status youtube-
relay.service
• youtube-relay.service - FFmpeg to YouTube Relay Service
Loaded: loaded (/etc/systemd/system/youtube-
relay.service; enabled; preset: enabled)
Active: active (running) since Thu 2025-09-25 08:45:56 UTC; 1
day 8h ago
Main PID: 1176584 (start_stream.sh)
Tasks: 26 (limit: 19060)
Memory: 239.8M (peak: 240.6M)
CPU: 17h 21min 191ms
CGroup: /system.slice/youtube-relay.service
├─1176584 /bin/bash /home/ubuntu/bin/start_stream.sh
├─1176585 /usr/bin/ffmpeg -re -i
http://134.98.152.181/listen/radio_spiritus/radio.mp3 -f lavfi
-i color=c>
```

If something goes wrong, check logs:

```
journalctl -u youtube-relay -f
```

- **Restart the stream (stop+start)**

```
sudo systemctl restart youtube-relay.service
```

It is absolutely necessary to **restart** the service after modifying the `start_stream.sh` script, but **stopping** it first is not strictly required.

The **youtube-relay.service** is configured to run the `/home/ubuntu/bin/start_stream.sh` script. When a `systemd` service like this is running, it keeps a copy of the script's code in memory for the currently running process.

If you edit the file on disk:

- The running process continues to execute the old, unedited code.
- The new, modified code is just sitting on the disk.

To make the system use the new code, you must tell the `systemd` service to stop the old process and launch a new one, which will read the modified script.

The above command performs the necessary steps:

- It sends a signal to the currently running process (the old `start_stream.sh` instance) to shut down.
- Once the old process is terminated, it executes the new command (`/home/ubuntu/bin/start_stream.sh`), which reads the latest version of the script from disk.

Important: After you modify the **service** itself, you must run `sudo systemctl daemon-reload`

You may need to 'stop' the service, prior to 'disable':

- **Stop the main stream**

```
sudo systemctl stop youtube-relay.service
sudo systemctl disable youtube-relay.service
```

Create a `systemd` Service for the Metadata Update Script

Proceed similarly by creating another service that controls `update_nowplaying.sh`

```
sudo nano /etc/systemd/system/youtube-
nowplaying.service
```

Paste this inside:

```
[Unit]
Description=YouTube Now Playing Updater Service
After=network.target

[Service]
ExecStart=/home/ubuntu/bin/update_nowplaying.sh
User=ubuntu
Group=ubuntu
Restart=always
RestartSec=3s
```

```
StandardOutput=journal
StandardError=journal
```

```
[Install]
WantedBy=multi-user.target
```

Save and exit Nano (Ctrl+X, Y, Enter)

- **Enable and start it**

```
sudo systemctl daemon-reload
sudo systemctl enable youtube-nowplaying.service
sudo systemctl start youtube-nowplaying.service
```

- **Check status**

See if it's running:

```
systemctl status youtube-nowplaying
```

This command will show you whether the service is active (running), if it's been enabled, and recent log entries to help you with troubleshooting.

If something goes wrong, check logs:

```
journalctl -u youtube-nowplaying -f
```

Other commands you may need:

- **Restart the stream (stop+start)**

```
sudo systemctl restart youtube-nowplaying.service
```

This command is necessary after you modify the `update_nowplaying.sh` script. But if you modify the **service** itself, you must run `sudo systemctl daemon-reload`

- **Stop the main stream and disable it**

```
sudo systemctl stop youtube-nowplaying.service
sudo systemctl disable youtube-nowplaying.service
```

Explanation of the Daemon Services

systemd: The Daemon

The `d` in `systemd` is a common abbreviation for **daemon**. A daemon is a background process that runs on a system to perform a specific task, like managing services, logging, or handling network requests. `systemd` is the central daemon that runs from the moment the operating system starts to manage all other daemons and services on the system.

systemctl: The Control Utility

The `ctl` in `systemctl` is a common abbreviation for **control**. `systemctl` is a command-line utility that you, as a user, use to send commands to the `systemd` daemon. You can't directly talk to `systemd`; you have to use a tool to do so. `systemctl` is that tool.

Here is a breakdown of what each command does:

```
sudo systemctl daemon-reload
```

This command tells the `systemd` daemon to reload its configuration files. You need to run this command after you have created or modified a `.service` file (like `youtube-relay.service`). This ensures that `systemd` is aware of your new service and its settings before you try to start it.

```
sudo systemctl enable youtube-relay
```

This command **enables** your service. When a service is enabled, it means it will automatically start every time your VM reboots. This is an important step for ensuring your YouTube relay runs permanently without needing to be started manually after every system restart.

```
sudo systemctl start youtube-relay
```

This command **starts** your service immediately. It is a one-time command that activates the service for the current session. You would use this to get the overlay script running right after you've created and enabled it.

```
sudo systemctl restart youtube-relay
```

Used in **troubleshooting**. For example, when the YouTube relay is not working, although the radio station is running, use both commands, in this correct order (the consumer before the producer of the input):

```
sudo systemctl restart youtube-relay.service
sudo systemctl restart youtube-nowplaying.service
```

TIP: You may sometimes even need to reboot the system to clear the cache.

```
sudo reboot
```

Verify the Scripts Are Running

- Check if FFMPEG has started:

```
pgrep -f "ffmpeg"
```

It should show the number of the FFmpeg process, something like this:

```
ubuntu@arpejiSSL:~/bin$ pgrep -f "ffmpeg"
81285
```

- You can also check if the scripts are running by using the `ps aux | grep` command:

```
ps aux | grep start_stream.sh
ps aux | grep update_nowplaying.sh
```

It should show two lines containing the name of each script, something like this:

```
ubuntu@arpejiSSL:~/bin$ ps aux | grep start_stream.sh
ubuntu 81284 0.0 0.0 7452 3148 ? ss 08:15 0:00 /bin/bash
/home/ubuntu/bin/start_stream.sh
ubuntu 81903 0.0 0.0 6684 1920 pts/0 S+ 08:17 0:00 grep --
color=auto start_stream.sh
ubuntu@arpejiSSL:~/bin$ ps aux | grep update_nowplaying.sh
ubuntu 79592 0.0 0.0 7568 3048 ? ss 08:11 0:00 /bin/bash
/home/ubuntu/bin/update_nowplaying.sh
ubuntu 82526 0.0 0.0 6688 1860 pts/0 S+ 08:19 0:00 grep --
color=auto update_nowplaying.sh
```

Keep Your VM from Being Reclaimed as Idle

The Traffic Generator Script ★ **The Traffic Generator Service** ★ **Verify the Traffic Generator Is Working** ★ **A Cron Job to Keep Your CPU > 20% (optional)**

As I said in the opening chapter, the "Free Tier" plan imposes some restrictions on how efficiently you are using the resources offered by Oracle. To not be flagged as idle and your VM not be terminated, the **minimal thresholds** are:

- 20% usage of the CPU.
- 20% of the (1 Gbps) network traffic.
- 20% of the memory (for Ampere shapes only).

Now, how important is it for a "Pay As You Go" user to meet the Idle Policy conditions?

As for the "Free Tier" plan, I think that Oracle will seek all three conditions to be concurrently met, just to be honest. I am saying that because, after 60 days with a "Free Tier" account, my Virtual Machine was automatically terminated...

As for the "Pay As You Go" plan, I think that Oracle's policy is designed to reclaim truly unused resources, not those that are just low on one metric but active on another. For example, a VM with very low CPU utilization might still be actively used if it's processing a lot of network traffic.

After switching to a "Pay As You Go" plan, creating a new VM with an Ampere ARM-based shape, and sending the radio signal to YouTube streaming with FFmpeg, my monitoring tools show the following resource situation:

- ✓ CPU at 45% (with FFmpeg), 14% (without FFmpeg)
- ✓ Memory at 25% (with FFmpeg), 24% (without FFmpeg) ~ 1,5 GB of RAM

⚠ Network (with FFmpeg) 100K in, 85K out.

I believe that having met two of three conditions is sufficient. In the worst-case scenario, Oracle will send me an email notification to correct the situation in a day or two. That means that I should do something about the too low network traffic then.

As for now, I am going to prepare an emergency solution for the worst-case scenario. I created a **traffic script** to ensure a constant network activity over the threshold of 20% of 1 Gbps.

Will I ever need it? Most probably not. Here is what Gemini chatbox says, but remember that, despite its confidence, it is totally irresponsible. If something goes wrong, it will simply apologize.

The Oracle Idle Policy states that an instance must meet ALL THREE conditions to be flagged as idle and subject to reclamation. Since your instance is exceeding the minimum thresholds for both CPU and Memory due to AzuraCast and FFmpeg running, your instance is NOT considered Idle. You don't need to worry about the third (Network Traffic) condition entirely.

1. Halt the Traffic Generator. It is unnecessary overhead and wastes bandwidth:

```
sudo systemctl stop traffic_generator.service
sudo systemctl disable traffic_generator.service
```

2. Monitor Your Core Services: Ensure your `youtube-relay.service` (FFmpeg) and `youtube-nowplaying.service` remain **active (running)**. As long as they are active and using resources (CPU/RAM/Network for the stream), your instance is safe from the Idle Policy.

Important: Still, the maximal limitations of the "Always free" services remain active for the PAYG plan, and **exceeding** them will make you pay some **money** at the end of the month! See the first chapter.

The Traffic Generator Script

The Oracle Ampere `VM.Ampere A1.Flex`, offers 1 Gbps bandwidth. As 1 Gbps equals 1000 Mbps, and 20% is 200 Mbps, that leads us to the threshold of 25 MB per second that must be passed over (1 Byte = 8 bits).

The trick is to repeatedly download a large file, thus generating a consistent network load. By downloading a 100 MB file from the internet at a 4-second interval, the traffic will be exactly $100 \text{ MB} / 4 \text{ secs} = 25 \text{ MB per second}$.

You can use a pure Bash script to generate network traffic. This is a very simple and effective way to ensure your Oracle instance doesn't get flagged for low network utilization. The core of the script will use a command-line tool like `wget` or `curl` to repeatedly download a large file.

You should put the `traffic_generator.sh` script in the `/home/ubuntu/` directory or a subdirectory like `/home/ubuntu/bin/`. This is the standard location for user-specific files and scripts. It's the cleanest and safest place to put a script you created for your personal use.

Step 1: Create the Directory

```
mkdir -p /home/ubuntu/bin
```

The `-p` flag is important because it tells the command to create any necessary parent directories. In this case, `/home/ubuntu/` already exists, but it's a good practice.

Step 2: Navigate to the directory

```
cd /home/ubuntu/bin
```

Step 3: Create, edit, and save the script

In more recent Ubuntu versions, `wget` is replaced by `wcurl`. So it's a good practice to first install the command:

```
sudo apt update  
sudo apt install wget
```

If not installed yet, first run `sudo apt nano install`

Use **nano** editor:

```
nano traffic_generator.sh
```

Paste the Bash script from below into the editor. Then save and exit
Nano: Press Ctrl+O → Enter → Ctrl+X

```
#!/bin/bash  
# A simple script to generate network traffic to avoid the  
Oracle idle policy.  
# URL of a large, publicly available file.  
# This file is used for speed tests and is safe to use.  
# It is 100 MB in size. http://speed.hetzner.de/  
  
DOWNLOAD_URL=http://nbg1-speed.hetzner.com/100MB.bin  
  
# Time to wait between downloads in seconds.  
# We need to maintain a rate above 200 Mbps (25 MB/s).  
# Downloading a 100 MB file every 3 seconds gives an average  
of 33.3 MB/s (266 Mbps).  
# This is safely above the threshold.  
  
SLEEP_TIME=3  
  
echo "Starting network traffic generation script. Press Ctrl+C
```

```
to stop."
echo "Downloading file from: $DOWNLOAD_URL"

while true
do

# Use wget to download the file and send the output to
/dev/null
# -q: quiet mode (no progress bar or status messages)
# -O /dev/null: output the file to the null device, so it
doesn't fill up disk space

echo "Downloading 100MB file at $(date)..."
wget -O /dev/null "$DOWNLOAD_URL"
echo "Download complete. Sleeping for $SLEEP_TIME seconds."
sleep $SLEEP_TIME

done
```

Explanation:

A simple and safe way to generate network traffic is by downloading **publicly available test files** from large, reputable hosting providers. These files are specifically designed for network performance testing and are not intended to be kept, so their use doesn't cause any perturbation.

Recommended File Source: <http://speed.hetzner.de>

<https://nbg1-speed.hetzner.com/100MB.bin> is a large file (100MB) from a major German hosting provider, which is widely used for network speed tests. It's a binary file, so it doesn't contain any sensitive information and won't clutter your system with data. It's designed for exactly this purpose. Using these types of files is the advised method for generating a consistent and predictable network load for the purpose of avoiding idle instance reclamation.

Step 4: Make the script executable

From your terminal, run the command:

```
chmod +x traffic_generator.sh
```

The Traffic Generator Service

To guarantee your `traffic_generator.sh` script is always running, you can create a `systemd` service. This is the standard way to manage background processes on modern Linux systems like Ubuntu. It ensures the script starts automatically on boot and restarts if it ever crashes.

Create the Service File

First, you'll create a new file named `traffic_generator.service` in the `/etc/systemd/system/` directory.

1. Open the file in the Nano text editor:

```
sudo nano /etc/systemd/system/traffic_generator.service
```

2. Copy and paste the following content into the file. Be sure to replace with the **actual path** to your `traffic_generator.sh` script:

```
[Unit]
Description=Traffic Generator Service
After=network.target

[Service]
ExecStart=/home/ubuntu/bin/traffic_generator.sh
User=ubuntu
Group=ubuntu

# Ensures it restarts if it crashes
Restart=always
RestartSec=1
StandardOutput=journal
StandardError=journal

[Install]
WantedBy=multi-user.target
```

Explanation:

- **Description:** A simple name for your service.
- **ExecStart:** The command that starts your script.
- **Restart=always:** This is the key line. It tells `systemd` to automatically restart the script if it stops for any reason.
- **User=ubuntu:** Runs the script as the `ubuntu` user to avoid potential permission issues.

Manage the Service

After saving the file, you'll use a few commands to enable and start the service.

- Reload systemd to recognize the new service (and each time the service is modified):

```
sudo systemctl daemon-reload
```

- Enable the service to start automatically on system boot (only once, at creation):

```
sudo systemctl enable traffic_generator.service
```

- Start the service immediately:

```
sudo systemctl start traffic_generator.service
```

- Check the status at any time to confirm it's running correctly:

```
sudo systemctl status traffic_generator.service
```

If everything is working, the status will show `Active: active (running)`. Your service is now running in the background and will continue to do so.

```
ubuntu@arpeji-ji:~/bin$ sudo systemctl status
traffic_generator.service
● traffic_generator.service - Traffic Generator Service
Loaded: loaded
(/etc/systemd/system/traffic_generator.service; enabled;
preset: enabled)
Active: active (running) since Tue 2025-09-23 06:15:13 UTC; 1
day 11h ago
```

Exit with `Ctrl+C`. Or press `Q`, to exit the `less` pager.

Other commands:

- Check the stages of downloading:

```
journalctl -u traffic_generator -f
```

The `journalctl` command should show continuous "Downloading..." and "Sleeping for 4 seconds" messages.

- Restart (stop+start):

```
sudo systemctl restart traffic_generator.service
```

This command is required after modifications in the `traffic_generator.sh` script (like `SLEEP_TIME` value).

- Stop the service:

```
sudo systemctl stop traffic_generator.service
```

- Disable the service so it doesn't start automatically on boot:

```
sudo systemctl disable traffic_generator.service
```

Note: Using `systemctl` is the proper way to manage any service's lifecycle. It gives you full control and prevents it from restarting unintentionally.

Verify the Traffic Generator Is Working

After running the block of commands:

```
sudo systemctl daemon-reload
sudo systemctl enable traffic_generator.service
sudo systemctl start traffic_generator.service
```

Step 5: Check if the `traffic_generator.sh` script it's running

You can verify the script is active using the `ps` command:

```
ps aux | grep traffic_generator.sh
```

You should see two processes listed for the script, something like:

```
ubuntu@arpeji-ji:~/bin$ ps aux | grep traffic_generator.sh
ubuntu 761 0.0 0.0 4752 3536 ? ss Sep23 0:28 /bin/bash
/home/ubuntu/bin/traffic_generator.sh
ubuntu 829270 0.0 0.0 4096 2068 pts/0 S+ 17:51 0:00 grep --
color=auto traffic_generator.sh
ubuntu@arpeji-ji:~/bin$
```

Check manually if the downloading works :

```
curl -o /dev/null --progress-bar http://nbg1-speed.hetzner.com/100MB.bin
```

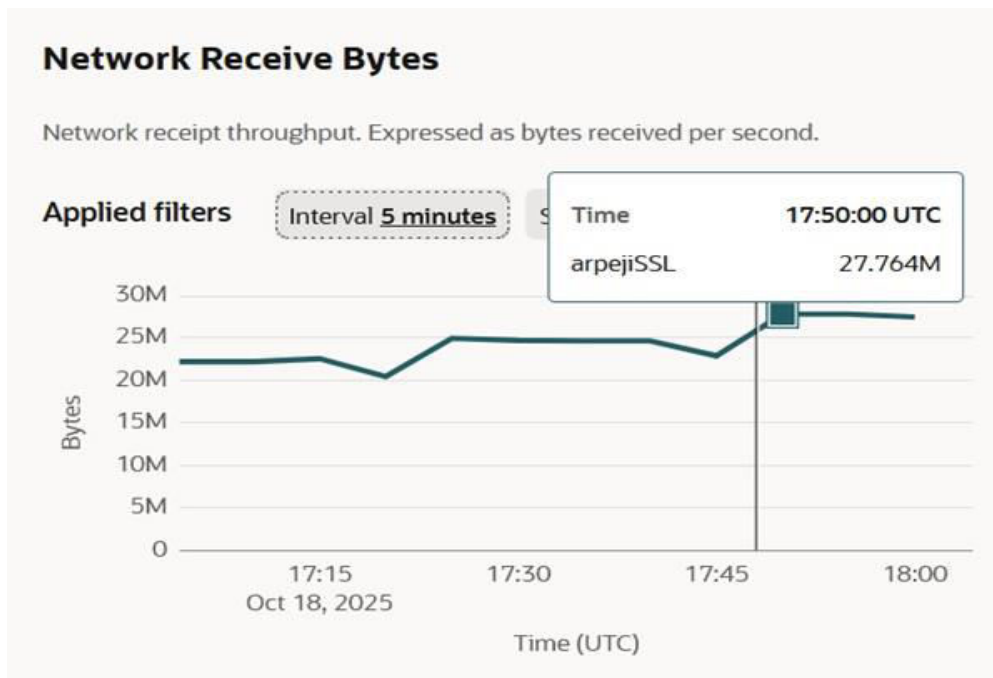
```
ubuntu@arpeji-ji:~$ curl -o /dev/null --progress-bar http://nbg1-
speed.hetzner.com/100MB.bin
##### 100.0%
```

Display the downloading duration:

```
curl -o /dev/null -s -w "Total time: %{time_total}s\n" http://nbg1-
speed.hetzner.com/100MB.bin
```

```
ubuntu@arpeji-ji:~$ curl -o /dev/null -s -w "Total time:
%{time_total}s\n" http://nbg1-speed.hetzner.com/100MB.bin
Total time: 0.444811s
```

And here is the result, measured by the Monitoring Tool, that indicates a network traffic of 27 MBps, which is above the minimum threshold imposed by the Oracle Idle Policy (25 MB per second).

A Cron Job to Keep Your CPU > 20% (optional)

The following solution can be applied to any kind of project you make, if your CPU does not consume the minimum required by the Oracle Idle Policy. As for my Azuracast with FFmpeg project, it is not needed.

The key to a successful cron job is to ensure it consumes enough CPU to pass the 20% threshold without crashing your system by running indefinitely. A simple `yes` command is perfect for this purpose.

Step 1: Install the `cron` Package

Run the following commands in your terminal to update your package list and then install `cron`:

```
sudo apt update
sudo apt install cron
```

After the installation is complete, the `crontab` command will be available, and you can proceed with adding your cron job.

The `cron` daemon is a service that runs automatically in the background on your VM. You don't need to start it manually. All you need to do is add your job to the `crontab` file, and `cron` will automatically pick it up and run it on schedule.

Run this command from your terminal:

```
crontab -e
```

- The `-e` flag stands for "edit."

- If this is your first time, you might be asked to choose a default editor. **Nano** is the easiest for beginners.

If nano isn't installed yet, run:

```
sudo apt install nano
```

Step 2: Add the Cron Job

The editor will open your crontab file. It may contain some commented-out lines with instructions.

Navigate to the very bottom of the file and add your job. It's a good practice to add a comment line to remind yourself what the job is for:

```
# Job to prevent Oracle Cloud VM from being flagged as idle
*/30 * * * * timeout 5s yes > /dev/null
```

Explanation:

First comes the cron schedule.

- `*/30`: This means "every 30 minutes."
- `* * * * *`: The rest of the stars mean every hour, day, month, and day of the week.

`timeout 5s yes > /dev/null`: This is the command that will consume CPU.

- `timeout 5s`: This is the most important part. It tells the system to run the following command for 5 seconds and then automatically kill it. This prevents the `yes` command from running continuously and consuming all your CPU resources, which would lead to a system crash.
 - `yes`: This command outputs the letter 'y' to the terminal infinitely. It's a simple, reliable way to max out a single CPU core.
- `/dev/null`: Redirects the infinite output to a null device so it runs silently.

Step 3: Save and Exit

In Nano, press `Ctrl + O` to save the file. Press `Enter` to confirm the filename. Press `Ctrl + X` to exit the editor.

To double-check that the job is there, you can list your active `crontab` with this command:

```
crontab -l
```

The cron job is now active. It will automatically run the CPU-consuming command every 30 minutes.

Step 4: Fine-tuning

If you find that your VM's CPU usage is still below the 20% threshold, decreasing the time between cron job runs is a good strategy.

Your current cron job (`*/30 * * * * timeout 5s yes > /dev/null`) runs every 30 minutes for 5 seconds. To increase the CPU usage over time, you can increase the frequency of the job.

Here is another option for your cron schedule:

Run every 15 minutes:

```
*/15 * * * * timeout 5s yes > /dev/null
```

You can also increase the duration of the command to consume more CPU with each run. For example, to run the command for 10 seconds every 15 minutes, you would use:

```
*/15 * * * * timeout 10s yes > /dev/null
```

You can combine both strategies (increasing frequency and duration) to find the right balance that keeps your VM active without wasting too many resources.

Monitor the CPU utilization with Oracle's Monitoring Tools.

Backing up the FFmpeg script

I chose to build a YouTube relay to stream my radio station to an even larger audience within the video platform. The FFmpeg script causes a big increase in CPU utilization (from 15% to 45%) that makes the **cron job useless**. This value of 45% CPU usage is relatively normal for a 24/7 server.

Still, what if the FFmpeg script stops working and the CPU remains idle?! I created a slightly different cron job that considers that possibility.

Step 2, modified:

```
* * * * * if ! pgrep ffmpeg > /dev/null; then timeout 10s yes > /dev/null & fi
```

Explanation:

- `* * * * *`: This is the cron schedule. It means the command will run every minute of every hour, day, and month.

- `if ! pgrep ffmpeg > /dev/null`: This is the conditional check.
- `pgrep ffmpeg`: This command looks for a process named ffmpeg.
 - !: The exclamation mark means "if the previous command fails."
 - `> /dev/null`: This redirects the output of pgrep so it doesn't clutter your terminal or logs.
- `then ... fi`: Standard shell syntax for an if statement.
- `timeout 10s yes > /dev/null`: This is the command that will consume CPU.
- `timeout 10s`: This is the most important part. It tells the system to run the following command for 10 seconds and then automatically kill it. This prevents the yes command from running continuously and consuming all your CPU resources, which would lead to a system crash.
- `yes`: This command outputs the letter 'y' to the terminal infinitely. It's a simple, reliable way to max out a single CPU core.
- `> /dev/null`: Redirects the infinite output to a null device so it runs silently.
- `&`: This runs the `yes` command in the background, allowing the cron job to finish its execution immediately.

Cron job verification and fine-tuning

And here is the verification and fine-tuning of the cron job by manually stopping the FFmpeg script.

CPU Utilization

Activity level from CPU. Expressed as a percentage of total time (busy and idle) versus idle time. A typical alarm threshold is 90 percent.

Applied filters

Interval **Auto**

Statistic **Mean**

As you can see in the graph, the CPU used less than 20% when the script stopped. I then deployed the cron job to run a simple process for 5 seconds every single minute, and that gave a slight increase, but not sufficient. When I raised it to 10 seconds, that helped exceed the 20% threshold.

Finally, I manually restarted the FFmpeg script, and the "cron job" automatically stopped.

AzuraCast Issues & Recommendations

Sequential Playlist ★ Shuffled Playlist ★ Playlist Priority ★ Relay Issues ★ The SSL Issue ★ Final and periodical checks ★ Troubleshooting the YouTube Relay

Azuracast is a great tool to deploy an online radio station, totally for free. It is robust and delivers a quality sound. Yet, it is not 100% professional. I've found some issues with playlists, but still, it's OK for a hobby. Also, it may be that you won't have all of these issues...

The tool that you'll definitely use is the **Reports > Song Playback Timeline**, where the already played songs are listed. That's where you can analyze if something went otherwise than planned.

Sequential Playlist

For example, if you set a **sequential playlist**, you may find that the audio files don't always play in the uploaded order or by their name. To set it right, go to **More > Reorder button**. Then in **Profile view**, click **restart AutoDJ service Liquidsoap**.

You may also find that not all the files within a playlist were broadcast. Go to **Media > Music Files** and untick the songs from the playlist, Save, then tick them back. This will force the software to reset the playlist...

Shuffled Playlist

In **shuffled playlists**, the songs are played in a random order. Yet, there is a bug there. Analyzing the reports, I noticed that the Shuffled playlists are behaving like the Random type, namely, some songs don't get played while others are more frequently played. I reported this bug in the AzuraCast forum¹². One of the users, coincidentally, also a Romanian guy, found the fix: disable the "**Avoid Duplicate Artists/Titles**" feature in the playlist's **Basic info** tab.

Playlist Priority

When you have more than one playlist, you should know their "weight", that is, the priority that Liquidsoap software will use when it

¹² <https://github.com/AzuraCast/AzuraCast/issues/8209>

has to decide which one to promote when the song changes. The bigger the value, the more importance the playlist has for the algorithm.

A **General Rotation** playlist has the value 3 by default, but you can change it up and down as you like.

A **Once Per X Minutes** Playlist has the value 2. (Every X minutes, the next song from this playlist will be played.)

A **Once Per X Songs** Playlists has the value 4. (Every X songs from the whole pool, the next song from this playlist will be played.)

A **Once Per X Hour Playlists** has the value 6. (Every X hours and Y minutes, the next song from this playlist will be played.)

If the playlist is **scheduled**, add another 1 unit.

What the “**next song**” means depends on the type of playlist (shuffled or sequential). The random type picks up a song randomly each time, so it may choose the same song three times in a row, for example, which is not desirable.

You'll have to experiment with playlists until you reach your goal.

Relay Issues

I noticed that, with the Intel shape (not with the Ampere shape), although the **Azuracast software works perfectly** without interruptions, the **YouTube relay** may sometimes stop streaming.

I then had to connect to my Oracle server and either restart services or even reboot the VM. This was a common issue that I've come across, but it was not critical, because the radio station still ran on my server, even though the RTMP signal was sometimes blocked by the streaming platform.

Another disappointment was that I couldn't send a stable **image** to YouTube; something was always going wrong. (Not to mention that Twitch cannot even display the **song metadata...**) Other software like Restreamer might solve this issue, but that's a different approach.

The SSL Issue

Initially, the radio station is publicly available only through a *separate HTTP webpage*, and the AzuraCast player *widget cannot be embedded* into HTTPS webpages (which are the standard). To make the radio station available through an SSL transmission is a more complex task, as you can see in my chapter "**AzuraCast Installation with SSL on an Ampere A1 shape**". It is

doable, but requires some troubleshooting. This is not an AzuraCast issue, technically speaking.

Final and periodical checks

Final check (once)

After successfully completing your project and the VM is running properly, it is recommended that you take a final check to ensure you are within the "Always Free" available resources.

If you created more than one VM, go to **Instances** and make sure that you do not have more than 4, for example:

- 4 Ampere instances with 1 OCPU each, or
- 2 Ampere with 1 OCPU each plus 2 AMD micro shapes.

Go to **Storage** and check the following Block volumes: **Block volume**, **Block volume backup**, and **Boot volume**. All three should not sum up more than 200 GB.

Go to **Boot volume backup** and to **Object Storage** bucket, the sum of which should not exceed 20 GB. See the screenshots in the [opening chapter](#).

Go to **Virtual Cloud Networks** and check to have no more than 2 VCNs. See the screenshots in the [UPDATE chapter](#).

NOTE: You can create more subnets in a VCN for several VMs.

For example, the first VM will use the public IP, while the second VM will be placed in a private subnet without a public IP, and the VMs can communicate with each other privately or with other Oracle services.

Or, you can attach the IP to a Network Load Balancer (also available as an "Always free" resource) and direct traffic to the VMs' private IPs (e.g., 10.0.1.1 and 10.0.2.1) on different ports, respectively (e.g., port 8080 and port 2222).

Maintenance

- **Monitor** the CPU usage, traffic and memory to exceed the mandatory 20% threshold.

- **Update** the system periodically:

```
sudo apt update
sudo apt upgrade -y
```

- Periodically, **update the AzuraCast** software:

In the AzuraCast GUI, go to **Administration > Update AzuraCast**

Backing up your installation is strongly recommended before any update.

Also, make a manual backup after important changes, and **download the .zip file** to your PC.

Troubleshooting the YouTube Relay

Check daily if YouTube has stopped streaming your audio-video RTMP signal. If AzuraCast is running fine (usually it does), and YouTube stream is down, the immediate solution is to restart the services that control both the FFmpeg and the Metadata update scripts:

```
sudo systemctl start youtube-relay.service
sudo systemctl start youtube-nowplaying.service
```

Also check the logs:

```
journalctl -u youtube-relay.service -f --since "1 hour ago"
```

and look for lines immediately preceding the failure.

If the YouTube stream will not restart within a few seconds, the last solution is to reboot the Ubuntu operating system to clear the cache:

```
sudo reboot
```

An ARM-based minor issue

Another issue that I didn't experience with the Intel x86-64 shape, but did with the Ampere ARM-based shape, is that, occasionally, the last 1-2 characters of the Title or Artist in the song's metadata are clipped. We've tried various software fixes, none of which worked. So, we've concluded that the root cause resides in the underlying hardware architecture or the operating system's kernel/libraries. The ARM-compiled FFmpeg might be reading the text in chunks that happen to cut off the last few bytes of a multi-byte UTF-8 character. If it happens to you, then you'll know why.

I hope this documentation has brought some light to using the Oracle Free VM and AzuraCast software for radio broadcasting. I worked a lot to gain all this knowledge and to also spread it to whoever needs it. Use it wisely to bring joy to yourself and other people!

Răzvan-Alexandru Petre, Bucharest, October 23rd, 2025

Lista cărților publicate sub sigla SPIRITUS.RO

CĂRȚI

- Glasuri de dincolo de moarte – mesaje preluate telepatic de la Spirite (2015) Autor: Nina Petre
- Situația paranormalilor în societatea românească. Spiritismul, metodă modernă de investigație (2010) Autor: Nina Petre
- 50 de vieți anterioare ale spiritului lui Horia – studiu parapsihologic (2022) Autor: Nina Petre
- 50 de vieți anterioare ale spiritului Zinei – studiu parapsihologic (2024) Autor: Nina Petre
- Modelul unificator al psihicului uman normal și paranormal (2008) Autor: Răzvan Petre
- Conștiința umană, între minte și spirit. Sintează de Știință Spirituală (2011, adăugiri 2014) Autor: Răzvan Petre
- Cele 9 Maha Vidya. Eseu despre Marile Puteri Cosmice (2011, revizie 2014) Autor: Răzvan Petre
- Globii luminoși din fotografii. Explicații fizice și paranormale (2011, adăugiri 2014) Autor: Răzvan Petre

CULEGERI DE TEXTE DIN SITE-UL www.spiritus.ro

- Viețile anterioare ale spiritului. Volumul 1 (2014), Volumul 2 (2015), Volumul 3 (2016), Volumul 4 (2017), Volumul 5 (2018), Volumul 6 (2018), Volumul 7 (2019), Volumul 8 (2019), Volumul 9 (2020), Volumul 10 (2021) Autor: Nina Petre
- Sinteze. Opinii spirituale (2019-2021) și articole științifice (2011-2022) – ediție 2023 Autor: Nina Petre
- Spiritele în dialog cu noi. Spiritism, mediumnitate, comunicări de la Entitățile Superioare (2014) Autori: Nina Petre, Răzvan Petre
- Flori de cactus – opinii, sfaturi și cercetări din experiența de medium și clarvăzător (2015) Autor: Nina Petre

- Viață, moarte și dincolo de moarte. Scieri mai vechi și mai noi (2019)
Autor: Nina Petre
- MASS-MEDIUM. Nina Petre, două decenii în atenția mass-media (2017) Autori: Nina Petre, Răzvan Petre
- Contribuții la cultura generală (2017) Autor: Răzvan Petre
- Esoterismul în mileniul 3 (2014) Autor: Răzvan Petre
- Karma, valorile timpului. Lectura vieților trecute luminează viitorul (2014) Autor: Răzvan Petre
- Cristos, binele, adevărul. Spre o teologie mai aproape de real (2014)
Autor: Răzvan Petre
- Spiritualitatea în psihologie (2014) Autor: Răzvan Petre
- Filosofie spirituală (2014) Autor: Răzvan Petre
- Spiritus.ro in English (2015) traduceri din limba română de Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2015-2016 (2017) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2017 (2018) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2018 (2019) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2019 (2020) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2020 (2021) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2021 (2022) Autor: Răzvan Petre
- Traduceri spirituale 2020-2021 (2022) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2022 (2023) Autor: Răzvan Petre
- Traduceri spirituale 2022 (2023) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2023 (2024) Autor: Răzvan Petre
- Traduceri spirituale 2023 (2024) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2024 (2025) Autor: Răzvan Petre
- Traduceri spirituale 2024 (2025) Autor: Răzvan Petre